C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Rowley_Christopher-Bazil_2-Drakuv_mec.pdb

PDB Name: Rowley - Bazil2 - Drakuv Mec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.3.2008
Modification Date: 24.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bazil sekal Ecatorem, dlouhá zářivě bílá ocelová čepel se zvedala a dopadala, ostří lámalo Gammadionův krunýř a hluboko se zakusovalo.
Netvorův krk opsal oblouk a hlava chňapla po Bazilovi, aby mu zezadu sevřela krk, ale Bazil se dostatečně rychle otočil a vrazil štít mezi obrovské čelisti dřív, než se stačily zavřít. Netvor štít stiskl, potřásl hlavou a na okamžik zvedl zeleného draka do vzduchu, pak mu Bazil vrazil Ecator do krku. Čepel Ecatoru byla dobře vykovaná, zhouba pro všechny nepřítelovy nestvůry, a krunýřem projela čistě.
Monstrum pustilo štít a stáhlo se. Velká hlava kroužila a oči si chladně prohlížely stále stojícího draka. Ostatní se začali zvedat na nohy.

Christopher Rowley ve vydavatelství
FANTOM Print

Bazil Zlomený Palcát
Drakův meč
Váleční draci *
* Připravujeme

DRAKŮV MEČ
Christopher Rowley
FANTOM Print 2001

Text © 1993 Christopher Rowley
Cover © 2000 David Spáčil
Translation © 2000 Zuzana Janečková
ISBN 80-86354-14-8

PROLOG
Když na něj těsně před pohřební bohoslužbou v Domě Aurosově ve městě Dzu promluvilo mrtvé dítě, biskup věděl, že neunikne.
V noci se do něj zabořily oči, jako ve tmě planoucí ohnivé špice. Byla od něj požadována věrnost. Jeho víra se stala terčem posměchu. Ve snech slyšel šeptající hlas.
Byla to pravda a on to věděl. Jeho víra zmizela. Nebyl žádný Auros, žádný dobrotivý střed světa. Dokonce i Dům Aurosův v polozříceném Dzu byl podvod. Ve skutečnosti šlo o starodávný chrám hadího boha Sephise. Před několika stoletími, když Sephis ztratil vládu nad Ourdh a panství tyranů v Dzu bylo svrženo, předali chrám Aurosovým kněžím.
Avšak Aurosův biskup z Dzu se zapletl s temným uměním. Ponořil se do černých knih mágů. Začal provádět pokusy. Aby unikl odsouzení za své činy, týkající se mnicha, jisté urozené mladé ženy a pokusu o záměnu jejich vědomí, složil záhadnému muži, který jej před pohromou uchránil, strašlivou přísahu.
Teď si k němu přišli pro odměnu.
Mrtvé dítě se odmítlo nechat pohřbít. Setrvávalo v biskupových komnatách.
"Čekají na tebe," oznámilo. Zavedlo jej ke vstupním dveřím do chrámu.
Tam čekal Odirak, muž s vyzáblou tváří, který se nazýval veleknězem, spolu s mužem, ukrývajícím se v dlouhém černém plášti. Za ním stála asi sedmnáctiletá dívka, oděná pouze v bavlněné košili. Měla ochablé, kouzlem ochromené rysy.
Biskup je zavedl do Domu Aurosova a pak otevřel těžké dveře, které uzavíraly sklepení. Vešli do velkých prostorů sklepení a muž v plášti shodil kápi z hlavy. Biskup se zachvěl. Mužova tvář končila nosem a pod ním se třpytila rohovina. Nad očima, které vypadaly jako brána do pekla plného ohně, se zvedala holá lebka.
Mrtvé dítě se zahihňalo a biskup ucítil na kůži mravenčení.
Biskup věděl, že je to mistr, nejmocnější mezi nižšími mágy. Biskupa nikdy ani nenapadlo, že by se s někým takovým mohl setkat.

Pomocí drsných zaklínadel vyvolala věc z nicoty Černé zrcadlo. Viselo ve vzduchu, zářící kruh, ve kterém se vzdouvaly třpytící se šedé vlny chaosu. Na mistrův příkaz se zrcadlo sneslo dolů a zastavilo se ve výši kolen. Dívka si lehla, oči měla naštěstí zcela prázdné. Mrtvé dítě zvedlo ruku s břitvou.
Biskup si vzpomněl na svůj neblahý pokus. Jaký jen byl blázen! Znovu jej napadlo, jestli ho k černým uměním dovedli, jestli nepřítel znal nějakou jeho slabost, která se dala využít a nakonec jej polapila do pasti.
Mrtvé dítě podřízlo dívce krk a naklonilo jí hlavu tak, aby se krev rozlila po neexistujícím povrchu Černého zrcadla. Krev páchla a kouřilo se z ní, mistr mezitím recitoval strašlivá slova.
V temnotě Černého zrcadla se cosi vytvořilo. Věc, obklopená září drobných jisker, rostla. V mračnech chaosu se objevil kroužívý pohyb.
Mistr ustoupil dozadu. V tom se ze zrcadla vyvalil proud hustého zeleného dýmu, rozlil se po podlaze sklepení jako voda a pomalu zaplnil prostor až do výše kolen.
Někde z nitra dýmu náhle vyšlehlo světlo. Uvnitř se začalo něco vynořovat a nabývat pevného tvaru. Nejprve to bylo tmavě zelené, ale pak to pomalu zezlátlo a na povrchu se objevily šupiny.
Nakonec se na podlaze svíjel obrovský zlatý had a prohlížel si je ohromnýma bezvýraznýma očima, podobnýma otvorům do nicoty.
Bůh Sephis, hadí démon z jiného, temnějšího světa, se znovu zrodil.
KAPITOLA 1
Dragonýra první třídy Relkina z Quosh by napadla spousta lepších způsobů, jak strávit čtyři drahocenné týdny dovolené, ale dal svému drakovi slib. Proto stál v mrazivém jarním lijáku na svazích hory Ulmo, ukrytý pod zkroucenou borovicí, a hleděl přes v chladné mlze zahalenou vysokohorskou louku.
Pršelo už celé dny. Relkin byl provlhlý, a to i přesto, že měl na sobě kenorský plášť ze silné voskované látky, který běžnému dešti odolal. Relkin si hlasitě povzdechl.
Na louce bylo vidět vysokou temnou masu, draka, jenž měl na sobě také výstroj do deště a kolem krku nepromokavý plášť, který z lijáku zadržoval to nejhorší.
Čekali tam celé hodiny - přesně řečeno celý den, nemluvě ani o předcházejícím dni a o dni předtím. Vlastně na toto opuštěné místo přicházeli už celé dva týdny a s výjimkou prvního dne bylo stále tohle studené, mokré a naprosto mizerné počasí.
Už týden neměl k jídlu nic než sušené hovězí a oves, žádnou společnost kromě mrzutého draka, a dokonce ani oheň, protože všechno dřevo v lese bylo skrz naskrz promočené a odolávalo i tak zkušenému podpalovači ohňů, jakým byl Relkin Sirotek.
Nejhorší ze všeho bylo vědomí, že vzhledem k čtyřtýdenní dovolené mohli dojít mnohem dál, možná až zpátky k pobřežním městům, kde Relkin mohl vyřešit svůj největší problém. Protože mu ještě nebylo šestnáct, byl příliš mladý na to, aby jej pustili do některého z vojenských nevěstinců, a generál Paxion si během svého správcovství v pevnosti Dalhousie stanovil morálku dragonýrů a mladých vojáků jako a prioritu. Prostitutky na volné noze, které přistihli při práci mimo legální nevěstince, se se vší pravděpodobností dostaly před vojenský soud, který je vyhostil z oblasti. Díky tomu přišel rychle dospívající dragonýr téměř o všechny možnosti, jak se o tajemstvích sexu naučit víc. Ve městě, na okolních farmách, a dokonce i v samotné pevnosti samozřejmě byly dívky, ale jejich rodiče by si nepřáli, aby se stýkaly s dragonýry, a to ani na okamžik. Všichni dragonýři byli sirotci, spodina
z pobřežních měst, a kdo by chtěl, aby se jeho dcera zapletla s takovou bezcennou chátrou? Ctihodní občané Dalhousie určitě ne, dokonce i když byli na odvaze a houževnatosti, které tito dragonýři projevovali v bitvě, závislí. Rychlá cesta na pobřeží, do Marneri nebo dokonce Talionu, by to všechno změnila. Svezli by se říční lodí do Razacu a pak by pokračovali v cestě podél pobřeží na jih. Relkin by něco udělal se svou posedlostí opačným pohlavím a oba by si mohli týden nebo dva užívat teplejšího počasí, což by byl pěkný protilék na dlouhou drsnou zimu, kterou zažili během služby v 87. marnerijském dračímu oddílu v pevnosti Kenor.
Pevnost Kenor, která ze svého místa na severním úbočí hory Kenor shlížela na velkou řeku a západní pláně, mohla docela dobře být nejméně pohodlnou ze všech pevností v Kenoru. Větry, přicházející z Náhorní plošiny Hazogu, které se prohánělly Ganem, byly dost studené na to, aby pronikly vlněnou košilí i pláštěm s kožešinou.
Avšak slib byl slib a drak měl lepší paměť než lidé nebo sloni, takže nebylo úniku. A tak tady stál a sledoval promrzlého, mokrého a rozmrzelého draka, jak stojí na louce a čeká, až přiletí jeho životní láska.
A samozřejmě po ní nebylo ani stopy a nic nenaznačovalo, že by leskle zelená dračice na tuto louku vysoko nad lesy Tuniny kdy přicházela.
Relkin slyšel tenhle příběh samozřejmě mnohokrát. Vždy, když si Bazil dal pár soudků piva. Věděl tedy, že přesně na tomto místě Bazil bojoval s ohromným divokým drakem, Zeleným Purpurem z Ostrých hor, a získal si přízeň zelené samice. A že byl teď Baz otcem jednoho nebo více dračích mláďat, kříženců divoké dračice a bezkřídlého draka z Argonathu. A konečně i to, že až se mláďata vylíhnou, mrštná zelená samice se vrátí, aby se s Bazem setkala.
Dračí samice bohužel nedorazila a nezdálo se, že by se měla objevit. Během následujících týdnů bude mít Relkin za společníka nabručeného draka. Povzdechl si. Stačilo to na to, aby se mladému muži chtělo křičet..
Zvedl hlavu a zjistil, že se stmívá. Pršelo ještě hustěji než předtím. Věděl, že se jim nikdy nepodaří zapálit oheň a zase budou mít jen studené jídlo a stráví další mizernou noc pod skalním převisem.
Velká postava se pohnula. Relkin se zavrtěl. Pravou nohu téměř necítil. Zatřásl jí, aby rozehnal mravenčení. Baz to pro ten den vzdal. Relkin poděkoval starým bohům a pak automaticky požádal Velkou Matku o odpuštění. Když došlo na náboženství, byl Relkin beznadějně zmatený.
Když se drak přivlekl blíž, vypadal zkrotle. "Ona nepřijde, teď to vím," řekl truchlivým hlasem.
Relkin mlčel. Bylo lepší být ztícha. Drak natáhl obrovskou paži a na okamžik položil chlapci na rameno řadu dobře

obroušených drápů. Na dvoutunovou bestii to byl pozoruhodně jemný dotek.
"Všechno je to k ničemu! Je mi líto, kluku, já bláznivý drak. Ona nepřijde."
Relkin dál zachovával diplomatické mlčení a společně tápali mokrým lesem k převisu.
Lesní hlodavci si našli potravu. Sušené maso bylo roztrhané na kousky a roztroušené kolem. Ovesné a pšeničné suchary byly ohlodané a poničené. A nejhorší ze všeho byl dočista vylízaný džbán s akhou. Relkin připravil z několika zachráněných kousků jídlo. Drak snědl libru nedotčeného ovsa a zbytek sušeného masa. K zahnání svíravého pocitu hladu to příliš nepomohlo.
Celou noc pršelo.
Ráno stále pršelo a byla větší zima než kdy předtím. Když se Relkin probudil, našel Bazila už vzhůru, jak se stará o ostří svého nového meče, zbraně, kterou mu armáda přidělila a která neměla žádné jméno, jen číslo šest set dvacet sedm.
"Je po všem," řekl s naprostou konečností, jak to draci dělali. "Zítra ssse vracíme. Příští rok přijdu znovu. Pokud žije, pak vím, že přijde."
Relkin se otřásl. "Příští rok? Chceš se sem vrátit a dělat to znovu?"
"Kluk chodit nemusssí! Drak půjde sssám!"
"To by se mohlo stát," zamumlal Relkin, i když oba dobře věděli, že by svého svěřence nikdy na tak dlouho z dohledu nepustil.
Bazil dokončil práci na meči, zvedl ho vzhůru a na modré oceli se rozprskávaly dešťové kapky.
"Pcha, ten meč je neohrabaný, hloupý. Nechci sss ním bojovat."
Od té doby, co Bazil meč loni v létě dostal, poctivou vojenskou čepel, téměř osm stop dlouhou, poslouchal Relkin neustále stížnosti.
Ve skutečnosti Relkin celé měsíce tajně šetřil stříbrňáky, aby drakovi koupil novou a lepší čepel, ale ceny byly závratné. Taková zbraň představovala roční plat a Relkinovi bude ještě hodně dlouho trvat, než se bude moci obrátit na některého ze zbrojířů v pevnosti Dalhousie a složit zálohu na jednu z těch krásných čepelí, které visely vzadu v jejich krámcích.
Bazil vstal, máchl mečem, ocel zasvištěla vzduchem a odsekla vršky několika nešťastných stromků. Naposledy zavrčel, zastrčil čepel do pochvy a zapátral ve zbytcích pytle s ovsem, až našel hrst zrní.
Mrzutě a s kručícími žaludky sestoupili po tsugami zarostlých svazích hory Ulmo. Jediný přívoz na řece Argo, která se díky neustálému dešti rozvodnila, je na druhou stranu k městečku Sutsonská Louka odmítl převézt.
Museli tedy čekat na severním břehu řeky, kde nebylo nic než pár rozpadajících se chatrčí, používaných místními rybáři. V jedné věci jim přálo štěstí - bylo zde pár rybářů, kteří měli předešlého dne slušný úlovek. Během další mizerné noci, kterou Relkin strávil v hmyzem zamořené chatrči plné dýmu a Bazil pod rybářskou loďkou na pobřeží, je alespoň v žaludku hřálo pár kousků pečených ryb.
Následujícího dne ráno déšť konečně ustal a vystřídal ho mrazivý severozápadní vítr, na hradbách pevnosti Kenor nazývaný "dech Hazogu". Relkin s Bazilem sklíčeně čekali, usazení u malého ohně. K obědu si od rybářů koupili další rybí polévku. Byla mnohem řidší než předtím a hlad uchlácholila jen málo. Zima a hlad Relkina natolik unavily, že se s rybáři o kvalitě polévky ani nehádal.
Odpoledne se vleklo a bylo čím dál chladněji. Občas po obloze přelétl temný mrak. Řeka byla stále rozvodněná.
Poté, těsně před soumrakem, zahlédli plachtu a brzy s jásotem přivítali přijíždějící obchodní loď Lín, pod velením kapitána Polymuse Karpona.
Drak s chlapcem na ni zuřivě mávali, loď rozvinula plachty, proplula proudem a vzala je na palubu.
Lín byla dvoustěžňová briga s nízkým ponorem a pohyblivým kýlem. Byla postavena pro říční obchod a dokázala se přiblížit téměř ke každému břehu.
Její kapitán byl holohlavý tlustý muž v sluncem vybledlých šatech z černé látky. Měl brunátnou vrásčitou tvář a po většinu času mu z koutku úst čouhala dýmka.
"Jaké ubytování můžete nabídnout drakovi a dragonýrovi?" zeptal se Relkin, když je vytáhli na palubu.
"Můžete se nastěhovat do podpalubí na příď. Je tam trochu těsno, ale teplo a sucho. Spousta sena. Už jsme draky převáželi. Kam máte namířeno?"
"Do přístavu Dalhousie."
"Dobrá, takže to bude jeden stříbrný za každého."
"Dva stříbrné! Odsud do Dalhousie? To je vyděračství! Jeden bude stačit."
"Za jeden stříbrný dostanete studené jídlo, což je v podstatě chleba."
Relkin se zamračil. "Jaké nabízíte teplé jídlo?"
"Máme masové koláče, pár jsme jich naložili při přistání v Argo. A pak máme rybí směs, náš kuchař je na ni odborník."
"Na to zapomeňte, včera jsme nejedli skoro nic jiného."
"Tak to bude za dva haléře. Drak sní celý koláč, o nudlích ani nemluvě."
"Máte akhu?"
"Máme nejlepší akhu z Jeminsu a Sveetu, a ty jsou proslavené všemi svými lahvovými omáčkami. Musíte je znát."
"Drak akhu miluje, zvlášť na nudlích."
"Těch může mít, kolik chce, ale musíte zaplatit dva stříbrné. Každý z koláčů sám stojí jednu penci."
Relkin se podíval na Bazila, který pokrčil rameny. Kapitán otevřel poklop vedoucí do lodní kuchyně a vzduchem se rozlila lahodná vůně připravovaných koláčů se srnčím masem. Bazil zasténal.
Relkin si hlasitě povzdechl. "Tak dobře. Je to dost drahé, ale na to, abychom se hádali, jsme příliš unavení. Dva stříbrné."
Lín odrazil a hbitě zamířil po proudu. Bazil shodil plášť i kápi. Relkin si svlékl mokré šaty a oblékl si o něco sušší věci,

které měl v batohu, nátělník z marnerijské vlny a hnědé kalhoty. Pak se vydal sehnat nějaké teplé jídlo.
V lodní kuchyni našel Relkin malého muže s mnišskou tonzurou a hnědými šaty z vlněné látky, který seděl na lavici a jedl nudle s omáčkou. Kalhoty mu končily nad kotníky a nohy, chráněné jen odranými sandály, měl promodralé od mrazivého větru, který se prohánět po palubě. Zdálo se však, že chlad ani nevnímá, a zatímco jedl, něco si sám pro sebe šťastně mumlal.
Když Relkin požádal o další akhu na Bazilovo vědro s nudlemi, muž s tonzurou s nefalšovaným zájmem zvedl hlavu.
"Promiň, můj mladý příteli," řekl. "Je v této provincii zvykem, aby lidé jedli akhu?"
Muž hovořil se zvláštním přízvukem, který Relkin nejprve nedokázal určit. A byl to bizarní nápad, protože akha byla směsí toho nejostřejšího pepře, česneku a vařených starých ryb. Podle Relkinových zkušeností chutnala jenom drakům a lesním krysám.
"Vůbec ne, pane mnichu. Ta akha je pro mého draka."
Mnich vyvalil oči. "Draka? Pak jsi dragonýr. Velice mě těší, že potkávám dragonýra. Hodně jsem slyšel o jejich hrdinství."
Relkin natáhl ruku. "Dragonýr první třídy Relkin z Quosh k vašim službám, pane mnichu."
Malý muž měl pevný stisk a oči modré jako trnky. "Jsem Ton Akalon z Cunfshonských ostrovů. Pracuji jako odhadce půdy."
Teď byla řada na Relkinovi, aby byl překvapený. Ten malý muž přišel až z dalekého Cunfshonu! To vysvětlovalo ten zvláštní přízvuk. Až z bájných dalekých Cunfshonských ostrovů, kde žily čarodějnice a stála starodávná kamenná města.
"A na lodi je tedy drak?" zeptal se výzkumník.
Relkin se vytrhl ze snění. "Ano, pane Tone. A já jsem jeho dragonýr."
"Tone, prosím, říkej mi Tone. Rád bych se s drakem setkal. Člověk se o nich samozřejmě může všechno dočíst, ale nikdy jsem žádného živého neviděl."
Relkin posbíral koláč na prkénku, džber nudlí a přes rameno si hodil vak plný teplého chleba.
"I pro mého draka bude ctí se s vámi setkat, sire Tone."
"Ne, jenom Tone. Nejsem rytířem říše a pochybuji, že někdy budu. Vůbec nejsem válečník. Zabývám se půdou."
"Půdou?"
Zdálo se, že oči malého muže se při tom slově rozzářily.
"Ano, zkoumám půdu v Kenoru. Je tam několik velmi úrodných oblastí s vápencovým podložím a dobrou hlubokou půdou. Říše uvažuje, že do zdejší oblasti významně investuje. Jistě chápeš, že jídlo je jednou z největších obchodních zbraní. Jakmile začne Kenor vyvážet obilí ve velkém, bude říše moci na poli diplomacie ohromně posílit pozice."
"Jídlo je zbraň?" Tohle byla pro Relkina nová myšlenka.
"Obávám se, že ano. A vidím, že tvůj drak ho má rád spoustu." Ton ukázal na vědro nudlí, za horka politých silnou vrstvou kouřící akhy, které Relkin dostal.
"Už jsem dojedl. Dovol mi, ať ti pomohu," řekl Ton Akalon, zvedl těžký džber s nudlemi a čekal, až mu Relkin ukáže cestu. Relkin u muže nezaznamenal žádné zlé úmysly a jeho chování bylo příliš skromné, než aby patřilo nepříteli.
Jedním z problémů, které nepřítel vždy měl, bylo, že se jeho agenti nesnažili vypadat jako prostí lidé. Relkin si připomněl auru hrozby, která obklopovala čaroděje Thremboda, když přišel do Dračího domu v Marneri, aby zneškodnil Bazila. Ton Akalon žádnou takovou auru neměl - ve skutečnosti vypadal úplně neškodně.
Bazil neměl dobrou náladu, ale při pohledu na večeři mu zasvítily oči a objevil se v nich téměř obvyklý lesk.
"Bazi, tohle je Ton Akalon z Cunfshonu. Ještě nikdy nepotkal draka."
Velké černé oči si muže pozorně prohlédly.
"Jsssem Bazil z Quosh. Tohle je můj dragonýr, Relkin. Mám na něho pár ssstížnossstí."
"Právě teď je drak rozmrzelý," zašeptal Relkin.
Bazil si posměšně odfrkl a pustil se do jídla.
"Je mi ctí, že se s vámi setkávám, pane Bazile. O dracích z Argonathu jsem toho hodně slyšel," řekl Ton Akalon, "ale v Cunfshonu je samozřejmě příliš často nevídáme."
Bazil spolkl bochník hustě polity akhou. Cunfshon?
"A co přivádí člověka z Cunfshonu až sssem do Kenoru?" zeptal se a posloužil si "kouskem" masového koláče, který měl dvanáct palců v průměru.
"Pomáhám při budování zemědělského programu v Kenoru, pane Bazile. Přesně řečeno, hledám místa, která by se mohla hodit k intenzivnímu pěstování obilí."
"Aha. A v Kenoru jssste taková mísssta našel?"
"Jistě, pane draku. Nicméně očekávám, že nejlepší podmínky naleznu na jihu, v Monistolu a Tuale."
Relkin se vrátil s vědrem zpěněného piva. Nalil pohár sobě i výzkumníkovi a pak podal vědro Bazilovi, který se dlouze zhluboka napil.
"Vyprávěl jsem drakovi o svém úkolu. Doufám, že se naše domněnky ohledně Tualy a západního Monistolu potvrdí."
Relkin zbystřil pozornost. Jako každý v pohraničí, i on se vždy zajímal o dobrou půdu. Jednoho dne za mnoho let budou on i Baz propuštěni z armády a dostanou půdu, na které budou moci farmařit.
"Aha, a jaké jsou vaše domněnky?"
Výzkumníkovy oči zaplály a hubená tvář na okamžik ožila, ale pak se opět ovládl.
"Všechno, co vám teď mohu říct, je, že Tuala bude pro farmáře skvělým místem. Dokud to nebude zveřejněno, je to samozřejmě tajemství, ale myslím, že to, co jsem vám řekl, nemůže nic pokazit."
"Takže v okolí jezera Tua. No, není snadné se tam dostat. Po řece tam nevede žádná přímá cesta."

"K obchodování vyberou tualskou cestu z pevnosti Redor," řekl Ton Akalon s jistotou vysoce postaveného úředníka. "Myslím, že teď už byla protažena až k samotnému jezeru Tuala. Časem ji ještě zpevní. Těm, kteří si dokáží opatřit dobré mezky a vozy, vynese obchod jmění. Ano, oblast kolem Tuy čeká světlá budoucnost."
Relkin dožvýkal sousto a polkl. Koláč byl pekelně dobrý.
"Slyšel jsem skvělé věci o pěstování pšenice v údolí Esk."
Ton Akalon se zamračil. "Ach ano, Esk. O krásách údolí Esk jsem toho hodně přečetl. Tamní půda je však příliš sypká. Můj předchůdce, Acultax, napsal o údolí Esk rozsáhlé dílo. V dávných časech, před pádem Veronathu, to bylo místo proslavené svými sady a vinicemi. Obávám se, že teď tam půdu příliš vyčerpávají. Pokud v tom budou pokračovat, během dvaceti let se krajina změní v pustinu a poroste tam jen křoví a janovce. Dejte na má slova."
Relkin se usmál. To určitě udělá. Jméno údolí Esk bylo v jeho vnitřní účetní knize smazáno, zatímco Tuala zazářila jasným světlem. Relkin měl na téma bájných Cunfshonských ostrovů řadu otázek a Ton Akalon dělal, co mohl, aby mu řadu omylů vysvětlil. Jídlo a pivo však poměrně brzy udělalo své. Jako první padla Bazilova obrovská hlava, ale brzy zívl i Relkin a natáhl se v pohodlnější poloze u stěny. Náhle pro něj bylo velice těžké udržet oči otevřené. Muž si všiml, že jeho obecenstvo spí, a vyskočil.
"Ach ano, zase jsem moc žvanil. Obávám se, že se mi to občas stává. Dejte osamělému starému výzkumníkovi pivo a může mluvit celou noc! Vidím, že už jste přichystaní ke spánku, drazí pánové. Mnohokrát vám děkuji, byla to pro mne čest, setkat se s vámi."
Odpovědí mu bylo jen chrápání. Ton Akalon dopil pivo, vyklouzl ze dveří a vrátil se do kajuty, kde do cestovního deníku zaznamenal své první setkání s drakem a jeho dragonýrem. Do deníku, v němž už bylo šedesát stran popsaných hustým, úhledným rukopisem.
Drak byl velká hnědozelená bestie s občasnými světlými skvrnami na spodní straně těla a většími šupinami nahoře. Oči měl černé a nepochybně inteligentní. Tlama vypadala jako krokodýlí a schopná pozřít obrovské množství potravy. Při té vzpomínce se Ton Akalon otřásl. A dragonýr byl téměř stejně tak zajímavý. Nebylo mu možná ani šestnáct, ale měl chování dospělého muže a kolem úst určité tvrdé rysy, které prozrazovaly zkušenost z války. Nosil zbraně se stejnou samozřejmostí, jako děti z Cunfshonu nosily obruče a pryžové balóny.
Nakonec začal být Ton Akalon ospalý, takže vklouzl na lůžko, přikryl se a usnul hlubokým osvěžujícím spánkem.
Lín plul rychle po proudu a během několika hodin dorazil k další zastávce, malému městu jménem Dlouhé Jezero, osvětlenému přístavními světly.
Jakmile Lín vplul do přístavu, vypukla na nakládací plošině vřava. Davem si s hlasitými kletbami probíjel cestu velký tělnatý muž v uniformě velitele regimentu. Doprovázel jej statný muž v černém, kterému se na krku a zápěstích blýskala kroužková zbroj. Díky jeho přítomnosti měl tlustý křičící muž pro sebe celou ulici. Za několik okamžiků stál na záďové nástavbě Karponovy lodě.
"Kdo téhle lodi velí?" dožadoval se odpovědi, a aby dodal slovům důraz, zabušil do paluby těžkou holí.
Kapitán Karpone skočil vpřed.
"Já, pane. Kapitán Polymus Karpone k vašim službám. A prosím vás, abyste přestal takhle tlouct do paluby, jinak vzbudíte všechny cestující."
Zdálo se, že ho muž neposlouchá, protože dál rázoval po palubě a bušil do ní holí.
Karpone jej chytl za ruku a zadržel ho.
"Přestaňte!"
"Cože? S čím mám přestat?"
"S bušením do paluby, pane." Muž se zahleděl na palubu a pak zpět na kapitána Karpona.
"Nesmysl! Já nebuším! V každém případě potřebuji kajutu. Požaduji vaši největší kajutu, a to okamžitě. A budu potřebovat hodně místa v podpalubí. Mám zavazadla. Můj strážce bude také potřebovat kajutu."
Karpone si založil ruce a hvízdl.
"Tak tedy, pane, obávám se, že všechny kajuty jsou obsazené. Pronajal jsem dokonce i tu svoji. Mám ale místo v podpalubí. Budete se o něho muset dělit s drakem a nákladem seker, ale pro zavazadla je tam místa spousta."
"Nemožné," zahřměl muž. "Teď mě pozorně poslouchejte. Jestli okamžitě nedostanu kajutu, dám tuto loď pod vojenskou správu a vezmu si, co chci." Tlustý muž měl růžové tváře a světlé nakadeřené vlasy. Když mluvil, lokny i tváře se mu třásly.
"Ale pane," protestoval Karpone, "všechny kajuty na lodi jsou obsazené. Nemohu prostě vyhnat z kabiny cestujícího, platícího cestujícího, jenom abych vám vyhověl."
"Jsem vrchní velitel osmého regimentu Druhé legie. Je nezbytně nutné, abych se zítra ujal velení. To znamená, že se musím dostat do Dalhousie, rozumíte? Naprosto nezbytné. Jde o vojenské záležitosti nejvyššího významu."
"Jistě, pane, samozřejmě, ale tohle není vojenská loď a podle kenorských zákonů nemůže armáda převzít velení nad mou lodí, aniž by došlo ke slyšení před smírčím soudcem."
"Cože? Vy jste se zbláznil. Chcete, abych vás nechal vymáchat v řece? Ještě jednou na mě budete drzý, pane, a Dandrax vás hodí přes palubu."
Karpone si v duchu povzdechl. Toužebně si přál nakopnout toho nadutého tlusťocha do zadku, ale netroufal si. Dandrax byl mladý, v dobré formě a očividně zvyklý zacházet se zbraněmi.
"Dobře, pane," zamnul si Karpone ruce - on ani jeho posádka se nechtěli dostat do potíží. Vpravdě už všichni zestárli a válečnická léta měli dávno za sebou.
"Jmenuji se Glaves, kapitáne, velitel Porteous Glaves z osmého marnerijského regimentu."
Na plukovníka dělal jeho vlastní titul očividně velký dojem.
"Ano, ehm, veliteli."

Trvám na tom, že dostanu kajutu, tu největší kajutu. A přineste mi nějaké teplé jídlo. Okamžitě!"
"Jak jsem říkal..."
"Ještě jednou mi budete odporovat a dám tuto loď pod vojenskou správu, rozumíte?"
Karpone se znovu podíval na podsaditého hrdlořeza, a ten se na něj ušklíbl.
Kapitán s tichým nesouhlasným mumláním potlačil vztek. Už předtím měl na palubě Lína panovačné důstojníky, ale někoho takového nikdy. Neměl ani ponětí, co dělat.
"Já..." zůstal nerozhodně stát.
"Pch," odfrkl Glaves. "Dandraxi, ujmi se velení a najdi mi kajutu."
Kapitán vztekle zařval a udělal pohyb, jako by chtěl vytáhnout dýku, ale zjistil, že se mu o krk zlehka opírá špička meče.
"Na vašem místě bych to neděla," řekl hrdlořez.
O pár minut později výzkumníka Tona Akalona vzbudili a vyhnali z kajuty. Jeho záznamy a brašnu vyhodili za ním.
Kajutu si zabral velitel Glaves a zarputile se tvářícího Dandraxe nechal stát před dveřmi.
Kapitán Karpone se vzdálil a sešel se s posádkou. Chvíli společně reptali a nakonec se shodli na tom, že nemá cenu něco podnikat. Nikdo se kvůli tomu nenechá zabít.
Ton Akalon se oprášil a schoval sešit s poznámkami do brašny. Zeptal se kapitána, co s tím a kde může přespat.
Pokořený Karpone však odmítal cokoliv udělat. Musel si tedy poradit sám.
"Nemáte nějaké čarodějné schopnosti nebo kouzla? Proměňte strážce v žábu a my ho s radostí rozmačkáme na kaši. V téhle chvíli jsme ale jenom obyčejní stařici a on je mladý a silný. Někdo by při tom přišel o život."
Výzkumník nic takového neuměl, a tak se musel spokojit s kouskem místa v podpalubí na přídi.
Draka a dragonýra našel ponořené v hlubokém spánku a jejich chrápání se odráželo od hrazení. Zatímco hledal volné místo, podivoval se jejich dobrému spánku. Ve tmě zakopl o drakův meč a upadl.
Relkin se okamžitě probudil, vytasil dýku a očima propátrával tmu. Všiml si pohybu v seně a vykřikl výzvu.
Ke svému překvapení zjistil, že v seně leží rozpláclý výzkumník z Cunfshonu.
"Promiňte mi, drazí přátelé, hledal jsem místo ke spánku a ve své nemotornosti jsem o něco klopýtl."
Relkin se na malého muže díval stále podezíravě.
"Myslel jsem, že máte svou kajutu, sire Tone." Relkin zapálil lampu a v jejím světle uviděl, že výzkumník má roztrhaný plášť a krvácí z rány nad pravým okem.
"Co se stalo?"
Ton Akalon mu stručně popsal, jak přišel o kajutu.
Relkin se zamračil. "To je tedy pěkný nesmysl. Co tomu říkal kapitán Karpone?"
"Ten muž je bohužel velitelem v legii, a když má po boku svého nohsleda, představuje pro mě i pro dobrého kapitána Karpona příliš velké sousto."
"Říkal jste velitel?"
"Nějaký velitel Glaves, z regimentu v druhé legii."
Relkin hvízdl. Spolu s Bazem měli být přiděleni k novému regimentu. Doufal, že jsou staří bohové stále na jeho straně.
"Obávám se, že pokud je to velitel, nedá se toho moc udělat."
Ton Akalon s tímto odhadem souhlasil. Pak se jeho tvář rozjasnila. "V Dalhousie velitel z lodi určitě vystoupí. Já jedu až do pevnosti Redor, takže budu mít kajutu brzy zpátky."
Relkin pokrčil rameny a znovu se uložil ke spánku. Drak se také probudil, ale jen pootevřel jedno oko a zase ho zavřel.
Když Lín o několik hodin později dorazil do přístavu Dalhousie, byla ještě tma. Na konci zátoky bylo pouze jediné světlo, aby je navedlo dovnitř, ale Polymus Karpone brázdil tyto vody po celý život.
Lodní můstky se s rachotem vysunuly. Dělníci ve volných kabátech a čapkách pošitých kožešinou začali přesouvat náklad osmdesátigalonových sudů s melasou na břeh.
Relkin se probudil. Loď se přestala pohybovat.
"Jsme tady." Zatřásl Bazilovi těžkou hlavou a poškrábal ho za ušima.
"Ještě je tma."
"Ano, ale už jsme tady. Myslím, že by bylo dobré dostat se na břeh dřív než ostatní."
"Dobrý nápad, kluku. Vrátíme ssse do pevnosssti a ssstihneme sssnídani!"
"Proč mě tohle nenapadlo?" zamumlal Relkin, pro kterého byla vojenská strava příliš jednotvárná.
Drak byl vzhůru. Výzkumník se krátce probral, požehnal jim a popřál hodně štěstí. Pak ho opustili a zamířili nahoru k městu Dalhousie, tvořenému bloky domů a ulicemi z kočičích hlav a poctivými stavbami ze dřeva a kamene.
Bylo to asi hodinu před úsvitem a kromě několika místních koček nebyl nikdo vzhůru. Relkin s Bazem pospíchali po cestě směrem k pevnosti, která stála na vyvýšenině nad přístavem. Odtud pevnost s dřevěnými věžemi ovládala celé okolí.
Byli asi v polovině cesty, když z města zaslechli povyk. Ohlédli se a postřehli rvačku, probíhající v přístavu. Nad ostatními se nesl jeden mocný hlas. Jasně slyšeli věty jako "odmítám platit", "hnusná zavšivená kocábka" a "ať se propadnu, jestli zaplatím".
Relkin hvízdl. "Nechtěl bych být v regimentu velitele Glavese."
"Pokud ssse ptáš draka, je to ukřičený hlupák."
"Právě na to jsem myslel."
Pokračovali dál ke strážnímu domku.
KAPITOLA 2
Ve strážnici Relkina přijal poručík, který si ještě rukama vytíral spánek z očí.
"Dobře," zachrčel důstojník. "Kdo jste, která kniha?"

"Dragonýr první třídy Relkin z Quosh, 109. dračí. A venku je drak, kterému říkají Zlomený Palcát."
Poručík nadzvedl obočí.
"Ten, který porazil Temného vládce z Tummuz Orgmeen?"
"Přesně ten."
"Dobře, dobře, v tom případě myslím, že jsme poctěni. A vy se tady dnes máte hlásit?"
"Ano, pane."
Důstojník zjevně nehodlal dragonýrovi ukázat, že má před ním respekt, i když to byl dragonýr první třídy. Relkin byl na takové jednání od mladých důstojníků pěchoty zvyklý a nevěnoval mu žádnou pozornost.
"Pak tedy zelená kniha." Důstojník ji otevřel a přejel prstem dolů po stránce. Pak knihu zase zavřel. "Správně," pokračoval. "Budete se hlásit u osmého regimentu. 109. dračí byl znovu sestaven jako dračí jednotka pro osmý."
Pro Relkina to bylo částečné překvapení. Téměř očekával, že většina jednotky odejde do výslužby. Dračí jednotka měla sedmdesátiprocentní ztráty. Přežili jenom Baz, starý Chektor a Vander, a ten kvůli zraněním odešel z aktivní služby.
"Jste ubytováni ve východní čtvrti. Je tam jídelna pro draky. Dají vám tam i jídelní lístky."
Důstojník se náhle obrátil. "A abych nezapomněl, máte tady balík. Ve skladu."
"Balík?"
"Nevím, jestli ho unesete. Je zatraceně těžký. Byla to pěkná dřina, dostat ho z vozu sem."
Relkin, ve kterém to vzbudilo zvědavost, zamířil ke dveřím skladiště, kde byly uloženy balíky a pošta pro legionáře. Úředník teprve dával jeho poštu dohromady, ale balík ležel na viditelném místě vzadu u stěny. Byl to velký meč, zabalený v bílém plátně, převázaný rudými stuhami a zapečetěný bílým voskem. Očividně to byl dračí meč.
Pečeť nesla prosté znamení, "L", a Relkinovi bylo okamžitě jasné, že to je práce šedé paní.
Potěžkal zbraň a na okamžik ji zvedl. Byla skutečně těžká, těžká jako Piocar, Bazilova první milovaná čepel. Vlastně si ji stěží dokázal přehodit přes rameno, ale když se mu ji podařilo vyvážit, rychle s ní seběhl po schodech kolem překvapeného poručíka stráže ven k drakovi.
Bazilovy oči se rozsvítily jako lucerny a velký jazyk mu v rozčilení bezděčně švihal z tlamy ven a zase zpátky. Velkými tlapami se marně snažil balík otevřít, a Relkin proto přeřízl stuhy a rozvinul látku. Dřív než byl hotov, vytáhl drak meč z pochvy a přidržel ve světle, aby si ho mohl prohlédnout.
Třpytící se čepel, téměř devět stop dlouhá a v nejširším místě devět palců široká, vyrobená z kvalitní oceli, v sobě obsahovala jakousi chladnou krásu. Měla jednoduchý tvar, rovná čepel zužující se směrem k hrotu a černý kovový jílec se širokým košem. Jedinou ozdobou byla hlava vrčící kočky na konci hrušky. Přiložen byl dopis, adresovaný Bazilovi z Quosh. Relkin ho otevřel.
"Panu Bazilovi z Quosh," četl. "Tento meč je pro vás. Jmenuje se Ecator po příteli, který obětoval život, aby ty naše mohly být zachráněny. Naši nepřátelé z něj měli hrůzu. Jeho duch nyní obývá tuto ocel a s vaší pomocí je bude dál pronásledovat.
S úctou,
Vaše přítelkyně
Lessis.,,
Relkin se bezděčně zachvěl. Ecatora si samozřejmě pamatoval, nejošklivějšího kocoura, jakého kdy viděl, se žlutýma zuřivýma očima a hejnem krys, které ho poslouchaly. Na některé věci, jež se staly v Tummuz Orgmeen, se Relkin snažil zapomenout, a Ecator byl jednou z nich.
Bazil máchl mečem ve vzduchu a zbraň vydala svištivý zvuk, který Relkina přiměl se sehnout.
"Bazi, někoho zabiješ..."
Drak si pro sebe něco šťastně mumlal v dračí řeči, ale když Relkin vybalil pochvu, přestal a se souhlasným zamručením ji zvedl a prohlédl si ji. Měla jednoduchý tvar, hladká ocel obalená černou kůží, s mosaznými úchyty pro ramenní pás. Jedinou ozdobou byla další ocelová kočičí hlava, tentokrát z profilu, umístěná blízko koše.
"Tenhle meč ssse mi líbí, bude dobře bojovat."
Švihl mečem nad hlavou, pak si jej zkušeně přehodil v ruce a zastrčil do pochvy.
"Dáma dodržela ssslib," řekl velmi spokojeně.
Relkin, kolem kterého poskakoval náhle výborně naladěný drak, se vydal táborem k západnímu kvadrantu. Bylo těsně před budíčkem a tábor kromě těch několika lidí, kteří vstali brzo, spal. Pevnost měla tvar čtverce o straně tři sta padesát vojenských kroků, s věžemi v každém rohu a také nad dvěma branami, které byly umístěny na ose ze západu na východ a spojené hlavní ulicí. Na každé straně hlavní ulice ležely čtyři "čtvrti". Ty vyplňovaly "řady" malých a velkých stanů. Mezi stany, které většinou sloužily jako přístřeší pro deset vojáků, stály větší dřevěné stavby, určené drakům.
Východní čtvrť byla stejná jako všechny ostatní a uprostřed ní čněl Dračí dům. Uvnitř stály řady prostorných dračích stání, každé vybavené hrubě otesaným dřevěným korytem. Dveře zakrývaly vlněné závěsy v marnerijské červeni a modři. O prostor se dělily dvě jednotky, takže zde bylo plno. Když Zlomený Palcát procházel kolem, vynořovaly se ze stání velké dračí hlavy. Kolem nich se prodírali dragonýři, aby o tom dali všem vědět.
Objevil se muž v dragonýrské uniformě. Relkin zasalutoval a ohlásil se do služby.
"Pohov, dragonýre Relkine. Jsem vrchní dragonýr Hatlin, velitel nového 109. dračího. Chtěl bych vás a draka Zlomeného Palcáta jménem všech přivítat zpátky ve 109. Rád bych dodal, že jsem byl poctěn, když mi nabídli toto velení. Stejně jako na všechny ostatní na mne učinila velký dojem zpráva o tom, co jste dokázali v Tummuz Orgmeen."
"Děkuji vám, pane," řekl Relkin.
Hatlin se na okamžik nepatrně usmál.
"Dobrá, dragonýre Relkine. Zjistíte, že jsem spravedlivý muž, ale i muž, který má rád, když se dodržují pravidla. Nemám rád krádeže, podvádění a podobné věci. Hrajte se mnou poctivou hru a nebudeme mít spolu žádné potíže."

Hatlin s Bazilem si navzájem zasalutovali a Hatlin je pak nasměroval ke stání.
V Dračím domě nosili dragonýři dřeváky a jejich klapání o dlaždice se teď jako hřmění rozléhalo kolem, když se u vstupu do jejich stání rojila skupina chlapců v modrých kabátech a rudých vlněných čapkách.
Relkin zatáhl závěs, zhluboka se nadechl a pak na okamžik vyklouzl ven, kde davu oznámil, že drak Zlomený Palcát se s nimi všemi setká, ale po jednom a později, až se všichni nasnídají. Pak se Relkin postupně všem představil a potřásl si s každým rukou. Bude si muset zapamatovat mnoho nových tváří a jmen.
Byl mezi nimi i jeden známý obličej, Mono, dragonýr starého Chektora a jediný ze starého 109. dračího, kdo přežil a byl dosud v aktivní službě.
Relkin a Mono se s radostným výkřikem objali.
"Nemůžu věřit, že jsi to přežil!" řekl Mono, vysoký tmavovlasý chlapík, vypadající jako lidé z jihu, kde slunce svítí na vinice a olivové háje. "Když jsme vás od řeky pozorovali, jak míříte do Ganu, byli jsme si jistí, že vás dva už nikdy neuvidíme."
"Skoro to tak dopadlo. Byli jsme tomu zatraceně blízko. Jak se má Chektor?"
"Dobře, nohy se mu už z letního tažení uzdravily. Celou zimu tady měl klid. Jaké to bylo v pevnosti Kenor?"
"Drsné! U starých bohů, ten vítr z Ganu tě dokáže zmrazit na kost!"
"No, máme před sebou teplé léto. Už jsi to slyšel?"
"Slyšel co? Právě jsem dorazil, neslyšel jsem nic."
"Občanská válka v Ourdh se pro tamního císaře nevyvíjí dobře, takže tam pošlou expediční armádu o síle dvou legií, aby ho na trůnu podpořila."
"A dál?"
"A osmý regiment jde taky."
Relkin zavýskl a vyhodil svou černou kenorskou čapku proti dešti do vzduchu.
Jeho představy o provincii Tuala a její dobré vápencové půdě se rozplynuly a nahradily je myšlenky na Ourdh a její obrovská města, obývaná prohnanými a světaznalými lidmi.
Říkalo se, že dokud má člověk dost stříbra, může si v Ourdh koupit, co ho napadne.
"Takže půjdeme do velkého města?"
"Proč ne?" Mono se pomalu usmál.
"Bohové, jaké jsou v Ourdh ženy! Ženy, o kterých se nám ani nezdá."
Relkin si náhle uvědomil, že mají diváky - všude kolem se tlačily dychtivé tváře mladších dragonýrů. Stiskl čelisti. Už toho řekl příliš mnoho a jeho slova se brzy rozšíří. Nechtěl, aby se na něj Hatlin rozčílil, protože má špatný vliv na morálku nováčků.
Poplácal Mona po rameni.
"Do Ourdh. Kdo by si to byl pomyslel?"
Po pravdě řečeno, Relkinovi vůbec nevadilo vyměnit farmy za přepychové domy. Vypadalo to jako příležitost, kterou jim seslalo samo nebe.
Změnil se jeho osud, když vzýval staré bohy? Byl to hřích? Bude se na něj Velká Matka hněvat? A co když se rozzlobila, když staří bohové byli na jeho straně. Relkin měl vždycky potíže vyznat se v bozích a bohyních.
Do Ourdh! Všichni věděli, že v Ourdh může mít každý, co chce. To místo bylo největším centrem zábavy a luxusu na celém kontinentu.
Měl chuť skákat radostí do vzduchu, ale v přítomnosti všech těch mladých dragonýrů, nedávno posbíraných ve městech, kteří ještě neprošli bojem, si to nedovolil. Byl veterán a očekávalo se od něj, že jim půjde příkladem.
Náhlé hluboké zamručení jej přimělo otočit hlavu a uviděl obrovského draka s kůží barvy mosazi, jak tam stojí na všech čtyřech.
S potěšeným výkřikem objal obludu kolem silného krku. "Starý Cheku, jsem tak rád, že tě vidím."
"Jsssi tak šťassstný, že mě vidíš. Velmi šťassstný. Podle všech pravidel měly vaše kosssti ležet v Tummuz Orgmeen. Kde je ten Zlomený Palcát?"
Při zvuku známého dračího hlasu se odhrnul závěs a vynořil se Bazil. Chlapci na něj hleděli s bázní.
"Zlomený Palcáte, rád tě zassse vidím. My jediní zůssstali."
"Chektore."
Dva draci si chvíli potřásali předními tlapami.
"Ssslyšel jsem o Nessssessssitasss, velmi sssmutné. Velice ssse zlobím."
"Zabil jsssem toho, co jí to udělal. Nežil dossst dlouho, aby sssi ssvůj triumf vychutnal. Troll sss mečem, nová věc, mnohem rychlejší než ty ssstaré druhy. Překvapil ji a sssekl do kolena. Nemohla ssse hýbat."
Chektor sklapl obrovské čelisti.
"Říkají, že brzo budeme zassse zabíjet trolly. Zabiju jich za ni hodně." Velké bestie si opět stiskly tlapy a zatáhly za sebou závěs před Bazilovým stáním, kde přešly do jazyka draků.
Mono dál představoval Relkina novým dragonýrům v jednotce.
"Shim ze Seantu, stará se o mosazného Likima." Shim byl štíhlý bledý mladík se stříbřitými vlasy a podivnýma bezbarvýma očima.
"Tohle je Tomas Černé Oko, který má Chama, zeleného draka z Modrých hor." Tomas měl místo jednoho chybějícího oka pásku. "Tady Solly má Rolda, mosazného draka z Troat." Relkin potřásal rukama a pleskal do dlaní.
Další na řadě byl vysoký mladík s mrzutým výrazem ve tváři. Mono ztišil hlas.
"A tohle je Swane z Revenantu, stará se o Vloka, dalšího zeleného, veterán ze 122. oddílu, který byl rozpuštěn."
Veterán? Z rozpuštěné jednotky? Relkinovi se hlavou míhalo mnoho otázek.

"Rád tě poznávám," řekl.
"Nápodobně," odvětil s nevrlým výrazem Swane.
"Tvůj oddíl rozpustili?"
"Tři vyřídila nemoc nohou, bílá plíseň. O jednoho jsme přišli při útoku na hlídku v Argo a jeden odešel do výslužby s nevyléčitelně nemocnými koleny. Pak nás rozpustili, aniž by nám dali šanci."
"To je mi líto."
"Taky jsi to měl těžké, jak jsem slyšel," řekl Swane z Revenantu. Relkin se na vyššího chlapce zadíval.
"Tak nějak by se to dalo říct," řekl.
"Vyprávějí se o tom všem neuvěřitelné historky. Čekám, že nám povíš, jak to bylo doopravdy."
Relkin sledoval odcházejícího Swana a byl si jistý, že s ním bude mít potíže. Byl zvědavý, jaký bude Vlok.
KAPITOLA 3
Jitro příštího dne bylo bouřlivé a větrné a na jih pospíchaly šedé mraky. Mrazivý severní vítr se prohánět kolem dřevěných budov a opíral se do stěn stanů. Muži uvnitř se choulili u košů se žhavým uhlím a oblékali si teplé zimní oblečení z Kenoru.
Po snídani, právě když se chystal na prohlídku všech zbraní, dostal Relkin předvolání od nikoho menšího než od samotného generála Paxiona, velícího důstojníka pevnosti. Relkin s povzdechem opustil rozložené meče, nože, palcáty, kuši a šípy a našel si uniformu.
Jakmile si oblékl marnerijský modrý kabát a rudou vlněnou čapku s vyleštěným odznakem 109., zamířil ke generálově pracovně ve věži u Říční brány.
Uvnitř věže bylo teplo, zakouřeno a pohybovalo se zde mnoho civilistů, kteří měli na starosti vojenské zásoby. V druhém patře stály stráže, které nechaly Relkina po zběžné kontrole jeho předvolání projít.
Zakrátko stál ve velké místnosti s dlouhým stolem uprostřed a tlustým kenorským kobercem s dlouhým vlasem na podlaze. Jedné straně místnosti dominoval krb, ve kterém hořel dobře udržovaný oheň.
Generál vstal zpoza hromady svitků a perem mu pokynul, aby se posadil na židli.
"Takže vy umíte salutovat, to je podle mých zkušeností mezi dragonýry vzácná dovednost."
Paxion byl velký zrzavý muž s energickým vystupováním. Hrozivý bojovník, který s druhým regimentem Marnerijské první legie deset let sloužil v první linii..
"Vítejte zpět v Dalhousie, mladý dragonýre Relkine. Podle všech zpráv jste si v té záležitosti v Tummuz Orgmeen vedl tak, že byste si zasloužil tucet vyznamenání."
Relkin se snažil být co nejklidnější.
"Ve skutečnosti náhodou vím, že vám už brzy připneme Legionářskou hvězdu. Nedávno jsem dostal z Marneri rozkazy. Zjevně v této záležitosti byly spory."
Generál se vlídně usmál. "Jsou i tací, co se domnívají, že dragonýr by Legionářskou hvězdu dostat neměl. Avšak mám spolehlivé informace, že se vaší záležitosti ujali nějací mocní lidé, což nakonec všechno změnilo."
Relkin se pokusil neusmát, nepřikývnout ani neudělat něco podobného. Legionářská hvězda byla tou největší poctou a udělovali ji jen velmi zřídka, za činy, které vyžadovaly mimořádnou osobní statečnost.
Lady Lessis na něj také pamatovala. Nejprve meč Ecator a nyní tohle. Srdce mu přetékalo pýchou, ale Paxion jej pozorně sledoval, a tak se ze všech sil snažil nedávat city najevo.
Po chvíli generál přikývl a usmál se.
"Říkali mi, že jste klidný chlapík." Odsunul se od stolu.
"Dragonýr s Legionářskou hvězdou, první v historii, a on ani nepípne. Proto jsem vás ale vlastně vidět nechtěl. Máme problém."
"Pane?"
"Ten divoký drak, ten velký, který se s vámi vrátil z Tummuz Orgmeen."
"Zelený Purpur z Ostrých hor."
"Přesně ten, na zimu ho ubytovali tady. Nechápu proč, bylo to dost nevhodné. Málem nás od základů vyjedl."
"V Tummuz Orgmeen bychom bez něj nikdy nepřežili, pane."
"Ano, vím, hrozivý spojenec, ale strašně hladový."
Paxion si zamnul bradu. "Při Matčině dechu, občas jsme potřebovali i dobytče denně, aby ho to uspokojilo."
Relkin přikývl. Draci měli ohromnou chuť k jídlu, zvlášť když byli aktivní.
"Dobře." Paxion odložil pero a rozpřáhl ruce. "Zkrátka a dobře, drakovi se zdálo, že je to tady příliš omezující, a asi před dvěma měsíci odešel. Říkalo se, že loví v horách. Pak jsme od elfů z Tuniny dostali spoustu stížností. Tvrdili, že plaší lesní zvěř a znemožňuje tak běžný lov.
Poté se kolem přístavu Argo zvedla panika, zmizelo pár ovcí a jeden z ovčáků tvrdil, že ho v lese pronásledovala obluda. Asi před týdnem jsme zaslechli, že je v lesích podél Dally."
Paxion si povzdechl. "A před dvěma dny sem přišel farmář a ohlásil, že mu chybí polovina dojnic a že se v lesích na jihu něco pohybuje."
Na Paxionově tváři se usadil pochmurný výraz.
"Takhle to nemůžeme nechat. Musí to okamžitě přestat. Nechci ale bojovat s drakem. Chápu, že je divoký a není zvyklý na lidské způsoby. Vím také, že jako protivník musí být strašlivý, ale je možné ho zabít, a pokud to bude nutné, uděláme to."
Relkin čekal, že to není vše.
"Chci, abyste za ním se svým drakem šel. Přesvědčte ho, že v Kenoru nemůže zůstat."
Relkin přikývl. Bazil znal divokého lépe než kdokoliv jiný. Bude nejlepší, když tuto zprávu doručí on.

Paxion vstal a ukázal na mapu.
"Musí se vydat na sever, chlapče, a brzy. Už jsem slyšel řeči o nájemných lovcích, kteří si chtějí vysloužit odměnu ve stříbře za jeho hlavu. To musíme také zastavit."
"Ano pane, naprosto s vámi souhlasím. Vyrazíme okamžitě."
"Šťastnou cestu, mladý muži, a ihned po návratu se mi hlaste."
O dva dny později velkou bestii vystopovali v jejím jeskyním brlohu na farmě západně od řeky Dally
Stavení bylo poničené a farmář se ženou jen stěží spasili holé životy poté, co farmář spícího Zeleného Purpura bodl vidlemi. Rozzuřený farmář a jeho vyděšená, rodina teď byli v Dalhousie a všem stále dokola vyprávěli o svém neštěstí.
Když k němu dorazili, velký Zelený Purpur spal. Probuzený Relkinovým hvízdnutím se vynořil z jeskyně, připravený zničit cokoliv, co mu bude stát v cestě.
Když však spatřil Bazila a Relkina, zuřivost se z obrovských očí vytratila. Osmy na krku mu splaskly a mohutné svaly na ramenou se uvolnily. Rozeklaným jazykem zkusil vzduch.
"Zdar!" zahřměl.
Od bojů v Tummuz Orgmeen se Zelený Purpur lidské řeči trochu naučil, ale příliš ji nepoužíval. Teď Bazila oslovil ve starobylém jazyce draků.
"Zdravím tě, ty ssse zlomeným palcátem. Vítej v mé honitbě. Ssspolu můžeme lovit v širokém okolí a vybírat sssi jen tu nejlepší potravu."
Bazil popošel vpřed a stiskl si se zeleným Purpurem předloktí. Divoký drak byl stále ještě mnohem větší než Bazil, ale projevovaly se na něm známky hladovění. Relkin mu viděl žebra.
"Lov není tak dobrý, zvlášť tady kolem," řekl Bazil.
"Ha! A jak bysss to mohl vědět, ty, který jíš nudle."
Při slově "nudle", které ve starobylé dračí řeči nemělo ekvivalent a jasně se vynořilo ze sykotu a hrdelního vrčení, zvedl Relkin hlavu.
Bazil lehce zasyčel.
"Tady není žádná lovná zvěř," řekl, "kromě zvířat, která patří lidem. Pokud je budeš jíssst, donutíš lidi, aby tě zabili."
"To by ssse neodvážili! Zabiju je! A jak sssi dovolují prohlašovat nějaké zvíře za sssvůj majetek?"
Bazil pokrčil rameny. "Na tohle neznám odpověď, ale vím, že tě zabijí. Přinesssou sss sssebou chytré passsti a jedy. Možná tě prossstě possstřelí tolika otrávenými šípy, až ztratíš vládu nad končetinami, Pak ti proříznou hrdlo a ussseknou hlavu."
Zelený Purpur odmítavě zavrtěl hlavou, ale v tom pohybu bylo zoufalství, které Bazovi říkalo, že divoký chápe beznadějnost svého postavení.
"Musssíš sssi přessstatněco nalhávat," řekl Bazil. "Vím, že tvým křídlům ssse sssíla navzdory kouzlům paní nevrátila."
"Znovu mi narossstla a zranění ssse vyléčila, ale máš pravdu, nemám sssílu. Nemohu létat."
Bazil vydržel Purpurův pohled.
"Tak to ssstěží dokážeš lovit. Jsssi velký drak, ale nemůžeš lovit jako kočka, nejsssi lev, který ssse plíží, ssskrývá a znenadání vrhá na kořissst. Musssíš létat a pak ssse sssnášet k zemi, takovým způsssobem lovíš."
Purpurova přetvářka se zhroutila.
"Je to tak, nejedl jsssem nic než medvědy a jednoho ssstarého nemocného losssa."
Tak to tedy bylo, čtyřtunového ještěra, schopného letět rychlostí až patnáct mil za hodinu, předhonili rychle se pohybující savci.
"To není všechno, co jsssi jedl."
"Ach." Zelený Purpur svěsil obrovskou hlavu. Celou dlouhou minutu hleděl jinam a něco si pro sebe syčel a pak vyčerpaně promluvil.
"Je to pravda. Ale nechápu, jak jedno zvíře může vlassstnit druhé a prohlašovat, že je jenom jeho. Všechna zvířata náleží lovci, který je dokáže přemoct a sssníssst, a už nikomu jinému, kromě jejich matky."
Bazil s tím v zásadě souhlasil. "Ano. Tak by to mělo být, ale v těchto dobách to tak není. Nepřítel lidí je ssstejný jako ten, který ti zničil křídla. Ssstejný jako ten, který tě držel v ďábelsssském měssstě v zajetí."
Zelený Purpur se znovu naježil.
"Teď musssíme žít sss lidmi. Pokud ne, zabijí násss, a nepochybuj o tom, že tu moc mají. Ty to víš. Viděl jsssi, jací jsssou."
"Jejich tolik, rojí ssse po celém sssvětě."
Bazil pokrčil rameny. "Někteří říkají, že tohle je konec věku draků, že nakonec zůssstanou jen lidé. Proto je jich tolik."
"V dračí pravlassti žádní nejsou. Když tam nějací přijdou, brzy je sssnědí."
Bazil znovu zasyčel, potěšený, že na světě stále existuje místo, kde dračí druh slouží sám sobě, a ne lidské rase.
"Tady ale vládnou. Takže máš na vybranou, můj velký příteli - buď opussstíš tuto zemi a půjdeš na sssever, nebo musssíš zcela změnit způsssob života."
"Půjdu na sssever a zemřu hlady."
Baz přikývl a několik minut tiše přemýšlel. Pak s Relkinem kousek poodešli.
"Bez pomoci divoký zemře. Jak jsssme ssse obávali, nemůže pořádně lovit."
Relkin si zarmouceně povzdechl. Velkému Zelenému Purpuroví toho hodně dlužili. Pak ho Bazil ohromil.
"Co by řekla legie na to, kdyby ssse divoký přidal ke 109.?"
Relkin se zhluboka nadechl. Život, který se ještě nedávno zdál být tak jednoduchý, teď vypadal mnohem komplikovaněji.
"Dobrá," polkl. Divoký drak v boji! "Samozřejmě, to je skvělý nápad. Až na to, že je úplně divoký a neumí bojovat se

zbraněmi."
"Vím, ale vycvičíme ho. Tam ve zlém měssstě už jsssem ho učil, jak držet meč a štít."
"Cvičit ho? Nevím, kdo by měl tu odvahu. Já tedy ne. Jedna hádka a sežere mě. Znám ho, lidi už jedl."
Baz se uchechtl a zasyčel.
"Někdy sssi mysssslím, že by to nebyl špatný nápad."
"Jo, pamatuj na husu, co snáší zlatá vejce. Sníš jednoho dragonýra a už nikdy neochutnáš nic dobrého. Nesmíš jíst nic jiného než divoké maso."
"Dragonýr ssstejně není tak dobrý jako pečená husssa."
Relkin váhal. Bazil měl pravdu, bylo to jediné schůdné řešení. Bazil by musel divokého vycvičit a všichni ostatní by se museli naučit být v jeho společnosti velmi opatrní.
A mělo to i kladnou stránku. Zelený Purpur byl stejně velký jako největší z měděných bezkřídlých draků, ale byl značně rychlejší než oni. Až ho vycvičí, bude pro jednotku představovat hrozivého desátého draka.
Relkin přikývl. Baz se vrátil k Zelenému Purpurovi a předložil mu návrh.
"Když ti zničí křídla, změní celý tvůj život. Dokonce i kdybysss přežil tak dlouho, aby sssesss mohl vrátit do pravlasssti draků, zemřel bysss tam hlady. Máš ale jinou možnossst. Pojď sss námi zpět do pevnosssti, připoj ssse k legii a bojuj sss námi. Tak budeš mít možnossst ssse našim nepřátelům pomssstít. A nezapomeň, že v legii sssvé draky vždycky dobře krmí."
"Ano, ale nudlemi? Nejsssem jako ty, potřebuj i k životu massso."
"Pak ti nějaké dají, ale na nudle sssi budeš mussset zvyknout. Musssíš znovu okusssit akhu. S pomocí akhy ssse dá jíssst cokoliv."
"Odporná břečka, nechápu, jak to můžeš jíssst."
Lehce zmatený Bazil znovu zasyčel. Ve slušném přemlouvání nebyli draci právě mistři a akha byla skvělá.
"Podívej, příteli, vidím, v jakém jsssi ssstavu. V legiích budeš mít mnohem víc masssa než venku v divočině. Pokud jim budeš žrát dobytek, přijdou a zabijí tě."
"Tak je nech, ať to zkusssí." Ostny se naježily.
"Otráví tě. Ssstovky jich tě budou pronásssledovat, naplní tvůj úkryt mračnem šípů a nakonec podlehneš."
Zelený Purpur ztichl. Bezkřídlý měl pravdu a byla by to zbytečná a ponižující smrt. Už týdny hladověl a nebylo pochyb o tom, jak by dopadl, pokud by zamířil na sever.
Hlasitě si povzdechl a vzdal se.
"Zkusssím to. Naučíš mě, jak bojovat lidsssk ými zbraněmi."
"Budeme tě cvičit a budeš moct zabít mnoho nepřátel."
"To by ssse mi líbilo."
A s tím opustili jeskyni a vrátili se do pevnosti.
Relkinova žádost nejprve způsobila všeobecné ohromení, ale když Relkin trval na svém, nechali se lidé přesvědčit. Draků měli vždycky nedostatek, a až Zeleného Purpura vycvičí, bude pro armádu představovat obrovský přínos.
"Je to velmi výstřední," řekl generál Paxion. "Ale dragonýr Hatlin s tím souhlasí a máme před sebou dlouhé tažení. Potřebujeme každého draka, kterého dokážeme získat. Ale bude muset jíst stejně jako ostatní draci, už nemůže požírat dobytek."
Relkin slíbil, že divokému dragonýra zastoupí, dokud sem nebude převelen nějaký nový.
Generál Paxion podepsal zvláštní rozkaz a Relkin odešel slavit. Generál se vrátil ke studiu mapy říše Ourdh, starobylého království, opírajícího se o zavlažování nižších oblastí kolem řeky Oon. "Zavlažovaná země", jak ji nazývali, byla už od Temných časů centrem civilizace. Nyní její osud visel na vlásku a zuřila v ní krvavá občanská válka. Občanská válka, která byla příliš důležitá, než aby ji Argonath ignoroval.
KAPITOLA 4
Zatímco práce na flotile vorů, které je měly dopravit dolů po velké řece, byly v plném proudu, legie třídila vybavení a regimenty cvičily.
Při přehlídce teď 109. marnerijský dračí poprvé viděl celý osmý regiment a jeho nového velitele.
Den byl svěží a zatímco se regiment řadil po četách a setninách s dračí jednotkou v zadním voji, nad přehlídkovým nádvořím foukal mrazivý severní vítr.
Zaduněly bubny a divoce se rozezvučely trubky, zatímco regiment poněkud neohrabaně zkoušel všechny druhy pochodu. Muži byli nejistí, protože nebyli zvyklí pochodovat v zástupu. Třetí a čtvrtá setnina se mezi sebou promíchaly a vznikl ďábelský zmatek.
Nový velitel se cítil pokořený. Měl silný hlas a neváhal ho použít k proklínání nedbalých vojáků. Pohled na obnošené uniformy několika veteránů, povolaných aby osmému dodali zpevňující prvek, jeho vztek ještě zvýšil.
Poručici a desátníci, všichni nervózní jako kočky, vrhali po mužích vzteklé pohledy, zatímco velitel projížděl kolem a kritizoval řady, čtverce, uniformy a vlastně všechno, co viděl.
Jak je poučil, způsoby vojáků z pohraničí nebyly pro Portea Glavese dost dobré. Přišel na hranici, aby mužům vštípil ctnosti pobřežních měst, vytrvalost, poslušnost, oddanost a chuť tvrdě pracovat.
Samozřejmě že muži z druhé legie do jednoho pocházeli z pobřežních provincií, většinou z Aubinasu a Seantu. Což byla místa, kde byl v zemích Argonathu přebytek obyvatelstva. Svobodné obyvatelstvo Kenoru tvořili farmáři, většinou muži, kteří sloužili v legiích a nyní byli v záloze. Proto velitelovým slovům, označujícím je za pohraniční špínu a lesní muže, které bude třeba naučit slušnému chování, mnoho nevěřili. Nebyli to žádní lesní muži a všichni se čas od času dostali do velkého města. Tváře jim zbělely vztekem.
A bylo hůř. Bylo oznámeno, že dokud se nezlepší na úroveň, kdy by na ně velitel Glaves mohl být pyšný, bude výcvik

probíhat
každý den a během cvičení budou nosit nenáviděný "obojek", čtyři palce široký pás tuhé kůže, který se navlékal na krk a nutil vojáky zaklánět hlavu a bradu vystrkovat nahoru. V kadeinských legiích se kdysi nosil za trest, ale později jej některé elitní kadeinské regimenty používaly při přehlídkách. Bohatí lidé, kteří se v regimentech zhlédli, jim dávali peníze a za zlato dostávali na oplátku čestnou hodnost kapitána. Muži, kteří nosili obojek a byli vycvičeni k dokonalosti, poskytovali úžasný pohled - zakloněné hlavy a třpytící se kopí a štíty. Byl to přesně ten druh věci, kterou se mladí ctižádostiví politici chtěli chlubit před kadeinskými dámami.
Marnerijské legie na obojek hleděly jako na ponižující a barbarské zařízení, jako na něco ze starých časů Veronathu, kdy vojáci byli často otroky.
Ani 109. nebyl ušetřen velitelova posměchu. Dragonýři pro něj byli naprosto znechucující tlupa. Uniformy měli špinavé, záplatované nebo jim části chyběly, případně všechny tyto tři věci naráz. Nosili nestandardní kusy oblečení a zbraně. Jejich draci vypadali, že je výcvik nezajímá, a během nástupu se tvářili hloupě a nezúčastněně.
Velitel je upozornil, že se jejich kázeň musí o mnoho zlepšit.
Na konci přehlídky se naprosto sklíčený osmý regiment rozešel a vrátil se zpátky do ubikací.
V Relkinovi a Bazilovi se sklíčenost mísila s obavami. Nový velitel nebyl nikdo jiný než onen pompézní hlupák, kterého asi před týdnem slyšeli na palubě Lína.
Relkin probděl celou noc a v hlavě se mu honily plány na útěk ze 109. dračího a osmého regimentu. Nenapadlo jej nic, co by vypadalo dost slibně.
Příští ráno bylo jasné a slunné. Mrazivý severní vítr znenadání nahradila mírná východní bríza. V Kenoru, kde byly zimy chladné a léta horká, to bylo typické jaro. Jaro se chovalo velmi náladově.
V poledne se celá legie seřadila k udílení vyznamenání a nádvoří pevnosti zaplnili muži, kteří se náhle ve svých tmavě modrých zimních pláštích potili.
Generál Paxion předal sedm Bojových hvězd mužům, kteří byli zraněni při různých malých akcích během zimy. Pak přišly na řadu tři řády regimentu, které dostali muži se skvělou pověstí a dlouhou službou, seržanti blízko odchodu do výslužby. A nakonec zde byla jediná Legionářská hvězda, kterou dostal dragonýr ze 109. marnerijského dračího.
Ceremonie netrvala dlouho. Byly předány Bojové hvězdy a po nich řády regimentu. Tady se obřad poněkud zpomalil, protože každý ze seržantů pronesl krátkou řeč a děkoval přátelům za pomoc, kterou mu za ta léta poskytli.
Konečně to skončilo a Relkina vyvolali z řady. Všiml si, jak se na něj Glaves krátce podíval a pak odvrátil pohled, aniž se jeho výraz nějak změnil. Na určeném místě se Relkin zastavil, zasalutoval a zůstal nehybně stát, zatímco mu připínali hvězdu a generál pronášel krátkou řeč. Poté se se srdcem bijícím pýchou a nervozitou vrátil na místo, rozezněly se bubny a trubky a legie pochodovala kolem velitelů a generála Paxiona a ven z nádvoří. Pak se vojáci rozešli a zamířili do ubikací.
Nicméně Relkin se nevydal k východnímu Dračímu domu. Dostal pozvání na slavnostní oběd se ženou generála Paxiona a dalšími dámami z pevnosti, což byly většinou manželky starších důstojníků. Byl si jistý, že to bude utrpení, ale jídlo mu to s trochou štěstí vynahradí.
Proto zamířil ke věži v jižním rohu, kde generál Paxion bydlel. V nejvyšším patře byla velká místnost s bíle omítnutými stěnami a podlahou z dubového dřeva. Na stěnách visely podobizny Paxionovy rodiny a velká krajinomalba Kadeinu od slavného malíře Molly. Vlastně jediná věc, která prozrazovala, že pokoj leží v pohraniční pevnosti, byla úzká a snadno ubránitelná okna.
Uvnitř bylo poměrně plno a většina lidí se shromáždila u stolu s občerstvením na konci místnosti. Relkin si všiml dalších toho dne vyznamenaných mužů, kteří v moři saténu a krajek, imitujících módu z Kadeinu, do nichž byly dámy oblečeny, stáli jako sloupy z modré a hnědé kůže.
Mezi ženami zralého věku bylo i několik jejich mladých dcer, které si vychutnávaly přestávku mezi jednotvárným studiem a šitím.
V této skupince nejvíc vynikala Kessetra, nejmladší dcera generála Paxiona. Na sobě měla žluté saténové šaty, těsně obepínající její postavu. Byla to krásná rusovláska s plnými rty a zelenýma očima, ve kterých stále vířily plamínky koketérie.
Jakmile jej mladé ženy poznaly, strhl se kolem něj velký povyk a Relkina obklopilo moře vějířů, kadeří a saténu. Prosily ho, aby jim vyprávěl příběhy o městě Tummuz Orgmeen. Jak vypadaly zdejší hříšné ženy? Skutečně tam byly kurtizány, které nosily kůži z mrtvých lidí, vydělanou jako kůže zvířecí?
Relkin, snažící se udržet si svou vrozenou skromnost, nakonec podlehl a vyprávěl jim o hlubokých temných chodbách a kobkách pro uvězněné otrokyně, které byly spoutány řetězy a nuceny rodit skřety.
Dívky se chvěly a pištěly hrůzou a vyptávaly se na podrobnosti, které by jim byl rád poskytl, avšak zabránil mu v tom příchod lady Fevill, pobočníkovy mimořádně statné manželky.
"A teď, mladý muži," říkala mu lady Fevill, když jej táhla pryč od zklamaně vzdychajících dívek, "musíte strávit trochu času i se staršími ženami v místnosti."
Představila jej kroužku svých přítelkyň: Cleville Hooks, ženě kapitána první setniny, Faje Rinard, jejíž manžel velel druhé setnině, a Edyth Alexen a Alys Wolnow, jejichž manželé sloužili v druhé setnině.
Také ony chtěly na vlastní uši slyšet o hrůzách Tummuz Orgmeen, a tak jim popsal trh s otroky, kde stáli muži a ženy v řetězech, ocejchovaní a se stopami po bičování na kůži. Naslouchaly mu fascinovaně a s hrůzou, a kdykoliv na okamžik zmlkl, aby se nadechl, ovívaly se vějíři a vyměňovaly si vyděšené výkřiky.
Konečně se jej nabažily a vrátily se k neustálému klevetění a nechaly ho, aby se mohl věnovat výbornému občerstvení. Právě se dostal k nějakému koktejlu a talíři s quibini a samosou, když se vedle něj vynořil žlutý satén.
"Ahoj, ještě jsme se nesetkali, bylo tam příliš mnoho lidí. Jmenuji se Kessetra Paxion a můžete mi říkat Kessi."

Relkin věděl, co je zač, a také věděl, že je jí sedmnáct let a není už takové dítě, jak si její matka představuje.
"Myslím, že vám to všechno připadá asi dost nesnesitelné, mně tedy ano," řekla.
"No, jídlo je dobré."
"Nijak zvlášť. Kuře je připálené a omáčky jsou děsné. V Kadeinu by hosti hulákali a žádali, aby byl kuchař upálen."
Relkin se zdržel poznámky, že Kadein je stovky mil daleko na druhé straně Malgunských hor. Tohle byl Kenor, drsná a svobodná země.
"Pojďte," poručila. "Vezměte mě nahoru na věž, můžeme se tam projít. Den je tak nádherný. Mohli bychom dohlédnout až k hoře Červený dub."
Relkin spolkl quibini a doprovodil Kessetru na vrchol věže, který byl právě kvůli takové vyhlídce otevřený. Vyšli do teplých slunečních paprsků pozdního kenorského jara a okamžitě se cítili osvěženi. Relkin zahlédl, jak se na spodní hranici jeho zorného pole něco třpytí, a když sklopil oči, uvědomil si, že je to medaile, pěticípá stříbrná hvězda, jasně planoucí ve slunečních paprscích. V celé historii bylo vyrobeno sotva dvě stě Legionářských hvězd. Pokud si nedá pozor, mohla by jej tahle věc oddělit od ostatních v jednotce. Rozhodl se ji sundat a nechat schovanou. Byla to děsivá odpovědnost. Už nebyl Relkin Sirotek, dítě přírody, dragonýr a dobrodruh. Nebo lépe řečeno, byl stále tím vším, ale i něčím víc. Teď byl postavou z legend, někým, jehož každý čin budou hodnotit tisíce. Věděl, že to lady udělala, aby jej přinutila brát život víc vážně.
"A teď," řekla Kessetra, "mi řekněte něco o sobě. Odkud jste?"
Byla neskonale krásná a Relkin cítil, jak se mu hlava téměř vznáší v oblacích a stěží zamumlal odpověď.
"Kde to je?" zeptala se s pohledem upřeným do dálky a očima zastíněnýma proti slunci.
"Vesnice v Modrých horách."
"Vesnice v Modrých horách..." zamumlala a pak se zasmála. "Kdysi jsem znala chlapce z Modrých hor." Znělo to, jako by se to stalo před desítkami let. "Byl to hrabě a pěkný hlupák. Snažil se mi ublížit."
"Co se stalo?"
"Musela jsem mu dát lekci o lásce..."
"Aha, láska," řekl Relkin.
"Ano, láska, není to nádherné? Milovat někoho tak hluboce, že nedokážete myslet na nic jiného než na jeho tužby a přání..."
Naklonila se tak blízko, že jej obklopila vůně jejího parfému. Oči se jí nebezpečně třpytily.
"Byl jste někdy zamilovaný, dragonýre Relkine?"
Zrudl, protože dříve miloval Lagdalen Tarcho. Avšak teď už byl moudřejší. Dostalo se mu jedné ze smutných životních lekcí. Lagdalen byla o několik let starší než on a pocházela z jedné z nejlepších rodin v Marneri. Tarchové byli v minulosti dokonce marnerijskými králi. On neměl žádnou rodinu, až na zeleného draka s nepředvídatelným chováním. A Lagdalen teď byla samozřejmě vdaná za kapitána Holleina Keseptona, kterého Relkin obdivoval jako vojáka i jako člověka.
"Jednou jsem byl zamilovaný," zakoktal.
Dívka lehce našpulila plné rty.
"Ach ano, dětská láska?"
Její posměch ho rozhněval, a tak neuváženě promluvil.
"Vůbec ne, miloval jsem Lagdalen Tarcho."
Kessetra se vesele zasmála a šťouchla ho loktem.
"Vy, dragonýr a sirotek z Modrých hor. Zamířil jste vysoko." Zahihňala se a přelétla pohledem obzor.
Relkin to pociťoval jako útok na svou důstojnost.
"Byli jsme spolu v Tummuz Orgmeen. Sami, ve sklepeních Temného vládce. Dokázala, že je skutečným argonathským vojákem."
Relkin se pokusil představit si tuto rozmazlenou mladou ženu v oněch temných chodbách. Bylo to nemožné.
"Ach, jak je to strašné, už nikdy na to místo nechci ani pomyslet. Nikdy se tím směrem nepodívám," pokynula rukou směrem k pustým severozápadním pláním.
Relkin by také rád tak snadno zapomněl. Ústa se mu sevřela do zachmuřené linky a zmlkl.
Podívali se k východu, a jak Kessetra předvídala, byl tak jasný den, že bylo vidět Malgunské hory, řadu tmavých skvrn na obzoru.
Ukázala k jižním štítům. "Tam dole je hora Kohon. Daleko za ní leží Kadein, můj domov. Byl jste tam někdy, Relkine z Quosh?"
"Ne, Kessetro, v Kadeinu jsem nikdy nebyl." Povzdechla si a přitiskla si složený vějíř na rty. Relkin si představil, jak ty nádherné rty líbá.
"Je to tak velkolepé a nádherné město." Znovu vzdychla a zkřížila ruce na prsou. "Jak bych si přála tam být, stoupat po svazích kopce Slyte nebo se procházet Dubovou alejí."
Opět si povzdechla. Místo toho trčela tady v té hrozné pohraniční pevnosti, protože její otec nedostal místo kapitána pevnosti v Kadeinu. Ach ano, velice dobře věděla, co se stalo, dokonce i přesto, že jí otec odmítl cokoliv prozradit. Prohrál s majorem Steenhurem a poslali je sem do téhle divočiny, plné venkovských balíků a vojáků. Plynuly nejlepší roky jejího života a ona byla na míle daleko od skvělých salónů, plesů a večírků, kde se odehrával skutečný život!
"Přál jste si někdy být v Kadeinu, Relkine z Modrých hor?"
"Jednoho dne se do Kadeinu podívám. Chci vidět všechna velká města na světě. V Marneri jsem samozřejmě byl."
"Marneri je krásné město. Jako malá dívka jsem tam několikrát byla. Líbily se mi hradby z bílého kamene a úzké ulice. Ale v porovnání s Kadeinem je tak malé. Kadein se rozprostírá i daleko za hradbami. Náš dům je přímo na kopci Slyte,

na míle od Starého Města."
"Vím jistě, že je nádherný."
"Ach ano, to je. Je to krásné, jezdit v lesích Surdu a v parku u Modré fontány, ano, to by bylo skvělé. Skrze stromy je odtamtud vidět nový královský palác. Budovy jsou překrásné, vše je obložené bílými a modrými dlaždicemi a tašky na střechách jsou šarlatové."
Opět si povzdechla.
"Až tam přijedete, Relkine z Modrých hor, musíte mě určitě navštívit. Když budete chtít, provedu vás tam. Je tam toho hodně k vidění."
Relkin se v duchu neupřímně zasmál. Velmi pochyboval o tom, že by Kessetra Paxion byla opravdu tak šťastná, kdyby se skutečně objevil ve dveřích jejich rodinného sídla na kopci Slyte. Také se
nedomníval, že by snadno zapadl do elegantního davu, do něhož by ve velkém městě na jihu Argonathu patřila ona. To nebyl jeho svět. Věděl to. Pokud by si s sebou nepřinesl majetek, nebylo by tam pro něj místo, a jemu se dosud nepodařilo objevit cestu, jak takový majetek získat.
Zvon v Severní věži odbíjel a oběd byl u konce. Relkin Kessetru doprovodil zpět do dolního sálu, kde se s ním rozloučila.
Rozhlížel se po dalším quibini, ale zjistil, že všechno jídlo zmizelo a zůstal tu jen horký čaj a citróny.
Se zmučenou myslí, naplněnou obrazy krásné Kessetry Paxion, zamířil k Dračímu domu ve východní čtvrti.
KAPITOLA 5
Odjezd na jih se každým dnem přibližoval. Bylo nutné se postarat o tisíc věcí a Relkin měl plné ruce práce s tím, aby od zásobovacího důstojníka legie sehnal všechno opravené nebo nově vydané vybavení. Nejen že musel připravit celou Bazilovu výstroj, ale musel dohlédnout i na to, aby Zelený Purpur dostal zbraně, zbroj a také ostatní vybavení.
Zbraním věnoval pozornost jako prvním. Nový velitel trval na tom, že budou nosit všechny zbraně, které řády legie předepisovaly.
To znamenalo, že musí každému drakovi nést jeden meč a jeden ocasní palcát navíc. Všechny ty zbraně byly velké a těžké. Čtyři stopy široký a osm stop vysoký štít byl vyroben z mříže z ocelových pásků, pokryté kůží, vrstvy tvrdého dřeva a další kůže. Přední strana štítu musela být podle předpisu pobita osmdesáti ocelovými hřeby, ale když Relkin zkontroloval Bazilův štít, zjistil, že mu jich tam zbylo jen šedesát, takže se připojil k zástupu u kovářova krámku a hodinu strávil čekáním ve frontě.
A nebyla to jediná kovářská práce, kterou bylo třeba udělat. Navíc musel zkontrolovat velkou dračí přilbu, hrudní plát a chrániče stehen, zda nemají vady nebo nejsou promáčklé. Bazil měl na hrudním plátu problematické místo, kam jej rok před bitvou u Ossur Galanu zasáhla trollí sekera, a silně plát poškodila. Bylo nutné nechat ho znovu zcelit a spravit novou ocelí. Kovárna v pevnosti Dalhousie pracovala ve dne v noci, aby všechnu práci stihla.
A pro Zeleného Purpura, který byl mnohem větší než kterýkoliv bezkřídlý drak, musel samozřejmě nechat vyrobit novou zbroj.
A nakonec zde byly Relkinovy vlastní zbraně, krátký meč, dýka, kuše a dva tucty šípů. Všechny byly v pořádku. Meč naostřili v pevnosti Kenor a od té doby s ním nebojoval.
Avšak zbraně představovaly pouze první položku na dlouhém seznamu. Musel zkontrolovat lahve na vodu, požádat o nové lžíce a talíře - už měli nárok na nové - a k tomu křesadlo a ocílku na rozdělávání ohně.
Dále oblečení. Drak nosil joboquin, kožený postroj, k nimž bylo jeho brnění připevněno pomocí tuctu popruhů. Bazilův joboquin nebyl v pořádku, což Relkina donutilo zajít do opravny, a Zelený Purpur musel dostat joboquin zvlášť velký. Navíc Relkin obkreslil Zelenému Purpuroví nohy a nákres odnesl k výrobci sandálů, vysvětlil mu, že se při dlouhém pochodu pravděpodobně ukáže, že Zelený Purpur z Ostrých hor má choulostivé nohy. Když se švec na údaje podíval, hvízdl, protože tohle měly být ty největší sandály, jaké kdy dělal.
Pro sebe si Relkin vyzvedl nový modrý kabátec a koupil si kalhoty z tmavě šedé látky. Pořídil si také klobouk se širokým okrajem, aby se ochránil před žhavým sluncem Ourdh, a kenorský plášť nechal navoskovat proti dešti.
Pak tady byly věci určené pro péči o draky. Relkin s sebou bral nádobku se sugustovou mastí a k tomu láhev oleje a láhev "žahadla", antiseptika. Lahve uložil do dřevěného pouzdra, které si před lety koupil v provincii Borgan. Bylo vyrobené z pevného, ale lehkého dřeva. V horní části měl uložený tucet hadříků, nitě a šídla a k tomu velké a malé pinzety a velmi cenné pevné kleště na stříhání dračích drápů. Olej potřeboval doplnit, takže znovu zašel za zásobovačem a vzal si i láhev čerstvého žahadla.
Při té příležitosti si vyzvedl i novou pokrývku ze šedé vlny, kterou na Cunfshonu vyrobili muži a ženy z Ligy na podporu legionářů z Defwode, a dvě nově navoskované vlněné kápě pro draky, pocházející ze stejného zdroje.
Když se to všechno dalo dohromady, dragonýři i draci nesli těžký náklad. Relkin pak zjistil, že se mu na torně uvolňují popruhy, a ihned je opravil. Na pochodu nebylo nic horšího, než když někomu padala torna. Dragonýr první třídy měl během rychle ubíhajících dnů plno práce.
Bazil mezitím trávil většinu času v ringu při cvičení Zeleného Purpura. Zelenému Purpuroví dali armádní meč, který už Bazil nepotřeboval. Relkin divokému drakovi ostříhal drápy a dlouho a neúnavně mu ukazoval, jak má správně držet jílec.
Zelený Purpur se zpočátku vzpouzel, ale se stoupající dovedností jej začala síla meče vzrušovat a trávil dlouhé hodiny útočením na
cvičné cíle, vyrobené z dlouhých borových špalků. Občas některý dokonce přesekl, což zvládlo jen několik mimořádně velkých měděných draků.
Ten pohled všechny ostatní draky vyburcoval k soutěžení. Ve vzduchu se dokonce vznášela i jakási žárlivost. Přesně řečeno, potíže se očekávaly hlavně s Vlokem, veteránem z nešťastného 122. dračího.

Jak se Zelený Purpur postupně stále více sžíval se zbraněmi dračích legionářů, Vlok si stále hlasitěji stěžoval. Zpochybňoval schopnosti divokého bojovat ve skutečné bitvě. Co divocí draci vědí o bitvách? Jak mu mohou důvěřovat?
Některé mladší draky to znepokojovalo. Měli zkušenosti jen s cvičnými bitvami a zápasy. Měli čelit šikům trollů a skřetů. Pro radu se obraceli k veteránům. Vlokova slova měla váhu, dokonce i když on sám mnoho bitev neviděl.
Bazil Zlomený Palcát už si své vybojoval, ačkoliv v legiích sloužil jen šestnáct měsíců. Věděl, jak zuřivý a tvrdý protivník Zelený Purpur z Ostrých hor bude, nechtěl ale Vloka napadnout příliš brzy a příliš tvrdě. Chápal, že se ostatní draci, kteří boj nikdy neviděli, cítí nejistě. Vlok si na druhou stranu myslel, že se musí předvést a ukázat, že je stejný veterán jako Chektor a Bazil.
Vlokova mrzutá povaha způsobila pár šarvátek s několika mladšími draky, kteří jeho kritiku nelibě nesli, ale tyto hádky nikdy nepřerostly přes strkanice a řev v Dračím domě. Mnohem hůře to šlo se Zeleným Purpurem, který kritiku nepřijímal lehce. Zelený Purpur se chystal vyzvat Vloka k boji.
Bazil radil trpělivost.
"Ještě nejsssi dossst dobrý, abysss mohl bojovat sss někým, jako je Vlok. Sss mečem to umí dobře, zatímco ty ssse to ssstále učíš. Sssnadno by tě zabil. Víš, že je to tak."
Zelený Purpur to přijal, ale jen po velkém přemlouvání.
Bazil s Relkinem se obávali, že každou chvíli může dojít k nejhoršímu. Dragonýr Hatlin si dělal tak velké starosti, že až uvažoval o tom, že odvolá zařazení Zeleného Purpura do 109. dračího.
Vše nakonec vyvrcholilo ve chvíli, kdy Vlok přecházel dvůr, kde Zelený Purpur nacvičoval s Chektorem obranu. Chektor byl velký, ale pomalý, jako většina měděných draků. Zelený Purpur odrážel údery, ale Chektorova technika jej donutila couvat.
Když Vlok procházel kolem, vykřikl: "Podívejte ssse na něj, chodí při boji pozpátku jako husssa!"
Po těchto slovech zvedl Zelený Purpur hlavu a zařval: "Kdo říká, že jsssem husssa?"
Vlok se uchechtl. "Já, Vlok."
"Pak zemřeš!" Zelený Purpur nechal Chektora stát a s řevem se na Vloka vrhl.
Srazili se a menší drak se ocitl na zemi. Zelený Purpur však zakopl o jeho nohy a sám se také zřítil na zem.
Odevšad se ozýval křik a z Dračího domu vyběhli všichni, kdo tam právě byli.
Vlok byl už na nohou a vytasil meč. Zelený Purpur se znovu postavil na zadní a začali se k sobě přibližovat. Žádný z nich neměl štít ani brnění, a když se jejich meče srazily, volnýma rukama sevřeli jeden druhého.
Vlok věděl, že nemůže zůstat v divokého blízkosti, protože Purpurovy mohutné svaly ukrývaly sílu, která možnosti zeleného bezkřídlého draka dalece přesahovala. Uskočil, rozmáchl se a shora sekl. Na tak velkou bestii byl rychlý a hbitý a Purpuroví v té chvíli ohromná síla nebyla k ničemu.
Zelený Purpur stále jen odrážel jednu shora dopadající ránu za druhou. V boji s mečem byl divoký poražen. Vlok změnil taktiku a udeřil nejprve zprava a pak přes ruku zleva.
Když Zelený Purpur couval, znovu zakopl a upadl a poslední úder jej lehce škrábl na rameni.
Vlok se ho chystal probodnout.
Do cesty se mu postavil další meč, bíle zářící ocel Ecatoru, a Vlok zjistil, že proti němu stojí Zlomený Palcát.
Někdo by mohl říct, že tohle je něco zcela jiného, ale Vlokovi vřela krev v žilách a zapomněl na opatrnost.
Provedl výpad, rozmáchl se a udeřil. Všechny jeho útoky však skončily na Ecatoru, který je pokaždé dokonale vykryl a odrazil. Vlok byl stále zuřivější a začínal pociťovat únavu.
Nakonec se vrhl vpřed a znovu se rozmáchl shora. Přiskočil příliš blízko, a když se srazili, Bazil jej ze strany prudce udeřil do hlavy. Napůl omráčený Vlok couvl. Chvíli vrávoral a pak ho Bazil zlehka naplocho uhodil a poslal k zemi.
Mezitím se Zelený Purpur vyškrábal na nohy. Na rameni měl trochu krve. Bazil divokému drakovi, který vypadal zahanbeně, něco mírně vytkl. Společně ležícího Vloka zvedli a odnesli do jeho stání.
Když se přiblížili, Swane, Vlokův dragonýr, se vrhl na Relkina. Váleli se po zemi ve změti bušících pěstí.
Po několika vteřinách zasáhl do rvačky dragonýr Hatlin a zvedl je na nohy.
"Dost!" vyštěkl. "Boj začal Vlok. Všichni víme, jak nečestné to vůči divokému bylo, když ještě není tak zběhlý v zacházení s mečem. Zlomený Palcát udělal dobře, že tomu učinil přítrž. Vy dva tenhle svár ukončíte, jasné?"
Žádný z chlapců nic nenamítal. Oba měli rudé tváře, špínu ve vlasech a zprudka oddechovali.
Swane vešel do stání a Relkin jej následoval. Draci uvnitř se k nim obrátili a zasyčeli.
"Běžte pryč. Musssíme sssi sss Vlokem promluvit o sssamotě."
Dragonýři vyšli ven a zatáhli za sebou závěs. Za nimi se ozývala syčivá dračí řeč. Když občas promluvil Vlok, získala na hlasitosti, ale rozhovor stále pokračoval.
Po dlouhé době Bazil se Zeleným Purpurem odešli.
Vlok, Swane a Relkin se setkali. Vlok prohlásil, že už nebudou žádné spory ani rvačky. Uznal, že jeho kritika byla neoprávněná, že prohrál v poctivém souboji a že je po všem.
Swane a Relkin si potřásli rukama a Relkin upřímně doufal, že tím všechno skončilo.
Té noci přišly rozkazy. Následujícího rána se první jednotky nalodí na vory a odjedou.
O pár minut později přijel z města posel se zprávou. Když míjel stráž, něco zašeptal a zpráva se po pevnosti rozšířila rychlostí blesku.
Sanker, král Marneri, byl mrtev. Jeho dcera Besita bude korunována královnou.
Pod tíhou této noviny pevnost utichla. Sanker nebyl zrovna milovaný král, ale vládl dlouho a jeho odchod byl nečekaný. Mnoho lidí zažilo jako krále pouze Sankera.
Zvlášť skličující byla tato zpráva pro velitele Portea Glavese z osmého regimentu. Stejného dne dostal z Marneri svitek

se špatnými novinami. Jeho žádost o umístění do Kadeinu, kde by velel oddílu První legie, byla zamítnuta. Nemohl se přesouvat od jednotky k jednotce. Skutečně bude muset jít se svým regimentem do války na jih do stovky mil vzdálené Ourdh. Teď byl Sanker mrtev a s tím zmizela i šance obrátit se s prosbou přímo na něj. Na nejbližší lidi kolem nové královny neměl Glaves žádné spojení. Připadal si ztracený.
Otevřel láhev silného vína a zhluboka se napil. Opravdu bude muset strávit měsíce, možná roky, na jihu s bandou smradlavých draků a vojáků, a velmi pravděpodobně se bude nucen zúčastnit skutečných bitev.
Tohle nebylo součástí plánu!
Zasténal. Vzpomněl si na svého tlustého rádce, Ruwata. To Ruwat si to vymyslel. Z politického hlediska to může být výhoda, tvrdil Ruwat, a pokud chce postupovat výše, je to nutnost. Jak může postupovat, když bude bojovat o život v nějaké špinavé díře kdesi v Ourdh? Celá tahle věc se zvrhla v katastrofální fiasko. Bezmocně zaťal prsty -jak rád by Ruwata chytil pod tím jeho tlustým krkem!
KAPITOLA 6
Město Marneri bylo uvnitř mohutných hradeb a věží zahaleno ve smutku. Na všech věžích a hlavních stěžních lodí v přístavu vlály černé prapory. Po pětačtyřiceti letech vlády starý král zemřel.
Král Sanker byl nešťastný muž, zmítaný nejasnými strachy a posedlý sebezničující vášní pro alkohol, která jej v posledních letech života téměř dovedla k šílenství. Avšak byl to dobrý monarcha, především proto, že si byl vědom svých možností a nechával schopné poradce vládnout svým jménem. V tomto směru byl jeho život mnohem lepší než život jeho otce, krále Wauka, který se s katastrofálními důsledky zapletl do událostí, jež přesahovaly jeho schopnosti.
A tak tedy Sankera pohřbili s poctami za doprovodu bubnů. Stovka bubeníků, bubnujících pomalý pochod, vedla zástup, ve kterém šel král Neath z Kadeinu spolu s dalšími pěti králi, dvěma královnami a jedním korunním princem z devíti měst Argonathu. Za těmito významnými osobnostmi kráčeli členové nejlepších rodin z Marneri, v čele s královskými Bestigarii, za kterými následovali Clamothové, Andonikriové a Tarchové. Po nich kráčely klany z Exsafu, Brusty, Hawki a Rooku, mocné rodiny, které přišly z Cunfshonu, aby pomohly dobýt území Argonathu zpět. A byli tam i další lidé, urozené rodiny ze všech velkých měst Kenoru, doprovázené vojáky v uniformách legií, a civilisté v černém s bílým plamenem Marneri na hrudi.
Po nich kráčel velký zástup obchodníků, námořních kapitánů, statkářů a kupců, všichni ve smutečním oděvu, se znakem bílého plamene připevněným na hrudi nebo klobouku.
Ulici U Věže a kopec Foluran lemovaly davy lidí, venkovanů z Seantu, Aubinasu a Modrých hor a řemeslníků a dělníků ze všech měst a městeček v oblasti.
V klanu Tarcho kráčela i Lagdalen, teď veteránka velké války. Měla na sobě černé šaty a sametovou kápi, její manžel, kapitán Kesepton, ji nedoprovázel, protože byl velmi daleko na výpravě do Ourdh ve štábu generála Hektora. Přesto Lagdalen Tarcho
nekráčela sama, po jejím boku šla Lessis z Valmes, oblečená v omšelém a vybledlém černém plášti a ošoupaných botách.
Lagdalen si velmi dobře uvědomovala, jakou poctu jí Lessis prokazuje, protože Lessis byla nejvyšší vyslankyně císaře a velká čarodějka moci, "šedá paní", stejná klidně se tvářící bledá hubená žena neurčitého středního věku, která v královských pohřebních průvodech kráčela už pět set let.
Lessis by bývala mohla kráčet v první řadě spolu s králem Kadeinu, ale místo toho šla se svou bývalou pomocnicí mezi lidmi klanu Tarcho.
Lagdalenini rodiče šli před ní, bratři a sestry vedle a za ní. Všichni si velmi dobře uvědomovali, že je Lessis mezi nimi, a byli na to náležitě pyšní. Mnozí záviděli Lagdalen nové postavení, a zároveň je trochu děsilo. Před rokem a půl byla Lagdalen skromnou novickou ve Svatyni. Říkalo se o ní, že dělá potíže a že není pravděpodobné, aby postupovala rychle nebo to dotáhla příliš daleko. Dokonce se proslýchalo i něco o flirtování s elfím chlapcem. Náhle byla prohlášena za hrdinku, která vstoupí do legend, slavně se vrátila z děsivého nepřátelského města a zasnoubila se s mladým hrdinou, kapitánem Holleinem Keseptonem. O měsíc později se náležitě vzali a teď se starala o jejich první dítě.
Její příbuzní, starší sestry, rodiče, bratranci a sestřenice, všichni se snažili s touto změnou vyrovnat. Nebyli zvyklí prokazovat jí příliš mnoho respektu a teď cítili, že musí. Pro některé to představovalo hořké sousto. Lagdalen denodenně kráčela cestou plnou jam a pastí, protože bezcitný svět mohl kdykoliv spustit crescendo klepů a pomluv.
Avšak Lagdaleniny myšlenky dlely někde zcela jinde. Procházela známými ulicemi kolem ztichlých zástupů a její myšlenky patřily téměř výhradně malé Laminně, kterou teď v jejich obydlí ve Strážní věži houpala v náručí kojná. Nebo Holleinovi, jenž byl teď někde uvnitř rozlehlého kontinentu. Snažila se příliš nemyslet na nebezpečí, která by mu mohla hrozit. Byl řádným kapitánem legie a bude sloužit ještě nejméně osm let, a možná celý život. Kdykoliv může být zabit.
Ona se s tím musela smířit.
Na starého krále Sankera myslela jen velmi málo. Byla pravda, že vládl celý její život a dlouho předtím, když však teď přemýšlela o marnerijském království, myslela na Besitu, novou královnu.
Během několika posledních měsíců Lagdalen Besitu velmi dobře poznala, vlastně od té doby, co se Besita vrátila ze známé nemocnice v Bea, kde se čarodějky snažily odstranit kořeny ďábelského kouzla, které do ní zaselo kamenné božstvo Tummuz Orgmeen. Po návratu do Marneri byla Besita ihned obklopena skupinou oddaných mladých mužů a žen, včetně Lagdalen, kteří dál pracovali na tom, aby se princezna z kouzla zotavila.
Královna Besita čelila mnoha vážným problémům. Neměla od přírody pracovitou povahu a už zjistila, jak těžké může být břemeno královského pracovního dne. Teď to bude desetkrát těžší. Besita se bude muset snažit, a to se jí nebude vůbec líbit. Udržet pozornost u důležitých věcí pro ni bude představovat neustálý boj, ale musí to udělat, a musí to udělat dobře, neboť její život i osud celého bílého města bude záviset na její vytrvalosti.
Okolí trůnu bylo přeplněno intrikami. Byla královnou, ale královnou města, které její nastoupení na trůn rozdělilo.

Všichni vždy očekávali, že králem se stane její retardovaný bratr Erald. Starý Sanker dceru nenáviděl a prohlašoval ji za bastarda. K takovým podezřením měl dobrý důvod. Losset, její matka, měla spoustu milenců, až ji Sanker nakonec nechal popravit za velezradu. Avšak Erald byl poškozen dokonce už před narozením, když zoufale nešťastná Losset pořádala ve svém královském příbytku divoké pitky. Jak Erald vyrůstal, stával se se svými zvrhlými, odpornými a krutými choutkami postrachem pro celé město.
Před šesti měsíci za záhadných okolností zemřel a všichni věděli, že jej zabily čarodějky. Takovým způsobem prořezávaly a upravovaly rodokmeny královských rodin Enniadu.
Z už tak zahořklého Sankera se v posledních měsících života stal nenávistný muž. Brzy po Eraldově smrti se však jeho stav začal prudce zhoršovat. Nejdříve játra, pak plíce, dostával záchvaty skřípavého kašle.
Sestry jej nakonec odvezly do chrámové nemocnice, ale už se nedalo téměř nic udělat. Zatímco tam ležel a umíral, byly odhaleny a překaženy jeho snahy o zavraždění Besity.
Král byl mrtev a na marnerijském trůnu teď seděla královna.
Na rohu ulice U Věže a kopce Foluran zahnul průvod vpravo a zamířil k mohutnému obrysu svatyně Velké Matky.
Pohřební obřad byl dlouhý, Lagdalen se zdálo, že téměř nekonečný, ale nakonec krále pochovali a ozvalo se volání "ať žije královna". Zvolání bylo znovu a znovu opakováno, ale bez skutečného nadšení, což bylo dalším důkazem pochybností, které se nad následnictvím vznášely. Obyvatelé Marneri si zatím nebyli příliš jistí ani novou královnou, ani její legitimitou.
Další možností mimo Besitinu korunovaci by pravděpodobně byla občanská válka, ve které by nejmocnější rodiny bojovaly o trůn. Tohle si nikdo nepřál.
Přesto se lidé necítili šťastní. Byla zde nepříjemná skutečnost, že na ni působilo nadpřirozené kouzlo padlého Temného vládce z Tummuz Orgmeen. Jak čarodějky tvrdily, očistily ji a zlo vyhnaly, ale mohl snad někdo pochybovat o tom, že teď je jejich člověk? Nezávislost města byla nepochybně ohrožena. Města byla konstitučními monarchiemi, ale panovník měl stále velkou moc.
Říše růže nebyla říší tradičního typu. Z podřízených satrapií císaři plynulo jen málo peněz. Byla založena s jediným cílem, a to zvrátit pád Veronathu a odstranit démonické vládce, kteří panovali v Temných časech. Císař se snažil města a svobodné kolonie vést, ne jim něco diktovat. Tomu alespoň měli věřit. Lidé však viděli ruku čarodějek z Cunfshonu, císařových služebnic, jak manipuluje s následnictvím. Město to trápilo.
Obřady pokračovaly pálením kadidla a zpíváním chvalozpěvů, až lidé vstali a vyšli ze Svatyně ven, kde se rozešli a zanechali Sankera historii.
Lessis vzala Lagdalen za paži.
"Pojď, má milá, připoj se ke mně, musím s tebou probrat pár věcí."
Zabočily doleva a prošly Zahradou mateřství do kopce směrem ke Strážní věži.
"Je to hořká práce," řekla Lessis.
"Pohřeb, má paní?"
"Ne, drahá, následnictví. Musely jsme to udělat, protože ubohý Sanker nedokázal přijmout to, co bylo nutné. Nikdy se nevzpamatoval z toho, co mu Losset udělala."
Lagdalen neřekla nic. Lessis s ní už dříve rozebírala problémy Marneri, ale nikdy od ní neslyšela tak přímé doznání.
"Zabily jste ho, paní?"
"Ne doslova, děvče, ale když jsme odstranily Eralda, vzali jsme mu poslední naději. Brzy poté zemřel. Ubožák."
Lessis si těžce povzdechla. "Víš, že jsem na svá bedra musela během let vzít břemeno smrti mnoha mužů a žen, a myslím, že chápeš, proč to bylo nutné."
Lagdalen cítila, jak se na ni upírají ty šedé oči, a zachvěla se, když ucítila, jakou má druhá žena moc. Lessis pokrčila rameny.
"Když jsem byla mladá, nikdy se mi ani nesnilo o tom, jak častá tato smutná povinnost při mé práci bude. Na většinu lidí, které jsem se rozhodla zničit, jsem zapomněla, ale na Sankera nezapomenu. Pamatuji se na něj z jeho korunovace jako na vystrašeného mladíka. Otec s ním celý život zacházel dost surově. Bylo to jako zázrak, že chlapec zůstal při smyslech, ale přežil a ve skutečnosti si při kralování vedl docela dobře. Snad mu to trochu stouplo do hlavy a bohužel si sám sebe představoval jako velkého generála vojsk. Když vypukla poslední velká krize, poslali mě, abych ho donutila vzdát se jakékoliv skutečné role při velení legiím. Nenáviděl mě za to. Do jisté míry ho to zničilo, ale nikdy nepropadl skutečné špatnosti."
Lessis složila při chůzi ruce za zády. Lagdalen její způsoby dobře znala a věděla, že teď uslyší důležité zprávy.
"Avšak vina je vina a mám na tom víc než jen podíl. K takovému životu, jako je můj, to patří." Lessis vzhlédla a usmála se na ni. "A když vidím někoho, jako jsi ty, má drahá Lagdalen, cítím se osvěžena a připravena bojovat dál."
Pak její úsměv zmizel a Lessis znovu sklopila oči.
"Právě teď je před námi strašlivý boj. Jsem nucena tě požádat o pomoc. Za odlivu odplouvám do Ourdh. Situace je tam stále
zoufalejší. Vládce, Fedafer, je naprosto vyděšený, a je pravděpodobné, že se nechá nepřítelem zastrašit a vzdá se. Je to slabý muž. Avšak jestli se ho zmocní Sephisovi kněží, udělají z něj otroka zla a služebníka temných sil."
Lagdalen byla překvapená. Velmi dobře věděla, že Lessis nemá ourdhijskou společnost vůbec ráda, že se jí nelíbí její krajně patriarchální řád, ve kterém měly ženy jen minimální práva a bylo s nimi zacházeno jako s otroky.
"Jak si jistě dokážeš představit, nechci jít." Lagdalen nepochybovala o upřímnosti v Lessisině hlase. "Ale musím. A události tady v Marneri se dostávají do velmi choulostivé fáze. Někdo musí dávat pozor na Besitu. Moc dobře víš, že je to husa."
Lagdalen přikývla.

"Ale když bude tvrdě pracovat, může z ní být velice dobrá královna. Potřebuje někoho, kdo by jí pomáhal a vedl ji, a kdo by její pozornost držel u státních záležitostí."
"Ano, paní, samozřejmě."
Lessis jí sevřela ruce. "Je to od tebe velmi laskavé, že se této práce pro Tajný úřad ujmeš, když jsi teď čerstvá matka. Děkuji ti. Musím tě však požádat, abys na sebe vzala ještě těžší břemeno. Musíš zaujmout mé místo. Musíš jí být po boku tak často, jak jen to je v lidských silách, a musíš se ji snažit nějak udržet při práci."
Lagdalen pocítila bodnutí lítosti. Nemohla odmítnout, ale nepřála si nic jiného než být s Laminnou, svou tříměsíční dceruškou. Nechtěla trávit čas opatrováním nedůtklivé královny, která měla hrůzu z tvrdé práce. Věděla však, že je to nutné, jinak by Besita mohla podlehnout slabostem a během jediného odpoledne ztratit vše.
"Ano, má paní."
"Děkuji ti, dítě, vím, jakou to pro tebe představuje oběť, a znovu ti musím říct, jak oceňuji tvou odvahu a smysl pro povinnost. Náš podnik se blíží ke kritickému bodu. Úspěch v Tummuz Orgmeen znamenal pro mágy šokující a naprosto nečekanou porážku. Odpověděli rozpoutáním dlouho připravované občanské války v Ourdh. Nyní tam působí veliké zlo a my ho musíme zničit. Nemůžeme dovolit, aby se Ourdh ocitla v sevření temných sil."
Přešly kolem rohu zarostlého kaméliemi a minuly sochu Plodné Matky.
Z úkrytu u základny sochy vyskočila temná postava a plížila se za nimi.
Lessis v poslední chvíli muže vycítila, napůl se obrátila a zvedla ruku. To jí zachránilo život, protože první úder se jí svezl po nadloktí.
Krátce vykřikla bolestí a překvapením a udeřila muže pěstí pod ohryzek, ale ne dost silně na to, aby jej to zastavilo. Znovu se rozmáchl pohybem profesionálního zabijáka, dokonce i když se na něj Lagdalen vrhla a vrazila mu koleno do břicha. V hrůze sledovala dýku z černého kovu, jak se noří Lessis do boku.
Lagdalenin křik přivolal hlasy z okolí. Na místo dorazily stráže v marnerijské modré a červené a muž se na ně s příšerným výkřikem šílené radosti vrhl a zemřel na hrotech jejich mečů.
Lagdalen poklekla vedle Lessis, která byla v bezvědomí. Na rtech měla růžovou pěnu a zdálo se, že smrt přijde každým okamžikem. Lagdalen cítila, jak se jí svírá hruď a mysl jí zatemnila panika, hrůza a ohromná vlna zármutku.
KAPITOLA 7
Zprávu o neštěstí okamžitě poslali na Cunfshon kliprem Bouřlivý vítr. Dokonce i pod plně napnutými plachtami a za příznivého větru, který nad Zářivým mořem foukal, bude cesta trvat celý týden. Mezitím se čarodějky v Marneri snažily udržet Lessis naživu.
Odvezli ji do nemocnice v chrámu, kde ji prohlédl sám vrchní lékař. Jedna plíce selhala a hlavní tepna byla přeťata. Tu bylo třeba sešít ručně, což pro lékařství v Říši růže představovalo téměř hranici jeho možností.
Zatímco vrchní lékař pracoval s jehlou a jemnou nití, marnerijské čarodějky se snažily vytvořit mocné kouzlo, které by Lessisina ducha udrželo uvnitř těla a zabránilo dalšímu oslabování pouta, jímž se držela života. Bylo to těžké. Lessis ztratila mnoho krve a byla velmi blízko smrti. Po osmi hodinách zpěvu a čarování čarodějky přestaly. Lessis přežívala ve stavu podobném zimnímu spánku. Mohli ji krmit pomocí slámky a stále pomalu dýchala.
Několik dní poté, co Bouřlivý vítr opustil přístav, přilétl uprostřed večera do města bílý racek a zamířil ke střeše chrámu. Tam se usadil a křičel tak dlouho, dokud se Fi-ice, vrchní cvičitelka zvířat, nevyšplhala až na nejvyšší střechu a nepromluvila s ním. Zpráva, kterou obdržela, ji vzrušila.
Okamžitě vyslala kurýry k abatyši Plesentě a princezně Besitě. Měly se s ní setkat v komnatě Černého zrcadla. Odpověď z Cunfshonu se blížila. Přicházela velká čarodějka osobně.
Když zvon ohlásil nástup noci, setkaly se ty tři u zrcadla a zformovaly kruh.
Princezna Besita, která se brzy měla stát královnou, byla vyděšená. Bezmocně Fi-ice namítala, že když je její korunovace jen otázkou dní, určitě by u Černého zrcadla neměla riskovat.
Bohužel, odvětila Fi-ice, čarodějek a kněžek, které měly s otevíráním zrcadla zkušenosti, byl nedostatek. K tomu bylo třeba tří a v daném okamžiku měly v celém Marneri potřebné vědomosti pouze Fi-ice, Plesenta a Besita. V tom bylo možné rozeznat zášť starého Sankera, který Besitu nutil, aby tuto službu vykonávala,
často s nezastíranou nadějí, že něco z temnoty toho "bastarda" popadne a pochutná si na něm. A tak měla Besita se zrcadlem dokonce víc zkušeností než Fi-ice, která byla schopná čarodějka a která se snad jednoho dne mohla stát i jednou z velkých.
V horní komnatě Strážní věže spojily ruce, pronesly kouzlo a otevřely Černé zrcadlo. Otevřelo se s ostrým děsivým syčením, jako když proud oleje narazí na rozžhavený kov.
V deskách z černého kamene teď bylo okno, propalující se skrz strukturu světa a otevírající se do žhavého podsvětí chaosu, plného energie.
Na pozadí ležela šedivá prázdnota, éter chaosu. Uvnitř bylo vidět svíjející se a vířící mračna a chapadla. Tam vládli obludní vládci nicoty, strašlivé hrůzy temnoty.
Kdykoliv smrtelníci taková zrcadla otevřeli nebo vstoupili do podsvětí kvůli výhodě rychlého cestování mezi místy ve vyšších světech, riskovali strašlivou smrt. Kněžky už byly uneseny i z před zrcadla, když je během okamžiku popadla chapadla vládce nicoty, která prošla zrcadlem do horního světa Ryetelthu.
Ze žhavého éteru chaosu se neustále ozýval řev, zvuk příboje oceánu roztaveného olova, narážejícího na železné pobřeží. Z povrchu zrcadla se rozprskávaly praskající žhavé jiskry. Fi-ice náhle ucítila cestovatelku. Měla za sebou dlouhou cestu a rychle se blížila. Osoba, která provedla kontakt, v sobě měla obrovskou moc. Fi-ice to udivilo - velkých bylo jen třináct, a pouze deset z nich stále sloužilo na Cunfshonu. Kdo to mohl být? Sausun se zlatými vlasy? Nebo Irene z Alafu, vynikající orátorka, jejíž hlas měl obrovskou moc a vládu? Ať to byla kterákoliv z nich, ovládala fantastické astrální síly.

Zrcadlem prolétl oranžový záblesk. Tři ženy se napjaly. Zahlédly vzdalující se žlutooranžová chapadla, mířící k cestovatelce. Malý dravec potulující se v podsvětí přicházející cestovatelku ucítil a vyrazil na průzkum. Zrcadlo minul.
Na okamžik zahlédly valící se divokou věc, velkou jako vorvaň a podobnou bouřkovému mraku, jak míří k cestovatelce. Pak byla pryč, jen jako tečka v dáli.
V dálce se objevil jasný šarlatový záblesk a za okamžik se rozdrcený a téměř zploštělý dravec přiřítil zpět.
Fi-ice se krátce nadechla a pokoušela se soustředit jen na to, aby zrcadlo zůstalo otevřené. Moc v záblesku byla obrovská. Jak očekávala, byla cestovatelka jednou z nejmocnějších velkých.
V blízkých oblastech chaosu však záblesk energie nezůstal bez povšimnutí. Stejně jako krev v oceánu to brzy přivábí mnohem větší dravce.
V dálce za cestovatelkou se začaly objevovat slabé mihotavé záblesky energie. Brzy vypadaly jako blesky ve vzdáleném bouřkovém mračnu.
"Spěchej, cestovatelko, sleduje tě vládce nicoty," zavolala Fi-ice astrálním hlasem.
Besita se třásla a po tvářích jí stékaly slzy. Abatyše Plesenta se široce rozevřenýma očima sbírala všechny síly. Služba u zrcadla začínala být až příliš častá. Je tomu sotva rok, co zde málem ztratily Lessis.
Cestovatelka zrychlila a teď už jí bylo vidět, malinkou černou tečku ženoucí se změtí chaosu. Avšak vzdálená purpurová energie a kolosy nad ní se přibližovaly mnohem rychleji. Už bylo možné rozeznat vnější tvar vládce nicoty a blesky vycházející z jeho energetické části byla jasné a oslepující.
Z povrchu zrcadla teď tryskaly horké bílé záblesky energie jako stříbrní lososi, vyskakující nad černou hladinu.
Vysunutá chapadla, která z této vzdálenosti vypadala jako vlasy, sebou škubala vpřed. Kdyby některý z vládců nalezl zrcadlo, všechny by je okamžitě uchvátil a udělal by tady z toho místo hostiny. Kdyby ho neobjevili a nezničili, mohl by pomocí odporné sugesce vysát celé město. Byli by stejně bezmocní jako můra, neodolatelně přitahovaná svící, a jeden po druhém by byli nasáti do odporné temnoty, kde by jejich životy shořely v krátkých záchvatech euforie ve spárech vládce nicoty.
Besita neměla daleko ke zhroucení.
Přibližující se monstrum bylo velké jako hora a možná ještě větší. Chapadla sebou vzrušeně tloukla a ze zrcadla pulzovaly vlny bílého horka jako z vody na roztavené oceli. Besita začala křičet
a pokusila se vykroutit ruku z Plesentina sevření, ale ta ji usilovně svírala.
Náhle ze zrcadla vyšla vysoká strohá žena v černém plášti a zůstala stát na pódiu.
Plesenta zalapala po dechu, pustila Besitu, ta uskočila dozadu, a porušila tak kruh. Zrcadlo se s posledním výbušným zapraskáním energie zavřelo.
Ty tři tam na okamžik stály, stékal z nich pot a chvěly se nefalšovanou hrůzou. Nově příchozí na ně beze slov upřeně hleděla. Vypadala dokonale, sametový plášť a boty měla bez poskvrnky a černé vlasy pečlivě sčesány.
Fi-ice postoupila vpřed, aby cestovatelku přivítala. Okamžitě věděla, kdo to je. Měla na sobě šaty z černého sametu a nezaměnitelné malé stříbrné myší lebky, které zdobily lem šatů, prsteny, a dokonce i konce jehlic, jež držely černé vlasy vzadu. Byla to Ribela z Defwode, nejstarší ze starých, Skrytá, Věštkyně, Královna myší. Měla stovky jmen, které se posbíraly během šesti set let, tak dlouho Říši růže sloužila.
Fi-ice zasáhlo, jak hubenou měla tvář a jaký strach naháněly ty šikmé černé oči. Pak Ribela spojila ruce v rukavicích před sebou a pokynem je k sobě přivolala, jako školačky před učitelku.
"Děkuj i vám, sestry," řekla příjemným chraplavým hlasem. "Byly jste statečné, pochválím vás."
Velká čarodějka vyšla z místnosti a ony ji následovaly. Cestou se k nim přidal Burly, komoří zesnulého krále Sankera, a lady Flavia z noviciátu.
Oba byli ohromeni. Burlyho vlastně pohled na onu ženu vyděsil. Za posledních sto let nikdo Ribelu z Defwode v lidské podobě neviděl. Říkalo se, že války vede v jiných světech, kde brání mágům z Padmasy v jejich snahách o spojení s dalšími středisky temné moci.
A přesto byla Ribela tady v Marneri. Pro Burlyho to bylo znamení, že se děje něco opravdu strašného.
U Lessisina lůžka začala Ribela okamžitě splétat Velké kouzlo a poslala všechny včetně Burlyho a Besity, aby jí přinesli potřebné přísady.
Burly odspěchal dolů do přístavu a nařídil, aby mu do nějakého papíru zabalili tři useknuté makrelí ploutve. Pak napůl běžel do Svatyně na kopci a přihopsal dovnitř, jako by byl dvanáctiletým chlapcem.
Narazil do abatyše Plesenty, která si při běhu nadzvedávala lem šatů a svírala několik větviček liomelu.
Napůl omráčení lapali po dechu. Co to proboha dělali, lord komoří a abatyše marnerijského chrámu, a takhle tady poskakovat?
Oba se pokusili zastavit a získat zpět přirozenou důstojnost. Na okamžik se domnívali, že se jim to podařilo, ale pak zjistili, že se stále pohybují. Společně vyběhli po schodech tak rychle, až jim srdce bušila v hrudích, a proběhli chodbou k Ribele.
Pokoj byl plný kouře. Na oltářní desce hořel malý oheň. Ribela stála u hlavy Lessisiny postele, předčítala z Birraka a recitovala deklinace, tvořic základy pro Velké kouzlo, které se chystala vyvolat.
Dovnitř vešla lady Flavia, která s sebou přinesla holuba a dlouhé nůžky.
Ribela pokračovala v práci. Větvičky liomelu shořely a naplnily komnatu nasládlou pižmovou vůní. Po nich spálili makrelí ploutve, které pižmo překryly zápachem rybiny. Ribela dál něco mumlala a její hlas byl stále mocnější, až začala vytvářet hotová kouzla a tvarovat je creatou cadenzou. V pokoji duněla a syčela slova moci. Uřízla holubovi hlavu a jeho krví pokropila plameny.
Zdálo se, že jejich uši naplnil zvuk křídel, zuřivě bijících v pokusu o útěk, ačkoliv pták ležel zplihle v Ribelině ruce. Zvuk se zvolna utišoval. Ribela položila ruce Lessis na čelo. Pak jí něco zašeptala do ucha.

Lessis na okamžik otevřela oči. Podařilo se jí slabě usmát a pak oči opět zavřela. Ribela se sklonila a přiložila ucho k ústům Lessis. Ta něco zašeptala v kočičím jazyce.
Ribela se odvrátila a zatleskala na sestry, aby se vrátily na místa. Vyšla z pokoje a venku se obrátila na Fi-ice.
"Kdo je odpovědný za lékařský zákrok na lady Lessis?" zeptala se okamžitě.
Fi-ice to zarazilo a zaváhala s odpovědí, protože nechtěla na vrchního lékaře přivolat hněv.
"No tak, ženo, ven s tím," vyštěkla Ribela.
"Carleso, vrchní lékař."
"Aha, takže tady je lékařem muž. Je třeba jej pochválit. Skvělá práce. Skvělá. Řekni mi, jak je to dlouho, co jste dovolili, aby byl v Marneri vrchním lékařem muž?"
"Muž?"
"Ano, osoba mužského pohlaví," řekla Ribela, jako by mluvila s hlupákem.
"Nevím, paní, snad od doby, kdy bylo město založeno."
"Pozoruhodné. Víte jistě, že mu lze důvěřovat? Muži se tak snadno nechají ovládat svými vášněmi. Zjistila jsem, že pro přesnou a důkladnou práci jsou zcela nepoužitelní."
Fi-ice si uvědomila, že Ribela pochází z Defwode, nejkonzervativnějšího a matriarchálního kantonu na Cunfshonu.
"Tady v Argonathu je to jiné, paní. Muži mají ve všem stejná práva."
Zdálo se, že tato myšlenka Ribelu nepotěšila.
"O tom jsem už slyšela," zamumlala. O chvíli později odtáhla Burlyho stranou do prázdné ordinace, zavřela dveře a nechala Fi-ice a Plesentu stát venku.
Burly stále ztěžka dýchal a vřela v něm krev nad ranou, kterou uštědřili jeho důstojnosti. Přinutit lorda komořího, aby pobíhal sem a tam jako nějaký poslíček? Bylo to neslýchané. Bylo to nechutné. Mohl dostat srdeční záchvat.
Ribela stála před ním a držela ho pohledem strašlivých černých očí. Jakmile se na člověka upřeně zadívaly, nebylo možné se hnout.
"Musím ihned odjet do Ourdh. Panuje tam velmi nebezpečná situace."
Čím dřív, tím líp, pomyslel si Burly.
Ribela si všimla jeho nevrlého výrazu.
"Omlouvám se, lorde komoří. Lessis byla tak blízko smrti, že jsem si netroufala čekat ani o chvíli déle, než bylo nutné. Jsem vděčná za to, že ve svém věku dokážete běhat tak rychle."
"Ehm, hm."
"Někdy, můj pane, zjišťujeme, že na sebe musíme vzít povinnosti, které jsou na hony vzdáleny tomu, co děláme běžně."
Burly zahlédl záblesk tepla, který přeběhl po tom chladném, dokonalém zevnějšku, po tvářích jako bílý mramor a kovově lesklých rudých rtech. Pro Ribelu to byl žert, vyzývala jej, aby se s ní zasmál. Koneckonců, co by tady jinak dělala? Měla na práci něco jiného, něco, co si Burly nedokázal ani představit.
"Chápu," zamumlal. "Alespoň myslím. Řekněte mi ale, proč se Královna myší tak zajímá o občanskou válku v Ourdh? Tomu místu od nepaměti vládli morové králové. Co se tím změní?"
"Pokud Ourdh podlehne Sephisovým silám, pak budou mágové pro své chovné kotce moci získat mnoho žen. Některé z nich v těch kotcích vydrží naživu dost dlouho, aby zplodily dvanáct skřetů, jednoho měsíčně. Představte si armádu sto dvaceti tisíc skřetů. Mohli bychom ztratit Kenor a snad být i zatlačeni na pobřeží oceánu."
Burly se zachvěl. Dokázal si představit nepřátelské roje, špinavé hordy pochodující pod korouhvemi z lebek a srdcí propíchaných trny, táhnoucí se od obzoru k obzoru.
"Vykouzlila jste nanejvýš děsivou vizi." Otřásl se. "Modlím se, abychom to dokázali odvrátit."
"Dokážeme, starý Burly, dokážeme. A vy nám tady musíte pomoci tím, že odsunete city stranou a podpoříte Besitu, až se stane královnou."
Burly se znovu naježil.
Sankera sotva pohřbili a jeho smrt zavinily čarodějnice. Burly cítil za starého krále zlost.
"No tak, Burly, zbavte se své bolesti. Víme, že jste čestný muž, a vážíme si vás. Sanker udělal, co mohl, ale nemohly jsme mu dovolit, aby na Marneri seslal Eralda. Víte to."
Lessis Ribele uložila, aby "našlapovala zlehka, protože lidé v Marneri nejsou jako ti z Defwode". Ribela se o to "lehké našlapování" snažila. Bohužel na to neměla povahu.
Její požadavky však byly prosté. Zaujme Lessisino místo a ihned odpluje do Ourdh. K tomu bude vyžadovat služby té mladé ženy z rodiny Tarcho, která byla až donedávna Lessisinou pomocnicí.
Burly podotkl, že dívka je teď matkou novorozeněte. Nebude chtít Marneri opustit. Černé hypnotické oči jej zpražily pohledem.
"Já vím," řekla tónem, jako by mluvila k hlupákovi, který stěží dosahuje lidské inteligence. "Ta dívka však také zná svou povinnost a ta v této situaci musí převážit. Pošlete ji za mnou."
Burly čarodějku, lapaje po dechu, opustil a okamžitě poslal zprávu do domu Tarchů.
Lagdalen zpráva zastihla v dětském pokoji, kde se starala o malou Laminnu. Zpráva mluvila jasnou řečí. Nechala dítě s kojnou a běžela do Svatyně.
V prosté místnosti v druhém patře nalezla čekající lady Ribelu, samotnou Věštkyni, která stála u okna nehybně jako socha.
Sametový plášť se zavlnil.
"Děkuji ti za ochotu, má drahá."
"Vyžaduji tvou pomoc při úkolu, kterého se musím ujmout, protože tvá paní byla zneškodněna."
Lagdalen polkla a srdce jí náhle ztěžklo. Teď odejít? A opustit Laminnu?

Čarodějka na ni hleděla svýma zvláštníma očima. Očarovává mě, pomyslela si Lagdalen. "Nemám na vybranou..."
Nebylo to však kouzlo, ale jen pevný pohled. Lagdalen znala svou povinnost, Lessis jí to dobře naučila. Půjde. Přesto cítila strašlivý žal. Uslyšela pronikavý pláč a jen mlhavě si uvědomovala, že to pláče ona sama.
Ribelina dokonalá mramorová tvář se napjala.
"Je to tvá povinnost, děvče! Sloužila jsi Lessis dobře a doporučila tě. Máš s těmito věcmi zkušenosti a to může být životně důležité. Nemohu mít při této výpravě s sebou někoho, kdo o praktikách nepřítele nic neví."
Lagdalen stále vzdorovala. Až se vrátí, bude Laminnino nejranější dětství pryč, a ona tak přijde o nejnádhernější část mateřství.
Stěží dokázala najít slova. Byla ochromená, šokovaná a vyděšená, ale přesto nedokázala říci ne.
Podvolila se a utekla domů, kde se zhroutila nad Laminninou kolébkou v záchvatu nekontrolovatelného pláče.
Wessary, chůva, se ji snažila co nejlépe utěšit, ale jen s nepatrným úspěchem.
Když její matka Lacustra uslyšela, co je nového, rozčílila se a rozhodla se zasáhnout. Hlasitě prohlásila, že velká čarodějka Lagdalen od dítěte neodvede. Lagdalen už v té věci udělala dost. Pro urozené dívky, jako je Lagdalen, se nehodí, aby byly stále dokola vystavovány takovému pekelnému nebezpečí.
Lacustra zašla za Tommasem Tarchem, Lagdalenin̆ým otcem. Tommaso se svou ženou souhlasil. Jeho dcera teď byla matkou a své bitvy už vybojovala. Takový únos nedovolí.
Avšak Lagdalen na ně naléhala, aby nic nedělali. Její povinnost byla jasná a ona ji nemohla odmítnout. Velká čarodějka měla naprostou pravdu, Lagdalen měla potřebné zkušenosti.
"I když mi to rve srdce, musím Laminnu opustit a nechat ji Wessary. Moje Wessie se o ni postará. Nemohu to snést, ale musím a udělám to."
Tommaso se pak před dcerou stáhl. V této mladé ženě stěží rozpoznával to dítě, za které se během jeho problematického dospívání modlil. Když však slyšel tón jejího hlasu, pochopil, že její přesvědčení není možné zviklat.
"Máš vůli Tarchů, to je jisté," bylo vše, co nakonec řekl.
Pro Lacustru bylo těžší to přijmout, ale nakonec se odebrala do svých pokojů, kde plakala a mumlala něco o tom, jak velké čarodějky neprokazují jí ani její rodině náležitou úctu. Čarodějky jí dvakrát vzaly dceru a přinutily ji sloužit na fantastických cizích místech, kde na ni číhala děsivá spousta všemožných nebezpečí a smrtí.
Lagdalen po většinu noci zůstala u Laminniny kolébky. Wessary jí na cestu sbalila nějaké šaty, náhradní sandály, dýku z cunfshonské oceli, klobouk se širokým okrajem na ochranu proti slunci i dešti a kenorský plášť, čerstvě navoskovaný a impregnovaný. Wessary z pláště odstranila vlněné lemování a doplnila chybějící knoflíky a přezky.
Lagdalen odešla za úsvitu, oblečená v tmavě hnědém plášti. S sebou nesla srolovanou pokrývku a malý tlumok.
Nalodila se na palubu bílé lodi Merkuri a s odlivem odjela, míříc Dlouhým průlivem k cíli, daleké zemi Ourdh.
KAPITOLA 8
Marnerijská druhá legie se za mírných jarních dnů plavila pod modrou oblohou po řece Argo. Dlouhé vory pluly uprostřed flotily prámů, zrekvírovaných brig a říčních člunů. Každý vor vezl tři sta mužů nebo padesát mužů s koňmi nebo sto mužů a deset draků.
Muži měli z výpravy radost, ale jejich generál ne. Generál Paxion byl jedna velká pochybnost a nervozita. Dvacet let strávil velením pevnosti. To byla práce, kterou uměl. Dokázal se zabývat podrobnostmi a dělat dobrá rozhodnutí v záležitostech malého významu. Všechny opilce a většinu zlodějů znal jménem. Dokázal udržovat přiměřenou kázeň, byl spravedlivý a muži jej obecně měli velmi rádi.
Netěšil se na tažení v daleké Ourdh pod horkým sluncem, s mouchami a moskyty a chorobami, řádícími v řadách vojska. V jeho věku to vypadalo jako šílenství.
Nicméně rozkazy byly jasné a důrazné. Hektor chtěl Druhou legii tak rychle, jak jen to bude možné, a protože byl Paxion u toho, bude jí velet on.
Rozkazy přicházely dál a zahrnovaly rozsáhlé přípravy na odražení útoku říčních pirátů, kterými se to v severní Ourdh jen hemžilo a kteří všichni přešli k sephistům. To podněcovalo mnoho nepříjemných myšlenek. O sephistech se říkalo, že je jich velmi mnoho a že jejich fanatismus zachází až k mučednickým sebevraždám. Pluli na jih vstříc katastrofě proto, aby tam skončili svázaní a upálení jako oběť temnému ďábelskému bohu?
Teď, jako velitel legie, vplouvající do neznámých a nebezpečných vod, pociťoval strašlivou nejistotu. Vypadalo to jako hrozná nespravedlnost, že by dobrá a poctivá vojenská kariéra měla být takto zničena, protože o své schopnosti odolat tomu, co před ním leží, pochyboval.
"Už jsi na to starý, ty blázne!" řekl při holení obrazu v zrcadle.
Muži byli sklíčení mnohem méně než jejich velící důstojník. Ve skutečnosti většina z nich dychtila spatřit daleká města Ourdh,
ohromná v legendách i ve skutečnosti, a snad se těšili i na to, že si vyzkouší některá z luxusních potěšení.
Život v Dalhousie a ve zbytku Kenoru byl život na hranici. Většina mužů pocházela ze starších měst Argonathu a pamatovala si na civilizovanější způsoby.
Po večerech se scházeli kolem košů se žhavým uhlím a zpívali kenorské písně, zatímco si pokradmu podávali žitnou pálenku.
"Probouzet se v zemi Kenor, silné, svobodné a naší..."
Žlutá světla luceren ve flotile se táhla ve tmě po řece jako proud hvězd a lidské hlasy se odrážely od hladiny a nesly daleko do tmy.
Generál Paxion nemohl spát. Většinu noci strávil tím, že si dalekohledem úzkostlivě prohlížel jedno světlo po druhém, aby se ujistil, že je vše v pořádku.
Druhého dne přešla zvlněná krajina Středního Argo do větší roviny, rozdělené řekou. Na jihu se táhly dubové,

borovicové, jasanové a tsugové pralesy. Na severu lesy rychle řídly a přecházely do Ganu, rozlehlé stepi, která se táhla na sever až k Černým horám, jež ležely na hranici s pravlastí draků.
Vesnice Středního Argo se tady vytrácely a v noci bylo vidět jen málo od sebe velmi vzdálených světel. Dlouho po západu slunce vjeli do Baratanských močálů, ve kterých se řeka na víc než třicet mil proměnila v malá jezírka a spletité kanály.
Vyšel měsíc a s ním se ozvaly miliony obojživelníků, polapených v šílenství časného jara. Nocí se rozléhalo jejich pískání, křik a volání.
Lidem se po chvíli začal řev bolestivě zařezávat do uší a s hlasitým reptáním se odebrali na lože, ale na draky zvuky jejich obojživelných bratranců zapůsobily podivně. Shromažďovali se u postranního zábradlí prámů a vorů, a když byli všichni na stejné straně, čluny se nachýlily, muži padali z lůžek a s bolestivým a rozčíleným křikem se probouzeli.
Chór obojživelníků pokračoval s nezmenšenou silou a v srdcích velkých draků se rozezněla jakási starodávná struna, a tak zatímco flotila proplouvala temnými bažinatými říčními rameny a otevřenými jezery, zůstávali bdělí, pozorně naslouchali a občas si mezi sebou něco mumlali ve starém jazyce.
Později, když už měsíc zapadal, nechali močály za sebou a draci se vrátili na lůžka uprostřed vorů. Vory se opět rozhoupaly, muži stejně jako předtím poletovali ze strany na stranu a místo milostného křiku obojživelníků se odevšad ozývaly stížnosti lidí.
Když se příštího rána probudili, zjistili, že se blíží k holému kuželu hory Kenor, jejíž vrcholek byl stále pod sněhem. Bazil s Relkinem strávili v pevnosti na severním úbočí hory celou zimu. Pro ně představovala zdejší krajina až příliš známé prostředí. Na severu se táhla ponurá pustina Ganu. Prošli touto zemí před rokem při cestě na sever do města Tummuz Orgmeen. Relkin nijak netoužil ji znovu vidět.
Na jihu ležely nové oblasti Kenoru, kde se pěstovala pšenice a v lesích stály roztroušené a izolované farmy. Daleko na východě se nejasně rýsovaly vzdálené pahorky Esku.
Nad pevností se zatřepetaly signální vlajky a z člunu generála Paxiona jim odpověděli. Brzy poté Paxion zakotvil v přístavišti pod pevností a setkal se tam s generálem Dausarem. Přišla zpráva od generála Hektora, který byl teď daleko na jihu v zemi Tekatek Teetol.
Na Paxiona naléhali, aby spěchal na jih tak rychle, jak je to jen možné. Ve střední Ourdh se chystala bitva. Císař Banwi Shogemessar vedl imperiální armádu z velkého města na východním břehu na sever. U Kwa překročí řeku a utká se se sephistickými hordami někde na sever odtamtud na západním břehu.
Generál Hektor se rozhodl, že se obě jeho legie zúčastní bitvy. Byl přesvědčený, že tam budou nezbytné. Už se bál nedostatku morálky v imperiálních jednotkách.
Generál Dausar naznačil, že generála Paxiona pokládá za velmi šťastného muže a že on, generál Dausar, by si přál jít s Paxionem a Druhou legií do boje. Paxion s úsměvem přetrpěl potřásání rukama a v duchu si přál, aby byl Dausar na jeho místě.
Paxion se s těžkým srdcem nalodil zpátky na palubu a dohonil zbytek flotily, která už kolem pevnosti Kenor proplula. V poledne dorazili k místu, kde se Argo vlévala do mohutné Oon. Reka se teď stále rozšiřovala, až byla půl míle široká. Mohutný
mělký proud líně protékal spletí kanálů lemovaných ostrůvky s rákosím a vodními rostlinami.
Konečně nechali rákosí za sebou a vpluli do samotné Oon, mohutného, místy překvapivě mělkého toku, posíleného teď tajícím sněhem z Horního Ganu. Naproti tomu voda Argo byla tmavá a kalná díky hlíně, splavené do ní z lesů. Ještě dlouho po soutoku byla voda z Argo i ve větším proudu Oon jasně rozeznatelná.
Sopečný kužel hory Kenor se začal ztrácet. Na nejzazším západě zahlédli jiskření sněhu na vrcholcích vysokého pohoří Bílé kosti. A přímo před nimi se na západě táhl prázdný Gan, do všech stran se rozprostírající moře trávy.
Řeka se rozšířila a narazili na protivítr, takže se jejich postup na chvíli téměř zastavil. Jak pomalu míjelo odpoledne, spatřili na obzoru linii temných mračen. Vítr se utišil, pak se znovu zvedl a poměrně brzy přišly ledové nárazy, poslední zbytky zimního větru, . přicházejícího ze severu. Během několika minut vítr zesílil téměř až k bouři a Paxion nařídil, aby flotila zakotvila v opuštěné rybářské vesničce v severním Teotu.
Tady strávili noc. Příští den byl šedivý a chladný a nad hlavou se jim hnaly mraky, poháněné severním větrem. Flotila znovu vyplula, nabrala slušnou rychlost a s větrem v zádech pokračovala na jih.
Po celý den vítr sílil a byl stále studenější. Na severu se v dálce objevily černé mraky a hnaly se za nimi. Pozdě odpoledne přišly studené přeháňky a pak za soumraku začaly plískanice, až už nebylo na člunech možné sedět na palubě. Na vorech se muži ve stanech a hrubě otesaných kajutách choulili kolem košů se žhavým uhlím.
Vory se zmítaly a hrozily rozpadnutím, až generál Paxion konečně nařídil, aby flotila vyhledala bezpečné místo na východním břehu, kde bylo vidět světla velké teetolské vesnice.
Na břeh vystoupili dva zvědové, kteří dobře znali Teot-Doshak a další jazyky severního Teetolu. Navázali kontakt a předali starším vesnice dary - sekery a kovadliny. Teetolové je přivítali a nabídli jim, aby zakotvili v chráněné zátoce, která vesnici sloužila jako bezpečný přístav pro rybářské lodě.
Muži se vyškrábali na břeh a v neustávající plískanici srovnávali vory a prámy. Ale s pomocí draků byla těžká práce brzy hotova, a tak rychle postavili stany a připoutali náklad. Teetolské ženy vytáhli z postele a poslali je, aby pro legii přinesly dříví na otop a zásoby vody.
Paxion zašátral ve vlastním měšci pro zlaťáky, aby koupil teplé jídlo. Teetolské dušené maso a guláš byly proslavené a ženy z vesnice uvařily spoustu skvělého horkého guláše, který si vojáci dali večer s nudlemi. Muži si za své stříbro kupovali od teetolských žen medovinu, kterou tady vařili také.
Objevilo se několik teetolských mužů s dcerami přiměřeného věku a pokusili se je legionářům prodat. Generála Paxiona na tento zvyk předem upozornili a on zakázal na něj jakkoli reagovat a poslal důstojníky na prohlídku všech stanů, aby

se ujistil, že se žádný z jeho mužů do tohoto hanebného obchodu nezapletl.
Někteří z mužů reptali, ale po chvíli nalezli uspokojení v horkém jídle a štědře tekoucí medovině. Zpívali a hráli na foukací harmoniky. Stále dokola zpívali "Kenorskou píseň" a spolu s ní "Longlilly La Loo" a "Nad horami".
Generál Paxion osobně obešel stany, popil s muži trochu medoviny a prohodil pár žertů se seržanty. Paxion všem připomínal, že Teetolové mají sklony se urážet. Když k tomu došlo, sváděli Teetolové souboje. Vedli je starodávným způsobem, zcela nepodobným tomu v Argonathu. Oba protivníci měli dlouhou, na jednom konci zatíženou tyč. Pak střídavě jeden druhému uštědřovali co nejsilnější údery. Byť i jen uhnout, když byla na člověku řada přijmout ránu, bylo pokládáno za zbabělost. První ránu dostal samozřejmě vyzyvatel, ale Teetolové na to byli zvyklí a jen vzácně se stávalo, že byl vyzyvatel prvním úderem zneškodněn. Pak byl na řadě s úderem on.
Paxion to líčil v živých barvách, v čemž mu pomáhala mnoho let stará vzpomínka, kdy viděl legionáře, který se zapletl do sporu ohledně placení za teetolskou dceru.
Všichni si Paxionova slova vzali k srdci. Teetolové měli pověst bojovníků a mrzoutů. Byli přehnaně hrdí a popudliví. Muži zůstali ve stanech.
Velitel Porteous Glaves z osmého regimentu seděl ve svém stanu a navzdory tlusté houni, kterou měl kolem sebe omotanou, se chvěl nočním mrazem. Mrzutě přemítal o svých potížích, dokud se nevrátil Dandrax s plnou miskou horkého guláše. Glaves se na jídlo s tichým nadšeným zapředením vrhl. Guláš byl kořeněný, hustý a plný zeleniny a kousků masa. Byla to první dobrá věc, která jej po mnoha dnech potkala.
Až dosud se Glavesovi zdálo, že cestovní podmínky mají do dokonalosti daleko. Na člunu ho strčili do pokořující mrňavé kajuty, ve které se mohl sotva natáhnout, natož otočit. Jídlo bylo jednotvárné a ze zpívajících mužů - on tomu říkal kravské sténání - mu večer co večer trnuly zuby. Stále znovu a znovu bolestivě litoval, že vůbec kdy vstoupil do legií.
Lžička zaškrábala o kov. Zvedl hlavu. Dandrax na jeho volání vyčerpaně odpověděl. Když se vrátil s další miskou jídla, Glaves ho okamžitě snědl. Konečně se nacpal.
Natáhl se na lůžko a povzdechl si. Náhle se mu zvedl žaludek. Tohle byl jeho starý problém, nejdřív se přejedl a pak mu bylo zle. Potom náhle dostal křeč, Glaves se vyškrábal na nohy, vypotácel ze stanu a zamířil k řece, kde se vyzvracel a zašpinil si při tom bílé vlněné punčochy.
Stál tam a lapal po dechu.
Plískanice se změnila ve sněžení a vzduch byl velmi chladný. Půda se začala halit do sněhové pokrývky. Chladný vzduch byl osvěžující a po několika nadechnutích se Glaves cítil trošku lépe.
Otočil se a zjistil, že jej pozoruje několik teetolských mužů, kteří na sobě neměli nic kromě otrhaných kalhot a řemenů, na které zavěšovali zbraně. Někteří z nich na sobě měli vesty pošité korálky, ale nic z toho je nemohlo ochránit před mrazivým severním větrem. Stáli bosí ve sněhu a usmívali se.
"Zatracení divoši!" zamumlal, otrávený tím pohledem. "Nemají ani dost rozumu na to, aby si na sebe něco oblékli!"
Obrátil se a chtěl zamířit zpět ke stanu, ale zjistil, že mu přímo v cestě stojí statný svalnatý Teetol, o dva palce vyšší než on.
Teetol Glavesovi položil ruku na hruď a zastavil ho. Chlapík měl pronikavé černé oči, opálenou kůži barvy bronzu a hlavu
vyholenou až na uzel vlasů na vrcholku, vyztužený medvědím sádlem, který se tyčil jako devět palců vysoký bodec. Páchl kůží a medvědím tukem.
"Ty říkáš lidem z vesnice Teut-a-Dok 'divoši'?" zeptal se. Jazykem verio mluvil dobře, i když s přízvukem.
Glaves se ztěžka nadechl. Ani ve snu by ho nenapadlo, že ten zatracený Teetol rozumí veriu.
"Uhni mi z cesty," vykřikl vztekle. "Jak si můžeš dovolit zaclánět důstojníkovi legie!"
Mohutný teetolský válečník zůstal stát na místě. Ba co hůře, píchl Glavese velkým ukazováčkem do hrudníku.
"Říkám, že jsi mizerná sketa a baba," zavrčel.
Glaves na chlapíka trochu polekaně zíral, ohromený tímto zvratem událostí. Urážka jeho důstojnosti byla pokořující. Vztekle vybuchl.
"Cože?" Na okamžik cítil, jak mu horký guláš stoupá do krku.
Slabě mávl na Dandraxe, aby se vynořil ze tmy.
Vysoký žoldnéř s tvrdým výrazem ve tváři přistoupil blíž.
"Zabij toho chlapa," zavrčel Glaves nezřetelně.
Dandraxovi zabloudila ruka k jílci meče, ale zaváhal. Za mužem, který napadl jeho pána, stál další tucet Teetolů a někteří z nich měli za opasky zastrčené sekery. Pokud vytasí meč, dojde k bitce, ve které by mohl velmi snadno zemřít. Dandrax sám sobě slíbil, že pro Portea Glavese nikdy nezemře.
"Ne, pane," řekl. "Je jich tady příliš mnoho."
Válečník se hlasitě hýkavě zasmál a ukázal na Glavese.
"Nejen že jsi sketa, ale máš srdce zbabělce. Potřebuješ někoho jiného, aby za tebe bojoval. Říkám, že jsi zbabělý pes."
Teď už je sledovali i legionáři a přicházeli stále další. Glaves cítil, že je uvězněný v mimořádně ošklivé noční můře.
Obrovský divoch trval na svém.
"Vyzývám tě, ty zbabělý pse, musíš se mnou bojovat naším tradičním způsobem."
Glaves zaváhal. Kolem už se shromáždily tucty teetolských mužů a mladíků. Jak se šířila zpráva o tom, co se děje, celá vesnice ožila.
Dorazil i samotný generál Paxion, upozorněný ustaraným poručíkem, který byl svědkem celého výjevu. Nebyl příliš potěšený tím, co zjistil.
Paxion už pochopil, že v Glavesovi získal pomstychtivého pitomce, který velí celému regimentu. Proklínal nový systém,

který boháčům umožňoval koupit si místa ve velení regimentů. Muži jako Porteous Glaves na bojiště nepatřili. Avšak města zoufale potřebovala peníze a snažila se je získat za každou cenu.
"Co to má znamenat?"
Když Glaves uviděl Paxiona, srdce mu pokleslo, ale chytil se generála jako tonoucí stébla.
"Ten chlap se tady objevil a udeřil mě. Dandrax mi je pomáhal zadržet."
Dandrax slyšel Glavesův sarkastický tón, ale nevšímal si ho. Bral si od Glavese zlato jenom proto, že ho bylo hodně. Jednou se na toho tlustého pitomce vykašle.
Válečník vykročil dopředu.
"Lže. Vyzval jsem ho, protože je zbabělý pes a mizera, který potřebuje výprask. Uráží muže z Teetolu. Myslí si, že žádný Teetol nemluví jazykem lidí z měst."
Paxion se na chvíli podíval na Glavese.
"Co myslíš tím, že urazil teetolské muže?"
"Myslí si, že nikdo ve vesnici Teuta nezná verio. Ale já, Rybí Oko, mluvím veriem dobře. Je to tak?"
"Uhm, ano, je. A co jsi slyšel mého důstojníka říkat?"
"Říkal, že Teetolové jsou hloupí divoši, když chodí ve sněhu bosí."
"Aha." Paxion se obrátil zpět ke Glavesovi. Jeho hněv se změnil v potěšující předtuchu.
"Je to pravda, veliteli?"
Glaves vypěnil. "Naprosto ne, pane, dodržuji naše rozkazy chovat se k Teetolům přátelsky."
Rybí Oko se znovu zasmál. Ke svým přátelům hlasitě vychrlil proud slov v teetolštině a muži a mladíci se hlučně rozesmáli.
"Výborně, veliteli," zamumlal Paxion s ledovou ironií. "Přesvědčil jste je, že muži z Argonathu mají duše zbabělců, srdce kuřat a psí hlavy. Nevím, co jste řekl, ale jsem si jistý, že něco ano. Rybí Oko je čestný muž, možná trochu pyšný, ale když se na něj dívám, řekl bych, že má proč." Paxion pokrčil rameny. "Jestli nevymyslíte něco chytřejšího, budete se s tím mužem muset utkat v souboji."
"To je absurdní," protestoval Glaves. "Moje vážnost velitele..."
"Bude úplně pryč, pokud si vaši vojáci budou myslet, že se tomu muži bojíte postavit. Stejně jako čest vašeho regimentu."
"Odmítám."
"Pak budete veřejně označen za zbabělce."
Glaves polkl. Tohle byla naprostá katastrofa: označení za zbabělce by jeho politické ambice zcela zničilo. Nebylo úniku. Jako ve zlém snu se Porteous Glaves do půl těla svlékl a zůstal stát v navátém sněhu, zatímco mu do rukou strčili šest stop dlouhou tyč.
Rybí Oko stál pár stop od něj, obklopený přáteli a přívrženci, kteří se sázeli, po kolika ranách ten tlustý blázen z města půjde k zemi.
Rybí Oko si se šest stop dlouhou tyčí pohrával s veselou nenuceností, která svědčila o mnohých zkušenostech a dlouholetém používání. Při poletování vzduchem vypadala tyč jako živá. Glaves si byl jistý, že to bude jeden z nejhorších dnů jeho života.
Vojáci teď vylézali ze stanů, aby sledovali souboj. Neměli příliš často příležitost sledovat, jak někdo roztlouká staršího důstojníka na kaši.
Mezi muži z osmého regimentu vládlo stěží potlačované veselí. Vášnivě Glavese nenáviděli, protože zavedl používání kožených obojků. Také nechal zmrskat dva muže, protože si ve stanu dali hlt pálenky. Byl to zákonný trest, ale nebylo nutné jej použít, protože ani jeden z těch mužů nebyl opilec. Když teď sledovali přípravy, oči jim zářily mimořádnou dychtivostí.
Dandrax mu dal napít pálenky. Když mu protékala hrdlem, rozkašlal se, ale cítil se nepatrně lépe.
"Máte první ránu, pane," řekl Dandrax.
Glaves se zhluboka nadechl. Samozřejmě, to bylo ono, to byla cesta, jak z toho ven. Ten prostoduchý divoch se přepočítal.
"Přesně, to je správná připomínka. Stačí pořádná rána a už se nezvedne." Glaves se tyčí párkrát zkusmo rozmáchl. Byla děsivě pevná, ale pružná - strašná zbraň, pokud jste jí chtěli někoho udeřit.
Rybí Oko vystoupil dopředu. "Je čas, aby ses mi postavil, zbabělý pse." Rybí Oko vypjal hruď a čekal.
Glaves ještě párkrát máchl tyčí, vyšel vpřed a ze všech sil se rozmáchl. Tyč prosvištěla vzduchem a hlasitě dopadla Rybímu Oku na hruď.
Bylo to, jako by uhodil do stromu. Rybí Oko chvíli mžoural a pak se široce usmál, ukázal na něj prstem a zakýval jím sem a tam.
Teetolové vybuchli v smích a souhlasný křik. Teď se podívají, jak Rybí Oko zasazuje úder. Rybí Oko byl svou silou v boji s tyčí známý v širokém okolí.
Rybí Oko se tyčí párkrát rozmáchl. Glavesovi vyschlo v krku.
"Stůj zpříma, ty zbabělý pse, který posluhuješ ženám. Teď pocítíš tyč Rybího Oka."
Dívali se všichni, dokonce i generál. Všichni přihlíželi jeho potupě a zkáze.
Rybí Oko se přiblížil a jeho tyč vydávala svištivý zvuk, ze kterého Porteu Glavesovi vstávaly chloupky vzadu na krku.
Porteous se začal třást, tohle nemohl snést. Neměl daleko k tomu, aby se obrátil, utekl a ztratil tak navždy všechen respekt.
Uvědomil si, že dav za ním se ztišil. Ohlédl se.
Zástupem se prodrala obrovská postava a zůstala stát velmi blízko. Někdo hvízdl.

Zvedl oči. Na ramenou velkého draka tam seděl dragonýr a tvářil se naprosto bezvýrazně. Nakonec Glaves jakoby ve snu uviděl drakův obličej a obrovské oči, které se na něj upřeně dívaly. V ústech měl sucho, Teetolova tyč svištěla, chtěl utéct, ukrýt se, být kdekoliv na světě, jen ne tady, ale dračí oči, které se na něj upíraly, jej zmrazily na místě, nedokázal ani zamrkat, natož se pohnout.
Rybí Oko zavrčel, tyč se mihla vzduchem a Glavesovi dopadl na hruď strašlivý úder.
Na okamžik úplně ztuhl a pak měl pocit, jako by mu hruď vybuchla. Uvědomoval si pouze to, že padá na zem. Bezmocně ležel ve sněhu a snažil se nadechnout.
Přihlížející Teetolové však pochvalně hvízdali, protože muž z Argonathu přijal úder statečně a bez hnutí.
Rybí Oko byl zklamaný, neboť zjevně toužil po takovém konci, který by jeho protivníka víc ponížil. Protože kdyby Glaves ustoupil a pak byl sražen k zemi, Rybí Oko by jej jako vítěz směl udeřit ještě jednou kamkoliv, kam by dosáhl.
Hlasitě protestoval, že si je jistý, že ten tlustý hlupák z Argonathu couvl. Ale jak bylo zvykem, Teetolové souboj sledovali nanejvýš pozorně a věděli, že se Glaves při úderu na Rybí Oko ani nepodíval a neustoupil ani o píď.
Teetolové byli v těchto záležitostech čestní lidé. Teď odmítavě hvízdali.
Rybí Oko mávl holí a vykřikl, avšak Teetolové dávali dokonce ještě hlasitěji najevo nesouhlas.
"To stačí," řekl generál Paxion. Mužům se možná líbilo sledovat Glavesovo pokoření, ale kdyby to pokračovalo, ponížilo by to i legii, a to by nestrpěli.
Rybí Oko se i přesto chystal Glavese udeřit, ale náhle na bojiště dopadl velký stín a drak Zlomený Palcát zamířil k padlému veliteli a zvedl tyč, kterou Glaves upustil. Drak si prohlédl tyč, potom Rybí Oko a pak tyčí máchl vzduchem. Máchl tyčí ještě jednou, až byla vidět jen rozmazaná šmouha.
Všichni Teetolové s vydechnutím ustoupili a pak se rozesmáli. Rybí Oko se chvíli mračil, že mu odepřeli jeho kořist, ale nakonec se s tím smířil a pantomimicky předváděl, jak v hrůze prchá před drakem.
Ozval se burácivý smích, a zatímco se tím žertem všichni bavili, Relkin s Bazilem odnesli Glavese do jeho stanu a položili jej na lůžko.
Glaves předstíral bezvědomí a zůstal ležet se zavřenýma očima a hlasitě oddechoval. Hrudník měl v jednom ohni. Nejspíš má polovinu žeber polámanou!
Při všech starých zlých bozích Veronathu přísahal, že jednoho dne chytí Ruwata, který jako první navrhl tuhle šílenost, pod krkem.
Ucítil, jak mu dragonýr přitiskl prst na krkavici a zkoumal puls. Chladivým plátnem mu otřel tvář a rozepnul košili.
Glaves zůstával naprosto nehybný. Ten zatracený kluk ho chtěl okrást! Za okamžik zjistí, jaká to byla chyba. Glaves se pokradmu natáhl po noži.
Avšak Relkin chtěl jen zkontrolovat velitelova zranění. Opatrně se snažil nahmatat zlomená žebra.
Přes hruď se mu táhl velký šrám. Velitel bude mít ještě dlouho bolestivou modřinu, ale Relkinovy citlivé prsty neobjevily žádné zlomeniny.
Poněkud zmatený Glaves se stále nehýbal. Ten mizerný dragonýr musel být tak hloupý, že si ani nevšiml váčku zlata, který měl Glaves připevněný na koženém řemenu pod košilí. Ale ne, cítil, že chlapec řemen našel a dotkl se měšce. Sevřel nůž.
Relkin však malý váček s mincemi nevzal. Nikdy ho to ani nenapadlo. Neměl zájem nechat se zbičovat a krádež velitelova měšce by mu to v této situaci zaručila.
Stále překvapenější Glaves se uvolnil. Ten kluk musí být neuvěřitelný hlupák. Byl to tentýž, který dostal Legionářskou hvězdu. Takže tohle bylo to nejlepší, co mohla legie nabídnout. Tohle získalo nejvyšší vojenské vyznamenání. Glaves si nad tím ubohým hlupákem soucitně povzdechl.
Relkin veliteli znovu zapnul košili a přikryl ho. Pak se připojil k Bazovi, který se opíral o meč a hovořil s několika legionáři. Společně se vydali zpátky ke stanu.
KAPITOLA 9
Jak legie pokračovala dál na jih, velká řeka se jako had ve velkých obloucích proplétala stále rovinatější nízko položenou bažinatou krajinou. Občas zahlédli teetolské čluny nebo kouř z teetolských vesnic, ale většinou se zdálo, že čím méně je v zemi lidí, tím víc je tam ptáků. Vzduch i vodní hladina byly přeplněny tisíci a tisíci hus, kachen, labutí a jeřábů. Někdy zahlédli stáda zvířat, divokých turů, vodních živočichů a černých antilop. Jednou narazili na velkou skupinu teetolských lovců, jedoucích ve velkých kánoích, které měly na přídi vyřezané totemy a do každé se vešlo dvacet lidí.
Teetolové je zahlédli, zdaleka se jim vyhnuli a zamířili na západní stranu řeky.
Takto to vypadalo po mnoho dní a pak během několika hodin překročili hranici mezi zemí Teetolů a starodávnou říší Ourdh.
Nejprve míjeli rozptýlené vesnice, obchodnická stanoviště a rozvrzaná přístaviště, vyčuhující do vody, a pak se zcela náhle objevily obrovské strážní věže, tyčící se na pozadí oblohy, postavené ze sluncem vysušených nepálených cihel. Tyto velké čtvercové věže s cimbuřím se nad řekou vznášely jako přízraky.
Krajina se změnila na jednotvárnou spleť zavlažovacích kanálů, obklopujících klikatící se řeku. Začaly se objevovat domy a farmy, všechny postavené z vepřovic, a brzy jich bylo podél řeky plno.
Všude, kam se podívali, viděli spousty rolníků, feddů, skloněných nad prací. Dynastie z Ourdh se na zádech těchto mas, připoutaných k půdě starodávnými zákony o držbě, zrodila a existovala po tisíce let.
Tu a tam stály bohaté vesnice a města, natřená bílou barvou. Jiná byla ve špatném stavu s pobořenými zdmi, zarostlými plevelem.
Po řece plula nejrůznější malá plavidla. Později už vídali i větší čluny, dvou a třístěžňové lodě, a dokonce i námořní lodě, pocházející z dalekých krajů.

Minuli první ourdhijské město, starodávné Forkono, rozlehlé místo, v jehož středu stálo mnoho třípatrových budov. Stejně jako
jinde, i tady převládaly budovy z vepřovic, s bílou štukovou omítkou.
A tak to šlo stále dál přes velkou provincii Usono a přes Sagalu, až nakonec dorazili do Shekawatu, prvního opravdu rozlehlého města. Zde spatřili velký chrám ve tvaru pyramidy, Shekawata Puchin, který se tyčil do výše tří set stop a dominoval širokému okolí.
I tady viděli několik námořních lodí, včetně obchodní lodě z Kadeinu, která do Shekawatu přijela prodávat kadeinské víno a naložit sezamový olej, pepř, datle, med a hrozinky.
Obchodník jim řekl o říčních pirátech, kteří se pohybují na jihu. "Na řece je jich tolik jako moskytů v bažině. Dávejte si pozor na zápalné čluny a noční útoky."
V Shekawatu generál Paxion obdržel další zprávy od generála Hektora, vybízející ho ke spěchu. Blížila se velká bitva a Druhou legii zoufale potřebovali.
Legie znovu zvedla kotvy a pokračovala v cestě, k velkému zklamání většiny mužů. Všichni čekali na první příležitost, jak si v jednom z velkých ourdhijských měst užít svobody. Shekawat byl přinejmenším stejně velký jako Kadein.
Muži se utěšovali tím, že před nimi leží ještě mnohem větší města. V Ourdh byla čtyři skutečně obrovská města, z nichž každé mělo víc než milión obyvatel. Dzebei, Kwa, Patwa a samotný Ourdh. Jejich jména byla ve světě synonymem pro rafinované neřesti a dekadentní potěšení.
Flotila však už neudělala další zastávky, i když občas zpomalila, aby nabrala čerstvou vodu. Míjeli město za městem, od nádherných, krajkám podobných věží a nefritových hradeb Jumzu až po ohromné pobřežní hráze Zudeinu. Muži na ně mohli jen zírat a představovat si tamní bájná potěšení a luxus.
Na úsecích mezi městy viděli rozlehlé ruiny především obřadních míst, postavených pro zapomenutá božstva, která teď zůstávala opuštěná. Některá byla stěží něčím víc než rozpadajícími se pahorky na jinak plochém reliéfu záplavové krajiny.
Když minuli Zudein, vstoupili do srdce oblasti uctívající Aurose, hlavní božstvo Ourdh. Teď byl každý z lidmi postavených pahorků
završen chrámem, kterému dominovala velká socha Aurose. Obvykle představovaly dobrého boha úrody, usmívajícího se obtloustlého muže s měrkou v jedné a srpem v druhé ruce. Sochy byly pokryty zlatými plátky a zářily ve slunci tak, že bylo možné je v zavlažované zemi feddů vidět na míle daleko.
Mezitím se velmi oteplilo. Na cestě ze severního Kenoru se jim jaro zkrátilo na týden, protože v Ourdh už začínalo léto a bylo dost sucho.
Muži srolovali pláště, uložili zimní oblečení a vyměnili je za lehčí plátno a bavlnu. Plameny posvátných ohňů na vrcholcích zikkuratů byly v noci vidět na míle daleko. Tato světla se táhla všemi směry a mizela v mlze.
Občas v noci zahlédli štíhlé tvary lodí říčních pirátů, které se k nim tiše kradly s obalenými vesly.
Paxion nařídil nejvyšší možnou ostražitost a pokaždé, když něco takového zahlédli, se jejich lépe ovladatelné lodě otočily, postavily se útočníkům a muži je zahnali zápalnými šípy a střelami z velkých katapultů pryč.
Ve dne vídali na vodě stovky lodí všech tvarů i velikostí.
V noci minuli mocný Fozad a ještě hodinu míjeli světla na předměstích, táhnoucích se na jih a na východ.
Krátce po rozbřesku obepluli další velký písečný práh porostlý křovím a zjistili, že na břehu na ně pod vlajkou čeká skupina důstojníků z Kadeinské první legie.
Místo bylo stejné jako kterékoliv jiné v této povodňové oblasti a břeh řeky lemovaly palmy. Za stromy ležely vesnice a zavlažovaná pole ječmene a pšenice. Bylo vidět pohybující se osly a pracující rolníky.
Velící kadeinský důstojník připlul v malém člunu.
"Zástupce velitele Vanute, první kadeinský regiment," zasalutoval.
Paxion jeho pozdrav opětoval a dostal dopis od generála Hektora spolu s ústním dodatkem.
"Omlouvám se, pane, ale generál mi dal ještě jednu zprávu, určenou jen vám, pane, pokud chápete, co tím myslím."
Paxion odvedl muže stranou.
"O co jde, člověče?"
"Pane, generál říkal, že se obává, že pokud ho nedostihnete včas, bude celá věc ztracena a bude z nás parta hlupáků, ze všech stran obklíčená hordami nepřátel, kteří si nás upečou nad pomalým ohněm a nahází naše maso psům. Je to neuvěřitelně zběsilá válka."
Paxion cítil, jak mu vyschlo v ústech. Nejhorší noční můra se splnila. Přesně toho se obával už od počátku celého tohohle šíleného podniku.
Rychle přelétl dopis. Rozkaz zněl vydat se okamžitě na západ, aby se s Hektorem a císařskou armádou setkal asi padesát mil od řeky. Na východ mířila obrovská nepřátelská armáda, která měla v úmyslu odříznout císařské armádě spojení s jihem. Císaře by zahnali do pasti na západním břehu řeky, císařská armáda by se rozložila a uprchla a všechno by se zhroutilo.
"Pane?" Zástupce velitele čekal na odpověď. Vrátil se zpět do reality a přinutil se promluvit.
"Řekněte generálovi, že tam budeme. Nevím jak, ale budeme tam."
"Ano, pane. Pokud tady zakotvíte a půjdete přímo na západ, pane, najdete je na místě zvaném Salpalangum. Je to malé, velmi staré město. Mají tam prý velice krásný zikkurat."
"Pak tedy vyrazíme okamžitě." Paxion vydal rozkazy a flotila zakotvila u břehu. Muži se vylodili spolu s kavalerií a dračími jednotkami.
Takováto operace znamenala velkou příležitost ke zmatkům, ale muži z marnerijské druhé teď byli zkušení veteráni a vše provedli rychle a účelně. Během dvou hodin se celá legie vylodila a byla na pochodu do vnitrozemí. Při tom pohledu

pocítil Paxion určitou pýchu. V Dalhousie této legii nevelel ani rok, avšak muži si osvojili základní lekci o kázni ve vojenské formaci. S dostatečnou kázní a schopnostmi se mohla legie pohybovat stejně rychle jako desetkrát menší jednotka. Díky kázni a výcviku se argonathské legie vyrovnaly desetinásobné síle nepřítele, a stále znovu a znovu to dokazovaly na bitevním poli.
Pochodovali rovnoměrnou rychlostí a mířili přímou cestou k jisté bitvě a neznámému osudu. Pět tisíc mužů, šest set jezdců a sto
padesát draků, pohled, při kterém se generálu Paxionovi svíralo hrdlo a který v jeho srdci rozbíjel strach ze selhání.
Začal být posedlý touhou jít příkladem a vyčerpával svůj štáb tím, že s ním každou hodinu projížděl kolem vojska, aby velícího důstojníka každý viděl. Neustále je povzbuzoval, chválil pochodující vojáky před důstojníky a všechny pobízel ke spěchu. Důstojníci, zvědi a poslové neustále jezdili tam a zpátky a posilovali atmosféru spěchu.
Osmý regiment byl podle jména až poslední v řadě, ale toto nebyla přehlídka a on se vylodil jako jeden z prvních, takže teď pochodovali v čele hned za prvním regimentem.
Muži trpěli v nenáviděných obojcích, které je pod bradou a ušima tlačily a rozdíraly jim kůži. Za těchto podmínek bylo skutečně strašné je nosit a muži měli pocit, že je obojky uškrtí.
Porteous Glaves to však nařídil a neuposlechnutí by každému určitě vyneslo bičování. Na lodi jim tím Glaves opakovaně vyhrožoval. Při pochodu budou mít na krku kožený obojek. Byly na něm vytlačeny značky dvě a osm a oni jej budou nosit s hrdostí. Žádné diskuse na toto téma nebude trpět.
Muži přesto udržovali slušnou rychlost, byli odhodlaní ukázat, že ti z osmého regimentu nejsou žádné padavky, ať už mají kožené obojky, nebo ne.
V zadním voji regimentu, před vozy se zásobami a lékařským vozem, pochodoval 109. dračí. Relkin a Bazil se stálému tempu přizpůsobili celkem snadno, i když si drak jako obvykle stěžoval.
Bazil Zlomený Palcát měl dojem, že on už se pro legii napochodoval víc než dost, například celou cestu do Tummuz Orgmeen a zpět.
Pokud se dal najít i nějaký klad, byla to skutečnost, že alespoň drakům se cesta zdála dobrá a příliš nezatěžovala velké tvrdé polštářky na jejich chodidlech. A jen zřídka měli daleko k vodě. Přibližně každých sto yardů přecházeli most přes zavlažovací kanál a mohli si tam ochladit nohy, i když kvůli hrozbě nemocí měli zakázáno pít.
Okolí řeky bylo plné sadů a polí ječmene, ale sady byly později nahrazeny většími poli, ohrazenými trnovými keři a palmami.
V neupravených řadách se táhly vesnice postavené z vepřovic a vedle nich byly velké ohrady, v nichž pobíhalo velké množství malých černých prasat.
Minuli malý polozřícený zikkurat, na jehož vrcholku rostly stromy. Na úpatí se vršily kamenné mohyly a mezi ruinami pobíhaly smečky hladových dětí, vyhnaných z vesnic. Děti byly vyhublé, zoufalé a ze zoufalství kradly. V celé koloně se objevovaly tucty krádeží nožů, talířů, kompasů a plášťů a pohled na muže honící zloděje se stal naprosto běžným.
Vešli do města Aroshakanu a lidé hromadně vybíhali ven, aby se podívali na vysoké muže se světlými vousy, kteří přicházeli ze severu a pochodovali kolem. Při pohledu na stovky koní zástupy lidí lapaly po dechu, protože vysoká divoká zvířata byla tak nepodobná místním malým poníkům a oslům.
A nakonec přicházeli draci, velcí a hřmotní mosazní, štíhlí dlouzí zelení, lesklí mladí draci a kostnatí zelenokožci. Velcí ještěři kráčeli v brnění a s meči, přivázanými na zádech. Všichni lidé ve městě, od posledních ubožáků až po šlechtice v nefritem vykládaných kočárech, dělali znamení Aurosova úsměvu, zleva doprava přes hruď.
"Aurosi, ochraňuj mě," šeptali jako jeden muž.
Všichni věděli, že je to určitě zlá předzvěst návratu velkého hada.
V Dzu opět žil Sephis Strašlivý. Aurosův čas byl u konce. Opět nastala doba krve. Byla to zkáza a nic ji nemohlo zastavit.
Řady legionářů přešly kolem a brzy zmizely, pochodujíce přes obrovskou provincii Kwa, a mířily po cestě k Salpalangu.
Krátce před soumrakem přijel posel, kapitán Kesepton ze štábu generála Hektora. Měl pro Paxiona naléhavou zprávu.
"Pane, generál Hektor lituje, ale budete dnes pochodovat přes noc. Je to jediná možnost, jak se k němu dostat do zítřejšího poledne, kdy si myslí, že vás bude potřebovat."
Paxion si přečetl zprávu, která potvrzovala to, co řekl mladý kapitán Kesepton. Sám sebe se ptal, co jim bude jeho legie na bojišti platná, když bude pochodovat celou noc.
Hektor navrhoval, aby každé čtyři hodiny zastavili na jídlo, atak udrželi všechny při síle, a snad aby přibližně stejně často povzbuzovali náladu vojáků dávkami pálenky.
Kapitán Kesepton je také varoval, že v krajině před nimi se pohybují neuspořádané bandy sephistických záškodníků.
Paxion zíral do houstnoucí tmy. Na vrcholech zikkuratů už byly zapáleny ohně. Vypadaly neblaze, hrozivé rudé jiskry v nepřátelském soumraku.
KAPITOLA 10
Pod žlutým úplňkem pochodovali krajinou, provoněnou květy magnólií a mandlí. Na korouhve regimentů připevnili pochodně, aby jim osvětlovaly cestu, a při pochodu zpívali, zatímco bubeníci udržovali rychlý rytmus pochodu.
Paxion mezi pochodující vojáky neustále rozděloval vodu. Chápal, jak je voda pro muže i draky při pochodu důležitá.
Každé tři hodiny dělali krátkou zastávku na jídlo a silný horký kalut.
Přibližně po dvaceti minutách nechal Paxion znovu rozeznít bubny, muži se seřadili a se zuby zaťatými bolestí nohou se opět vydali na pochod.
Bylo to nutné, a oni byli ti muži, kteří to dokáží. Nikdo nebude moci říci, že Marnerijská druhá legie neuspěla, protože neměla dost velké srdce. Nohy se neustále posouvaly vpřed, muži si sáhli na pokraj sil a znovu zazpívali "Kenorskou píseň", "La Loo La Lilly" a "Kupce a minstrely".

Konečně se z východu přikradl úsvit. Ze stovek okolních farem tuto skutečnost oznámily chraptivé hlasy perliček. Farmáři, kteří se vydali na pole, brzy s překvapením zjistili, že jim cestu blokuje legie, trmácející se na západ.
Bazila bolely nohy a chudák starý Chektor je měl už v jednom ohni.
Pokaždé, když se zastavili, přikládal mu Mono na puchýře obklady. Relkin si nedělal starosti ani tak o Bazila, jako o Zeleného Purpura. Drak se zlomeným palcátem měl tuhá chodidla a silné nohy. Vážil o třetinu méně než mosazný Chektor a loni ukázal, že dokáže ujít velké vzdálenosti. Ale velký divoký drak nebyl zvyklý chodit a jeho váha byla obrovská, dvakrát větší než váha zeleného draka, a pro jeho nohy představovala strašlivý nápor. Relkin to však předvídal a nechal pro divokého vyrobit velké tvarované sandály. Zelený Purpur je pohrdavě odmítl.
Teď měl nohy rozbolavělé a plné puchýřů. Relkin už použil mast na puchýře, aby je ochladila a uschly. Otevřené rány namazal směsí medu a melasy, která je vysuší a zabrání množení bakterií.
Ještě jednou zavedl na sandály řeč, nenucené, jako by nabízel běžnou část výstroje.
Zelený Purpur si s ním vyměnil dlouhý pohled. Několik nepříjemných vteřin si Relkin představoval, jak ho ty mohutné čelisti uchvacují a požírají.
"Cha!" odfrkl si drak náhle. "Takhle tedy děláte z draků otroky? Pořád jim nabízíte pomoc, tak dlouho, dokud za vásss bojují."
"I my bojujeme za ně."
Zelený Purpur si výsměšně odfrkl.
"Přinesss mi ty sssandály. Jsem zvyklý na velké vzdálenosssti létat, ne ssse takhle plazit. Příliš mě bolí nohy."
Relkin si uvědomoval, jak velkou ztrátu důstojnosti to pro draka znamená. Zamumlal: "Naprosto to chápu, hned budu zpátky."
Poté, co dostal od dragonýra Hatlina povolení, opustil Relkin šik. Proběhl kolem pochodujících mužů zpátky k řadě vozů, které vezly jídlo a vybavení. Ve voze s věcmi 109. dračího ležel balík s obrovskými sandály, které, když o ně Relkin poprvé požádal, ševce tak vyděsily. Teď se s nimi vrátil, starostlivě je drakovi obul a upevnil kolem mohutných kotníků. Popruhy byly podloženy králičí kožešinou, aby zabránila odřeninám, ale Relkin věděl, že při několika příštích zastávkách bude mít plno práce s omýváním a ošetřováním puchýřů.
Pak odešel, aby Zelenému Purpurovi přinesl zvláštní příděl vody. U vozu si nějaký jezdec nabíral vodu. Relkin jej nepoznal, dokud neucítil nečekané zaklepání na rameno. Obrátil se a spatřil, že před ním stojí kapitán s červenými výložkami, které označovaly důstojníka štábu, na klopě.
"Takže teď, když nosíš Legionářskou hvězdu, už se se starými přáteli nebavíš, co?" zeptal se kapitán Kesepton s úsměvem.
Relkina tak překvapilo, že u vozu s vodou narazil na přítele a Lagdalenina manžela, že se chvíli nezmohl na nic než na koktání. Pak si uvědomil, že má zasalutovat, a potřásli si rukama. Kapitán sklouzl ze sedla, pevně ho objal a znovu mu stiskl ruku.
"Měl jsem to vědět," řekl Hollein Kesepton. "Relkin a Bazil z Quosh určitě budou ve výpravě. Nedokázali vás udržet stranou nebezpečí, ať se snažili, jak chtěli."
"Věřte mi, neměli jsme jinou možnost." Relkin pokrčil rameny. "Ale jsme připravení. Jaký opravdu je?"
"Nepřítel?"
Relkinovo přikývnutí vyvolalo trpký úsměv.
"Tak tedy, je jich hodně a málo se starají o život. Viděl jsem tady tolik krutosti, věci, na které se mi, jak doufám, jednoho dne podaří zapomenout."
Kapitán vypadal skutečně otřeseně. Relkin se cítil nesvůj.
"Říká se, že prohrajeme. A že císařská armáda není k ničemu."
Kesepton se krátce drsně zasmál.
"Prohrajeme? Co to jsou za řeči? Z Argonathu je nás tady víc než deset tisíc. Dokážeme zadržet jakkoliv velkého nepřítele, dokonce i když má víc mužů, než je hvězd na nebi."
Hollein se napil vody.
"A co císařská armáda, je tak špatná, jak se povídá?"
"Není dobrá, ale věřím, že generál Hektor má plán. Ještě se nevzdávejte vší naděje. Generál chápe, jaká je situace ve skutečnosti. Hektor není žádný hejsek z města, umí bojovat."
"Řekněte generálovi, že 109. dračí je připravený k boji."
Kesepton se vesele zasmál. "Udělám to, určitě ano."
Relkin změnil téma. "Kapitáne, máte nějaké zprávy od Lagdalen Tarcho?"
Kesepton se zasmušil. "Bohužel jen velmi málo. Slyšel jsem, že v Marneri došlo k nějaké krizi a že Lagdalen odjela z města a spolu s velkou čarodějkou z Cunfshonu odplula na jih. Stalo se to asi před týdnem, ale nevím, kam mají namířeno."
"A co dítě?"
"Je s kojnou a s babičkou. Dcerka bude v pořádku. A pokud jde o Lagdalen, kdo ví? Ta práce je vždy velice nebezpečná, to víme oba."
Relkin to chápal až příliš dobře. Doprovázet velkou čarodějku na některé z jejích výprav byla vždy nebezpečná práce; on i Hollein Kesepton s tím měli zkušenosti.
"A kam máme namířeno my, pokud nám to můžete říct?"
"To není žádné tajemství. Pochodujeme do města Salpalangum, abychom se tam připojili k Hektorovi a císařské armádě. Myslím,
že zítra tam proběhne pekelná bitva. Město je odsud asi deset mil daleko."

Kesepton ukázal rukou. "Nepřátelé přicházejí ze západu, kde jsou silní. Pokoušejí se odříznout císaře od Kwa, které leží na jih odsud. Musíme je zastavit."
"A jsou to fanatici, kteří se nebojí smrti?"
"Mají v sobě šílenství, jaké jsem nikdy předtím neviděl. Ale ve formacích nemají žádnou kázeň, útočí jako bláznivý dav, a tak se s nimi dá bojovat. Dej mi dvě legie dobře vycvičených mužů, argonathských mužů, a..." Kapitán smutně pokrčil rameny. "A ty poslouchás, jak tady žvaním a přitom piju vodu!"
Vědro, které Relkin pro draka nabíral, už bylo plné. S námahou si ho zvedl na rameno.
"Za Argonath!"
"Ano, chlapče, a ať tě Matka ochraňuje."
"Vás taky, kapitáne."
Kesepton se znovu vyhoupl do sedla a odjel do tmy. Krátce poté kolonu opustil a s malým doprovodem vyjel napřed, aby se spojil s armádou generála Hektora. Za nimi probouzejícím se ránem pochodovali legionáři, které bolely nohy, jako by v nich měli třísky.
Cestou míjeli palmy, vesnice postavené z domků z okrových cihel, chlívy a rybníky plné kaprů. Hodiny plynuly, slunce se vyšplhalo vysoko na oblohu a změnilo se na žhnoucího netvora.
Nakonec začali muži v osmém regimentu, zesláblí díky nenáviděným obojkům, padat. Měli rudé tváře, byli zborcení potem a těžce dýchali. Obvykle šlo všechno velmi rychle a muž se náhle zhroutil. Vozy se zásobami byly brzy plné mužů v bezvědomí. Několik jezdců vezlo další, přehozené přes sedla.
A pak se konečně na cestě objevili jezdci a brzy dorazili muži v uniformách kadeinské kavalerie. Přivezli další spěšnou zprávu od generála Hektora, rozkaz, aby Druhá legie ještě zrychlila. Bitva mohla začít každým okamžikem.
Bubny začaly bít, generál Paxion se znovu vzchopil a nařídil, aby muži dostali čaj s pálenkou, zatímco kolonou projížděli poslové s rozkazy.
Pokračovali v cestě. Po pěti minutách se v osmém regimentu zhroutil další muž. A další asi o minutu později.
Paxion náhodou projížděl kolem právě ve chvíli, kdy se další voják vypotácel z řady a zhroutil se. Generál okamžitě sesedl a poklekl vedle ležícího vojáka. S tváří staženou hněvem se zvedl a nařídil, aby si osmý regiment okamžitě sundal obojky.
"Veliteli Glavesi, chci s vámi mluvit, pane, ihned. Pojďte se mnou." Paxion znovu nasedl a odjel pryč s výrazem, který nevěstil nic dobrého.
Muži netrpělivými prsty zápolili s přezkami, a když odhazovali nenáviděné límce do prachu, ozývalo se vyčerpané, ale radostné volání. Opět se vydali na pochod a dohonili první regiment, který šel před nimi.
Velitel Glaves se po chvíli vrátil, rudý v obličeji a poněkud zkrotlý. Beze slova zaujal své postavení v čele regimentu. Nic neřekl dokonce ani majoru Breezovi. Teď už kolona míjela zásobovací vozy, zadní voj obrovské císařské armády. Podél cesty stálo mnoho stanů jako nějaké malé město. Okraje cesty byly přeplněné mezky a malými vozy, které se pokoušely dostat dál, zatímco legie si jimi probíjela cestu.
Už bylo vidět jednotky císařské armády, štíhlé muže nevelkého vzrůstu s oříškově hnědou kůží, oblečené v bílých kalhotách, košilích a čapkách, zdobených červenými šerpami. Nesli malé kruhové ocelí pobité štíty. Tito vojáci se ve stále větším počtu objevovali vedle cesty. Zdálo se, že jim chybí pravý vojenský šmrnc. Mnozí z nich neměli žádné zbraně.
Na jednom z polí, která míjeli, se jich shromáždilo velmi mnoho. A pak uviděli malý, asi sto stop vysoký zikkurat, a za ním hradby Salpalanga, postavené z okrových cihel.
Teď pochodovali po předměstích s vilami a zahradami, až došli na širokou otevřenou planinu u západního vstupu do města.
Zastavili se na plošině ve tvaru půlměsíce, v jejímž středu leželo město, jejíž výběžky se táhly na západ. Na opačné straně stál bezpočet císařských vojáků v bílé a Červené a před sebou viděli korouhve Kadeinské první legie a regimenty kadeinských vojáků v zelených kabátcích a šedých kalhotách.
Kadeiňani je přivítali ohlušujícím jásotem a muži z Druhé legie jim ho stejně hlasitě opláceli.
Konečně přišel rozkaz zastavit. Muži a draci se rozešli a pustili se do posledních příprav před bojem. Všichni měli na rtech jedinou otázku: "Kde je nepřítel?"
Generál Paxion se vydal k bílému velitelskému stanu generála Hektora, který stál poněkud opodál od skupiny velkých červených a purpurových stanů, císařova osobního velitelství.
Paxion našel generála Hektora, jak se sklání nad stolem a před sebou má rozloženou mapu.
Hektor jej pozdravil pevným stiskem ruky a ukázal na mapu.
"Výborně, Paxione, velkolepý pochod. Ode dneška by měla být marnerijská druhá známa jako 'železné nohy'."
"Děkuji, generále, mnohokrát vám děkuji."
"Čtyřicet mil za něco víc než čtyřiadvacet hodin. Výborně! Teď myslím, že bychom našeho nepřítele mohli opravdu překvapit."
"Mám rozmístit síly k čelnímu útoku?"
"Teď ještě ne, nepřítel se dnes ještě musí ukázat. Včera se nám tady trochu předváděli, ale dnes to vypadá na ticho před bouří. Myslím, že se náš nepřítel snaží trochu uspořádat. V tak obrovském množství lidí může i při tom nejjednodušším manévru vypuknout zmatek."
Paxion si s úlevou vydechl.
"Takže dnes možná nebudeme muset bojovat?"
Hektor se sklonil nad mapou.
"Možné je všechno, ale spíš si myslím, že někdy dnes zaútočí. Podívejte se sem, tohle je Salpalangum," pích silným

ukazováčkem do mapy. "Císař a jeho armáda jsou zásobováni tady z jihu, z Kwa. Nepřítel se pokouší spojení s jihem přerušit. Jsou dost sebevědomí a vědí, že císařská armáda je nespolehlivá. Pokud tady teď zaútočí, mohli by zajmout samotného císaře, a kdyby se jim to povedlo, zvítězili by na celé čáře."
Paxion protáhl obličej. "Aha. Doufal jsem, že by si muži mohli před bojem trochu odpočinout; dali do pochodu všechny síly."
Hektor přikývl a usmál se. "Nějakou dobu jste v žádné bitvě nebyl, co, generále? Jakmile ve vzduchu ucítí pach krve a hrůzy,
najdou sílu. Další možností je smrt. Stále mě ohromuje, kolik energie v sobě muži v bitvě dokáží najít, když musí. O své muže se nestrachujte. Ale teď dávejte pozor, tohle je můj plán a budu potřebovat vaši spolupráci."
Generál Paxion si v duchu povzdechl. Naklonil se blíž a snažil se překonat únavu a pochopit Hektorovy instrukce.
KAPITOLA 11
Druhá legie dostala volno. Muži se natáhli na zem a většina z nich okamžitě usnula. Pláň byla náhle pokrytá ležícími těly s výjimkou míst, kde kuchaři začali vařit čerstvou zásobu ourdhijského kalutu, tmavé jižní kávy, která byla pro legie tak nezbytná. Ranhojiči ošetřovali nejvážnější případy vyčerpání a dragonýři pobíhali sem a tam za vlastními záležitostmi.
Za ležícími postavami z Druhé legie z Marneri byli muži z Kadeinské první legie v charakteristických zelených košilích a šedých kalhotách. Postávali v neuspořádaných šicích, a zatímco popíjeli horký tmavý kalut, probírali následující bitvu.
Za pruhem volné země začínaly řady císařské armády, obrovské množství mužů v bílém s barevnými šerpami, označujícími příslušnost k jednotlivým regimentům a oddílům. Byly jich tisíce a tisíce, seřazené daleko po obou stranách pláně.
Za touto obrovskou armádou se zvedaly okrové hradby Salpalanga, poseté věžemi a hláskami. Před hradbami se táhla sto yardů dlouhá pláň, zbavená vší vegetace, a až za ní rostly první palmy.
Tady vybojují velkou bitvu. Proto ušli tak dlouhou cestu. A přece v myslích legionářů ani draků neměla bitva prvořadý význam. Nejdůležitější byly starosti o bolavé nohy. Tedy pokud vůbec zůstali vzhůru dost dlouho, aby nějaké starosti měli.
Ale dragonýři neměli na odpočinek čas. Bylo třeba se postarat o draky, nakrmit je a napojit. Relkin si bolavých nohou nevšímal a odvalil soudek na vodu ke svým dvěma drakům, aby je občerstvil. Zatímco pili, zkontroloval Purpurovy otlučené nohy.
Měl spoustu puchýřů a otlaků, ale nic nekrvácelo. Obrovské sandály odvedly dobrou práci. Spokojený sám se sebou je ošetřil mastí a medem a pak do mohutných ještěřích nohou, narůžovělých od zánětu, vetřel hojivý krém. Zelený Purpur mezitím popíjel vodu dlouhými pomalými doušky, z nichž každým vypil asi půl galonu vody. Pak odložil soudek stranou, zavřel ohromné oči a s neskrývanou spokojeností vydechl.
Zlomený Palcát si Purpurova nadšení všiml. "Vítej mezi legionáři, můj divoký příteli."
Zelený Purpur prudce otevřel oči a pak je přimhouřil. "Jdeme celou noc, a dossstali jssssme ssse na vzdálenossst dessseti mávnutí křídly. Tohle je hrozný způsssob života."
"Ten kluk je ale dobrý. Ví, jak ssse o dračí nohy possstarat."
Zelený Purpur ve skutečnosti zapomněl, že vůbec nějaké nohy má. Před pár minutami bolely jako čert, a teď je málem ani necítil. Zvedl hlavu, ale chlapec byl už pryč a kutálel prázdný sud podél vojska k vozu s vodou. Byl to zvláštní pocit, mít někoho, kdo vám nosí vodu a stará se o vaše bolavé a puchýři poseté nohy. Zelený Purpur instinktivně pocítil nespokojenost a sevřel velké tlapy. Bylo by dobré se brzy pustit do boje. Při starých bozích dračí pravlasti, bylo by skvělé bojovat s nepřítelem!
Blízko něj leželi další draci, Vlok, Chektor a ti mladí. Byl to podivně klidný obrázek.
"Budeme teď bojovat?" zeptal se Zelený Purpur.
"Budeme bojovat," nevrle zavrčel Chektor. Starý Chektor měl nohy ve špatném stavu, ale věděl, že nemá cenu si na to stěžovat.
"Dobře," řekl stále bojechtivý Vlok. "Kde je nepřítel?"
Zlomený Palcát ukázal přes pláň k větrolamu z palem. "Tamhle."
"Budou tam trollové?"
"Ne. Alessspoň to říká dragonýr Hatlin."
"Hmmm." Draci se nad tím zamysleli. Když tam nejsou trollové, budou jejich protivníky jen lidé a skřeti. Lidé, pokud nebyli dobře vycvičení a neměli dlouhá kopí, měli proti drakům jen malou šanci. Skřeti na ně zaútočí v hejnech a budou se snažit porazit je díky početní převaze. Draci se naučili, jak si s oběma způsoby boje poradit.
Mezitím Relkin vrátil soudek k vozu s vodou a zamířil ke kuchyňským ohňům, kde si vyprosil šálek horkého kalutu. Vojáci, kteří tam postávali, si stěžovali na bolavé nohy. Relkin už měl takových řečí dost, takže je opustil a vydal se ke kovárně, jejíž plameny šlehaly vysoko, zatímco hřmotný Cordwain, kovář osmého regimentu, narovnával hlavice kopí a bušil do kovadlin, až jiskry létaly. Relkin zůstal stát, sledoval kováře a obdivoval jeho šikovnost a přitom usrkával kalut.
Náhle ucítil na rameni prudkou bolest a s rukou na dýce se prudce obrátil. Za ním zastavil bílý kočár, tažený párem krásných bílých poníků. Na kozlíku seděl mladík se zlatými vlnitými vlasy a pohrával si s dlouhým bičem.
Relkin si třel rameno a prohlížel si mladíka. Dragonýra první třídy Relkina nikdo takhle neudeří a pak si jen tak neodejde. Ten zlatovlasý chlapeček to brzy zjistí.
Záclonka na okně kočáru se odhrnula a objevila se hlava mladé ourdijhské ženy aristokratického vzezření. Na hlavě měla černý aksamitový klobouk podobný malé krabici, třpytivý závoj a nachové šaty.
"Ty," řekla ve veriu s ourdhijským přízvukem, "ty, kluku, co piješ. Kde je velitelství císařské armády?"
Relkin jí pohled sveřepě oplatil - poté co ho blondýn udeřil bičem, neměl vůbec chuť odpovídat.

"To je vojenské tajemství, madam, a já ho přece nemůžu prozradit každému, kdo jede kolem, že ne?"
Žena na něj zmateně zírala.
"Co to má znamenat? Neřekneš mi to? Co jsi zač, mladíku?"
"Relkin z Quosh, dragonýr první třídy, 109. marnerijský dračí, k vašim službám, paní."
Náhle se usmála a nebyl to právě uklidňující pohled.
"Dobře, dragonýre," - měla velmi nosový přízvuk, ale rozkaz v jejím hlase byl naprosto zřetelný - "jsem princezna Zettila a vezu naléhavou zprávu pro samotného císaře. Prosím, pomoz mi, a já se za tebe u vojenského soudu přimluvím. Protože jsem si jistá, že až ohlásím, jak jsi mne urazil, postaví tě před soud, a tam ti půjde o život."
Relkin pokrčil rameny. Možná to skutečně byla princezna, možná ho mohla dostat do velkých potíží, ale pochyboval o tom. Neprovedl nic špatného. Generál Hektor nebude takovým stížnostem věnovat žádnou pozornost. Přesto bude lepší ji dál neprovokovat, bude-li to možné. Mocní lidé dokážou být někdy velice mstiví.
"Omlouvám se, Vaše Výsosti. Právě jsme sem dorazili. Pochodovali jsme celou noc a mě vůbec nenapadlo, že by se tady objevil někdo jako vy. V každém případě si myslím, že budete muset
obrátit a jet tamhle kolem korouhve legie. Myslím, že velitelství císařské armády je tímhle směrem." Ukázal za korouhve, vztyčené před dvěma argonathskými legiemi.
Princezna se zamračila. "Proč bych nemohla pokračovat tímto směrem a projet mezi těmi muži?" ukázala na řady spících vojáků z druhé legie.
Relkin zůstal zticha, dokud se mu nepodařilo spolknout odpověď. Pokud bude muset s touhle princeznou mluvit příliš dlouho, potížím se nejspíš nevyhne.
"Výborný důvod, proč nejet tímhle směrem, Vaše Výsosti, je, že by to vaše poníky přivedlo přímo mezi dva oddíly draků."
Při těchto slovech princezna Zettila trochu zbledla, pak se naklonila dopředu a v ourdhštině ostře promluvila na mladíka na kozlíku.
"Aimlore, otoč kočár, vrátíme se a zeptáme se na cestu někoho chytřejšího, než je tenhle hrubián."
Zlatovlásek na kozlíku se zašklebil a začal poníky na omezeném prostoru otáčet. Jelikož ho nevybrali pro šikovnost v zacházení s koňmi, brzy byl z tohoto složitého manévru zmatek. Poníci začali vyvádět. Zrudlý Aimlor práskal bičem a bezvýsledně na ně křičel.
Relkin se ohlédl přes rameno a zasténal. Řadami vojáků se s hřmotem blížila známá obrovská postava.
"Aimlore!" zařval ve veriu. "Zatáhni pořádně za opratě. Přestaň se ohánět bičem." Poskakoval před kočárem a mával rukama.
Aimlor mu vůbec neporozuměl, vyštěkl nějakou nadávku a ohnal se po něm bičem. Princezna se vyklonila z kočáru a vztekle na něj ourdhijsky ječela.
Relkin viděl blížícího se Zeleného Purpura, který se šel k vozu ještě napít. Poníci zachytili drakův pach a splašili se. Vzpínali se, vyhazovali kopyty a rozkopali malému bílému kočáru čelní desku. Když sebou kočár trhl dozadu, princezna vykřikla a upadla na podlahu.
Aimlor se ohánět bičem, stále dokola poníky tloukl, a dohánět je tak k ještě většímu šílenství. Obrátili se a rozběhli se kolem Relkina pryč od draka. Relkin viděl, že nad nimi Aimlor ztratil kontrolu. Relkin zahodil kalut, naskočil na řítící se vůz a vyškrábal
se na kozlík. Aimlor se k němu obrátil s rozlíceným výrazem ve tváři a něco ourdhijsky zaječel. Relkin bez dalších okolků zvedl nohu a kopl jej do břicha. Aimlor se zapotácel dozadu a s bolestivým výkřikem spadl z kočáru.
Relkin popadl opratě a silně je přitáhl. Poníci s sebou zmítali, ale nedokázali se z jeho sevření uvolnit. Stále však letěli vpřed, dál od přibližujícího se draka. Náhle se vzepjali a poníkovi na pravé straně se podařilo z Relkinova sevření vykroutit a udidlo mu vylétlo až téměř mezi zuby. Relkina to vymrštilo na nohy. Chvíli se nakláněl a téměř spadl, ale pak se mu podařilo udržet rovnováhu a trhl opratěmi tak silně, až poníkům otočil hlavu a přinutil je zastavit.
Ještě chvíli je držel a pak trochu povolil. Dali se do pohybu, ale byl to klus a ne trysk, při kterém šlo o krk. Za nimi mezitím Zelený Purpur došel k vozu, kde sháněl další soudek s vodou. Pohroma byla odvrácena.
Nakonec je Relkin přinutil k chůzi a objel korouhev legie, která se tyčila vedle velitelského stanu generála Paxiona. Před nimi stál další velký bílý kus stanové plachty, stan generála Hektora. Za ním bylo císařské velitelství, chomáč purpurových a šarlatových stanů s vlajícími zlatými praporky.
Aimlor je předběhl a chytil levého poníka za uzdu. Těžce oddechoval a vrhl na Relkina vražedný pohled.
Relkin zastavil poníky, pustil opratě a pak sklouzl dolů a okázale se uklonil. Aimlor se tvářil vztekle, ale i když byl z nich dvou ten vyšší, neudělal nic. Dýka a něco v Relkinově pevném pohledu Aimlora zastrašilo. Mrzutě se vyškrábal na kozlík.
Relkin zjistil, že ho princezna Zettila pozoruje s hrozivě rozčíleným výrazem. Ukázala na něj prstem a pronesla dvě ourdhijská slova, z nichž jedno znělo jako "a-víz".
"Jsem šťastný, že jsem vám mohl pomoct, Vaše Výsosti," smekl Relkin čapku, otočil se a proklouzl malým hloučkem vojáků a markytánek, který se kolem kočáru shromáždil.
Aimlor popohnal poníky bičem, a ti rychle odjeli i s princeznou. V princeznině pohledu bylo něco divného, jakási nenormální divokost. V Relkinovi to zanechalo mlhavý nepokoj.
Tato nálada jej rychle opustila po návratu na stanoviště, kde mu dragonýr Hatlin ostře vyčinil za to, že se k jednotce vrátil pozdě. Relkin se mu to pokoušel vysvětlit, ale brzy pochopil, že mu nevěří ani slovo, takže to vzdal a zmlkl. Hatlin odešel.
Bazil měl plno otázek. Kdo byla ta dáma v kočáře?
"Princezna," zavrčel. "A nabídla mi, abych jí dělal kočího a vedl pohodlný život. Řekl jsem jí ale, že to nemůžu přijmout,

protože se musím starat o dva draky."
"Cha, takže sssisss mysssslel, že budeš v noci oplodňovat královssská vajíčka, co?"
"A proč ne? Nejsem snad z vesnice Quosh?"
"Oplodňování vajíček je to jediné, na co už půl roku mysssliš. Možná by měl dragonýr odejít z legie a najít sssi družku."
Relkin se zasmál. "Takové pomyšlení nebolí, ne když to srovnám s péčí o dva paličaté draky."
"Hmmm. Zelený Purpur sssi už dlouho nessstěžoval na nohy."
"To je ten zázrak v předvídání."
Bazilovi pobaveně zasvítily oči. "Sss těmi sssandály to byl dobrý nápad, to je pravda. Někdy je dragonýr docela chytrý."
"Přicházejí," ozval se vpravo nějaký hlas. Byl to Mono. Chektor stál na zadních a natahoval krk.
"Kluk má pravdu. Přicházejí."
Relkin se vyšvihl Bazilovi na ramena a zahleděl se na západ.
Přes malá políčka a palmové háje se blížila ohromná spousta postav, všechny v černém. Nad hlavami jim vlály prapory s kroutícím se zlatým hadem na černém poli.
Zemi až k obzoru pokrývaly nepřátelské hordy. Zpoza palem vlevo vyjelo velké množství jezdců. Bubny duněly a vzduch naplnilo pronikavé vytí statisíce hrdel. Pod nohama přicházejících nepřátel se chvěla dokonce i země.
Před nimi stál dragonýr Hatlin a vykřikoval rozkazy.
"Seřadit se!" zněl křik, který se rozléhal mezi regimenty. "Připravte se přivítat nepřítele."
Draci a dragonýři se protlačili na svá místa. Draci vytasili obrovské meče a zapnuli řemínky přileb. Chlapci vložili šípy do cunfshonských kuší.
KAPITOLA 12
Když se sephisti pod hadím praporem vynořili na otevřeném prostranství, ovzduší krize v císařově stanu se horečnatě vystupňovalo.
U vnitřní brány se náhle rozezvučely rohy, oznamující příjezd císaře. Císař, malý muž, jehož poznamenalo neštěstí, měl na sobě jednoduchou tuniku ze zlaté látky a sandály se zlatými řemínky, posázené smaragdy.
Celý dvůr se pohnul a vstal. Napravo stáli seřazení vezíři, monstekirové, stekirové a další šlechta této velké úrodné země. Vlevo byli eunuchové z civilní služby, Aurosův nejvyšší kněz a nejvyšší kněžka Gingo-La.
Uprostřed stál malý dřevěný trůn, který císařové Ourdh používali při vojenských taženích. Kolem trůnu se shromáždil vnitřní kruh: císařova sestra Biruma, která byla titulem vévodkyně z Patwa; pak nejvyšší vezír, starý Jiji Vokosong, Monzun z Baharadu; a konečně generál Knazud, velitel císařské armády.
Kromě těch tří tam, trochu vzadu, stála další žena, císařova teta Haruma, jediná osoba, které mohl bezvýhradně důvěřovat, protože neměla žádnou moc a bez jeho ochrany ani život. Haruma byla oblečena velmi prostě, zvlášť v porovnání s ostatními třemi u trůnu. Měla jednoduchý zelený plášť a pár šperků, všechno smaragdy, jak se na člena rodu Shogemessarů slušelo.
Ostatní, a zvláště pak generál ve zlatém brnění, oslňovali nádherou. Vévodkyně z Patwa měla náhrdelník z velkých, do čtverce vybroušených smaragdů, pět zlatých řetězů, na obou předloktích široké zlaté náramky a na všech prstech prsteny s diamanty, safíry a smaragdy - avšak žádné rubíny, ani jediný, stejně jako granáty nebo jiné rudé kameny. Žádný člen rodiny Shogemessarů by samozřejmě nikdy nenosil rubín, protože rubíny byly kameny starých jižních dynastií z provincie Dzebei. Dynastie Shogemessarů pocházela z východní provincie Patwara, kde v Malgunských horách pramenila Sunusolo, přítok Oon. Už odedávna se v říčním korytě nacházely smaragdy.
Nejvyšší vezír, Monzun z Baharadu, byl s rodinou Shogemessarů těsně spjat, a proto měl na sobě mnoho smaragdů, hlavně velikou Hvězdu Baharadu, která se mu třpytila na turbanu. Oblékl si roucho ze žlutého hedvábí a šarlatové boty s tlustou podrážkou, které ho dělaly o půl stopy vyšším. Boty, dědičný symbol úřadu nejvyššího vezíra, způsobovaly, že museli nejvyššího vezíra nosit, protože chodit v nich bylo téměř nemožné.
Císař Banwi Shogemessar zaujal místo na prostém trůnu. Z řady eunuchů nalevo k němu přistoupila postava v jednoduchém šedém rouchu, komoří Vixed.
"Zdravím vás, Vaše Veličenstvo." Za zpěvu "Sláva, sláva sláva" si eunuši lehli tváří k zemi, jak přikazoval dvorní protokol.
Císař tleskl.
"Nechte toho plazení. Nepřítel útočí! Každou chvíli se můžeme ocitnout uprostřed bitvy. Na tohle nemáme čas."
"Jak si přejete, Vaše Veličenstvo," řekl Vixed, hluboce se uklonil a pokynul ostatním eunuchům, aby vstali.
Banwi Shogemessar, Fedafer zavlažované země, vládce nebe a země, zlatý císař starodávné Ourdh tam seděl a chvěl se. Částečně to způsoboval strach, nebo lépe řečeno naprostá hrůza, a částečně vztek nad špatnými radami, které mu jeho muži dali.
Snažil se hněv ovládnout, ale bylo to velmi těžké. Jeho ruce měly potřebu vzlétnout a zmizet. Zoufale se mu chtělo řvát a ječet.
Pod nohama pochodujícího nepřítele se chvěla zem. Dobře věděl, co mu nepřátelé udělají, pokud zvítězí, či spíše řečeno až zvítězí.
Právě dnes ráno mu to celé znovu povyprávěla kohoutí hlava, která vyskočila z vejce, co měl k snídani, a plynnou ourdhštinou na něj promluvila. Vezmou ho do Sephisovy jámy a obětují znovuzrozenému bohu.
"Vypadáš bledě, bratře." Biruma se k němu naklonila a její dlouhý nos se ještě více než obvykle podobal dravčímu.
"Sestro, jsme tady v pasti, kterou nastražilo sto tisíc náboženských fanatiků, kteří chtějí moji krev. Nebo něco ještě horšího." Upřel pohled na Penitema, nejvyššího Aurosova kněze.

Ten pohled vyvolal výbuch vzteku.
"Kněži! Je to zatraceně tvoje chyba. Vy blázni, tvrdili jste mi, že je to nemožné, že je starý bůh mrtvý. A já jsem vám jako idiot věřil. Havrani, kteří na mě v okně mluví? Jenom černá magie, Vaše Veličenstvo, nemějte strach. Sny o hadovi? Vezměte si před spaním něco na uklidnění, Veličenstvo. Nevšímejte si toho, v Dzu jsou prostě nějací moc dobří čarodějové. Brzy zajdou příliš daleko a pak budou zničeni, není se čeho bát. Zatraceně, je toho hodně, čeho bych se měl bát!"
Penitem, nejvyšší kněz Aurosův, se znepokojeně zavrtěl. Byla to naprostá pravda, on a jeho lidé odvedli jako císařovi poradci vrcholně mizernou práci. Prostě nevěřili, že je to možné. V době Aurosovy vlády rozumu, kdy bylo každé slovo pečlivě váženo a spravedlnost povýšena nade vše, byla existence jiných bohů nemožná, až na takzvanou "bohyni" Gingo-La. Pro Aurosany byli uctívači Gingo-La skuteční atavisté, pohané, uctívající starší pantheon bohů a bohyň. Aurosovi kněží měli pro všechny rituály prováděné kněžkou jen pohrdavý posměch, a pokud jde o obřady v jiných zemích, byla to buď černá magie, nebo prostě jen směšná hloupost.
Teď však byli nuceni uvažovat o věcech, které by dříve pokládali za nemožné.
"Radili jsme se s čarodějkami z východních ostrovů. Řekly nám, že takzvaný bůh Sephis není skutečný bůh, ale mocný démon, kterého sem přenesli z jeho pekelné roviny existence, aby znovu vzkřísili starý hadí kult a svrhli císařství."
"Proč by to dělali, člověče," vyštěkl Banwi a naklonil se k němu.
"Aby stvořitelé skřetů mohli na našich trzích svobodně kupovat ženy a chovat je v ohradách v Axoxo u Temného vládce pohoří Bílé kosti."
"Ano, ano," řekl Banwi nevrle. "To už jsi říkal předtím. Ale není to totéž, co jsi tvrdil, když jsme s tím ještě mohli něco udělat. Teď jsme tady chyceni, musíme svést bitvu a klidně můžeme prohrát. Naše armáda je prolezlá poraženectvím a zradou."
Generál Knazud se snažil ovládnout své emoce. Zásobovací systém armády zamořily bandy Patwanů a korupce byla obrovská. Armáda měla nedostatek úplně všeho.
"Pane, mohu něco říci?"
"Ticho, generále, mlčte. Nejsem slepý. Naše jednotky jsou posedlé strachem, ne, hrůzou. Slyšeli, že starý bůh je zase naživu a že až vše skončí, všichni Aurosovi následovníci budou před starého boha předvedeni a ten je svým zrakem zotročí. A kdo se postaví na odpor, toho zabijí."
Dunění nepřátelských bubnů začínalo být velmi hlasité. Banwi stočil k tetě utrápený pohled. Jen ona věděla, co se stalo při snídani. Ze všech lidí mohl věřit jedině jí.
"Teto, co mám dělat?" zanaříkal.
Haruma se usmála a mírně se uklonila.
"Můj pane, musíte se nepříteli postavit, protože je možné ho porazit."
"Moje armáda je oslabená strachem. Muži se zlomí a utečou."
"Důvěřujte argonathskému generálovi a jeho jednotkám, ti zůstanou a budou bojovat."
"Ale je jich tak málo. Budou přemoženi. Armáda sephistů je desetkrát početnější než oni."
"Argonathské jednotky jsou lepší. Mají vlastní kavalerii a draky. Uvidíte."
"Uvidím mnohem víc než to, co jsem viděl dnes ráno..." S náhlým pocitem hněvu se od Harumy odvrátil.
Co od něj chtěla? Aby vládu předal čarodějkám z východu? Aby jim dovolil proniknout do ourdhijské společnosti, převrátit starodávný řád a pozvednout postavení žen? To nemohl dovolit. Nemohl těmhle cizincům ani jejich podivným myšlenkám důvěřovat.
Pěstí udeřil do dřevěného opěradla trůnu. V dunění bubnů, které se zvenčí ozývalo, to bylo sotva slyšet.
"Někdo mi řekněte něco příjemného..." řekl žalostně. "Potřebuji nějaké dobré zprávy, a potřebuji je hned teď..."
Nejvyšší vezír přikývl a něco zamumlal. Promluvil generál Knazud. "Připojila se k nám další argonathská legie. Teď jsou dvě. Zaujaly postavení blízko nás, ve středu našich linií."
Banwi se zamračil a odvrátil se od něj.
Císařova sestra zachytila jeho pohled.
"Milovaný bratře, princezna Zettila právě dorazila. Žádá o audienci."
Zettila se vrátila. Banwi vstal. Alespoň něco, co jej rozptýlí.
"Žádosti vyhovíme. Zaveďte ji do mého stanu."
Generál Knazud protáhl tvář. Haruma si v duchu povzdechla. Sestra Biruma měla na tváři škodolibý triumf.
U vchodu náhle vypukl zmatek. Strážce strčil dovnitř hlavu a promluvil s jedním z komořího lidí. Zpráva se rychle rozšířila.
"Posel, pane, od argonathského generála."
Banwi pokynul, aby posla pustili dovnitř.
Mladý kapitán rázně vystoupil vpřed a podal malý svitek komořímu, který ho zanesl císaři.
"Přeložte to," řekl Banwi poté, co barbarskou čmáranici v argonathském veriu zběžně přejel očima.
Starý Vixed mluvil veriem plynně, stejně jako mnoha dalšími jazyky.
"Jeho Veličenstvu, Banwimu Shogemessarovi, císaři Ourdh, Fedaferovi Fedaferů, Světlu východu, Plamenu severu, Tomu, kdo vládne Rákosovým planinám a děsí Teetoly... a tak dále, a tak dále, pozdravy od generála Hektora, který s potěšením oznamuje, že jeho legie jsou na místě a připraveny utkat se s nepřítelem, který už je v dohledu."
"Ano? To je vše?"
"To je vše, Vaše Veličenstvo."
"Milosrdný zármutku, dobrá, řekněte tomu barbarovi, že jsme velmi potěšeni a očekáváme, že zemřou jako hrdinové."
Vixed přikývl, řekl kapitánovi, že císař je jejich přítomností v hrdinské bitvě velmi potěšen a že očekává, že hrdinové z

Argonathu budou bojovat statečně.
Císař se náhle zvedl a audienci ukončil. Zaduly zlaté rohy a všichni se hluboce poklonili nebo poklekli, s výjimkou kapitána Keseptona, který prostě sklonil hlavu, vycouval ven a rozběhl se ke koni.
Císař zamířil rovnou do svého stanu, nevšímaje si hluku bitvy. Uvnitř stanu, za závěsy ze zlatého, červeného a purpurového
hedvábí, v místnosti s bílým čalouněným nábytkem, se vrhl na měkkou pohovku.
Princezna Zettila na něj čekala, v pokorném pokleku s hlavou na zemi. Luskl prsty.
Zvedla hlavu.
"Mnoho jsem se dozvěděla, můj pane. Přímo ve vaší domácnosti jsou špehové."
"Zase! Zatracený Vixed, řekl jsem mu, ať udělá čistku."
"Vixed už není schopný Birumě čelit. Má na něj nějaké informace, něco, čím ho vydírá."
Banwi se zprudka nadechl.
"Máš důkaz?"
"Ne, Vaše Veličenstvo, to je bohužel nemožné. Ale mám zdroj, velice dobrý zdroj."
Sklonil hlavu a naznačil, že mu to má pošeptat.
"Co má Lopitoli v úmyslu?" zašeptal chraptivě, stěží ovládaje hněv, který v něm vzbuzovala i jen samotná zmínka o matčině jménu.
"Poslala Zanizarua do Ourdh. Až budete příště večeřet v Kwa, otráví vás. Všechno už je zařízeno."
"Biruma?"
"Ano. Až se nebudete dívat, otráví vám víno. Má od Lopitoli jed, který dokonale simuluje srdeční záchvat. Upadnete na podlahu, budete si svírat hruď a lapat po dechu. Pak zemřete a na Lopitoli nebude moct nikdo ukázat. Pak bude Zanizaru prohlášen císařem a pomazán."
"Jaký protiúder navrhuješ?"
"Okamžitě odjeďte do města, nechte Zanizarua zatknout a useknout mu hlavu. Ukažte Lopitoli, že její úklady byly odhaleny. Na měsíce, možná na celý rok se stáhne z města. Mezitím můžete získat kontrolu nad rodinnými financemi Shogemessarů. Pak bude bezmocná, protože tím na vás ztratí vliv."
Banwi se zasmál.
"Ach, to se mi líbí. Nicméně je zde problém se sephisty. Co uděláme s nimi?"
Princezna Zettila byla konečně na rozpacích.
"Nemůžeme je porazit?"
"Je to nepravděpodobné." Císař se tvářil velmi ponuře. "Chystají se moji armádu zničit."
Princezna Zettila vypadala nanejvýš znepokojeně.
"Pak musíme okamžitě uprchnout. Opustíme bitevní pole, pojedeme na jih, ještě dnes v noci se dostaneme do Kwa a překročíme řeku. Pozítří byste měl být v bezpečí Ourdh. A můžete se vypořádat se Zanizaruem."
Císař měl silné nutkání přesně tohle udělat a konečně se svého všemocného bratrance a jeho nároků na trůn zbavit. Banwi ho už dávno nezabil jen kvůli strachu z Lopitoli a z jejího obrovského vlivu na šlechtu.
Ale kdyby měl skutečný důkaz, že proti němu Lopitoli osnovala spiknutí a na jeho místo chtěla dosadit Zanizarua, skutečný důkaz, pak by se její pomsty nemusel bát a mohl by konečně úder vrátit.
"Sephisté budou mít západní břeh, Shogemessar východní," řekl. "Takovou budoucnost předpovídám."
Zettila přikývla. "Je lepší mít polovinu říše než nemít nic."
"Souhlasím. Běž a přiveď koně a oddíl jízdy, ihned odjíždíme."
Ve dveřích se Zettila zastavila. "A co teta Haruma? Neměli bychom vzít i ji?"
"Ano, řekni jí, ať sem okamžitě přijde. A teď si pospěš!"
KAPITOLA 13
Vypukla slavná bitva u Salpalanga. Snad stotisícové vojsko černě oděných sephistických fanatiků se řítilo na šedesátitisícovou armádu císaře Banwiho Shogemessara, posílenou tisícem mužů a draků z Argonathu.
Před Marnerijskou druhou legií nebylo vidět nic jiného než les praporů se zlatým hadem, třepotající se nad hlavami obrovského zástupu mužů s kulatými štíty, zdobenými hadím motivem. Dunění bubnů neustávalo a vzduch se chvěl pronikavým jekotem nepřátel.
Legie napjatě stála v očekávání nárazu, zatímco argonathští lučištníci, většinou muži z Kenoru, vypouštěli na nepřítele salvy šípů a kosili muže po stovkách, aniž by to ovšem bylo v té záplavě jakkoli vidět. A pak už byly první řady sephistů u nich, mávali meči nad hlavou a ječeli jako šílenci.
Při pohledu na muže s minimálním brněním, kteří se vrhli přímo na draky, se dragonýři překvapeně nadechli. Výsledek byl děsivě předvídatelný. Velké dračí meče prolétly vzduchem, smetly nejsilnější muže a prokousaly se skrz štíty, brnění a všechno ostatní, na co narazily.
Před draky se rychle začaly vršit hromady sephistů. Občas někteří z nich proklouzli, ale s těmi si poradili dragonýři, kteří na ně ihned zaútočili kušemi a meči.
Jen o málo větší šanci měli sephisti proti vojákům z Druhé legie. Argonathští muži bojovali tak, jak byli vycvičeni. Síla disciplíny byla v takovéto bitvě ohromující. Muž v první řadě třímal meč a štít. Voják za ním používal kopí a oštěp. Obdélníkové štíty byly na okrajích opatřeny háky, takže je bylo možné do sebe zaklesnout. Když se nepřítel přiblížil, vojáci po něm hodili štíhlá pila z měkkého železa, která se sephistům zabodla do štítů, ohnula se a štíty pak byly špatně ovladatelné.
Když to bylo možné, vojáci v první řadě do sebe zaklesli štíty a vytvořili z nich tak stěnu, zpoza které mohli kopiníci bez problémů bodat do hustých mas sephistické hordy. Pak třetí nebo záložní řada odhodila štíty, opřela se rameny do

předních řad, jako by se
přetlačovala, a pomohla mužům v první řadě zatlačit muže na opačné straně štítové stěny.
A teď už smrtícím způsobem zapůsobila špatná kázeň nepřátel, protože ze zadního voje sephistů přicházeli stále další a další muži, kteří přední řadu tlačili na argonathské štíty a ta byla neschopná se uvolnit a bojovat. Prakticky bezmocní, byli sephisté v přední řadě tlačeni vpřed a zakopávali o před nimi ležící mrtvá těla, až se stali snadným cílem pro letící oštěpy a meče, pronikající přes zeď štítů. Mnozí z nich byli s rukama přitisknutýma k tělu rozmačkáni, neschopní se ubránit, jako dobytek na porážce.
Před argonathskými štíty se vršila mrtvá těla. A kdykoliv se v té stěně z kovu objevila malá trhlina, rychle ji zaplnili muži, nazývaní "zátky". Obvykle to byli ti nejtěžší a nejsilnější muži v setninách. Jejich úkolem bylo rychle a účinně zacelit každou škvíru v řadě.
Doprovázeli je lučištníci, kteří se pohybovali za přední linií a stříleli na cíle, které se jim naskytly. Lučištníci se soustředili na nepřátelské důstojníky a jezdce a vybírali si smrtící daň.
Asi po půl hodině boje hordy sephistů proti Argonathským prořídly a pak zmizely, nechávajíce za sebou pláň posetou mrtvými a umírajícími. Po obou stranách vedle nich stále zuřil boj, ale před legiemi teď měli všichni zdravý respekt a otevřelo se před nimi dvě stě yardů volného prostoru.
Bazilu, stejně jako ostatním drakům s výjimkou Zeleného Purpura, který nevěděl, co se sluší a patří, se tahle práce nelíbila. Muži, které Zlomený Palcát zabil, navzdory zuřivosti nebojovali příliš obratně. Nebyli to profesionální vojáci. Byl to masakr. Zlomený Palcát si téměř přál, aby na bojiště přišli nějací trollové, kteří by Ecatoru dopřáli pořádnou práci.
Přesto, když se na něj řítili muži se zbraní v ruce, reagoval tak, jak jej vycvičili. Bylo důležité zabránit jim dostat se za štítovou paži, což od muže s mečem představovalo jediné skutečné nebezpečí. Když jste jej vlastním obrovským štítem udrželi v patřičných mezích, mohli jste ho pak srazit úderem dračího meče. Aby se meči vyhnuli, dokázali lidé vyskočit téměř tři stopy vysoko a skrčit se tak, že byli jen o málo vyšší než tři stopy. Meč, letící přesně ve výšce tří stop, většinu z nich zasáhl.
Kopí a oštěpy znamenaly větší nebezpečí. Protože nebylo možné na toho, kdo je drží, dosáhnout, museli je draci zastavit pomocí štítu a pak přeseknout mečem. Muži bez kopí ustupovali.
Bazil to nacvičoval mnohokrát a teď bojoval téměř bezmyšlenkovitě. Držet Ecator bylo potěšení - jeho vyváženost Bazilovi připomínala starý meč Piocar a v čepeli měl tolik energie, že byla mnohem živější než kterýkoliv meč, jenž kdy držel.
Mával Ecatorem sem a tam a čepel meče vytvářela jiskřivou síť. Nikdo mu nevydržel čelit dlouho a jen málo mečů dokázalo vykrýt víc než jeden úder Ecatoru, než se roztříštily.
Občas některý štít první úder vydržel, do něj pak Bazil udeřil mečem, který držel v ocasu, nebo kopl nohou, aby muže srazil k zemi a pošlapal.
Přes draka se jich dostalo jen několik. Tři, kterým se to povedlo, Relkin postřelil a pak je dorazil dýkou. Jeden ze sephistů se na něho vrhl navzdory šípu, který měl v krku. Mono na něj zaútočil z boku, aby odvedl jeho pozornost, zatímco Relkin proklouzl kolem štítu a krátkým mečem jej probodl.
Relkin Sirotek se stal vojákem. Už nebyl tím mladíkem z Quosh, kterému se z takové řeže dělalo špatně. Byla to jeho práce. V srdci měl teď jakousi ponurost, kovovou obruč, kterou vykovala bitva. A přesto na tom bylo něco strašného. Relkin měl pocit, jako by byl malým kolečkem v osudovém a nelidském smrtícím soukolí, vytvořeném ukázněnou prací tisíců mužů a několika stovek draků. Nebylo to vždy tak snadné, tak chladnokrevné. Vzpomněl si na bitvu u Elgomova tábora v zimním tažení proti Teetolu. To byla pro legii naprosto odlišná bitva. Dlouhá a hořká zkušenost Teetoly poučila, že na legii nemají slepě útočit. Teetolové používali v boji luky a šípy, oštěpy a krátké prudké výpady na křídla dračích oddílů. Útočili ze zálohy, v lese kopali velké jámy, ve kterých si draci lámali nohy, a zapalovali sluncem vysušené křoví. Teetolové byli stále nebezpečnými protivníky, dokonce i pro celou legii.
Sephistické hordy nevěděly o taktice nic, postupovaly vpřed, jako by mohly zvítězit už jen díky početní převaze, ve skutečnosti však dopadaly jako pod sekáčkem na maso.
Bez trollů, kteří by jejich řady posílili, se sephističtí vojáci nemohli legiím s draky postavit. Toto pravidlo se jen znovu potvrdilo.
Po obou stranách úzké linie, kterou argonathské legie držely, to však tak jednoduché nebylo. Císařská armáda nebyla o moc lépe organizovaná než sephisté, a navíc mnohem méně dychtící po boji. Zpočátku se drželi a po celé linii vypukla bitevní vřava, ale jak se objevovali stále další a další sephisti, kteří prolamovali jejich linie a obcházeli křídla, císařská armáda se začal hroutit a prchat.
V té chvíli už ourdhijské vojáky zradili všichni jejich vůdci. Jako první opustil bitevní pole císař, který ujel v bílém kočáře v doprovodu princezny Zettily a zahanbeně se tvářící eskorty. Za nimi se valila záplava zlatých kočárů, ve kterých v panice prchal zbytek dvora.
Při pohledu na prchající císařský dvůr se starší důstojníci, pocházející z řad říšských stekirů, také obrátili na útěk. Zbytek důstojníků, šlechtici, kterým na prostých vojácích nijak nezáleželo, je následoval.
Řadoví vojáci ještě chvíli pokračovali v boji, jak to vojáci často dělají, i když už nemají důvod. Ale bez důstojníků a pod obrovským náporem fanatického nepřítele brzy ztratili veškerou soudržnost, kterou snad měli, a všechno se začalo hroutit.
Začalo to několika vojáky, kteří ze zadního voje utekli za důstojníky. Pak přibyli další ze středních řad a potom už strach zachvátil úplně každého a všichni, kdo se udrželi na nohou, bezhlavě prchali pryč. Tisíce lidí hledaly bezpečný úkryt za hradbami Salpalanga, ale brány zůstaly zavřené.
Několik císařských jízdních oddílů, výkvět armády, se drželo pohromadě a z bitvy odjelo víceméně organizovaně, ale

většina jednotek se rozpadla na hloučky uprchlíků, utíkajících na východ k řece, co jim nohy stačily.
Pronásledovaly je dva proudy mužů v černém, které se kolem argonathských legií valily jako voda kolem kamenů.
Jakmile se nepřátelské hordy dostaly za bojiště, roztáhly se, zavřené město obešly a zamířily na východ. Začalo vraždění a drancování, které bude v bohatém severním Kwa probíhat ještě hodiny. Bitva
u Salpalanga skončila, až na obě argonathské legie, které zůstaly na bitevním poli a na základě uvážlivě vydávaných rozkazů se začaly přeskupovat.
Většina velitelů regimentů přijala rozkazy s klidem. Regimenty vycvičené k obchvatům měly obejít jednotky v přední linii a pustit se do obchvatu. Čelní linie se mezitím měla zkrátit. Všichni muži i draci věděli, že se teď připravují k útoku. Navzdory ohromnému množství nepřátel, kterému čelili, měli povznesenou náladu.
Tedy až na velení osmého regimentu, kde Porteous Glaves přijal rozkazy všelijak, jen ne klidně.
Osmý stál v řadě mezi sedmým, který byl velmi schopný, pokud šlo o boční zajištění, a šestým. To z toho důvodu, že osmý byl nový oddíl a techniku bočního obchvatu ještě nenacvičoval.
Porteous Glaves však viděl, jak za jeho zády prchá ourdhijský dvůr. Pak sledoval i útěk ourdhijských generálů a dalších důstojníků a nakonec se sevřeným srdcem pozoroval útěk celé císařské armády.
Legie zůstaly samy v moři sephistických fanatiků. Glavese naplnila hrůza a vztek. Nechtěl tady zemřít. Se zajatci prováděli sephisti strašlivé věci. Kdyby to vypadalo, že jej zajmou, musel by se zabít, a nebyl si jistý, zda by to opravdu dokázal udělat. Na druhou stranu si nedokázal představit, jak vydrží kruté mučení. Se vztekle zaťatými zuby si vzpomněl na Ruwata, který mu poradil, aby si koupil důstojnickou hodnost v legiích.
Na začátku bitvy projížděl Glaves kolem svých mužů, křikem je povzbuzoval a metal nepříteli urážky do tváře. Rozhodl se pořádně se předvést, aby každý v legii viděl, že je velitel na svém místě.
Muži však odváděli práci s krutou účinností, v čemž jim napomáhala nedisciplinovanost sephistických hord. Nebylo na tom nic okázalého ani romantického. Zabíjení pokračovalo stále dál, krev proudila a stříkala kolem a Glaves, znechucený zvuky smrti a mrtvolným puchem, zmlkl. Kalhoty mu potřísnily vnitřnosti a krev, které odlétly od dračího meče. Další ho zasáhly ze strany do tváře a stekly mu po rameni. Obrátil se mu žaludek. Zajel zpátky do zadního voje a tiše seděl na koni, s Dandraxem po boku. Občas se
napil vody a trhl sebou pokaždé, když dračí čepel se zvlášť nápadným zvukem rozťala tělo nějakého nešťastníka.
Glaves se horečně snažil vymyslet cestu ven z téhle pasti. Vypadalo to, že útěk nepřipadá v úvahu. Nejen že by ho viděli a odsoudili, ale za legií byla jen obrovská masa sephistů, kterou projížděly skupinky černě oděných jezdců, připravených okamžitě napadnout někoho, jako je on. Utéct nešlo a vzdát se bylo nemožné. Zdálo se, že nejde dělat nic, jenom tady sedět, třást se, potit a modlit se o přežití.
Od generála Hektora přišly rozkazy a regimenty se začaly přesouvat. Osmému nařídili držet pozici a převzít část linie od šestého, který se přesouval za osmým, aby se připojil k sedmému. Za šestým regimentem šel třetí, aby dále podporoval křídlo, a legie se změnila v trojstrannou zbraň, v čepel, čekající, až se vrhne na nepřítele.
Ještě než manévry skončily, zavolal si generál Hektor velitele regimentů do stanu. Navzdory tomu, že ohromná císařská armáda uprchla, vypadal generál velice klidně. Porteous Glaves si znovu pomyslel, že vojenskou mysl nikdy nepochopí.
"Dobrá, pánové," řekl generál. "Situace je následující. Nepřítel ztratil soudržnost a většina jeho jednotek žene císařskou sebranku k řece. Před námi je asi dvacet tisíc nepřátelských vojáků, možná méně, a za nimi leží velitelství jejich armády s velícími důstojníky. Okamžitě zaútočíme s čelní linií zkrácenou na čtyři regimenty, se čtyřmi regimenty na křídlech a čtyřmi regimenty ve středu jako zálohou. Marnerijská druhá si vezme na starosti střed a levé křídlo, kadeinská první pravé křídlo a zálohu. Vyrazíme ihned!"
Bubeníci zabubnovali, stříbrné argonathské rohy zaduly a legie rychlou chůzí vyrazily přes otevřené prostranství ke středu nepřátelského vojska, které leželo asi dvě stě kroků před nimi.
Kolem nich hvízdaly šípy, ale muži z Kenoru při chůzi stříleli také a jejich střely srážely nepřátelské lučištníky stejně rychle, jako se objevovali.
Pak se jako vlna vynořila kavalerie a zaútočila. "Připravte se na odražení kavalerie!" zvedl se pokřik.
Kavalerie! Budou čelit houfům zuřivých sephistických jezdců! Porteu Glavesovi se při tom pomyšlení zastavilo srdce. O nové talionské taktice s těžkým jezdectvem toho četl hodně a teď byl mrtvý strachy při představě útoku jakéhokoliv jezdectva.
Utéct bylo nemožné a jít dopředu znamenalo jít na smrt. Porteous slyšel svištící šípy. Přikrčil se a vzlykal strachy. Jeho kůň se náhle splašil, Porteous trhl hlavou vzhůru a pak ucítil ránu na čele, kam ho zasáhl těsně vedle něj prolétnuvší šíp. Omráčeně se zhroutil a spadl ze sedla.
V hlavě mu po úderu zvonilo, ale stále byl při vědomí. Sáhl si rukou na čelo a zjistil, že je vlhké. Krvácel. Ucítil náhlý příval naděje. Tohle byla cesta k záchraně. Možná mu Matka prominula hříchy a ukazuje mu cestu? Zůstal bez hnutí ležet. Dandrax seskočil ze sedla, aby jej prohlédl.
"Buď zticha, hlupáku, a nikoho ke mně nepouštěj!" zasyčel Glaves koutkem úst. Po chvíli v šepotu pokračoval. "Kolik mám na čele krve?"
"Spoustu. To zranění se musí ovázat."
"Ne, později. Teď se ohlédni. Je cesta k ústupu volná?"
Dandrax se ohlédl. Záložní regimenty procházely kolem. Štáb generála Hektora byl už vpředu. Za nimi zůstaly jen vozy s vodou a výstrojí, chráněné "zátkami" a několika oddíly talionské kavalerie, připravenými odrazit maraudery.
A za nimi už nebyl nikdo kromě mrtvých nepřátel a malých skupinek bíle oděných prchajících vojáků v dálce.
Dandrax se podíval dopředu. Nepřátelské jezdectvo se příliš neprosazovalo. Nebyli vycvičeni k útoku se skloněným kopím proti hradbě štítů. Jejich koně děsila přítomnost draků.

"Nepřátelská jízda přerušila útok a odjíždí. Brzy budeme moct odejít; pane. Počkáme, až přejedou vozy."
Glaves ležel na zemi a oči upíral na azurově modrou oblohu bez jediného mráčku. Záchrana!
Dandrax se stále skláněl nad svým zraněným zaměstnavatelem a vozy projely kolem. Dorazil kapitán a vyčlenil několik vojáků, aby zůstali s velitelem, a bude-li to vůbec možné, přivedli jej k vědomí.
Dvě stě yardů před ležícím velitelem postupoval osmý regiment vpřed a útočil na sephistickou Stráž, elitní oddíl, vybraný z nejsilnějších a nejdivočejších mužů. Vojáci z osmého slyšeli o Glavesově zranění a prudce se jim zlepšila nálada. S řevem se vrhli na nepřítele a bylo takřka nemožné je zastavit.
Sephistická Stráž vykřikla vlastní výzvu a se zdviženými meči se valila vpřed.
Nyní však legionáři vrhli kopí a jejich úzké hroty se znovu zabodly do nepřátelských štítů. Kopí se snadno ohýbala, ale bylo velmi těžké je vytáhnout. Štít, ve kterém byla zabodnuta dvě nebo tři, se dal špatně ovládat, zato však bylo snadné ho zachytit okrajem vlastního štítu, odtáhnout a otevřít tak cestu pro rychlé bodnutí mečem nebo kopím od mužů ze zadních řad.
Šiky se s řinčením štítů srazily, ale v řadách sephistů už vládl zmatek a legionáři prorazili přední linie Stráže, zatímco draci si proklestili cestu středem a nepřítele tak rozdělili.
Za rozprášenou jednotkou Stráže byl ochranný jezdecký oddíl a za ním sephističtí nejvyšší kněží a generálové, kteří teď ve spěchu nasedali na koně a pokoušeli se uprchnout.
Koně však nebyli na draky zvyklí a rychle se splašili. Draci a dragonýři se prohnali skrz rozprášené jezdectvo, sráželi jezdce i koně k zemi a nakonec se dostali ke skupině vyděšených jezdců, kteří měli dlouhá černá roucha, oholené hlavy omotané zlatými pásky a na opascích se jim houpaly šarlatové fetiše. Muži se pokusili tryskem odjet do bezpečí, avšak příliš pozdě, protože talionská kavalerie se mezi ně zprava vklínila a otočila se, aby jim možnost úniku zablokovala.
Relkin se objevil za značně tlustým mužem sedícím na šedákovi a vyskočil do sedla za něj. Přitiskl muži dýku na hrdlo. Ten se se slabým výkřikem vrhl ze sedla a zůstal zkroucený ležet na zemi.
Zlomený Palcát přistoupil ke knězi a špičkou meče do něj šťouchl. Muž se s dalším výkřikem zvedl na nohy. . Dva legionáři se na něj vrhli, popadli ho, svázali mu zápěstí a odvedli pryč. Na čele měl nápadné znamení hada.
Relkin sesedl a předal koně talionskému kavaleristovi, který ho vzal za otěže a odvedl dozadu. Relkina už zajímalo něco jiného.
Za malým černým stanem byla do země zapíchnutá dlouhá tyč a na ní se třepetal podivný prapor, na němž byl rudou a zlatou zobrazen hadí bůh a zlatý nápis.
"Jejich válečná korouhev!" zakřičel na Bazila. Drak se otočil, zamával mečem a společně si začali klestit cestu ke stanu.
Do cesty se jim s tasenými meči postavila hrstka mužů ze Stráže. Relkin jednoho zastřelil a do zbylých se pustil Bazil.
Ecator svištivě protínal vzduch a ocel zvonila o ocel.
Poslední Strážce se svalil, téměř přeseknutý na dvě poloviny. Relkin nepřátelskou standartu strhl a zastrčil si ji do torny.
Pak se drakovi vyšvihl na záda a rozhlédl se.
Bitva u Salpalanga byla konečně u konce. Sephistické vojsko se změnilo ve zmatený dav. Velitelé, generálové a jejich štáby byli z velké části zajati a ústředí armády zničeno. Křídla nepřátelského vojska stále pronásledovala zbytky císařské armády a celé dny, možná i týdny nebudou k ničemu. Legie ovládly bojiště a zůstaly nedotčeny. Ztráty byly malé, zatímco morálka velmi vysoká.
Generál Hektor však nebyl z těch, kdo by si dopřávali příliš mnoho odpočinku. Nařídil opevnit pozice. Vojáci vykopali příkop, vztyčili kůly a navršili val. Uvnitř opevnění si pak legionáři konečně dopřáli volno a na oblohu vyšel měsíc, pronásledovaný výkřiky zraněných nepřátel, ponechaných smrti na bojišti.
Hektor nechal vytáhnout pálenku a každému muži dal nalít štědrou dávku. Nejvíce unavení byli vojáci z marnerijské druhé, a proto jim dovolil jít spát jako prvním.
Tehdy se ke svým mužům vrátil i velitel Porteous Glaves, kterého Dandrax přivezl na koni. Hlavu měl ledabyle ovázanou a všude na sobě krev. Hektor za ním poslal vlastního lékaře, aby jej prohlédl, zatímco Dandrax postavil stan a uložil velitele na lůžko.
Ranhojič zjistil, že velitel má na čele dlouhou tenkou ránu a velkou, nachově zbarvenou podlitinu. Ohlásil, že Glaves měl velké štěstí, že zůstal naživu. "Jen palec vpravo a šíp by velitele zasáhl do spánku." Hektor to uznal a přestal uvažovat o válečném soudu.
Na míli vzdálené Salpalangum se snesla noc. Lampy ve městě se jedna po druhé rozsvítily. Nálada v táboře legionářů byla velmi povznesená. Salpalangum bude navždy symbolem skvělého
vítězství. Nejlepší ze všeho bylo, že krátký seznam ztrát obsahoval ani ne tucet jmen padlých a ranhojiči nenahlásili žádnou nutnou amputaci.
Muži, kteří nespali, posedávali u stanů, živě hovořili, popíjeli příděly pálenky a zpívali. Byli podivně vzrušení a nadšení. Válečné umění předvedli téměř dokonale. Zkosili nepřítele stejně snadno jako obilné lány. Všude se šířila radostná nálada a pýcha.
Draci a dragonýři ze 109. oddílu byli příliš unavení, než aby dokázali udělat něco víc než si lehnout a poddat se vyčerpání, takže to všechno zaspali.
KAPITOLA 14
Lagdalen Tarcho stála na terase v nejvyšším patře domu obchodníka Irhana z Bea a shlížela na ohromné město Ourdh. Byla už tma, avšak město bylo osvětleno světlem miliónu luceren. Do srdce města, kde se tyčily věže císařské pevnosti Zadul, každá osvětlená jasnou zelenou lampou na vrcholku, se jako řeky žlutých světel táhly široké ulice.
Mnohem blíže se na pozadí temné oblohy rýsoval velký zikkurat Aurose Velikého. Vysoko nad jeho vrcholkem stála socha Aurose Velikého zalitá zlatým světlem.

Foukal teplý vánek a Lagdalen na sobě měla košili, bavlněnou sukni a sandály. Vítr k ní zanášel pachy města - vůni jasmínů z blízkých zahrad a mnohem nepříjemnější zápach z východních a severních čtvrtí, které byly zalidněnější a chudší. Pro dívku ze severu představovalo jižní teplo požitek. Uvědomovala si, že je velmi daleko od domova.
Pro prostou marnerijskou dívku to vše bylo tak nepředstavitelné. Celé Marneri by se vešlo do Fedaferova města, které bylo jen malou částí obrovské rozlohy Ourdh. Žily zde milióny lidí, víc než ve všech městech Argonathu dohromady. Viděla už věci, na které nikdy v životě nezapomene, hrůzy, kterých byla ušetřena dokonce i v Tummuz Orgmeen, a věci, nad kterými žasla, jako třeba zlatou sochu Gingo-La, stojící nad jejím chrámem na Císařské třídě. Z místa, kde stála, ji viděla, sochu zalitou stříbrným třpytem, zářící na malé pyramidě nad chrámem bohyně.
Vzpomněla si, jak ji šokovalo, když jí Ribela řekla, že tady nejsou žádné chrámy Velké Matky. Zdálo se nepochopitelné, že Ourdhané nechápou, že Velká Matka stojí za vším, dokonce i za jejich pošetilými bohy a bohyněmi.
Matka byla ve všem. Byla doslova zdrojem podstaty světa. To byl důvod, proč v žádné svatyni nebyly její sochy ani obrazy. Svým způsobem byla Svatyní.
Lagdalen si povzdechla. Za jiných okolností by ji to všechno snad okouzlovalo. Byla by vděčná, že měla příležitost tohle všechno
vidět a rozšířit své poznání. Nyní však nebyla; namísto toho se většinu času cítila velmi nešťastná a stále myslela na malou Laminnu a její usměvavé oči novorozence. Je v pořádku? Je šťastná? Stýská se jí po matce?
Lagdalen znovu tiše vzdychla. Wessary měla k dětem tak mateřský vztah, jako téměř žádná z dívek, kterou kdy Lagdalen poznala. O Laminnu bude velmi dobře postaráno. Její skutečná matka jí dokonce ani nebude chybět. Až se Lagdalen k dcerce vrátí, ta si bude myslet, že její skutečnou matkou je Wessary.
Lagdalen zaťala zuby. Takových myšlenek se musí zbavit. Jednou, pomyslela si smutně, jednou sem své děťátko přivede, aby toto místo vidělo. Jednou.
Za ní se ozval nějaký zvuk a Lagdalen se obrátila. Těžkopádně k ní kráčel kupec Irhan.
"Jak okouzlující," řekl. "Líbí se vám výhled?"
"Ano, kupče, velmi."
"Navštívila jste Ourdh poprvé?"
"Ano."
Kupec Irhan nadmul hruď. Byl to velký tlustý muž, který se oblékal do prostých kaftanů, většinou podle cunfshonské módy.
"Doufám, že toto starodávné místo na vás udělá dobrý dojem. V naší vlasti nic takového nemáme."
Přikývla. "Přesně o tom jsem přemýšlela."
"Ach ano, ten vánek, ten slabý zápach zkaženosti, vůně květin ze zahrad, to je pro mě Ourdh. To, a skvělá kuchyně v Kořenářské ulici."
"Hodně lidí o ní mluví. Doufám, že budeme mít alespoň jednou příležitost ji navštívit."
Obchodník se zatvářil otřeseně.
"Velká Matko nade mnou! Musíte tam samozřejmě chodit každý večer. Nikde na světě se nevaří tak jako v Kořenářské ulici. Tady se mísí sezam a pšenice ze severu s olivami, rybami a vínem z jižního pobřeží. Přidávají tropické pochoutky z Canfalonu a houby z východních provincií do exotických jídel, dovezených z Eiga a tropických ostrovů. Ach ano, Kořenářská ulice. Věřte mi, když vám říkám, že v Kadeinu jsou snad jen tři restaurace, které by se
mohly rovnat možná tuctu těch nejlepších tady v Ourdh. Za hodinu. bychom měli jít do jednoho z mých oblíbených podniků. Půjdeme do Endryda, skvělé restaurace, kde mají velký výběr vín. Jaké to bude? Bude se vám to líbit? Jako že je Matka při mně, myslím, že ano."
Poplácal si objemné břicho.
"Tak tedy do Endryda. Pečená kachna a falafel jsou skvělé. A pikantního úhoře si zamilujete."
U dveří se ozval další zvuk, doprovázený jemným cinkáním. Přišla lnula, obchodníkova žena. Na čtvercovém klobouku z černého saténu měla připevněno několik malých zvonečků, které neustále zvonily. Oblékla si večerní šaty ze šedého hedvábí, atlasové střevíčky a vlasy měla po ourdhijském způsobu zpevněné a vyčesané do vějíře. Vrhla se k Lagdalen a uchopila její ruku do dlaní.
"Má drahá, je to taková čest, mít vás zde. Jste symbolem marnerijské krásy. Jste tak svěží, máte tak jasné oči. Jste živoucí výčitkou našim přesyceným životům v tomto starém hříšném městě."
"Lady lnulo, to já jsem poctěna, že mohu být vaším hostem."
"Jakže! Děkuji vám, má drahá. Prosím, pozdravujte ode mne otce, kdysi jsem Tommasa velmi dobře znala. Zamlada žil pět let v Bea."
"Udělám to, paní."
lnula se zavěsila do manžela a nadechla se ostrého nočního vzduchu.
"Ach, tohle město, jakmile se vám dostane do krve, je těžké ho opustit. Víte, že když jsem byla naposledy doma na návštěvě, docela se mi stýskalo? Bea je malé město, dokonce menší než Marneri. Všechny ty úzké malé domky uvnitř hradeb, to dusno a těsno. A rybí zápach!"
Zasmála se. "Snad jsme si na tohle velké město zvykli až příliš."
Lagdalen sevřela rty a pak opatrně promluvila. "Jak se ale vyrovnáváte se vší tou bezbožností? Dnes jsme procházeli kolem trhu s otroky. Kupují a prodávají lidi po stovkách."
Kupec si odkašlal. Lady lnula se rychle ozvala.
"V Ourdh mají kruté způsoby. Je to starobylý národ, který byl civilizovaný už v době, kdy země Veronathu obývali jen medvědi a vlci." Rozhodila rukama.
"Žijí tak celé věky. Ze začátku je těžké to pochopit, nemůžete však utíkat před skutečností, že pod krutostí vzkvétá

bohatá kultura, plná života. Toto je jedno z nejvelkolepějších měst na světě. Naleznete zde umění a dovednosti, které jinde nepotkáte. Musíte navštívit výstavu v galerii Palmook. Olejomalby nové malířské školy jsou naprosto nádherné. Úžasná a občas velice zvláštní dovednost."
"A na šibenicích v Zodě nechávají viset mrtvá těla odsouzenců," řekla Lagdalen.
Obchodník Irhan sevřel rukama zábradlí a promluvil klidným hlasem, jako by recitoval něco, co vyprávěl už mnohokrát předtím.
"Ourdhané věří, že bolest a smutek jsou součástí života stejně jako radost a potěšení. Věří, že musí oslavovat všechny stránky života. Dokonce i smrt. Jejich systém trestní spravedlnosti je krutý, ale účinný. Platí za informace, vyšetřují a usvědčují. Ti, kteří byli usvědčeni z těžkých zločinů, skončí na Šibenici."
Lagdalen pohlédla dolů na ulice, kypící životem. Byla to Kasfaar, široká živá ulice plná vozů, kočárů a rikš, tahaných otroky připoutanými k sedátkům. Pasažéři v rikšách měli obvykle dlouhý tenký bič, který používali k pohánění mužů, kteří rikše táhli.
Irhan ji chvíli pozoroval.
"Ach ano, rikše. No, tady můžete vidět další důležitou součást jejich trestního systému. Lidé, kteří rikše tahají, byli usvědčeni z násilných zločinů a krádeží, které si však nezaslouží popravu. Odslouží si trest a pak jsou propuštěni, obvykle v mnohem lepším fyzickém stavu, než když trest nastoupili."
Vypadalo to, že obchodník Irhan systém schvaluje. Lagdalen si tím nebyla jistá.
"Jak mohou vědět, že ti lidé byli odsouzeni spravedlivě, zvlášť ti, kteří skončili na šibenici?"
Kupec se shovívavě usmál. "Mají tady soudy. Všechno probíhá oficiálně. Je tady spravedlnost."
Jeho žena si tiše odfrkla a odvrátila se. Lagdalen to pochopila. lnula s tím úplně nesouhlasila, ale nechtěla manželovi odporovat.
Její poselství však bylo zřetelné. Byla tady spravedlnost a byla tady i korupce. Spravedlnost byla pošpiněna krví.
A byli tu i kupec a jeho žena, kteří žili v dvakrát, možná třikrát tak velkém domě, než by měli v Bea nebo Marneri. Čtyři podlaží a dvacet čtyři místností, včetně tanečního sálu a vyhřívaného bazénu. Dokonce i Lagdalen, která vyrostla v nejlepším příbytku Strážní věže, to připadalo luxusní. Pro Irhana a Inulu se to však stalo normálním způsobem života. Kvůli tomuto životu opustili domovinu a vyměnili její strohost a účelnost za požitkářskou dekadenci. Irhan nevlastnil žádné otroky, nebo to alespoň tvrdil. lnula tvrdila, že sluhové v kuchyni jsou svobodní, ale Ribela jí vysvětlila, že jsou připoutáni k domu, něco jako movitý majetek. Hrozily jim tělesné tresty a nedostávali žádný plat kromě jídla. Lagdalen se domnívala, že ani kupce, ani jeho ženu představa otroctví příliš nerozčiluje. Společně s přednostmi Ourdh přijali i její stinné stránky.
Náhle v blízkosti ucítila přítomnost někoho známého a otočila se. Připojila se k nim Ribela z Defwode. Na sobě měla obvyklý tmavý oděv, zdobený stříbrnými myšími lebkami.
"Paní," uklonil se jí obchodník. lnula udělala pukrle.
Ribela se jim také uklonila.
"Bratře Irhane, sestro lnulo, myslím, že dnes máme hezký večer."
"Velmi hezký, má paní. Napadlo nás, že bychom mohli pozvat vás a Lagdalen na návštěvu Kořenářské ulice, jednoho z divů světa. Po tak dlouhé cestě byste si jistě daly nějaké zajímavější jídlo."
Ribelinu chladnou tvář na okamžik narušil nepatrný úsměv. Skutečně se obchodníkova žena domnívala, že Královnu myší zajímá na tom, co jí, i něco jiného, než jakou to má výživnou hodnotu? Pobaveně si odfrkla.
"Snad někdy jindy. Obávám se, že dnes v noci máme práci." Podívala se na Lagdalen.
"Očekávají nás v paláci. Chci se setkat s císařem. Doprovodíš mě a bude-li to nutné, budeš si dělat poznámky. Vezmi si pero a papír."
lnula se zatvářila nanejvýš zklamaně. "Tak tedy snad zítra večer?"
"Ano, snad, pokud tady ještě budeme." Ribela se nepatrně uklonila a obrátila se k odchodu.
Kupec Irhan položil manželce ruku na rameno.
"Nic neříkejte, paní," zamumlal. "Nic neříkejte."
Ribela a Lagdalen odešly.
"Ona je Královna myší, drahá, na to nezapomínej. Je jí víc než šest set let."
lnula přikývla. "Jak by bylo možné na to zapomenout? Všechny ty stříbrné lebky. Vypadá to dost barbarsky."
A Irhan se zamyslel nad rozdílným náhledem na svět, který měli lidé z Argonathu a Ourdh.

KAPITOLA 15

Kočár s rachotem projížděl po Císařské třídě přes chrámový okrsek. Doprava zde byla omezena na kočáry a několik rikš ve službách úředního aparátu.
Projely pod mohutnou masou Svatyně Gingo-La, padesát stop vysokého a půl míle dlouhého pahorku, na kterém stála malá pyramida a velký chrám. Na vrcholku pyramidy se třpytila socha bohyně, oblečené ve volném mateřském oděvu a s dítětem v náručí.
Jako další minuli vlevo stojící mnohem větší zikkurat Aurose Velikého. Cestu lemovaly menší svatyně a zikkuraty, většinou zasvěcené té či oné Aurosově podobě. Auros Dokonalý byl vytvořen z kachlíků v barvě mořské zeleně; Auros Tichý byl mrazivě bílý.
Nakonec nechaly chrámy za zády a zamířily přes otevřenou pláň nazývanou Zoda, "otevřené místo", která sloužila jako místo pro přehlídky a popraviště. Podél severní strany Zody stály řady šibenic, na kterých visely pomalu se rozkládající mrtvá těla. Nad touto oblastí poletovala hejna vran a havranů.
Lagdalen tím směrem krátce pohlédla a se zachvěním se odvrátila. Před nimi se táhla mohutná hradba císařského města, města Fedafera, doslova města ve městě.

Konečně se před nimi vynořila Fedaferova brána. Stráž vykročila vpřed, ale Ribelin pohled ji zadržel. Brána se bez dalších okolků otevřela.
Uvnitř zůstala Lagdalen hledět na sedm paláců a soukromý chrám Aurose, Císaře světa. Všechny budovy byly nádherné, dokonce i kasárna pro Fedaferovy stráže. Budovy obklopovaly zahrady plné květin, ovocných stromů a keřů, ostříhaných do nejrůznějších tvarů. Podél vnitřních cest rostly stromy v plném květu. Po cestách jezdily malými oslíky tažené vozíky, ve kterých se vozili eunuši s vyholenými hlavami, patřící k úřednictvu.
Nakonec zastavily před impozantní branou samotného císařského paláce, obrovské stavby z bílých cihel s hojnými věžemi a věžičkami.
Vešly dovnitř rozlehlé síně, se světle zelenými stěnami a množstvím obrazů zpodobňujících hrdinské činy, a zastavily se před rudým stolem, za kterým seděl eunuch v bílém rouchu a s holou hlavou, na níž měl červenou barvou namalovaný geometrický vzor.
Eunuch se vyhnul přímému pohledu do Ribeliných očí, držel hlavu skloněnou a hrbil se za stolem. Odmítl se na ni vůbec podívat. V ruce držel amulety a mumlal zaříkadla, která jej měla ochránit před čarodějčinými kouzly.
Dovnitř byl vyslán posel, drobný eunuch, také v bílém rouchu. Eunuch u stolu vytáhl dvě ucpávky do uší a ostentativně si je nasadil.
Ribela ohrnula nos.
Čekaly. Lagdalen cítila Ribelinu narůstající netrpělivost. Ribela nebyla zvyklá jednat s muži a scházela jí šikovnost šedé paní v jednání s lidmi.
Čekaly, zatímco síní občas prošel hlouček eunuchů v bílém oděvu, který byl znakem jejich kasty. Když zahlédli Královnu myší, sjeli očima k podlaze, strčili si prsty do uší a mumlali modlitby k Aurosovi.
Takové chování jenom přikládalo polínka do ohně Ribelina hněvu. Lessis jí důrazně varovala, aby před lidmi z Ourdh neztrácela klid. "Na takové chování by muži reagovali špatně. Tak si jejich srdce získat nemůžeš. Poslouchej mě, Ribelo."
Ribela poslouchala, ale sama sebe napomínala, že Lessis má ve skutečnosti s Ourdhany jen málo zkušeností. Lessis na zkaženém jihu nikdy službu nevykonávala. To, co Ourdhané prováděli při slavnostech, obzvláště těch zasvěcených staré říční bohyni Ooně, ji příliš děsilo.
Práci v Tajném úřadu v Ourdh vykonávaly jiné čarodějky - Vleda, čarodějka z Talionu, a Crissima, která teď byla velkou čarodějkou v Kadeinu.
Možná byla tedy Lessisina rada o tom, jak s Ourdhany jednat, špatná. Možná bylo nutné použít přímější metody.
Ribela vrhla na eunucha u stolu rychlý pohled. Kdyby se odstranily ty ucpávky uší, mohla by na něj použít hlas. Mohla by ho donutit, aby ji zavedl přímo k císaři.
Lagdalen se na ni podívala. Ribela mrzutě odvrátila pohled. Dívka ji celou dobu posuzovala podle Lessis. Kráčet ve stopách šedé paní bylo velmi těžké, protože Lessis z Valmes byla téměř jako živá světice. Ribela světice nebyla; vždycky špatně snášela to, jak mizerně si lidé počínají při spravování svých záležitostí. Vždycky měla chuť je chytit a zatřást jimi.
A teď tady ona, Ribela z Defwode, měla čekat z rozmaru toho ubohého mrňavého císaře, Banwiho Shogemessara. Měla čekat, jako by její čas nebyl tak drahý. Celý projekt Escopus nechala v rukou podřízených. Jestli někdo z nich udělá nějakou vážnou chybu, Matka jim všem pomoz. Musela se rychle vrátit. Už strávila mimo Defwode více než týden. Musí tuhle práci dokončit a pak se Černým zrcadlem okamžitě vrátit. Tak by se mohla dostat zpět včas, aby se k projektu Escopus připojila před kritickým slunovratem.
Ribela se znovu podívala na eunochovy ušní ucpávky. Měla chuť mu je vytrhnout.
Lagdalen se kousla do rtu.
Dvoukřídlé dveře se otevřely a dovnitř bylo na nosítkách vneseno několik vysokých úředníků.
Z nosítek vystoupili dva šlechtici s dlouhými a neučesanými vlasy. Na sobě měli honosný, smaragdově zelený hedvábný oděv. Doprovázela je skupina holohlavých eunuchů v bílém.
Eunuch u stolu se nově příchozím eunuchům hluboce poklonil.
"Monstekir z Kwa a monstekir z Canfalonu vás vítají, paní z ostrovů," řekl jeden z eunuchů, který měl na vyholené hlavě purpurovou čapku.
Všichni kromě monstekirů se Ribele hluboce poklonili.
Lagdalen byla vděčná, že se během těch několika dní cesty naučila tolik ourdhijsky. Samozřejmě ji inspirovala Ribela. Tvrdila, že pokud se člověk opravdu snaží, je možné se hodně z jazyka naučit už za sedm dní. A měla pravdu. Mluvily spolu pouze ourdhijsky a každou volnou chvilku na lodi nedělaly nic jiného, než že se spolu tento jazyk učily.
"Má drahá, tvá mysl je ještě mladá a poměrně pružná. Musíš se snažit a objevit všechny své možnosti. Dokud je nenajdeš, nedozvíš se o nich."
Teď Lagdalen zjišťovala, že většinu toho, co bylo řečeno, dokáže sledovat a zbytek si domyslet. Bylo to ohromující.
"Děkujeme vám," řekla Ribela. "A nyní mě zaveďte k Fedaferovi."
Monstekirové zatočili hůlkami a zavrtěli hlavami.
"Fedafer nás poslal, abychom vyřídili, že je indisponován a musí vás požádat, abyste slyšení u něj zrušila. Zítra se informujte, zda může být dohodnuto nové setkání."
Ribela ztuhla. Lagdalen se napjala. S Královnou myší si nemůže nikdo zahrávat.
"V tak nebezpečných časech, jako jsou tyto, mne rmoutí, když slyším o Fedaferově nemoci. Jaká je příčina? V lékařském umění jsem samozřejmě vycvičena."
Když uslyšeli Ribelinu plynnou ourdhštinu, i když se silným přízvukem, monstekirové zbledli.
"Nebude nutné, abyste se obtěžovala," řekli rychle. "Lékaři už se Fedaferem zaobírají celé hodiny."

Ribela zmateně přimhouřila oči. "Ale sotva před hodinou mi posel přinesl zprávu, že mě císař přijme. Jak je to možné? Je v tom jakýsi rozpor."
Monstekirové se začali potit. Eunuši mezi sebou něco brebentili.
Ribele viditelně došla trpělivost. Zhluboka a syčivě se nadechla. Eunuši si přitiskli ruce na uši, ale monstekirové byli příliš pomalí.
Ribela použila několik bleskových zaklínadel, aby je zadržela, a pak zamumlala další krátké kouzlo. Během minuty je monstekirové všechny vedli dveřmi. Eunuchové se vlekli za nimi a něco si mezi sebou mumlali.
Prošli řadou místností, z nichž každá byla menší než ta předchozí a vypadaly spíše jako šperkovnice.
Nakonec se zastavily u dvoukřídlých dveří, před kterými stály stráže.
Monstekirové pokynuli a dveře se otevřely.
KAPITOLA 16
Fedafer Ourdh, vládce zavlažované země, pán velké řeky, chlebodárce miliónů, Aurosův oblíbený syn, živý manžel GingoLa, vznešený vladař jižního větru, dárce deště, rozsévač obilí, král Ajmeru, král Bogry, král Patwa, nejvyšší lord ze Shogemessaru, císař Banwi Veliký se v příbytku své tety Harumy krčil na lehátku, potaženém modrým hedvábím a třásl se strachy. -
"Co mám dělat?" žadonil o radu.
Haruma se na něj s lítostí podívala. Chudák, pod tlakem mu povolovaly nervy. Trvalo to celé roky, ale krize narostla do takových rozměrů, že ho přemáhala. Lopitoli to dobře věděla a spoléhala na to. Znala synovy slabosti.
"Matčiny intriky teď musíte odsunout stranou. Pokud Zanizarua chytíte, zbavte se ho. Posledně jste ho varoval a je na čase, aby si na něm pochutnali krokodýli. Lopitoli můžete nechat tam, kde je; bez Zanizarua už nemá žádné dědice, rozhodně ne alespoň pár let, dokud nedospěje některý z vašich mladších bratranců. Mezitím se na Lopitoli můžete připravit. V této chvíli je stále příliš mocná."
"Pcha! Radíš mi, abych si jí nevšímal, ale to představuje velké riziko. Vím, čeho je schopná. Existuje mnoho jedů bez jakékoliv chuti, včetně těch, co působí pomalu a účinkují až po jednom či více dnech. U těch mi moji ochutnávači nejsou k ničemu a Lopitoli je všechny zná. Vzpomeň si, jak zemřel můj otec - obrátil se proti ní a ona ho zabila. Pak zabila i mé strýce, bratry a bratrance Aloopa. A ty mi říkáš, abych si jí nevšímal?"
Haruma si povzdechla. "Její pozice už není tak silná jako kdysi a máte důkaz o Zanizaruově vzpouře. Když máme na krku občanskou válku, je to pro císařovnu vdovu ta nejhorší chvíle, aby se o něco takového pokusila. Máte politickou výhodu. Všichni stekirové budou stát za vámi; ona sama se izolovala."
"A kde je Zettila. Proč tady není?"
Haruma svraštila čelo. "Víte, že Zettila hraje vlastní hru. Nemusí být nutně důvěryhodná."
Tvář se mu rozhněvaně stáhla.
"Já jí důvěřuji, teto. Je mi drahá."
"Jen buďte opatrný, můj pane, to je vše." Haruma věděla, že Zettilin radikalismus jako dcery Gingo-La velmi zesílil. Měly kněžky Gingo-La na mysli opravdu nejlepší císařovy zájmy?
"Tou skutečnou hrozbou je má matka!"
"Musíte se soustředit na nepřátele v Dzu, můj pane. Představují pro vás větší nebezpečí než cokoliv jiného."
"Západ si mohou nechat. Dokud budu mít město a východ, ať si dělají, co chtějí."
"Jste ale králem Ajmeru."
"Pche! Není tam nic než písek a mouchy. Ajmer jim daruji."
"Ale můj pane, proč předpokládáte, že musí zvítězit? Generál Hektor je u Salpalanga porazil."
"Dost už!" Bylo naprosto nepřijatelné, že Hektor bitvu vyhrál. Císař se rozhodl, že je bitva prohraná, uprchl a jeho armáda byla poražena a také utekla. Nebylo možné, aby stejná bitva byla pro argonathské jednotky vítězstvím.
"Můj pane, jsem jenom vaše stará pošetilá teta Haruma. Chci jen to nejlepší."
"Dříve jsi nechtěla nic a mně se to tak líbilo."
"Můj pane, proč si alespoň neposlechnete, co generál Hektor zjistil při výslechu zajatců?"
"Budou to samé lži, ženo. Nechápeš, že je to všechno trik, který mi má vzít i to, co mi zůstalo? Argonathští si myslí, že zatímco si sephisti vezmou západ, oni si mohou vzít východ. Myslí si, že mě mohou obrat úplně o všechno! Já jsem ale jejich intriky prohlédl. Nepodaří se jim to."
Banwiho hlas se o oktávu zvedl.
"Generál Hektor pochoduje na Dzu. Má v plánu tam dorazit dřív, než se na něj nepřítel dokáže připravit."
"Had ho zajme a zničí. Viděl jsem to ve snech."
Haruma obrátila oči v sloup. Jak se argonathský generál může zmocnit říše, když bude zničen hadem? Její synovec to nějak nemá v hlavě v pořádku.
"Můj pane, věštkyně by se o vašich snech měla dozvědět, proč byste k ní teď nemohl zajít?"
"Je to agentka."
"Myela a agentka? A čí, pane? Znám ji celý život a vím, že je spolehlivá."
"Moje sny mi ukázaly, že cizinci budou zničeni. Se sephisty se dohodnu. Mohou mít západ a já si nechám východ."
Haruma cítila, jak jí srdce svírá zoufalství. Jak Banwi na tenhle nesmyslný nápad přišel?
U dveří se ozvalo cinknutí. Dovnitř nahlédl sluha a něco jí pošeptal. Unaveně přikývla.
"Můj pane, dorazila vaše sestřenice."
Banwi se s úsměvem napřímil.
Usmívající se princezna Zettila vplula dovnitř.
"Ach, můj pane, na tu čarodějku byl ale pohled. Když se dveře otevřely a ona vešla do prázdné místnosti, myslela jsem,

že monstekiry na místě promění ve psy. Sledovala jsem to kukátkem ve zdi u tajného panelu. Pobíhala tam, ječela a tisíckrát vás proklela."
Banwi se zamračil. "Ta prokletá čarodějnice! Nesetkám se s ní. Chtějí mě sesadit a uchvátit můj trůn, ale tak snadno se ošálit nenechám."
Haruma si povzdechla. Banwi si sám nad sebou vynášel rozsudek. Sephisti znamenali skutečnou hrozbu a Banwi se nedokázal pravdě postavit čelem. Harumu napadlo, jestli by se jí samotné nepovedlo s čarodějkou promluvit. Někdo to udělat musel.
KAPITOLA 17
Ribelin posel se od armády generála Hektora, vzdálené sto mil severně, vrátil příštího dne za soumraku.
Ribela si Lagdalen zavolala na balkón.
Lagdalen tam Ribelu našla ve společnosti špinavého mořského racka, který stále ještě prudce oddechoval poté, co se celé odpoledne probíjel nad řekou proti větru.
"Přišly zprávy?" zeptala se s náhlou nadějí.
Ribela se na ni podívala a v jejím pohledu nebyla ani kapka porozumění.
"Přišla zpráva, a přímo pro tebe."
Při těch slovech se Lagdalen rozbušilo srdce. Co to mělo znamenat? Byl Hollein v pořádku? Byl stále naživu? Zranili ho?
Při pohledu na výraz v dívčině tváři se Ribela zatvářila kysele. Někdy si lámala hlavu nad tím, co Lessis na té dívce viděla. Někdy to vypadalo, jako by byl život v Tajném úřadu pro ni naprosto nevhodný.
"Generál Hektor okamžitě vyrazí k Dzu. Nepřátelské vojsko je rozvráceno a pár dní to tak zůstane. To už bude generál u Dzu, kde se s ním setkáme a společně zničíme tu strašlivou věc, kterou tam mágové přivedli k životu."
Lagdalen pozorně přikývla a pomalu dýchala, aby uklidnila bušící srdce. Bylo důležité nedat najevo žádné city, protože jinak by jí Ribela nemusela zprávy o Holleinovi ani předat. Lagdalen věděla, jak Ribela lidskými emocemi pohrdá.
Ribela na ni dlouhou chvíli hleděla a pak se slitovala.
"A jistý kapitán Kesepton je v pořádku a nezraněný. Generál Hektor si dal zvlášť záležet, aby tuto informaci připojil. Vezmu-li v úvahu, že jsem mu nikdy neřekla, že mě doprovázíš, zdá se generál velmi dobře informovaný, nemyslíš?"
Takové obvinění vehnalo Lagdalen krev do tváře.
"Má paní, nepokoušela jsem se s ním spojit."
Ribela se nepatrně pousmála.
"O tom nepochybuji, má milá, víš, že je nutné vše udržet v tajnosti. Ale nějací mluvkové v Marneri to zjevně neví."
"Ano, má paní." Lagdalen odvrátila pohled a její myšlenky byly někde u kapitána legie, pochodujícího uprostřed širé Ourdh.
Ribela se na dívku podívala a pocítila bodnutí sebekritiky. To se jí příliš často nestávalo. V tomto okamžiku však cítila, že je jen stará seschlá čarodějnice, která zapomněla, jaké je to být člověkem. Tady stála krásná mladá žena, kterou odervali od jejího prvního dítěte, jejíž manžel se účastnil velké bitvy v cizí zemi a jejíž celý život se převrátil vzhůru nohama, a velká čarodějka Ribela s ní nedokázala mít ani trochu soucitu. Bylo to mizerné představení. Lessis by si s tím poradila obratněji.
"Omlouvám se, má milá, musíš mi prominout. V těchto dnech mě lidské vztahy trochu dráždí. Jak vidíš, hodně jsem toho zapomněla."
Lagdalen mlčela, protože nevěděla, co říci.
Sluha jim oznámil, že dorazil posel. Ribela jej důkladně vyslechla a pak se rozhodla posla přijmout.
Ukázalo se, že je to žena v pozdním středním věku s poněkud měkkým a zaobleným tělem, získaným pohodlným životem. Měla závoj a dlouhý hnědý oděv, který zakrýval každou píď jejího těla. Hlavu měla zahalenou širokou kápí.
Ribela si povzdechla. Většina ourdhijských žen tento zvyk na veřejnosti dodržovala, až na otrokyně a prostitutky, a dokonce i většina otrokyň ourdhijský "garub" nosila. Ribela nebyla na tak krajně patriarchální společenská pravidla zvyklá. Lagdalen také ne, a připadalo jí to velmi zvláštní. Tady v Ourdh byly ženy movitým majetkem, ne osobami; bylo to znepokojující.
Žena si odhrnula závoj a shodila kápi a objevila se silná tvář s tlustými rty a širokým nosem. Ribela si okamžitě všimla tmavých očí, naplněných klidnou moudrostí. V ženě toho bylo víc, než se na první pohled zdálo.
"Zdravím vás," řekla žena. "Přináším důležitou zprávu od dobře informované osoby." Žena se na Ribelu naléhavě zadívala. "Raději snad jen pro vaše uši, velká čarodějko."
Ribela sebou škubla. Kdo byla ta žena? Jakto že věděla tak mnoho?
"Má zpráva se týká císaře."
K tomuto závěru už Ribela dospěla. Tohle muselo přijít od samotného císaře nebo z jeho blízkosti. Možná šlo o vysvětlení té komedie, které se nedávno musela zúčastnit.
"Kdo jste?" zeptala se pouze.
Žena si nervózně olízla rty. Přetvářka jí šla špatně. "To nemohu říci."
"Nemůžete, nebo nechcete?"
"Až s vámi budu o samotě. Je to nebezpečné."
Ribela kývla hlavou ke dveřím a Lagdalen beze slova odešla.
Žena se usadila blízko okraje terasy. Počkala, až se k ní Ribela připojí.
"Jsem Haruma Shogemessar."
Ribeliny oči se rozšířily. Tohle tedy byla ona císařova spolehlivá teta.
"Aha," řekla. "Pak tedy vítejte. A od koho jsou vaše zprávy?"

"Ode mě. Nechtěla jsem ve vaší mladé společnici vzbudit podezření."
"Ona o tom, že jste zde byla, nikomu neřekne."
"Chci se vám pokusit vysvětlit, proč byl včera můj synovec tak nezdvořilý."
"Skutečně?"
"Je to složitá situace. Bojím se, že Banwiho ovládá jakési kouzlo. Věří tomu, že sephistům bude stačit polovina říše a že mu dovolí podržet si východ. Za vším vidí úskoky a spiknutí. Princezna Zettila mu neustále vypráví historky o rodinných intrikách."
"Pokud tomu rozumím, má dobrý důvod se své rodiny bát."
"Téměř nic nejí a pro chleba a nakládané okurky si do kuchyně chodí osobně. Nevěří žádnému vařenému jídlu. A nikomu nedůvěřuje, dokonce ani ochutnávačům."
"To není právě záviděníhodná pozice."
Haruma se na okamžik odmlčela a zhluboka se nadechla.
"Nesetká se s vámi. Myslí si, že ho očarujete a chopíte se vlády v říši. Nebude s generálem Hektorem spolupracovat. Proti sephistům nijak nezasáhne. Přísahám, že tady pracuje nějaká magie."
Ribela se v této záležitosti už rozhodla. Zprávy, které mořský racek přinesl, ji už přiměly jednat.
"Děkuji ti, sestro, že jsi mi to přišla říct. Velmi brzy z města odjedu a už se nebudu pokoušet s císařem setkat."
Haruma se zachmuřila. "Ach, má paní, přála bych si, abyste se s ním setkala. Někdo musí zlomit to kouzlo, které na něm spočívá. Nebude se bránit skutečnému nebezpečí, protože je posedlý jen Lopitolinými intrikami."
"Nemohu se setkat s císařem, který se nechce setkat se mnou. Jsem sama, nemohu bojovat s císařovými strážemi. Nesejdu se s ním. Můj čas tady se krátí. Avšak později budeme možná moci prozkoumat to kouzlo, které jsi objevila."
Haruma chtěla protestovat, ale neodvážila se. Ribela ji poplácala po ruce.
"Děkuji ti, sestro, že jsi měla odvahu sem přijít. V tomhle mluvím za císaře, budeme na tebe pamatovat jako na přítele."
Haruma vstala, znovu si zakryla hlavu a odešla. Ribela se nad situací zamyslela a pokusila se předpovědět nitky bezprostřední budoucnosti. Bylo na čase prozkoumat tu věc ve městě Dzu. Předtím se ji pokusila rozeznat na dálku, ale neuspěla. Protože teď ale byly tak blízko, mělo by být konečně možné tím závojem proniknout.
KAPITOLA 18
Už tři dny pochodovaly legie pravidelným krokem jižními zeměmi, po rovných prašných cestách, krajinou plnou palem, polí s pšenicí a vesnic z vepřovic. Nad rovinou se čas od času zvedl obrovský zikkurat a zase se ztratil v dálce za nimi. A všude kolem viděli spousty pracujících venkovanů, feddů. Skupiny mužů hloubily kanály, jednotliví farmáři orali pole a někteří putovali se svými osly, naloženými pytli se zrním nebo otýpkami dřeva. Ve vesnicích za draky běhaly houfy otrhaných dětí s výrazem posvátné hrůzy ve tvářích. Z tmavých dvorků vykukovaly ženy, které tam pracovaly.
V průběhu prvního dne nacházeli důkazy o tom, že tudy prošla Sephisova armáda. Vypálené vesnice, sežehnutá pole a tisíce lidí prchajících před zkázou. Druhého dne zahlédli několik skupin nepřátelských vojáků, které se ze všech sil snažily, aby vzdálenost mezi nimi a legiemi byla co největší.
Třetího dne neviděli nic než jednu vesnici za druhou a po nepříteli nebylo ani stopy. Život zde už po tisíciletí běžel stále stejně, klidně a nekonečně, požehnaný Aurosem, který na všechno shlížel z vrcholků zikkuratů.
Jak pokračovali na jih, města, která míjeli, byla stále větší. Zjevně se blížili k tomu nejvýznamnějšímu, což bylo velké souměstí Kwa.
Nakonec se široká rovná cesta změnila v ulici lemovanou budovami. Některé z nich se zvedaly až do výše tří pater. V poledne míjeli obrovský zikkurat, u kterého zrovna probíhal nějaký obřad. Krev z býka, obětovaného Aurosovi, proudila dolů po kamenech a do toho troubily rohy, pískaly flétny a duněly bubny. Jednu stranu zikkuratu pokrýval mohutný zástup lidí v bílých tunikách. Přestali sledovat obřad a s mírným údivem pozorovali argonathské legie. Jen několik dní předtím tudy prošlo mnoho oddílů císařské armády. Začínali si na pochodující vojska zvykat.
Pak se objevili draci a lidé na ně zareagovali hromadným zalapáním po dechu. Mnozí z nich sešli dolů k cestě a připojili se k dětem, drželi se za draky a zírali na obrovská hnědá a zelená zvířata, která kráčela po cestě a polykala míli za mílí.
O hodinu později udělaly legie přestávku na oběd. Vzplanuly ohně a kuchaři začali čarovat s chlebem a fazolemi, ale brzy je vyrušily stovky žen, které se na chvíli vynořily z kuchyní a přinesly hrnce s polévkou, upečené chleby, a dokonce i čerstvě uvařené pivo, a všechno rozdělily mezi vojáky.
Byla to spontánní ukázka jejich vděčnosti za záchranu před pleněním Sephisovy armády.
Muži i draci si dopřáli královskou hostinu. Generál Hektor nařídil uvařit mimořádnou dávku kalutu, ale jakmile se to rozneslo mezi ženami ze sousedství, objevilo se mezi vojáky hejno dětí a roznášely vydlabané tykve s horkým kalutem, který byl ve většině ourdhijských domácností neustále k dispozici.
Posilnění a osvěžení vojáci se znovu vydali na pochod. Vlevo v dálce rozeznávali vrcholky vysokých budov ve středu souměstí Kwa.
Při pohledu na zikkuraty a věže se mezi muži šířily vtipy o děvkách z Kwa. Tím směrem zalétalo mnoho toužebných pohledů. Legie však pochodovaly středem Kwa po cestě, která se vinula mezi dvěma rozlehlými předměstími, táhnoucími se ze středu podél paprskovitě vedoucích cest. Domy se mezi cestami postupně vytrácely a místo nich se objevovaly rozlehlé ohrady pro dobytek a manufaktury.
Uprostřed odpoledne se daleko na jihu začala objevovat mračna. Armádní čarodějka, která se specializovala na počasí, varovala generála Hektora před deštěm. Pokusil se zrychlit tempo pochodu. Ještě před soumrakem chtěl být s oběma legiemi daleko od Kwa. Chápal, že jinak by zde bylo příliš mnoho pokušení.
Obloha na jihu rychle temněla a objevily se těžké bouřkové mraky. Během dvou hodin se spustil liják, doprovázený prudkým větrem.
Stále ještě byli uvnitř předměstí Kwa v oblasti s mnoha honosnými domy, obklopenými zahradami a okrasnými stromy.

Domy byly natřeny různými odstíny pískové a okrové barvy. Vedlejšími ulicemi projíždělo mnoho kočárů, tažených koňmi.
Generál Hektor zaklel. Tohle nebylo dobré místo k rozbití ležení. Někteří muži by byli v pokušení krást. Jiní by opustili tábor a vydali
se do centra Kwa, aby okusili jeho rozkoše. Musel by je potrestat a nechat zbičovat. Tuhle stránku vojenského života Hektor nenáviděl, ale věděl, že bude muset trvat na dodržování pravidel. Řád držel legie pohromadě a bez něho by byly odsouzeny k záhubě.
Talionské hlídky ohlásily, že v blízkosti se nachází velký amfiteátr, který by ve městě mohl posloužit jako provizorní tábořiště. Hektor vyslal ven čarodějku přes počasí, která dobře mluvila uldem, jazykem střední Ourdh. Vyhledala místní úřady a získala od nich povolení.
Dvě unavené a promočené legie vpochodovaly do místní arény, kde se pořádaly závody vozatajů, a rozbily tam tábor. Hektor obešel spolu s odborníky na obranu celou arénu. Dovnitř a ven vedlo tucet vchodů a východů, včetně těch podzemních, používaných pro odstraňování mrtvých zvířat a odpadu. Nebude snadné muže v noci udržet uvnitř.
Hektor a Paxion se o tom chvíli radili. Paxion měl s takovými věcmi dlouholeté zkušenosti. Navrhl, aby nechali vydat dvojitou dávku pálenky. Za poslední tři dny ušli pokaždé třicet pět mil a muži byli vyčerpaní. Pálenka je rozptýlí a brzy budou spát jako zabití.
Paxion své muže znal. Ven se pokusila dostat jen hrstka známých potížistů, čítající i dva šikovné zloděje, které do legie poslali místo dlouholetých trestů na vězeňském ostrově. Ostatní si zazpívali pár písní, zasmáli se a poklábosili a v dobré náladě a s plnými žaludky se odebrali na kutě.
Generál Hektor si zhluboka úlevně vydechl.
"Díky, generále Paxione," zamumlal. Napřímil se. "Generále, chci vás požádat, abyste na zbytek večera převzal velení. Major Breez mě a lékaře pozval k sobě na večeři. Musíme probrat pár věcí a chci si trochu odpočinout a vypít pár sklenek ourdhijského vína. Slyšel jsem, že některá z nich jsou velmi dobrá."
Přestože byl Paxion unavený, potěšilo jej, že bude mít službu. Od velkého vítězství u Salpalanga se cítil starý a zbytečný. Byl pyšný, že mu generál Hektor důvěřuje.
Přípravy na večer oba muže natolik uspokojily, že ani jednoho z nich nenapadlo zkontrolovat dragonýry, kteří byli tak mladí, že pálenku vůbec nedostali. To byla chyba.
A skutečně, jakmile legionáři dokončili stavbu tábora a usadili se v aréně, pět dragonýrů se s nezvyklým nadšením pustilo do práce.
Namazali drakům otlaky a zkontrolovali a vyměnili obvazy a obklady. Přinesli svým obrovským svěřencům jídlo a každý drak dostal soudek čerstvě uvařeného piva, které jim věnoval místní pivovar. Pivo z Ourdh si svou pověst zcela zasloužilo a zem se brzy otřásala pod náporem dračího veselí. To však byla jen chvilková záležitost, protože draci byli blízko vyčerpání. Zanedlouho se kolem rozléhalo obvyklé dunivé chrápání.
Pět dragonýrů se sešlo na předem dohodnutém místě. Vnější zeď arény byla stará a pobořená, takže pro mrštné mladíky nepředstavovala vážnou překážku. Swane z Revenantu zamířil proti větru od dvojice strážných, kteří měli hlídat jižní část zdi, a ostatní čekali na druhé straně. Zapálil několik olejem nasáklých hadrů. Stráže ucítily kouř a vydaly se to prozkoumat. Swane se schoval v puklině ve zdi.
Ostatní čtyři rychle přelezli zeď. Pak čekali dole v jejím stínu.
Stráže prohledaly okolí a nenašly nic než trochu popela. Chvíli slídily kolem, ale brzy toho nechaly a vrátily se na své stanoviště. Když odešly, dal Swane znamení a začal Šplhat dolů. Když byl v půlce zdi, zbylí čtyři roztáhli pokrývku a Swane do ní posledních dvacet stop skočil.
Aréna stála na křižovatce, kde západní cestu, po které přišli, protínala rušná třída. Byla široká a plná nejrůznějších dopravních prostředků. Lemovaly ji obchody a podloubí a mnoho z nich bylo ještě otevřeno a osvětleno zářivými zelenými a červenými lucernami. Na chodnících se tísnily zástupy prodavačů, včetně žen, které byly všechny od hlavy až k patě oblečené v tradičním černém úboru. To nebyly ty ženy, o které se pět dragonýrů zajímalo.
"Celou noc venku! Dobrá, kluci, jdeme." Swane z Revenantu se ujal vedení, a to hlavně z toho důvodu, že byl větší a mohutnější než ostatní. Tomas Černé Oko, který pečoval o Chama, se přidal ke Swanovi. Swanovo vedení uznal i Shim ze Seantu, který měl v péči velkého mosazného Likima. Chektorův dragonýr Mono už tak svolný nebyl a Relkin z Quosh se vydal svou vlastní cestou. Nicméně na výpravě se připojil k ostatním, vedený zoufalstvím,
jaké znají jen mladíci dospívající v muže. Mezi Swanem a Relkinem stále vládlo jisté napětí. Relkin zažil příliš mnoho skutečného boje, než aby na něj Swanovo chvástání dělalo nějak silný dojem. Relkin věděl, že šikovné zacházení s dýkou a mečem znamená víc než hrubá síla.
Vydali se ulicí Sokwa směrem do srdce Kwa. Navzdory třídennímu vyčerpávajícímu pochodu po široké dlážděné ulici doslova poskakovali a vyhýbali se vozům a houfům štěbetajících žen v černém. Poměrně brzy nalezli postranní ulici, kde před několika podniky, nabízejícími jídlo a pití, stály stolky a židle. Z temných místností, plných debatujících mužů, se ozýval naříkavý zvuk uinboru a dunění zambaly.
"Tamhle to vypadá dost živě," řekl Swane.
Vzduch naplňovala vůně horkého kalutu a kyselý zápach zvětralého piva.
Vnitřek pivnice byl plný kouře a dragonýři ucítili pach batshooby, omamné rostliny, kterou muži v Ourdh kouřili. Žádné ženy v dohledu nebyly.
Dragonýři byli chvíli na rozpacích. Kde je ten slavný ourdhijský luxus?
Vklouzli do jednoho z podniků, který vypadal méně zakouřeně než ty ostatní. Swane z Revenantu objednal rundu tmavého silného piva.
Dragonýři usrkávali pivo.

"Zajímavé," řekl Shim ze Seantu. "Je víc hořké než pivo u nás doma."
"Pivo ze Seantu je jako chcanky. Tohle je dobré, spíš jako pivo z Marneri," odsekl jako vždy neomaleně Tomas Černé Oko.
"Já ti dám chcanky, ty jednooká opice."
"Nechte toho," zarazil je Swane. "Podívejte se tamhle."
Mezi stoly procházel podsaditý muž v šedém kabátu s prsteny posázenými drahokamy a rudou sametovou čapkou a promlouval se zákazníky. Odpovědi byly někdy srdečné a někdy urážlivé, ale muži to nevadilo. Zasmál se a přesunul k další skupince.
Swane zdvihl ukazováček.
"Tohle je, přátelé, pasák. Teď se dočkáme toho, proč jsme sem přišli."
Swane na chlapíka mávl. Vyměnili si pár vět v uldu. Muž okamžitě uhodl, co jsou zač, a brzy pochopil, co hledají. Krátce a chraptivě se zasmál a s oplzlým úšklebkem naznačil počítání mincí.
Vytáhli v Marneri ražené stříbrné mince. Muž do několika zkusmo kousl, pak se znovu zasmál a gestem jim naznačil, aby za ním šli do zadního traktu podniku.
Swane už byl na nohou. Tomas a Shim se k němu rychle připojili a pak i Mono. Relkin se však ani nepohnul.
"Co je s tebou? Máš strach, že se zamažeš?" ušklíbl se Swane.
"Prostě tomu chlapovi nevěřím, to je všechno. Budou tu i jiní."
"Co říká?" zeptal se Shim.
"Ani nevím, nevěří tomu pasákovi."
"Co je na něm špatného?"
"Zeptej se Quoshiťáka."
Shim se podíval na Relkina. Relkina z Quosh uznávali nejvíc ze všech, ale byl uzavřený do sebe a občas všechno, jen ne přátelský. Někdy bylo těžké mu porozumět. Relkin neřekl nic. Mono se k němu otočil a pokrčil rameny. "Víš, že další příležitost se už nemusí naskytnout, kamaráde."
"Najde se jiný pasák."
Mono znovu pokrčil rameny a spolu s ostatními odešel. Ztratili se v davu. Osamocený Relkin popíjel pivo a brzy se začal cítit jako pitomec, že s nimi nešel. Proč vůbec přes tu zeď lezl? Nepřišel si sem dát pivo. Přemýšlel, jestli se tak zachoval proto, že Swane si pasáka všiml jako první. Byl to Swanův pasák, takže se mu možná právě proto nelíbil. Někdy se Relkin sám sebe ptal, proč to pro něj tolik znamená.
Nicméně ještě ani nedopil, a už vedle něj stál další pasák. Byl to menší muž s méně prsteny a úzkým knírkem. Na hlavě měl hranatý klobouk z nějaké lesklé černé látky a zlatočerný plášť.
"Jste ve městě na návštěvě?" zeptal se lehce zpěvným veriem. "Možná byste chtěl vyzkoušet něco z potěšení, která život nabízí?"
Relkin přikývl. "Mluvíte veriem?"
"Ano, už mnoho let s lidmi z Argonathu obchoduji. Pokud chcete dobrou čistou holku, opravdu čistou, ne nějakou děvku z ulice, pojďte se mnou."
Relkin si nedočkavě olízl rty. Proto sem přišel. Stále však cítil jiskřičku pochybnosti. Pak se mu vrátilo odhodlání. Už celé měsíce ho to dohání k šílenství a musí se toho zbavit. A v legii byla jen zatraceně malá šance, že potká nějakou holku.
"Pojďte," řekl muž s hranatým černým kloboukem. "Jste z chladného severu. Za kousek stříbra můžete mít trochu našeho jižního tepla." Muž mu s úsměvem pokynul. "Jste ze severu, že ano?"
"Ano, z Kenoru."
Muž přikývl a opět se usmál. "Ano, já vím, je tam velmi chladno." Zasmál se a odhalil při tom zuby s hnědými skvrnami od kouře z batshooby.
"Ale teď pojďte se mnou, protože mám jedno sladké děvče, které se vám bude líbit. Stojí jenom jeden stříbrňák."
"Marnerijský stříbrňák?"
"Ano, marnerijské stříbro je moc dobré. Za jeden stříbrňák si užijete."
"Nejdřív si užiju a pak zaplatím," řekl Relkin a ukázal mu marnerijskou minci.
Muž přikývl, zamnul si ruce a pak Relkina zavedl k zadním dveřím pivnice. Prošli úzkou uličkou, lemovanou dvoupodlažními domy. V horních patrech budov byly balkóny a na nich seděly mladé ženy, vystavující na odiv tváře i většinu těla. V pokojích za balkóny provozovaly své obchody a vedly smutný život.
Relkin hleděl na ty tváře podobné krásným maskám, které se na okamžik objevily a vzápětí zmizely za vějířem. Těla se před ním zavlnila, a když zrudl a odvrátil oči, ozval se posměšný smích.
Muž jej zavedl ke dveřím, které se na zaklepání otevřely. Stará žena Relkina zavedla ke dveřím v horním patře, ty se otevřely a Relkin vstoupil dovnitř. Na loži ležela dívka, které jistě nebylo víc než osmnáct let. Měla na sobě tenké přepásané šaty.
Zůstal na ni zírat. Jediný stříbrňák se mu zdál nějak nedostatečný. Byla to kráska se smetanově hnědou pletí, rovnými černými vlasy,
spadajícími na ramena, a hebkými smyslnými rty, které jako by jej k sobě vábily.
Relkin znovu ztuhl.
Starší žena se usmála, kývla a ukázala na dívku. Pak zavřela dveře.
Relkin se zhluboka nadechl, přešel k posteli a posadil se vedle dívky. Nehýbala se a jeho pochybnosti se znovu vynořily na povrch, ale odehnal je, mile se usmál a pohladil ji po noze.
Zachvěla se, zavřela oči a s tichým zaúpěním zůstala ležet. Nebylo to právě to, co čekal.

"No tak, snad nejsem tak ošklivý!"
K jeho překvapení dívka zvedla hlavu.
"Ty jsi z Veronathu?" řekla plynulým veriem.
"Veronath? Ne, děvče, žádný Veronath neexistuje. Byl zničen před mnoha lety. Jsem z Argonathu."
"Ale mluvíš veriem."
"Ano, samozřejmě."
"Co tady děláš?"
"Tady? No, já..." Relkin se náhle zarazil. Co to mělo znamenat? Přišel si sem najít děvku. Zrudl.
"Mohl bych se tě zeptat na totéž."
"Nemám na výběr." Pohnula se a Relkin uviděl, že má pouta, od kterých vedou řetězy k železným sloupkům v čele postele. Byla k posteli doslova připoutaná.
Relkin byl zděšen. Tohle rozhodně nečekal.
"A já jsem nechtěl jít se Swanovým pasákem!" zasténal.
"Co jsi říkal?"
"Nic. Já, no, jsem tady s legiemi. Jsme tady, abychom pomohli císaři v boji s vojskem sephistů."
Bylo to absurdní - nemohl znásilnit dívku připoutanou k posteli. Jeho touha zmizela.
"Ty jsi voják? Na vojáka vypadáš trochu mladě."
"Dragonýr, 109. dračí oddíl, Marnerijská druhá legie." V hlase mu zazněla pýcha.
"Dragonýr? Co to znamená?"
"Tvořím dvojici s drakem. Starám se o něho. Bojujeme jako tým."
"Slyšela jsem, že v severních armádách bojují draci a že jsou strašliví."
"To ano, když jsou pořádně vybuzení."
"A vy jste ty hrozné obludy přivedli do Ourdh?"
"Ano. Před čtyřmi dny jsme na severu bojovali s nepřítelem."
"A porazili jste ho?"
"Byla to velká bitva."
"Ano, v době, kdy mě unesli, se něco takového čekalo."
"Když tě unesli?"
Ohrnula rty. "Myslel sis, že jsem nějaká obyčejná děvka z ulice?"
"Abych pravdu řekl, ne."
"No, přece jenom máš trochu rozumu. Jsem Miranswa Zudeina a jsem tady, protože mě moje odporná teta nechala unést. Chtěla uloupit mé dědictví."
Užasle se nadechl.
"Můj otec nedávno zemřel. Byl to Dneej a skvělý obchodník. Tetu Elekwu nenáviděl. Někteří tvrdí, že ho otrávila. V závěti by jí nic nenechal. Všechno bych zdědila já."
"Proč by měl vůbec té tvojí tetě něco odkázat?"
"Elekwa je první žena císařova bratra a je velice mocná. Vždycky jsme věřili, že otrávila moji matku, protože žárlila na její krásu."
"Takže si myslíš, že otrávila oba tvoje rodiče?"
"Ano. Můj otec před ní nedokázal skrýt svou nenávist."
"Hmm, to vypadá, že ti otec odkázal hodně problémů."
Souhlasně pohodila hlavou. Pak propukla v pláč. Rvalo mu to srdce.
"A teď," vzlykala, Jsem odsouzena k tomu, aby mě tady po zbytek života stále znovu a znovu znásilňovali."
Relkin se nikdy nesetkal s tak zjevnou křivdou.
"To nedovolím!" vykřikl.
"Ty mi pomůžeš?"
Vypadala překvapeně.
"Samozřejmě. Hned tě odtud dostaneme."
"Otrokář tě zabije."
"To si může zkusit." Relkin vytáhl nůž.
"Vykleští tě a prodají jako zahradníka."
Relkin neposlouchal. Z místnosti vedlo jediné okno a Relkin otevřel okenice. Pod ním ležel malý dvůr, na protější straně obehnaný zadními zdmi dalších domů. Vedlo sem několik dveří, některé z nich otevřené.
"Musíme jenom sešplhat dolů a projít jedním z těch domů."
"A potom co? Vynoříme se uprostřed Kwa a z tebe bude zloděj. Zloději se tady prodávají na trhu s otroky. Mě vrátí mému pánovi, zbijí a znovu připoutají řetězy k posteli."
"Ne, vrátíme se k legii a řekneme to generálu Hektorovi. On to nedopustí."
Při těch slovech její oči ožily. "Jak je to do tábora legie daleko?"
"Asi míli, když budeme běžet, jsme tam za deset minut."
Přejela si jazykem rty, pohlédla ke dveřím a spočítala si, že tohle je pravděpodobně její jediná šance jak uniknout strašnému osudu, který jí teta Elekwa přichystala. Tady by ji nikdy nikdo nenašel a po otcově smrti už neměla žádného ochránce. Zůstane připoutaná ke zdem Zeddova nevěstince tak dlouho, dokud nebude příliš stará a strhaná, než aby někomu posloužila. Pak ji prodají nějakému dalšímu otrokáři a budou s ní objíždět venkov, kde bude obšťastňovat staré vesničany.

"Pojďme."
Rozlomil články spojující řetězy s náramky na jejích zápěstích.
"Jakmile se dostaneme do tábora, tohle ti sundáme."
Miranswa byla hbitá dívka, a i když pro lezení neměla vlohy, dokud se nedostali k římse okna v prvním patře, vedla si dobře. Tam uklouzla, spadla a jen díky šťastné náhodě dopadla na balíky sena, které byly naskládány u paty zdi. Relkin vzápětí seskočil vedle, společně přeběhli dvůr a vrazili do otevřených dveří. Za nimi se ozval chraptivý vzteklý výkřik. Pak se ponořili do tmy a zjistili, že stojí v místnosti plné hustého kouře z batshooby. Muži posedávali kolem kulatých stolků, popíjeli kalut a pomocí velkých vodních bublajících dýmek kouřili batshoobu.
Při pohledu na Miranswu, oblečenou jen v hedvábných šatech, jaké nosily holky z bordelu, vyskočili muži na nohy. Ozývaly se užaslé výkřiky.
Když doběhli ke dveřím, už je pronásledovalo nejméně tucet řvoucích mužů, rozlícených touto urážkou tradic a porušením tabu.
Venku na ulici Miranswino oblečení představovalo úplně stejný problém. Všechny ženy v Ourdh nosily na veřejnosti garub a zakrývaly si hlavy. Ženu, která na sobě měla jenom hedvábné přepásané šaty, by zatkli a pravděpodobně po krátkém soudu veřejně pověsili.
Relkin ji zatáhl do malého pokoutního krámku, kde se prodávaly látky. Objevil se majitel, malý mužík s podlézavým úsměvem. Když Miranswu zahlédl, zrudl, a pak už mu Relkin tiskl na hrdlo dýku.
Miranswa našla černou vlněnou látku. Značka na lemu říkala, že pochází z dalekého Cunfshonu, kde ji ve starém Defwode vyrobily obratné ruce. Rychle uřízla široký pruh, šikovně si ho ovinula kolem těla a vpředu sepnula jako garub. Utrhla další pruh a omotala si ho kolem hlavy. Místo závoje použili mužův šátek. Relkin vylovil z váčku pár stříbrňáků, vtiskl je muži do ochablé ruky a vyřítili se ven.
Prodavač vyběhl z obchodu a něco na ně ječel, zatímco Relkin máváním přivolal rikšu, kterou táhla dvojice mužů, připoutaných k ní řetězem. Miranswa naskočila, něco na ně ourdhijsky křikla a muži rychlou chůzí vyrazili. Relkin se skrčil vzadu vedle Miranswy a ohlédl se.
Prodavač a jeho společníci stáli uprostřed ulice a hrozili jim pěstmi, ale už je nepronásledovali.
Relkinovi však bylo jasné, že brzy narazí na pasáka a jeho lidi.
"Z téhle rikši musíme brzy vystoupit. Vezmeme si jinou. Ten pasák po nás půjde."
"Není třeba," odpověděla. Potom mužům dala další příkazy, rikša zatočila doprava a vjela do menší úzké uličky, lemované dvěma řadami dvoupatrových domů z hliněných cihel. Miranswa nechala znovu zabočit a vjeli do o něco lépe vypadající ulice.
Relkin začínal ztrácet orientaci. Za nimi se neobjevily žádné známky pronásledování.
"Kde jsou tví přátelé?" zeptala se.
"Tábor leží v aréně, kterou používají k závodům vozatajů." Miranswa si promluvila s muži, jež táhli rikšu, a brzy mířili na sever malou ulicí, lemovanou velkými tříposchoďovými domy, z nichž některé obklopovaly zahrady plné květin.
Poměrně brzy se vynořily zdi arény a Relkin si uvědomil, že bude mít opravdu velké potíže. Jak tohle vysvětlí? Bude mít štěstí, když ho nevypráskají z legie.
KAPITOLA 19
Porteous Glaves neklidně posedával ve stanu. Dnes v noci se zachrání nebo zničí. Usoudil, že není jiné cesty.
Rozhodujícím okamžikem byl ten, když generál Hektor odmítl jeho žádost o dovolenou a nařídil mu zůstat ve službě. V přístavu Kwa kotvila Slonovina, šalupa z Talionu. Brzy se vydá zpět do Argonathu. Dosud Porteous doufal, že až odrazí, bude na palubě.
Glaves měl mohutný obvaz přes čelo, kde mu ranhojič sešil dlouhý mělký šrám. Takových zranění už lékař viděl mnoho. V Glavesově přítomnosti podotkl ke generálu Hektorovi, že muži se obyčejně zvednou a bojují dál i s krví v očích. S takovým zraněním nestráví zbytek bitvy natažení na zemi.
Hektor se na Glavese zamyšleně podíval a stroze mu přikázal vrátit se zpět k osmému regimentu. Glaves se okamžitě rozhodl.
Velitel vydechl a nalil si další skleničku ourdhijského vína. Oči mu padly na předmět u stěny a náhle se rozchechtal. Nikdo nikdy nezjistí, jaká je pravda, o to se postaral!
O stěnu stanu stála opřená ukořistěná korouhev. Přikázal Dandraxovi, aby mu ji z dragonýrova stanu přinesl. Porteous měl v úmyslu ji ještě tu noc poslat do Marneri spolu s dlouhou zprávou o tom, jak ji Porteous Glaves osobně ukořistil poté, co vedl hrdinský útok, který prolomil nepřátelské linie, a ukončil tak bitvu.
Jeho poslem bude kapitán obchodní lodi Slonovina, která za hodinu odrazí od břehu a za týden bude v Marneri.
Glaves si nalil další víno, převaloval ho na jazyku a vychutnával. Místní vína byla velice dobrá, silná a vyzrálá. Napadlo jej, jak generál Hektor vychutnává víno při večeři s majorem Breezem.
Při té myšlence se Glaves zasmál. Brzy, velmi brzy bude mít tohle šílené dobrodružství za sebou. Za pár dní bude stát na lodi a jako válečný hrdina mířit zpět do Marneri vstříc skvělému uvítání.
U vchodu do stanu zahlédl pohyb. Dovnitř nahlédl Dandrax.
"Máte tu návštěvu, pane."
Byl to kapitán Streen, velitel Slonoviny, hubený muž z Vusku.
"Veliteli, za týden budu v Marneri i s vaší zprávou. Jakmile opustíme záliv a obeplujeme mys, poplujeme celou cestu pod plnými plachtami."
"Jsem vám velice vděčný, kapitáne, stejně jako lidé v Marneri, kterým přivezete tuto památku na naši výpravu do Ourdh. Mohu vás ujistit, že nálada ve městě se ohromně zvedne."
"A budou k tomu i nějaké zlaťáky, je to tak?"

"Ach ano, samozřejmě. Ihned po přistání půjdete za panem Ruwatem a odevzdáte mu tento dopis. Zaplatí vám."
"Tedy, veliteli, za záležitosti, které nebyly dohodnuty předem, si rád nechávám platit hned."
"Kapitáne Streene, pochybujete snad o mém slovu? Ujišťuji vás, že nemám důvod na vás šetřit. A kromě toho to má dobrý důvod."
"Ano, to má, a chovám k vám nejvyšší úctu, ale kdybych se obrátil jako korouhvička pokaždé, když je k tomu důvod, Slonovina by mi dlouho nepatřila. Musíme vydělávat a já musím dopravit náklad do Talionu tak rychle, jak jen to půjde."
"Kapitáne, váš nedostatek vlastenectví mě šokuje, ale musím to připsat toulavému životu, kterým námořníci žijí. Dám vám pět stříbrných, a až se setkáte s Ruwatem, dá vám zbylých pět."
Glaves upravil dopis pro Ruwata a pak se s kapitánem rozloučil.
S kyselým úsměvem si dolil víno. Mlčky si připil na budoucnost. Ještě pár dnů a také nasedne na loď, mířící domů.
Porteous Glaves se zhluboka napil a znovu se dunivě rozesmál.
U brány do arény vystoupili z rikše a Relkin mužům zaplatil dva , měďáky.
Stráž je zadržela a poslala na jeho přání zprávu kapitánu Holleinu Keseptonovi, který sloužil ve štábu generála Hektora.
Než se kapitán Kesepton objevil, uplynulo několik minut. Vypadal rozčileně.
"Co to má znamenat? Teď není čas na žerty."
Relkin mu vše rychle vysvětlil. Kapitán nařídil, aby dívku odvedli do příbytku čarodějky. Pak Relkina poslal zpátky do jeho stanu.
"Jistě chápeš, že ty i ostatní za to budete potrestáni. Právě teď máme na starosti něco mnohem závažnějšího."
"Ostatní?" snažil se Relkin tvářit nechápavě.
"Swane a zbytek. Byli tak pitomí, že si spletli Aurosova kněze s pasákem, a tomu se ti mladí domýšliví cizinci, kteří v jeho čtvrti hledali děvky, znelíbili. Takže se jim postaral o výprask. Shodili je z vozu s hnojem tady u brány."
Relkin tiše hvízdl. Nakonec měl přece jen pravdu. Svým způsobem.
Všiml si, že kolem pobíhají lidé a ve vzduchu visí napětí a zmatek.
"Co se stalo?"
Kesepton svraštil čelo. "Zatímco jste venku sháněli holky, generála Hektora, majora Breeze a hlavního lékaře někdo otrávil. Myslím, že jim něco dali do vína."
"Ale jak?"
"Byla to nedbalost, přijímat od místních lidí jídlo a pití. Něco takového se dříve nebo později muselo stát. Nepřítel je všude kolem. Otrávené víno jim mohl podstrčit kdokoliv."
Kesepton jej propustil a Relkin se se zmatenými myšlenkami vrátil ke 109. dračímu. Draky našel uprostřed hlubokého spánku, ale dragonýři byli vzhůru. Dragonýr Hatlin si pro Relkina poslal a přikázal mu, aby se u snídaně přihlásil o úkol, který dostane za trest.
Swane z Revenantu seděl spolu s ostatními a usrkávali horkou polévku. Měli obvazy, podlitiny kolem očí a zakrvácené nosy.
"Měl jsi pravdu, Relkine, šli jsme se špatným mužem," řekl Shim, kterému při výprasku jeho malý nos zlomili. "Jak jsi to poznal?"
Relkin se ovládl a nezačal se vychloubat. Mono měl kolem očí černé modřiny a odřený obličej, jak ho vlekli po dláždění.
Swane z Revenantu seděl schoulený a ani nezvedl hlavu.
Solly Gotinder, který se staral o Rolda, velkého mosazného draka, míchal v hrnci polévku.
"Tak náš člověk z Quosh se vrátil. Jaké to bylo?"
Relkin si od něj trochu polévky vzal. Byla horká a kořeněná.
"Ne takové, jak jsem čekal."
Solly se zasmál. "Alespoň tě neroztloukli na kaši."
"Nikdy nevíš, co se stane. Všichni se někdy v životě musíme rozhodnout."
"To je pravda. Ráno se budeš hlásit k potrestání. Měl by ses raději trochu prospat."
"Co se říká o tom, co se stalo generálu Hektorovi?"
"Hledají toho, kdo jim přinesl víno. Ale všichni jsme od místních přijímali dárky, takže si nemyslím, že budou mít štěstí. V každém případě jsem slyšel, že generál vypil asi půl sklenky. Je v bezvědomí, ale žije. Major Breez a jeden z ranhojičů jsou mrtví."
"Takže starý Pax je teď velící důstojník?"
"Ano, ale Kadeiňani dělají potíže. Chtějí generála Pekela."
Relkin nesouhlasně zamručel.
"Pekel si myslí, že když je kadeinská první starší jednotka, měl by velet on. Ovšem Paxion je samozřejmě generálem už deset let, zatímco Pekela povýšili z velitele zrovna na začátku tažení."
"Ti zatracení Kadeiňani si pořád myslí, že by měli velet."
Relkin zasmušile dojedl polévku a pak se natáhl a pokusil usnout. Ani si nevšiml, že mu ze stanu zmizela korouhev, kterou společně s Bazem ukořistili.
Generál Paxion mezitím čelil velice nepříjemné situaci. Na spánek nebylo ani pomyšlení. Bylo zjevné, že Hektora by měl nahradit on, ale Pekel teď vznášel své absurdní nároky. Pekel požadoval, aby navzdory Paxionovým služebním letům připadlo velení výpravy jemu. To bylo něco neslýchaného, něco zcela proti řádům legií. Byla to nesnesitelná urážka, protože Paxion bojoval už v době, kdy Pekel ještě chodil do školy.
A co hůře, kromě Pekela se objevily i další problémy. Pekel nebyl dokonce ani úplným pánem vlastní legie. Někteří z velitelů patřili ke kadeinské šlechtě a nechtěli přijímat rozkazy od důstojníka z povolání, jako byl Pekel, kterého

považovali za společensky podřadného.
Tito muži, Err Dastior a Vinblat, se protivili dokonce i generálu Hektorovi, který Dastiorovi dokonce pohrozil, že jestli ještě jednou neuposlechne rozkazu, nechá jej zbičovat.
Paxion měl pocit, že se tím vším zadusí. Věděl však, že se nesmí vzdát. Bylo zde deset tisíc mužů a pár stovek draků, ztracených v rozlehlé Ourdh. Čelili strašlivému nepříteli, který, i když prohrál bitvu, bude jistě schopen postavit další armádu.
Stráž odhrnula cíp stanu a dovnitř vešel přeživší hlavní lékař. Byl bledý a slabě z něj táhl zápach zvratků.
"Jste schopen vrátit se ke svým povinnostem?" zeptal se Paxion.
"Ano." Lékař se posadil. "Ještě se cítím trochu nejistě, ale vzal jsem si projímadlo a myslím, že jsem toho vína nevypil dost. Měl jsem jenom doušek."
"Co major?"
"Zemřel dřív, než jsme dojedli, náhle a bezbolestně. To ukazuje na nervový jed, ty mohou být smrtelné."
"A generál?"
"Je v komatu. Vypil asi půl poháru. Major ho vypil celý a lékař Paris si dal dva."
"A jak jsem pochopil, žil déle než major. Máme o tom hlášení."
"Ano, žil. Paris byl mohutný muž a byl na víno zvyklý. Možná trvalo déle, než to na něj zabralo."
"A vy, doktore Tubtieli?"
"Pil jsem z jiné lahve, bílé víno, které jsem si přinesl s sebou. Otrávené víno bylo červené, ze zdejší slavné vinice. Chtěl jsem se nějakého napít. Měl jsem velké štěstí."
"A koma?"
"Koma je velice choulostivá záležitost, lidé se z něho občas už neprobudí. Pokud vím, nejsou na to žádná pravidla. Budeme prostě muset čekat."
"Dobrá, ale nemůžeme čekat tady. Musíme vyrazit na cestu."
"S generálem Hektorem by se samozřejmě mělo hýbat co nejméně, ale pokud musíme vyrazit, tak musíme."
Paxion poslal zprávu generálu Pekelovi a všem starším důstojníkům. Měli se s ním setkat u snídaně. V té době, jak doufal, už bude vědět, co dál.
KAPITOLA 20
Nad arénou se probudilo šedé a kalné ráno. Relkin se přihlásil o úkol za trest, dostal vědra a nařídili mu, aby nanosil vodu na legionářskou snídani. Pumpa stála ve sklepem stájí. Nahoru vedlo dvanáct schodů. Než mu dovolili dát si skrovnou snídani, musel je mnohokrát vyšlapat. Konečně byl trest u konce a Relkin se rozběhl za svými draky, aby se o ně postaral.
Našel je, jak vesele snídají čerstvě upečené bochníky chleba s akhou, které jim přinesli ostatní dragonýři. Uvítali jej dračím pochechtáváním. Očividně o jeho zážitcích slyšeli.
Relkin si nadutých ještěřích poznámek o lidských, a zvlášť dragonýrských slabostech nevšímal a mastí na puchýře ošetřoval Zelenému Purpuroví bolavé nohy.
Až příliš brzy se rozezněly kornety a přišly rozkazy, aby se připravili k pochodu.
Když si Relkin rychle balil věci, zjistil, že korouhev, kterou ukořistili u sephistů, je pryč. Srdce se mu sevřelo. Horší než samotná ztráta bylo vědomí, že by ji někdo z jednotky ukradl. Ohlásil ztrátu Hatlinovi, který zbledl hněvem.
Začalo vyšetřování a Hatlin prohledal všechna zavazadla, ale po korouhvi ani stopy. Roldův dragonýr Solly Gotinder ohlásil, že mezi stany 109. dračího viděl procházet Dandraxe, který něco nesl.
Relkin zůstával skleslý. Pokud ji vzal Dandrax, je za tím jistě velitel Glaves. Dostat ji zpátky nebude vůbec lehké.
"Nevím, co bychom mohli dělat. Teď jsem zrovna v nemilosti a nemůžeme velitele Glavese jen tak obvinit z krádeže."
Zatímco o tom draci uvažovali, dlouhé jazyky se jim houpaly sem a tam.
"Možná ho musssíme přesssvědčit, aby řekl pravdu," navrhl Bazil nakonec.
Relkin pokrčil rameny. Když došlo na lidské záležitosti, byli draci často poněkud nepraktičtí. Glaves byl velitelem regimentu; nemohli mu prostě zkroutit ruku za zády. Dragonýr Hatlin s jeho
názorem přirozeně souhlasil. 109. bude muset hledat spravedlnost na vyšších místech a nebude to snadné. Neměli žádný důkaz a neexistoval způsob, jak by mohli nařídit prohlídku Glavesových zavazadel. Hatlin jim se zaťatými zuby slíbil, že najde způsob, jak korouhev získat zpátky.
"Dávám vám na to své slovo, dragonýre Relkine."
Relkina to příliš nepovzbudilo.
"Možná bychom ssse měli zeptat toho chlapa Dandraxe," zavrčel Zlomený Palcát.
Hatlin sešpulil rty.
"Tak tohle jsem nikdy neslyšel," řekl.
Draci na něj upřeli oči. Pak se podívali jeden na druhého. Hatlin odešel.
"Jednou na to bude ta sssprávná chvíle," řekl Zelený Purpur.
Zařadili se a čekali na rozkaz k pochodu.
Zaduněly bubny, rozezvučely se kornety a kadeinská první se vztyčenými prapory přešla kolem nich. Řady mužů v zelené a šedé, s vyleštěnými přilbami a štíty zavěšenými na zádech, pochodovaly kolem nich a ven z arény.
Na konci kráčeli kadeinští draci, zelení, mosazní a mladí a v naleštěných brněních a joboquinech z jemné kůže na ně byl skvělý pohled. Se shrbenými zády kráčeli kolem a nad rameny se jim houpaly obrovské meče. Když procházeli, prohodili pár jadrných poznámek v dračí řeči, která lidským uším zněla jako vrčení a sykot.
Za legií jely vozy s ranhojiči a jejich vybavením. Mezi nimi byl i malý kočár se dvěma ženami na kozlíku. Relkin za čarodějkou, která se zabývala počasím, na okamžik zahlédl Miranswu. Zvedl ruku, aby jí zamával, ale když si všiml, jak

se na něj Hatlin vzápětí podíval, hvízdnutí mu zamrzlo na rtech. Vůz dojel k bráně a Miranswa zmizela vevnitř.
Sklíčeného Relkina napadlo, jestli ji ještě někdy uvidí. Přihnal se k nim rozzuřený Hatlin. Vlok měl problémy s tlumokem, jeden z popruhů se uvolnil.
"Kam jdeme, dragonýre?" zavolal na něj někdo.
"Do Qurdh, zatraceně, do města Ourdh." Nezdálo se, že by z toho měl radost. Vynadal Swanovi, že dovolil, aby se na Vlokově tlumoku utrhl popruh.
"Měl bych vám nařídit, abyste ho nesl sám," vyštěkl. "Hoďte sebou a opravte to. Nebudeme zpomalovat celou legii."
Swane horečnatě zašíval popruh a kolem něj se rozezvučel hovor.
Všichni věděli, že to znamená změnu plánu. Čekali, že budou co nejrychleji pochodovat do Dzu, aby zničili centrum hrozby sephistů. Místo toho mířili do Ourdh.
"To ti Kadeiňané, to se můžete vsadit," zamumlal dragonýr Hatlin, když šel kolem. Všude se ozvalo souhlasné mručení.
Každý věděl, že Kadeiňané se chtějí vrátit domů, aniž práci dokončí. Kadeinská první legie měla dva roky sloužit v Kadeinu a vojáci nebyli zrovna šťastní, že je místo toho poslali do Ourdh.
Pochodovali dál, zahnuli na ulici Sokwa a zamířili do centra města. Povzbuzovaly je bubny a píšťaly. Když procházeli kolem, lidé se zastavovali, zírali na ně a provolávali jim slávu a muži se napřímili a pochodovali jako na přehlídce.
Branami procházeli do zalidněného středu města a davy okolo ještě zhoustly.
Pak přešli po velkém mostě přes Kwa, který vedl z města přes míli širokou plochu hnědé vody, což byla řeka Oon. Toto byl poslední most, vlastně řada oblouků mezi ostrovy, a Oon se odtud až k zálivu značně rozšiřovala a na druhou stranu se bylo možné dostat pouze loďkou.
Na opačné straně se táhlo město a předměstí, až se konečně dostali do provincie Norim. Znovu putovali zemí plnou vesnic a polí a čas od času se nad palmami tyčil zikkurat.
Večer rozbili tábor za provizorními valy a hradbami. Za svítání ucítili kouř a Paxion vyslal na sever zvědy. Vrátili se, když vojáci snídali, a ohlásili, že téměř okamžitě poté, co opustili Kwa, se tam vyrojila nová sephistická armáda a město je teď obleženo. Kouř, který cítili, přicházel z hořících předměstí.
Paxion svolal poradu. Kadeinští důstojníci byli skleslí a zasmušilý. Stavěli se proti návratu. Paxion si povzdechl a usoudil, že nejdůležitější je udržet legie pohromadě. Půjdou dál k Ourdh.
Pak si vzal Paxion Pekela stranou.
"Zatraceně, chlape, jsme tu proto, abychom bojovali, ne?" zavrčel Paxion.
Pekel s ním nesouhlasil. "Používejte hlavu, generále, na to, abychom udrželi místo, jako je Kwa, nemáme dost lidí. Ourdhanům nemůžete věřit. Dnes nás milují, ale zítra by se na nás mohli vrhnout. Takoví jsou - nevypočitatelní a nafoukaní, krutí a slabí."
"Přijali nás ve svém městě a dali nám najíst."
"Bohové, vždyť otrávili generála Hektora."
"Nechcete přece tvrdit, že Hektora mohl otrávit někdo jiný než agent nepřítele."
Pekel mávl rukou. "Ať už to udělal, kdo chtěl, stalo se to v Kwa a já vím, že moji muži nebudou chtít jít zpátky. Musíme pokračovat do Ourdh a tam se nalodit na loď, která nás doveze domů. Musíme si uchovat naše vítězství."
Paxiona nenapadl žádný natolik silný argument, aby Kadeiňany přesvědčil. V této situaci si svým velením nebyl jistý. Kdyby se legie rozdělily, mohli by je snadno rozsekat na kusy a vina za takovou katastrofu by padla na jeho hlavu.
Paxion uvažoval o nejisté budoucnosti. O tohle velení se neprosil. Byli daleko od domova, obklopení naprosto cizí kulturou. Pekel mohl mít docela dobře pravdu, a kdyby se země obrátila proti nim, dalo by jim zatraceně moc práce vyváznout živí.
Přesto však při pomyšlení, že Kwa opustí a zanechají ho napospas nepříteli, který ho vyplení a zničí, cítil vinu. Kouř prozrazoval mnoho tragických osudů. Paxion si vzpomněl na svou ženu a děti v pevnosti Dalhousie daleko na severu. Poděkoval Matce, že jsou v naprostém bezpečí daleko od tohohle všeho, a modlil se, aby se k nim brzy vrátil.
Zatímco generál Paxion dosnídal a přikázal znovu vyrazit na pochod na jih, ve městě Ourdh se po krátkém, avšak osvěžujícím spánku probudila Ribela z Defwode. Pozdě v noci se vrátila po neúspěšném pokusu dostat se do Dzu. Řeka se jen hemžila piráty, kteří se pod vidinou slíbeného plenění k nové moci v Dzu připojili.
Ribela připravovala kouzlo. Čekala na ni zpráva o otrávení generála Hektora, kterou přinesli talionští zvědové, vyslaní generálem Paxionem. Zdálo se, že morálka velitelů legie je oslabena. Ribela si pohrávala s myšlenkou, že by se se zvědy okamžitě vrátila a pokusila se jim vlít do žil trochu Hektorovy bojovnosti. Pak si vzpomněla na císařův zákaz zaplétat se s vojskem. Podle názoru císařské rady by škody, které by čarodějka způsobila na morálce, převýšily jakoukoli taktickou výhodu.
Ribela se tedy připravovala na další cestu. Stále přesně nevěděli, čemu v Dzu čelí. Bylo načase, aby to zjistila.
Poslala Lagdalen, aby opatřila tucet živých myší a nějaké jídlo. Pak si připravila pasáže z Birraku a prošla si potřebné deklinace a odstavce. Už to kouzlo používala dříve, ale vždy bylo moudré projít si ho znovu. Bylo třeba víc než tisíc řádků deklinací a lidská paměť byla zrádná, dokonce i v případě velké čarodějky.
Lagdalen zašla do stájí obchodníka Irhana a nabídla dvěma stájníkům marnerijský stříbrňák, když jí na oplátku nachytají myši. Vyděšení chlapci jí nejprve vůbec nerozuměli - žena, která na sobě nemá garub, nevysvětlitelně mluvící v uldu, i když s barbarským přízvukem. Pak se soustředili na stříbro, které před nimi držela.
Ani ne za dvacet minut měla Lagdalen pytel, ve kterém se hemžil tucet myší.
Se svíjejícím se pytlem v ruce běžela do kuchyně, kde požádala o bochník chleba a trochu oleje, a pak se vydala nahoru po schodech.
Na třetím odpočívadle málem narazila do lady lnuly, oblečené jen v županu a lehkých bílých střevících.
"U bohyně, co tady v tuhle hodinu děláte, dítě? Sotva se rozednilo."

lnula lehce přešla skutečnost, že je sama vzhůru. Zvědavě si však prohlížela, co Lagdalen nese. Jedna myš kousla druhou a z pytle se ozvalo hlasité zapištění.
"Myši?"
Lagdalen přikývla. "Musím jít, paní." Ribele by se nelíbil ani okamžik vyplýtvaný nazmar.
"Ano, jsem si jistá, že musíte," řekla lnula, která dívku pozorovala zamyšlenýma očima. Lagdalen vyběhla po schodech do nejvyššího patra. Malý pokoj v podkroví, ve kterém se Ribela ubytovala, byl zatemněný a provoněný sladkým kouřem z kadidla,
hořícího na čtvercovém oltáři z bílého kamene, o který Ribela kupce Irhana požádala.
"Děkuji ti, má milá," řekla velká čarodějka. "Pusť je na podlahu a měj připravený chleba a olej. Za chvíli budou velmi hladové."
Lagdalen otevřela pytel, myši vyběhly na podlahu a bleskově se rozprchly všemi směry.
Ribela foukla do soustavy stříbrných píšťal, jejichž zvuk byl pro lidské uši neslyšitelný. Myši zůstaly stát jako přimražené a oči jako lesklé černé perličky upřely vzhůru.
Toto byla Královna myší! Byly okouzlené. Jak je ty její velké jasné oči přitahovaly. Zahrála jim na píšťalky krátkou melodii a myši se před ní posadily do dvou řad jako vzorně vychovaní školáci.
Byl to dojemný pohled, Lagdalen však přesto byla stále naplněna posvátnou bázní. Dokonce i po tom všem, co viděla Lessis dělat, ji moc velkých čarodějek naplňovala úžasem.
Ribela uchopila myši do dlaní a postavila je na oltářní kámen, kde utvořily kolem čadícího kadidla kruh. Nyní kolem něj začaly stále rychleji kroužit, až se jejich tělíčka proměnila v rozmazanou čmouhu.
Ribela začala naléhavě recitovat deklinace z Birraku. V průběhu splétání kouzla se rytmus řeči měnil.
Lagdalen zůstala stát u dveří a fascinovaně ji sledovala, ale chléb a olej měla pro myši, které neúnavně kroužily kolem kadidla, stále připravený.
KAPITOLA 21
Lady Inulu uvedli do pokojů princezny Zettily. Byl právě čas snídaně a princeznu takový zásah do obvyklé ranní rutiny příliš nepotěšil. Lady Inule to však tolerovala. Ta žena byla barbarka, ale upřímně si přála se zalíbit, zavděčit se, a dokonce být přijata do Kruhu dcer Gingo-La.
Bylo by to směšné, až na to, že lnula byla zdrojem neocenitelných informací o Argonathu a Ostrovech čarodějek. Tam Zettila neměla žádné nezávislé zdroje informací. lnula pro ni mohla mít velkou cenu.
A byla tu ještě další věc. Potřebovali mladou dívku, barbarku. Princezna Inule naznačila, že kdyby jim takovou ženu přivedla, štědře by se jí odměnili, a možná ji dokonce přijali do Tajného kultu, kultu bohyně Gingo-La a jejího tajného zjevení jakožto Smrti v životě, Matky s drátěnými vlasy a ocelovýma rukama, nositelky smrti a bohyně bouří.
To, že sem udýchaná lnula dorazila tak brzy ráno, mohlo mít něco společného s posledně zmíněnou záležitostí. To bylo dobré, protože brzy bude nutné provést obřad. Vše se hroutilo. Město Kwa padlo. Sephisti obsadili velký most a chystali se k rozsáhlému vpádu na jih a do města Ourdh.
A proto ji teď princezna Zettila očekávala v pokojích v říčním křídle císařského paláce. Zettila na sobě měla honosnou zelenou róbu s vlečkou, upravenou po levici jako vějíř. Seděla na obrovských polštářích a usrkávala horký kalut.
Lady lnula udělala pukrle a posadila se, příliš blízko princezně, ale ta to strpěla. Obyvatelé Argonathu byli nezdvořáci, ale co byste mohli čekat od lidí, kteří sotva měli nějakou historii. "Jsme skutečně samy, princezno?" zašeptala žena.
Zettila ohrnula nos.
"Mí sluhové jsou němí. Uřízněte muži jazyk a varlata a konečně bude k užitku."
"Ano," lnula si na okamžik vzpomněla na Irhana a jeho časté nevěry, "samozřejmě."
"Takže si můžete být jistá, že z této místnosti se nic nedostane ven. Nalijte si trochu kalutu."
lnula zakryla rozpaky tím, že vyhrkla připravenou řeč.
"Děkuji vám, princezno. Vyrušila jsem vás v tuto nevhodnou hodinu, protože věřím, že pro vás mám přesně to, co potřebujete - mladou ženu pro obřad."
"Má dítě?"
lnula pocítila příval radosti. Princeznu to očividně velice zaujalo.
"Ano. Jak je to třeba."
"Je krásná?"
"Ano, princezno, bohyně bude s naší obětí spokojená."
"Dobře."
"Je to mladá cizinka."
"Nebude nám chybět barbarská krev."
lnula přikývla.
"To je skvělé. A já mám skvělého hezkého mladíka. K dívce musíme mít i chlapce a já náhodou vím o jednom, který sem velmi brzy dorazí."
"Je to velmi naléhavé."
"To ano. Císařská armáda se rozsypala jako rákos prolezlý červy. To my musíme tuhle hrozbu říši zastavit."
"A musíme si pospíšit."
"Kdy můžeme tu dívku získat?"
"Proto jsem přišla, princezno. Můžeme ji dostat teď hned, dokud je její paní zaneprázdněna."
"Kdo je její paní?"
"Ribela z Defwode."
"Aha, ta čarodějka. Už tady byla a dožadovala se audience u císaře. Dali jsme jí co proto."

"Ano, princezno."
"Naučíme tu cunfshonskou čarodějnici, co je to skutečná magie. Ukážeme jí, kdo na světě třímá skutečnou moc. Je načase, aby čarodějky z Ostrova pochopily, že dcery bohyně se jim vyrovnají."
Princezna vstala a tleskla. Přiběhli k ní otroci a s děsivou silou tloukli čelem o zem. Příkře jim pokynula, aby jí zvedli vlečku.
"Mladík velmi brzy přijde do města. Bude zajat. A co víc, dostaneme jednoho z obřích červů a uděláme z něj oběť nesmírných rozměrů. Vykoupeme kameny bohyně v jeho krvi. Předložíme bohyni dva krásné barbary. Naše úsilí ji potěší a my získáme říši."
"A císař bude bohyni navždy vděčný."
Zettila si povzdechla. "Doufejme, že konec bude tak šťastný. Teď se vraťte domů. Pro tu mladou ženu pošlu tři muže. Poskytněte jim všechnu potřebnou pomoc."
lnula sklonila hlavu, poctěná tím, že je součástí tak důležitých záležitostí. Třicet let toužila dosáhnout tak důležitého postavení, a teď bylo tady. Možná se jí dokonce naplní její nejtajnější touha - být přijata do ourdhijské společnosti. Zettila si to načasovala dokonale. V poslední chvíli se natáhla a stiskla Inule předloktí.
"Kruh se o vašich skvělých službách dozví. Patří vám naše díky, lady."
lnula se uklonila a Zettila odplula.
Lady lnula nastoupila do kočáru a v doprovodu surově vypadajícího muže v modrých lněných šatech se vydala domů. Muž byl samozřejmě němý, což jí ušetřilo nutnost s ním mluvit. Za kočím Pegslym seděli na kočáře další dva muži. Vznášela se na obláčku euforie, kterou narušovala jen jediná temná skvrnka, nepříjemná představa toho, co by Ribela z Defwode mohla udělat, až zjistí, že Lagdalen zmizela. Lady lnula pokrčila rameny a myšlenku odehnala. Dívka byla dokonalá, načasování naprosto přesné a její sny se určitě vyplní.
Zanedlouho poté, co se lady lnula vrátila do domu, zahlédl Relkin z Quosh poprvé velký zikkurat města Ourdh. V jednu chvíli nebylo vidět nic, a když vzápětí zvedl oči, tyčil se tam, vzdálený třpytící se vrchol.
Řadami vojáků proběhlo vzrušení. Už nějakou chvíli pochodovali předměstími a byl to obrázek velmi podobný městu Kwa. Během několika minut však viděli, že zdejší hlavní zikkurat je mnohem větší než všechny, na které dosud narazili. Slunce hřálo a den se pomalu oteploval, zatímco se legie stále více blížily k velkým pyramidám v srdci města. Uprostřed odpoledne se zastavili a na kusu otevřeného prostranství, které vypadalo jako jakýsi park, začali budovat tábor. Okolní předměstí bylo hustě zastavěno dvoupatrovými budovami z nepálených cihel, tísnícími se podél úzkých uliček.
Paxion si dal trochu kalutu a zavolal si kapitána Keseptona, po kterém poslal císaři zprávu. O chvíli později už Keseptonův lesklý hnědák klusal k městu, protože Paxion mladému kapitánovi dovolil zajít i do Irhanova domu a navštívit ženu, Lagdalen Tarcho.
Paxion už byl v armádě dlouho a věděl, že dokonce i kdyby mu to zakázal, kapitán by tam stejně zašel, takže mu to rovnou povolil. Celou cestu ze Salpalanga až sem pro něj kapitán tvrdě pracoval. Zvláště po tom neštěstí v Kwa to byl dlouhý a namáhavý pochod, ale na hlášení kapitána Keseptona se Paxion mohl plně spolehnout. A kromě toho si Paxion až příliš dobře dokázal představit muka, která mladší muž prožíval. Zpráva o tom, že jeho žena je tady v Ourdh, dorazila teprve nedávno a stále zde bylo mnoho nezodpovězených otázek. I samotnému Paxionovi nedaly myšlenky na ženu a děti spát, a to byly poměrně v bezpečí pevnosti Dalhousie.
Paxion se modlil, aby od císaře dostal odpověď co nejdříve. Už řadu dní neobdrželi od císaře ani jeho armády žádnou zprávu. Pokud to byli schopni posoudit, císařská armáda se rozpadla. Legionáři dokončili provizorní opevnění, vztyčili kůly a postavili stany a pak se konečně objevila skupina ourdhijských důstojníků, doprovázená několika jezdci. Jednoho poslali, aby si s Paxionem promluvil.
"Vítáme vás, veliteli barbarů," pozdravil jej se zřetelným pohrdáním v hlase malý ourdhijský důstojník. Přináším rozkazy od císařova generála."
Rozkazy? Paxion pokrčil rameny a napil se kalutu. Rozkazy od císaře, který opustil vojsko a uprchl z bitevního pole? Neřekl nic.
Ourdhijský důstojník, kterého to povzbudilo, pokračoval.
"Rozdělíte barbarskou armádu na deset jednotek, které se rozmístí podle císařova plánu. Císař rozhodl, že vy sám mu budete k dispozici přímo v paláci. Přijeli jsme, abychom vás tam okamžitě doprovodili."
Paxion se zhluboka nadechl.
"Teď chvíli vydržte. Nevzdám se velení, to je jisté. Poslal jsem císaři zprávu a budu tady čekat tak dlouho, až dostanu odpověď."
Tvář ourdhijského důstojníka zkameněla. Ruka mu zajela k jílci meče. Paxion dal znamení kapitánu Tremperovi a oddíl argonathských vojáků se chopil štítů.
"Vy barbaři jste teď ve sluncem požehnané zemi. Musíte císaře ve všem poslechnout."
Paxion se unaveně usmál. "To není tak jednoduché, příteli. Byl jste v bitvě u Salpalanga?"
Důstojník kavalerie zrudl a tváře mu potemněly.
"Já ano," pokračoval Paxion. "A tihle barbaři jako jediní neustoupili a rozdrtili Sephisovu armádu. Mám dva tucty velice důležitých zajatců, všechno vysoce postavené důstojníky jejich armády. Jsem si jistý, že mi císař bude chtít říct, co s nimi mám dělat. Jsem si jistý, že je třeba je vyslechnout."
Ourdhijský důstojník zamrkal. Po pravdě řečeno, byl velice zmatený. Velitel barbarů rozkazy neuposlechne. Myšlenka, že se ke svému veliteli vrátí, aniž by úkol splnil, se důstojníkovi právě nezamlouvala.
"Takže tady počkám, až se můj posel vrátí z města. Nebude pryč dlouho. Dáte si trochu kalutu?"
Popletený důstojník kavalerie to odmítl. Pak se společníky odjel a ztratil se ve večerním oparu.
Paxion se vrátil k mapám. Asi od poledne mu zvědové hlásili, že viděli skupiny černě oděných jezdců. Věděl, že Kwa

padlo, a byl si jistý, že sephistická armáda pochoduje na jih tak rychle, jak to jen jde.
Nejvíce ho znepokojovala skutečnost, že šlo o novou armádu. Dokonce i když jednu armádu rozprášili u Salpalanga, nepřítel postavil, vyzbrojil a vybavil druhé obrovské vojsko a poslal ho do Kwa.
Kdyby pokračovali dál tak, jak to měl Hektor v plánu, během jednoho dne by na onu ohromnou nepřátelskou armádu narazili. Jejich deset tisíc vojáků by stálo proti přinejmenším pětinásobné
přesile. Paxion stále považoval Salpalangum za zázrak a pochyboval, že by legie druhý takový útok přežily.
Paxion očekával, že legie najdou útočiště ve městě a pomohou ho bránit a udržet, než z Argonathu dorazí zásoby a posily. Vyčerpaně si povzdechl; odpovědnost představovala obrovskou zátěž a ve dne v noci v něm hlodaly pochybnosti. Kdyby jen mohl muže posadit na nějaké lodě a poslat je domů, měl by pocit, že udělal, co mohl. Modlil se, aby ještě někdy spatřil domov a setkal se se ženou a dětmi.
KAPITOLA 22
V nocí, když vysoko na severní obloze zářila rudá hvězda Razulgab, se opět pustili do hrůzné práce.
Za hustého deště vyhnali lidi z ohrad v srdci mrtvého města Dzu. Klopýtali vpřed, pohánění svištícími biči a hroty kopí, které na ně používali vojáci boha Sephise. Mezi lidmi vytaženými z ohrad byli muži i ženy všech věkových skupin a všichni vyhladovělí. Bylo to už pěkných pár dní, kdy naposled něco jedli.
Úzkostlivě se k sobě choulili. Sotva před týdnem je násilím odvlekli z domovů a vesnic a odvedli do velkého města. Země zůstala liduprázdná. Vojáci však byli neoblomní, bůh Sephis požaduje, aby mu sloužili, a proto musí jít do Dzu. Buď to, nebo na místě zemřou.
V mrtvém městě, které bylo v uplynulých letech jen velmi řídce osídleno, našli velkou armádu černě oděných vojáků. Všichni byli opojení z hloubi srdce pramenící vírou v Sephise. Neustále zpívali o tom, jak chtějí zabít všechny, kdo budou hadímu bohu bránit v návratu k vládě nad jeho starodávným panstvím. Všechny vesničany nacpali do ohrad, až na ty nejsilnější mladé muže, které okamžitě vyřadili a odvedli pryč.
Pak už jen čekali a postupně je oslaboval hlad. Nešťastníci neměli chvíli klidu a do ohrad stále přiváděli nové lidi a jiné vytahovali ven.
Teď je roztřídili, vytáhli ven a klenutým průchodem nahnali na nádvoří velkého Chrámu. Pak vyšli po schodech do samotného Chrámu. Minuli Aurosovy nohy. Ze zbořené sochy zůstala jen chodidla. Hnali je dovnitř po širokém schodišti, až se vynořili v rozlehlé místnosti. Na jednom konci stálo lešení, zvedající se snad patnáct stop nad kamennou podlahu.
Pod ním po kolena v blátě pracovala skupina mužů a neustále bahno míchali lopatami. Zpracovávali je tak dlouho, až bylo husté jako hlína na hrnčířském kruhu.
S hroty kopí v zádech byli lidé nahnáni po schodech nahoru na plošinu. A tam pochopili, jakou službu od nich nový bůh žádá.
Vrazi se na ně vrhli, svázali jim kotníky a provazy provlékli háky. Rychle a bezchybně jim podřízli hrdla a zavěsili je na dlouhé trámy tak, aby krev stékala na muže a bahno pod nimi.
Lidé křičeli, plakali a pokoušeli se prchnout zpět, ale bylo tam příliš mnoho ostrých kopí. Biče jim roztínaly kůži. Bezmocně kráčeli do náruče smrti.
V místnosti náhle vyšlehl rudý záblesk a chvíli jasně zářil, než se zmenšil do jediného jasného bodu. Vrazi v hrůzné práci ustali. Lidé, šílení hrůzou, couvali ze zóny smrti.
Pod nimi vyšly ze žlutého obdélníku dveří tři postavy, aby bahno prozkoumaly. Byly od hlavy až k patě v černém, ale tím veškerá podobnost končila. Nejvyšší z nich byl velekněz Odirak. Vedle něj stál dřívější Aurosův biskup, jenž byl nyní jen Odirakovým sluhou, kterého velekněz nechal naživu jen pro své potěšení.
Nicméně svítící kouli, která se nad nimi vznášela, ovládala třetí postava. Pod černou kápí žhnuly žluté oči a lesk rohoviny prozrazoval zobák, který se utvořil na tváři mistra Goga Zagozta. V porovnání s jeho mocí byli velekněz a biskup jako můry, poletující kolem lucerny.
Jeden z mužů přinesl vzorek bláta, Gog Zagozt do něho zabořil prst a ochutnal. Bylo zralé.
"Okuste a zapamatujte si to. Tohle je požadovaná zralost."
Odirak bahno ochutnal. Pokynul biskupovi, aby udělal totéž. Biskup se zašklebil, ale zabodl třesoucí se prst do bahna přiložil si ho ke rtům. Z té hrůzy se něco v jeho srdci vzbouřilo, prostě to nemohl olíznout.
Gog Zagozt se k němu naklonil. "Ochutnej to, hlupáku, nebudu sem moct pořád chodit a zkoušet. Od nynějška budete bahno ochutnávat vy a dáte mi vědět, až bude hotové. Musíš ochutnat... nebo to udělá někdo jiný a ty se připojíš k ostatním."
Biskup bahno olízl. Bylo odporné, plné krve. Chtělo se mu zvracet, ale neodvážil se. Na zlomek sekundy si s Odirakem vyměnili pohled. Odirak se usmíval a vychutnával si jeho utrpení. Biskup zalitoval dne, kdy se s Odirakem poprvé setkal.
Mistr pronesl slova moci. Objevily se další dva záblesky a muži pod nimi odložili lopaty a zvedli formy. Krvavou kaši nalili do nich.
Biskup stál vedle mistra a zoufale se snažil nemít "špatné" myšlenky. Mistr měl zlověstnou schopnost poznat, na co člověk myslí.
Formy byly naplněny. Mistr zvedl ruce a vyvolal sílu mrtvých, kteří byli dostupní. S krátkým zahřměním se rudě zablesklo a pak se objevovaly stále další a další rudé záblesky a s každým z nich sebou forma škubla, zatímco uvnitř se rozzářilo tlumené rudé světlo.
Konečně všechny formy ožily. Mistr se obrátil a odešel. Odirak jej následoval a stejně tak i biskup, který cítil, jak se mu do duše vkrádá děsivá prázdnota. Nyní viděl, jak nová zbraň vzniká. Od nynějška s tím bude muset žít až do konce života.

Vrahové se vrátili k práci a ve sklepení burácel nepřetržitý lidský jekot. Když se za nimi konečně zavřely dveře a učinily tak řevu přítrž, biskup si hlasitě vydechl úlevou.
Do cesty se mu postavila tmavá kápě, pod níž ze tmy zářily žluté oči.
"Třeseš se, když slyšíš zvuk smrti, knězi?"
Biskup namáhavě hledal slova. "Nejsem na to zvyklý," vykoktal.
Věc se zasmála podivným skřípavým smíchem, jako když se o sebe třou dva rohy.
"Bez trollů by se vaše armáda nemohla Argonathským postavit. Argonathští se možná pokusí o další invazi. Když zničíme jejich expediční armádu, zastaví je to. Neseženeme trolly včas, protože je jich málo a je těžké je zplodit."
Biskup to věděl. Každá kráva, které se podařilo vrhnout trolla, v mukách zemřela.
"Proto musíme dělat tohle," řekl biskup.
"Správně!" potvrdil odcházející mistr.
Biskup ucítil Odirakův vražedný pohled.
"Pokoušíš se vznešenému podlézat?"
"Já? Vůbec ne, pane."
"Příště si dej pozor a buď zticha!" Odirak odrazoval pryč a biskup spěchal za ním.
KAPITOLA 23
Jak kouzlo postupovalo, upadala Ribela do hlubokého transu. Rty a jazyk se jí pohybovaly a část mysli stále recitovala slova, ale vědomí se oddělilo od těla a krátce se vznášelo v domě kupce Irhana ve světě Ryetelth. Ribela dokončila klíčové deklinace, pod jejichž náporem jí popraskaly rty, a oddělení bylo úplné. Astrální obraz náhle implodoval a zmizel. Už se nevznášel nad světem Ryetelth, ale bloudil mořem chaosu, které leželo za jasnými bublinami, tvořícími předivo Matčiny ruky.
V nekonečném šedém moři se objevovaly víry a vlny, sem a tam se prohánějící éterem. Když do sebe narazily, objevily se černé obrazce a ozvalo se hlasité praskání energie.
Královně myší byla tato sféra důvěrně známá. Pracovala tady téměř celý život.
Poblíž se vynořil vládce nicoty, přitahovaný přítomností, kterou cítil. Její astrální osobě připadala obluda malá, obláček chvějících se částeček a vlnících se chapadel velký asi jako urostlý pes. Pod ním se modře jiskřilo.
Chapadla se hbitě prodírala éterem jejím směrem. Nedotkla se však ničeho, protože její přítomnost zde byla čistě v astrální rovině. Byla ohromná, rozptýlená a schopná neustálého pohybu. Žádný vládce nicoty jí nemohl ublížit.
Mysl vládce nicoty byla omezená, ale věděl, že tam něco je. Stáhl chapadla, utlumil energii a čekal. Stejně jako lední medvěd u díry v ledu, vládce nicoty usoudil, že ať se v éteru skrývá cokoliv, jednou se to musí objevit. Pak to bude moci uchvátit a pohltit.
Ribela si ho nevšímala a otočila se, aby se opět zorientovala. Blížil se další. Možná spolu budou bojovat, a dokonce se snad i navzájem zničí. Občas se to stávalo.
Se svým astrálním já pokračovala dál a klouzala éterem chaosu jako velryba oceánem mlhy. Vezla se na vysokých vlnách energie a přeskakovala víry. Kolem ní, a dokonce i skrze ni se valili vířící tvorové, ale to byly na rozdíl od ní fyzické bytosti. Byli mezi nimi i draví tvorové, velcí jako jablka, vznášející se na žluté mihotavé energii. Rojili se kolem ní a prostrkovali jí chapadélka, ale nenašli nic, čeho by se mohli dotknout.
Pokračovala v cestě a nechala je za sebou. Takto překonávala ohromné vzdálenosti, statisíce mil skrze víry a chaos. Daleko před sebou něco objevila, stopu něčí přítomnosti, náznak gravitace kolem nějaké velké hrůzu nahánějící věci, natažené z jejího vlastního temného světa jako provaz a omotané kolem chaosu, aby pronikla do světa Ryetelth.
Toto byla věc sedící v Dzu, znovuzrozený bůh, strašlivý Sephis.
Ribela k tomu zatočila jako můra neodolatelně přitahovaná plamenem. Opatrně to prozkoumala. Jaký tvor se to mohl kroutit v takových světech? Jak se dokázal vyhnout vládcům nicoty a dalším zdejším dravcům?
V Matčině náručí spočívalo mnoho pekelných světů. Ribela věděla, že toto monstrum mohlo přijít z tuctů různých míst, ale bylo nesmírně důležité dovědět se, co to přesně je. Nebudou-li znát jeho identitu, nedokáží vytvořit kouzlo, které by ho zničilo.
Když se Ribela přiblížila, zachytila útržky tvorových myšlenek. Mocná mysl, zaujatá jídlem, které představovala energie smrti, pocházející z nekonečných obětí. Na mentální úrovni tvor zářil jako nova na hvězdné obloze.
Pomalu postupovala blíž a už tvora viděla, tyčícího se ve vířícím chaosu jako vysoký temný sloup.
Energie uvnitř tvora byla ohromná. Svět, ze kterého pocházel, bylo místo, kde kovy tekly jako tekutina a žhavé prostředí bylo tak husté, že se v něm zničilo vše, co nebylo kovové nebo z krystalů.
Už to tedy věděla - byl to Gammadion, démon ze žhavého světa. Ribela toho zjistila dost, aby pochopila, jak významný úkol před nimi leží. Schopnost mágů s některým z těch strašlivých tvorů být i jen komunikovat jí naháněla hrůzu. Její vlastní pokusy do některého z těchto světů proniknout se téměř nesetkaly s úspěchem. Tamní mysli byly pro kontakty z vnějšku příliš drsné a odpuzující. Rozrůstaly se jako krystaly, přímo a odolné vůči změnám.
Jak se jim, při Matčině čele, podařilo s tímhle monstrem dohodnout?
Zavířila, prolétla kolem té věci jako kometa kolem hvězdy a pak zamířila zpátky k místu, kde do podsvětí vstoupila.
Její mysl tím byla na chvíli zcela zaujata. Tyhle věci, Gammadioni, byly proti magii, známé řádu sester z Ostrovů, obvykle odolné. V boji s takovými monstry se sestry většinou obracely s prosbou o pomoc do vyšších sfér. V první válce jim pomoc proti mágům přišla z Nudaru a Sinni. Když se Mach Ingbok pokusil přeměnit své tělo na ocel, Nudar zasáhl a překazil mu to.
Tato myšlenka vyvolala něžnější vzpomínku na Sinni. Sinni jim po mnoho staletí velkomyslně pomáhala. Určitě tam žila vyšší rasa!
Věc, která kdysi ve starověké Ourdh představovala boha Sephise, byla ze sféry démonů zvané Malacostraca, součásti

Gammadionu. S pomocí Sinni byla svržena a její pekelné panství vymazáno z povrchu zemského.
Patřil tento tvor ke stejnému druhu?
Při té myšlence pocítila Ribela naději, protože mohla přivolat Sinni na pomoc a dobře znala tradiční způsob, jak takového démona zničit. Přinejmenším jednou se to už podařilo.
A pak ucítila škubnutí. Byl to naprostý šok. I když byla prchavá jako dým, nějak ji odhalili. A co více, otevřelo se spojení, což znamenalo, že to není žádný vládce nicoty, ale nějaký vyšší druh inteligence.
Snažila se rychle kontakt přerušit. Spojení, tenké jako drátek, se přerušilo a vzápětí bylo opět navázáno. Znovu ho přerušila a znovu se obnovilo.
Zahlédla mihotající se černý plamen a okamžitě věděla, že tady má dalšího nepřítele, kterého si nevšimla. Byla to obrovská moc a strašlivá inteligence.
V éteru vedle ní se zhmotňoval jakýsi obraz, černý s chapadly. V náhlém zoufalství vyvolala rychlé zmrzačující kouzlo a mrštila ho po věci.
Nad šedou pohybující se masou chaosu se rozprskla rudá záře. Věc se zmenšila, až byla velká jako balón, ale neutekla. Zlověstně zůstávala dál.
Ribela se řítila ke vstupnímu bodu. Mohla se té věci zbavit tím, že se vrátí do svého těla.
Při útěku se stále snažila udržet věc ve velikosti míče, ale ta byla ďábelsky silná a odolná.
Začínala slábnout. Psychických sil jí ubývalo a s nimi mizela i schopnost udržet nestvůru stlačenou. Dělo se něco hodně ošklivého. Myši se unavily. Nedostaly najíst. Ribela si nedokázala představit, že by jí Lagdalen záměrně nechala na holičkách.
Přemohla ji smutná beznaděj. Jestli se myši zastaví, bude se muset spolehnout jen na vlastní síly a možná už černého chapadlovitého ničitele nedokáže udržet stlačeného. V mysli jí vyvstal ponurý obraz. Věc ji polapí a doručí nahoru až samotnému monstru.
Minula dva bojující vládce nicoty, svíjející se hromadu chapadel, od níž odletovaly kusy bojovníků a jejich energie zeslábla a dostala temně oranžovou barvu.
Konečně tam byla. Téměř ji přemáhalo vyčerpání. Vrátila se do světa Ryetelth a opět se v nejvyšším poschodí domu kupce Irhana vznášela nad svým fyzickým tělem.
Lagdalen zmizela. Unavené a hladově myši bezcílně pobíhaly po podlaze. Chléb, nasáklý olejem, ležel na stole mimo jejich dosah.
Musela se vrátit, černý netvor získával plnou velikost. Chňapala po ní chapadla. S nejvyšším úsilím se ponořila do svého těla. V hrůze zjistila, že na ní ulpělo nepřítelovo kouzlo. Chapadla ji stále svírala. Prohrála, věc na ni dosáhla, protože ochrana, kterou jí poskytovala magie, byla příliš slabá.
Teď ji věc začala škrtit. Zápasila o každé nadechnutí a snažila se nepřestat dýchat. Kde je Lagdalen? Co se stalo?
Už si nevěděla rady. Černá věc ji pevně tiskla. Dech jí v hrdle odumřel.
KAPITOLA 24
Kapitán Hollein Kesepton projížděl ulicemi Ourdh a v hlavě mu vířily myšlenky. Poháněný zoufalou potřebou vidět Lagdalen projel přímo přes Zodu, kolem šibenic, na nichž visela rozkládající se těla bezvýznamných zločinců.
Hlavou se mu honily otázky. Je v pořádku? Co je s dítětem? Co tady vůbec dělá? Byly stále stejné a nedaly mu spát už od chvíle, kdy se dověděl, že ji Tajný úřad vyslal do Ourdh. Zdálo se neuvěřitelné, že by po ní lady Lessis chtěla něco takového. Hollein věděl, že vyšší třída bere své povinnosti vážně, ale vzhledem k tomu, že Lagdaleninu dítěti bylo stěží několik měsíců, ji toho jistě mohli ušetřit. Bylo jí sotva osmnáct a nebezpečí už zažila víc než dost.
Na téhle situaci však bylo bláznivé úplně všechno. Město, válka, země Ourdh, bylo těžké se v tom vyznat. Přijetí v paláci bylo naprosto ledové. Palácoví úředníci jej nechali hodiny čekat, než mu oznámili, že císař stále nechce pustit Argonathské za městské hradby. Řekli mu, aby se pro konečnou odpověď vrátil za tři hodiny.
Proč se císař k argonathským legiím, které jej u Salpalanga zachránily, choval tímto způsobem? Co čekal, že udělají, že se sephistům postaví sami?
Od šibenic k němu dolétl zápach a Kesepton se ušklíbl a odplivl si. V Ourdh viděl věci, kterými musel každý svobodný člověk opovrhovat. Jak se zdálo, zdejší vládci se příliš nesnažili zasloužit si lásku a vděčnost svého lidu. Rolníci byli neustále sráženi k zemi.
A přesto stejní lidé Argonathské při pochodu na jih ze Salpalanga vítali s otevřenou náručí. Šlo jen o vděčnost za to, že je zachránili před Sephisem, nebo byla ve způsobu, jakým je vítali, i trocha odporu proti jejich zbabělým pánům?
Kesepton až příliš dobře věděl, že v Ourdh popravili každého, kdo ukradl byť i jen bochník chleba, pokud neměl vznešenou krev. Ve velkých i menších městech měli lidé běžně otroky. Koneckonců, všichni muži, se kterými v paláci jednal, byli eunuši, náležející samotnému císaři. Tato kultura se od té jeho velmi lišila.
Projížděl po široké třídě mezi velkými chrámy, kterým dominovala mohutná pyramida Aurose Velikého. Za chrámy byla třída lemována třípatrovými budovami, z nichž většina měla v přízemí obchod. Na nárožích postávaly hloučky mužů a mezi nimi se proplétaly skupinky žen v tradičním černém oděvu, který je zakrýval od hlavy až k patě. Po chvíli našel ulici Tasfaar, zabočil doprava a zamířil na jih. V ulici bydleli příslušníci střední třídy. Stály zde vysoké, štukou zdobené domy, většinou od ulice oddělené dvorem obehnaným zdí. Dům kupce Irhana poznal podle štítu s bílou marnerijskou květinou.
Když se přiblížil, vyjel z brány kočár tažený dvěma bílými mimochodníky a odhrkotal pryč. Z nějakého důvodu to v něm vyvolalo nejasnou vzpomínku. Už je někde viděl, ale nedokázal si vzpomenout kde. Pokrčil rameny a pokračoval k bráně.
U vstupních dveří chvíli čekal, než zavolali Irhana. Kupec přišel přímo z účtárny, mysl plnou vzorců a výpočtů.
Když uviděl kapitána legií, okamžitě pochopil, kdo to je a co tady dělá. Tohle musel být manžel mladé Lagdalen,

hrdinský vnuk generála Keseptona.
"Kapitáne, pojďte do mé kanceláře. Mohu vám něco nabídnout, vodu, kalut nebo snad pivo?"
"Sklenice vody by s mým hrdlem provedla zázrak, pane."
Irhan jej zavedl do kanceláře.
"Co se děje?" zeptal se, když za nimi zavřel dveře.
Kesepton mu stručně vysvětlil, že otrávení generála Hektora zcela změnilo situaci. Velícím důstojníkem byl teď generál Paxion, ale kadeinští velitelé na něj tlačili, aby se okamžitě vrátili do Argonathu. Doufali, že se jim do sedmi dnů podaří z Ourdh odplout.
Irhan tomu nechtěl věřit.
"Nepřítel se ale znovu zvedl. Mají novou armádu. Plení zemi na západním břehu a mnohé oblasti jsou už úplně vylidněné. Možná už dobyli Kwa. Pokud ano, pak jejich nová armáda pochoduje sem."
Kesepton se neklidně zavrtěl, neochotný se o tom dál bavit. Irhan divoce zamával rukama. "Co se stane, pokud se teď vrátíte domů a necháte nás napospas hordám sephistů?"
Kesepton pokrčil rameny. "Pane, není mým úkolem kritizovat rozkazy. Prostě je plním, jak nejlépe to jde."
Irhan se zastavil uprostřed gesta a trochu se uklidnil.
"Ano, kapitáne, tím jsem si jistý. Ale je to tragédie. Všichni budeme muset uprchnout. Vypukne panika, jakou jste nikdy v životě nezažil."
Kesepton mačkal svou kapitánskou čapku. Celá situace hrozila katastrofou. Starý Paxion nebyl dost silný, aby přemohl odpor kadeinských důstojníků, kteří měli tak málo odvahy.
"Pane, jediné, co vím, je, že na bitevním poli proti nám nepřítel nic nezmohl. S draky v čele můžeme jen s velmi malými ztrátami zničit jakýkoliv nepřátelský útvar."
Irhan se kousl do rtu.
"Ano, kapitáne, zpráva, kterou jsem o Salpalangu četl, mě vedla k přesně stejným závěrům. Ale jak říkáte vy vojáci, co se má stát, to se stane."
Kesepton přikývl.
"Nicméně, kapitáne, budete muset generála Paxiona informovat, že shromáždit dostatečně velké loďstvo, abyste mohli odplout, může trvat mnohem déle než sedm dní. Dál po proudu je řeka zamořena piráty a v přístavu teď není ani dvacet lodí. Od třetího měsíce povstání jde obchod mizerně. Myslím, že pokud se domnívá, že se na palubu těch lodí vejdou celé dvě legie, je to od něj hodně nerealistické. A císař by musel nařídit jejich zrekvírování, o čemž silně pochybuji."
Přesně o tomtéž přemýšlel i Kesepton, a kromě toho to byly zbytečné úvahy, protože císař je odmítl vpustit i do vlastního města, za mohutné hradby a opevnění, které byly proslavené po celém světě.
"Ano, pane. Vyřídím mu to."
"Pokud jsem to pochopil dobře, už jste byl i v paláci."
"Za dvě hodiny se mám vrátit pro zprávu, pokud nějaká bude."
Irhan se stisknutými rty přikývl. "Obávám se, že císař je velice nepředvídatelný. Je nechvalně známý svou neloajálností."
Irhan si povzdechl, vstal a začal přecházet po místnosti s rukama založenýma za zády.
"Tohle musíte říct generálu Paxionovi v naprostém soukromí, rozumíte?"
Hollein přikývl.
"Císař je momentálně posedlý intrikami, které proti němu spřádá jeho matka. Abych byl k němu spravedlivý, musím přiznat, že jeho matka má sklony k trávení vlastních synů. Měla tři a dva z nich už otrávila. Má raději svého synovce. V současné době převládá u dvora názor, že zavolat Argonathské na pomoc byla chyba. Všichni se bojí, že když pustí argonathské barbary do města, stanou se novým silným hráčem v boji o moc, který vedou nejsilnější rody. Zároveň ti chytřejší z nich vědí, že pokud mají sephisty odrazit, budou nás zoufale potřebovat. Proto se nemohou shodnout, co císaři poradit."
Irhan si těžce povzdechl.
"Vyřiďte generálovi, že se pokusím spojit dohromady ty, kteří nás podporují, a změnit císařův názor. Naneštěstí je zajatcem názorů své sestřenice, princezny Zettily. Je radikální členkou kultu GingoLa. Kdo ví, co mu radí? Je to velmi složitá situace."
Kesepton vypil sklenici studené vody. Potom zavedl řeč na skutečný důvod své návštěvy.
"Kupče, musím se vás zeptat, kde je jistá mladá žena z Marneri, jmenuje se Lagdalen Tarcho."
"Jistě, kapitáne, velmi dobře ji znám. A vy jste samozřejmě její manžel. Musím říci, že je mi velkou ctí setkat se s vámi, s hrdinou z Tummuz Orgmeen." Irhan se na něj zářivě usmál.
"Ano, kapitáne, dokonce i tady dostáváme zprávy z rodného města. Oženil jste se velmi dobře, mladý muži. Je to krasavice, a ze samotného rodu Tarcho."
"Ano, pane," řekl Hollein. "Je tady?"
Irhan si ten okamžik vychutnával.
"Ano, myslím, že ano. Pomáhá v horním patře, hm, lady Ribele."
"Ribele?" Holleina to zmátlo. Kdo je Ribela? Kde je Lessis?
"Ano, velké čarodějce z Ostrovů, skutečné Královně myší."
Hollein překvapeně vytřeštil oči, to jméno už slyšel. Irhan se uchechtl. Kde je ale Lessis?
"Prosím, jděte nahoru, kapitáne, a navštivte svou ženu. Jsem si jistý, že by mi nikdy neodpustila, kdybych na tom netrval. Je to pokoj úplně nahoře vpravo."
Hollein vyběhl po schodech. Na druhém odpočívadle si jej síťkou na dveřích všimla lady lnula, pak se odvrátila a

zvedla dýmku, ze které čadila batshooba.
Kapitán se dostal až do horního patra. Bylo opuštěné, všichni sloužící se čarodějky báli. Otevřel dveře a nahlédl dovnitř.
Uvnitř bylo přítmí a ozývaly se odtamtud zvuky, jako by se někdo dusil. Zaváhal. Co kdyby přerušil nějaké důležité kouzlo? Ale když se nepodívá, neuvidí Lagdalen. Vklouzl dovnitř. Zvuky zněly stále hrozivěji.
Jeho oči přivykly šeru a konečně uviděl pozoruhodnou ženu, oblečenou v černém sametu, která vypadala, že je na tom velmi zle. S nataženýma nohama seděla na podlaze, zády se opírala o stěnu a ruce měla na krku, jako by sama sebe rdousila. Vydávala zvuky, jako by se dusila.
Na malém pravoúhlém oltáři poblíž čadilo kadidlo. U dveří stál stůl a na něm mísa s krajíci chleba.
Podivnost situace nezakryla skutečnost, že tady je něco velmi špatně. Lagdalen nebylo nikde vidět. Opatrně se k ženě přiblížil. Něco mu proběhlo pod nohama. Myš. Na podlaze jich bylo několik.
Žena se už téměř udusila. Klekl si vedle ní, uchopil ji za zápěstí a pokusil se jí odtáhnout ruce. Nešlo to, držela je tam síla větší, než jakou by mohl mít jakýkoli člověk. Zapřel se nohou o stěnu a zkusil to znovu.
Zvedla k němu oči a pokusila se něco říci. Neozval se téměř žádný zvuk.
"Co se děje? Co mohu udělat?" vykřikl.
V očích jí vzplanula divoká naděje. Polkla a dusila se a pak se jí s velkým úsilím podařilo zakrákat: "Nakrmte myši! Hned!"
"Nakrmte myši," zašeptal nechápavě a pak si spojil mísu s chlebem na stole s myšmi na podlaze. Obrátil se a vysypal chléb na podlahu.
Vyhladovělé myši se k olejem nasáklému chlebu seběhly jako malé šedé blesky. Zhltly ho během několika okamžiků. Při pohledu
na mizející chléb Holleinu Keseptonovi lezly oči z důlků. V míse bylo dost jídla pro několik lidí a během pěti vteřin se po něm jen zaprášilo. A ten asi tucet myší vypadal pořád stejně.
Teď však vyskočily na malý oltář a začaly velkou rychlostí kroužit kolem čadícího kadidla.
Žena se s křečovitým trhnutím probrala a zhluboka zavrčela. Kesepton se odtáhl. Pomalu, jako by přemáhala neviditelného útočníka, který se je tam snažil udržet, sundala ruce z krku.
V očích se jí na okamžik zablesklo, rychle vychrlila několik tajemných slov a divoce sebou škubla. Ozvalo se hlasité prasknutí a Kesepton ucítil ostrý zápach, který se postupně vytratil.
Žena se pomalu zvedla. Do tváře se jí vracela barva.
Hollein na ni zíral, ohromený zvratem událostí.
"Jste v pořádku, paní?" začal.
Oči jí podivně zazářily.
"Děkuji vám, mladý muži. Unikla jsem jenom o vlas. Za vaši pomoc vám z celého srdce děkuji. Avšak něco mě trápí. Měla by tu být vaše žena, jak se domnívám, Lagdalen. Ale není. Na druhou stranu vy byste tady být neměl, ale jste. Záhada."
"Kde může být?" zeptal se Hollein a srdce se mu sevřelo náhlým strachem. "Před chvílí jsem vyšel po schodech a nikde jsem ji neviděl."
Čarodějka prozkoumala pokoj.
"Žádné známky zápasu. Ale zanedbat důležitou povinnost, to se k ní nehodí. Něco není v pořádku. Budu to muset vyšetřit."
Ribela vyrazila ke dveřím, ale pak se zastavila a otočila se k němu.
"Rozumím tomu tak, že generál Paxion se utábořil mimo hradby a čeká na císařovo rozhodnutí."
"Ano, paní."
"Pojďte se mnou, kapitáne, musíme Lagdalen najít. A pak mě zavedete za generálem Paxionem."
KAPITOLA 25
Generál Paxion vyslechl špatné zprávy mlčky. Když mladý kapitán odešel, zhluboka vzdychl a zabořil se do polního křesla.
Co provedl, že si zasloužil tohle? Vždy povinnosti plnil a legiím sloužil dobře. Nyní budou jeho kariéra, a možná i život, zmařeny.
Nebyla žádná naděje, že Kadeiňany přesvědčí, aby se obrátili a bojovali. Byli rozhodnuti okamžitě odplout domů. Paxion je nedokázal vyburcovat ani zařídit, aby se ho báli tak, jako se báli Hektora.
Vrchotem všeho byla velká čarodějka, která byla ve městě a chtěla jej vidět. Tohle bude zaručeně problém! Nejspíš z něj udělá žábu.
"Posel!" zakřičel po minutě chmurného rozjímání.
Rychle napsal vzkaz a poslal ho generálu Pekelovi. Během dvaceti minut se v Paxionově velitelském stanu shromáždili všichni starší důstojníci.
Rychle jim popsal situaci a nic nevynechal.
"Situace je hrozivá, pánové. Buď se můžeme pokusit násilím si vynutit vstup do města, zabrat lodě, které tam najdeme, a dostat muže domů tímhle způsobem, nebo pochodovat na jih k pobřeží, kde se můžeme pokusit nalodit na argonathské lodě. Na pobřeží bychom se mohli dostat za sedm až deset dní. Jak dlouho bude městům trvat, než shromáždí dost velkou flotilu, aby nás mohla odvézt domů, to nedokážu odhadnout. Naše čarodějka si myslí, že alespoň tři týdny, ale mohly by to být měsíce."
Paxion hleděl na Pekela se zjevnou nechutí. "To už budeme obklíčeni obrovskou armádou sephistů. Jejich zásluhou se země na druhé straně vylidňuje, všechny odvádějí. Říká se, že hadí bůh přiměje dokonce i staré báby, aby se chopily

zbraní a vrhly se na nás."
Generál Pekel zrudl zlostí. Věděl, co si marnerijští muži myslí. Kadeinští velitelé se také tvářili zaraženě. Velitel Porteous Glaves, který seděl v marnerijské skupině až vzadu, byl bledý jako stěna.
Pro Glavese to byla poslední kapka. Pochodovala na ně obrovská armáda černě oděných fanatiků a díky slabomyslnému císaři byli polapeni vně hradeb. Budou tady sedět a hádat se, co dělat, tak dlouho, až sephisti dorazí, obklíčí je a všichni skončí upečení zaživa na žhavém uhlí.
Všechno, co chtěl, byla bezpečná cesta ven z téhle pekelné hrůzy. Znovu zauvažoval o té podivné nabídce, kterou dostal od tajemné kněžky Gingo-La, když jej navštívila ve stanu. Existovala pro něj cesta ven a nemusel by udělat téměř nic.
Když Paxion ukončil poradu a muži vstali a vyšli ven, Porteous Glaves se rozhodl dát kněžce, co chtěla. Vypadalo to jako poslední možnost, jak uniknout záhubě, kterou předvídal.
Jitro následujícího dne bylo slunečné a jasné. Velitel Glaves vyšel ze stanu a procházkovým krokem se vydal k úseku draků. Když ucítil dračí zápach, pokrčil nos - bylo to trochu, jako kdyby cítil koně, ale ostřejší. Ale bylo mu to celkem jedno, protože brzy bude od toho všeho daleko.
"Dragonýre Hatline!" zavolal, když přišel blíž. Dragonýr, jehož pohled na velitele regimentu zjevně trochu zneklidnil, si nasadil čapku a uhladil uniformu.
"Dobré ráno, pane." Hatlin řízně zasalutoval. Glaves pozdrav mnohem nedbaleji opětoval a vzal dragonýra za loket.
"Dnes ráno jsem mluvil s dřevorubci. Kuchaři potřebují nějaké dřevo a stavitelé chtějí pár osm stop dlouhých klád. Dřevo, které jsme nakoupili, je asi osm mil jižně."
"Dobře, pane, kolik jich potřebujete?"
"Řekl bych tři draky a samozřejmě i jejich dragonýry. Z draků chci Vloka, Chektora a Zlomeného Palcáta."
Dragonýr Hatlin zvedl obočí. Tohle bylo vůbec poprvé, kdy dal velitel najevo, že jména draků ze 109. oddílu zná.
"Ano, pane. Přesně tyhle draky?"
"Ano, dragonýre."
Hatlin byl zmatený. "Oni něco provedli, pane? Něco, o čem nevím?"
"Ne, dragonýre, nic takového. Pošlete ty draky, které jsem určil. Večer budou zpátky."
"Ano, pane. I když bych místo Chektora raději poslal Chama. Starý Chek má ještě stále nohy ve špatném stavu a potřebuje co nejvíc odpočívat pro případ, že před sebou máme dlouhý pochod."
Velitel Glaves se nad tím zamyslel a přikývl.
"Dobrý nápad, dragonýre, dobrý nápad. Se Zlomeným Palcátem a Vlokem pošleme Chama. Dohlédněte na to. Za půl hodiny se budou hlásit u zásobovacího důstojníka."
Hatlin rozkaz provedl. Drakům slíbili pivo a při večeři zvláštní příděl navíc. Chvíli reptali, ale nakonec se zvedli a odešli. S nimi vyrazilo pět mužů, kteří si měli odbýt trest a naštípat stromy, které draci porazí.
Vydali se do osm mil vzdáleného lesa, ležícího na okraji města. Tam jim ourdhijský dodavatel ukázal tu část lesa, kterou legie koupila.
Draci Bazil z Quosh, Vlok a Cham dostali obrovské sekery, trollí sekery, které si legie už dávno pořídila na užitečnější věci.
Dragonýři tady byli proto, aby svým svěřencům pomohli a byli něčím užiteční. Po většinu času to znamenalo, že se drakům nepletli do cesty.
Káceli většinou jasany, jejichž kmeny měly v průměru něco přes stopu. Takové stromy dokázali draci porazit několika údery.
Od noci strávené v Kwa spolu Relkin se Swanem sotva promluvili. Swane a Tomas měli stále ještě na tvářích modřiny. Tomas navíc přišel o dva přední horní zuby a byl příliš sklíčený, než aby s někým mluvil.
Přestože to nebylo snadné, Relkin nakonec z Mona dostal, co se stalo. Mono měl kolem očí velké černé podlitiny, natržené pravé ucho a těžce pošramocené sebevědomí.
Muž, o kterém si mysleli, že je pasák, jim řekl, ať na něj počkají ve dvoře pivnice. Mysleli si, že jim sem holky přivede, a zatímco čekali, vyprávěli si vtipy a smáli se. Náhle se přihnal tucet mužů, ozbrojených holemi, kteří je ztloukli do modra. Moment překvapení a proti přesile neměli šanci.
Naštěstí pro všechny byla dokonce i Relkinova vlastní dobrodružství příliš znepokojující na to, aby se jimi chvástal.
Čas od času na Miranswu toužebně myslel a byl zvědavý, kde je.
Usoudil, že nejspíš někde zpátky v paláci. Zdálo se, že ho osud neustále svádí dohromady s dívkami, které patřily ke zcela jiné společenské třídě. Věděl, že je jen chudý sirotek z Quosh, jiný druh člověka, než byly princezny. Z nějakého důvodu neměl vůbec chuť se před ostatními s Miranswou vychloubat.
Proto byli to ráno dragonýři zticha, na kteroužto skutečnost draci za pochodu neustále poukazovali. Když došli k lesu a draci se pustili do práce, chlapci se od sebe oddělili a připojili se ke svým drakům, a s těmi toho moc nenamluvili.
Stromy pravidelně padaly a muži, kteří tu byli za trest, je řezali, sekali a vršili na hromadu. Jak slunce stoupalo po obloze, začínalo být horko a všichni se svlékli do pasu. V práci však nepolevili, protože dobře věděli, že dokud všechno určené dřevo nepokácí, nenařežou a neodešlou, žádný odpočinek nebude.
Naložili jeden vůz, pak druhý a byli v polovině třetího, když dorazil malý vozík se čtyřmi soudky piva pro dřevorubce. Se souhlasným řevem muži zahodili nářadí a narazili soudky. Draci si vzali každý svůj a nalili i dragonýrům.
Popíjeli pivo a k obědu si dali chleba, sýr a nakládané okurky. Draci si na chleba dali akhu a každý snědl tucet bochníků.
Dopili pivo a brzy začali být velmi ospalí. Jeden po druhém si muži, chlapci i draci lehli a usnuli. Mezi zbylými jasany a borovicemi se rozléhalo chrápání.

Všichni usnuli, a tak nikdo neviděl vůz, který o pár minut později přidrkotal na mýtinu. Ven vyskákal tucet mužů a ti se rozběhli prohlédnout si draky a dragonýry.
Relkina poznali podle chybějících modřin v obličeji. Popadli jej, svázali a strčili do vozu. Tři muži se snažili omotat kožené řemeny kolem děla draka, jehož ocas vypadal jako zlomený. Provazy připevnili k dračímu joboquinu a kladce ve voze. Muži zatáhli za provaz a brzy se jim podařilo draka zvednout a položit do vozu.
Za zvuků práskajícího biče vůz rychle odjel, hned poté, co muži spícím Marnerijcům ukradli měšce a nože.
KAPITOLA 26
Lagdalen Tarcho probudilo skřípání provazů a zápach řeky. Měla zavázané oči, spoutané ruce i nohy a ležela na čemsi tvrdém a hrbolatém. Slyšela šplouchání vody na přídi a cítila pohyb, takže pochopila, že je na malé lodi.
Nejprve si nemohla vzpomenout, jak se sem dostala. V pokoji v nejvyšším patře domu kupce Irhana pozorovala lady Ribelu, jak vyvolává mocné kouzlo. Myši běhaly a ona je měla nakrmit, až budou unavené.
A pak už nic, její vzpomínky narážely na holou zeď. Ať se snažila, jak chtěla, nevzpomněla si na nic, co by její přítomnost ve člunu vysvětlovalo.
Chvíli ležela a zkoušela pouta. Spoutali ji velmi obratně a nemohla se téměř ani hnout. Loď se dál houpala na vlnách a Lagdalen čas od času zaslechla i jiné zvuky, namáhavé oddechování a zvuk lana na kladce.
A pak si náhle vzpomněla. U dveří se ozval nějaký zvuk. Otočila se a stáli tam, tiší muži s tmavýma očima a strašnou silou. Srazili ji k zemi, jeden z nich jí přitiskl na obličej látku napuštěnou éterem a ona okamžitě ztratila vědomí. A teď ležela v lodi, spoutaná a se zavázanýma očima. Unesli ji, to byl jediný možný závěr.
Srdce jí pokleslo. Domýšlela si, že ji vezou k nepříteli v Dzu. Zdálo se, že malou Laminnu už nikdy neuvidí. Tato myšlenka se nad ní už od počátku jejich výpravy do Ourdh vznášela jako vzdálený temný mrak. Lagdalen už čelila smrti a věděla, jak skutečná může být. Myšlenka, že by teď mohla zemřít, nebyla vůbec přehnaná. Ubohá malá Laminna! Ubohá Lagdalen.
Loď zakotvila a někdo Lagdalen zvedl a podal komusi na přístavním molu. Bez dlouhých cavyků ji hodili na další tvrdou plochu. Zapráskal bič a vycítila pohyb. Přenesli ji do vozu.
Vůz nejel daleko, snad míli nebo dvě. Slyšela, jak se otvírají vrata a zase se za ní zavírají. Zvedli ji na nosítka, všude kolem štěbetaly ženské hlasy v nějakém ourdhijském jazyce, který byl podobný uldu, ale zároveň dost odlišný, takže mu nerozuměla. Pak
ji přenesli na místo ozvěn, kde panovalo nápadné ticho a chlad. Zvedli ji z nosítek a položili na slámu. Nos jí naplnily zápach slámy a vůně jasmínového parfému. Někdo vzdychl a pohladil ji po tváři a po těle. Ozval se další vzdech a zaslechla zvuk otvíraných a zavíraných dveří. Ponechali ji v tichu, ležící na boku na sláme uvnitř mohutné stavby.
Nic neslyšela, a tak se pokusila posunout pásku na očích, aby něco zahlédla. Přitáhla kolena k obličeji a začala na tom pracovat. Páska byla uvázaná velice pevně a trvalo to dlouho, ale pokud zaklonila hlavu, nakonec se jí podařilo vidět alespoň levým okem.
Výsledek ji zklamal, ale bylo zde velice slabé světlo. Většinou pocházelo z portrétu bohyně Gingo-La, zobrazené zde v její nejstrašnější podobě. Byla rudá jako oheň, měla sedm rukou a v každé z nich třímala nůž nebo uťatou hlavu. Tvář však měla světle hnědou a krásnou a klidné oči, snící jedině o vyšších úrovních nebe. Zdrojem světla byla fosforeskující barva, použitá na strašlivé nože, které držela, a na slunce, měsíc a hvězdy nad ní. Lagdalen nikdy nic takového neviděla a zneklidnilo ji to. V Argonathu žádné obrazy Matky nebyly.
Ve světle nožů Gingo-La rozeznala v poměrně velké místnosti několik předmětů. Stál tam stůl, dvě křesla a cosi tmavého, co snad mohla být truhla.
Znovu vyzkoušela pouta a brzy si uvědomila, že sama se nikdy neosvobodí. Po chvíli se natáhla zpátky na lůžko a snažila se nemyslet na osud, který ji čeká. Nemohla dělat nic než čekat, až si pro ni zase přijdou.
Když se ke Královně myší dostala zpráva, že císař odmítl legiím povolit vstup do města, konečně ji přemohl hněv. S nadávkami se zvedla a vyrazila přímo za generálem Paxionem. Brzy poté mířila opět do paláce, ale tentokrát ji doprovázel Hollein Kesepton a šest talionských kavaleristů.
Stráže u brány a kavaleristi na sebe skoro zaútočili, ale Ribela stráže omámila kouzlem a ty nechaly Argonathské bez dalších okolků projít.
Jakoby z dálky slyšela Ribela Lessisin hlas, který jí radil, aby při práci v terénu šetřila síly. Ale Ribela už neměla dále chuť tolerovat ourdhijskou nestoudnost. Byli to muži, byli to lháři a věrolomní nevděčníci. Už jich měla právě tak dost.
V paláci opět narazili na zeď ticha. Mezi ně a císařovy pokoje se postavilo dvanáct eunuchů v šarlatových rouchách a s ucpávkami v uších. Budou s nimi komunikovat pouze pomocí křídy a břidlicových tabulek. Budou psát jen v uldu.
Ribela pokynula kapitánu Keseptonovi. Natáhl se a nejvýše postavenému eunuchovi vytrhl ucpávky z uší.
Ribela vyslovila několik slov moci a pak deklinaci. Chlapíka sevřelo malé kouzlo a ona se mu mohla podívat do očí.
Brzy poté ji a kapitána vrchní eunuch vedl královskými komnatami. Došli k dvoukřídlým dveřím, u kterých stály stráže. Strážci byli hluchonění, ale když si přečetli pokyny, které jim vrchní eunuch napsal, otevřeli dveře.
Ribela vrazila dovnitř.
Císaře a jeho dvůr takové vniknutí omráčilo. Ribela jim nedala možnost, aby se vzpamatovali. Okamžitě začala zuřivě spílat jim, jejich neschopnosti a všeobecné zbabělosti. Přirovnávala je ke kapounům, urážela jejich odvahu a přitom nad nimi splétala kouzlo.
Banwi se chystal zaječet rozkaz, aby tu ženu v černých šatech se stříbrnými myšími lebkami okamžitě popravili, ale jakmile ty strašné oči zachytily jeho pohled, nedokázal nic říci. Mohl jen sedět a naslouchat té tirádě. Po chvíli se zaměřila na něj osobně, naklonila se k němu a v děsivých podrobnostech mu začala popisovat strašlivý osud, který jej čeká, až nepřítel zvítězí a odvleče ho zpátky do Dzu jako zajatce.
Na pár hodin se toho všeho zbavil, ale ona to vrátila. Bylo to přesně tak, jak předpovídala kohoutí hlava. Démon v Dzu

ho sní, pomalu jako bonbón. Banwi zaječel, spadl z trůnu a s pěnou u úst sebou tloukl na koberci.
Vložil se do toho tělnatý monstekir, Bornok z Chaji.
"Táhni, čarodějnice, už jsi odvedla svou práci. Císař dostal záchvat."
Byla to naprostá pravda. Malý císař zároveň řval vzteky a žvýkal koberec. Ribela bleskově vyslovila deklinaci a záchvat přerušila. Banwiho tělo ochablo.
Vpřed se vrhl další monstekir. Na sobě měl honosný oděv ze žlutého a zeleného hedvábí s bílými nohavicemi a mohutnými vycpávkami na ramenou.
"Paní čarodějko z Ostrova, smím doporučit, abychom teď císaře uložili na lůžko?"
"Ne!" vyštěkla Ribela. "Musí vydat rozkaz, aby Argonathské okamžitě pustili do města."
Monstekirové, stekirové i nejvyšší vezír, všichni sebou se zasyknutím trhli. Ribela se ze všech sil snažila ovládnout.
"Nemůžete je nechat venku. Jsou vaší jedinou nadějí, že toto město vydrží blížící se obléhání."
Všichni kolem si začali nervózně olizovat rty. Situace se jim vymykala z rukou. Všichni slyšeli, že sephisti jsou v polovině cesty do Ourdh. Během několika hodin budou jejich zvědové na předměstí.
Banwi fňukal.
"Přestaňte s tím pitomým kňučením!" Ribela přešla k Banwimu, sklonila se k němu a znovu se mu podívala do očí.
Banwi vstal. Z tváře se mu vytratila barva. Chraplavým hlasem si vyžádal psací potřeby. Rozkazy zněly otevřít brány a vpustit Argonathské dovnitř.
Paxion okamžitě začal přesouvat vojsko do města.
V mohutných městských hradbách bylo přesně pět bran. Každá z nich byla středem malé pevnosti. Každou měly bránit dva tisíce mužů. V hradbách bylo sedm dalších bašt o poloviční velikosti než pevnosti u bran a každá z nich měla mít posádku tisíce mužů. Hradby měřily sedmnáct mil, byly vysoké čtyřicet stop a každých dvě stě yardů měly padesát stop vysokou hlásku. Teoreticky mohlo hradby udržet i poměrně malé vojsko o síle asi patnácti tisíc mužů.
Paxion se setkal s generálem městské stráže, která měla hradby na starosti. Generálem byl monstekir z Bogry, otylý muž jménem Sosinaga Vokosong. Lord Vokosong byl ve své společenské třídě
výjimkou. Byl to zkušený válečník a přítomnost Argonathských uvítal. S Paxionem se dohodli, že by Argonathští měli převzít část hradeb po obou stranách brány Fatan na severovýchodě města. Měli by převzít i obranu samotné velké brány Fatan. Zůstane tam jen pravidelná obsluha brány a pomocný stavitel. To lordu Vokosongovi umožní doplnit prořídlé osádky ostatních bran o další dva tisíce císařských vojáků.
Za soumraku byly legie na místě.
Když skupina vysoce postavených mužů spatřila tyto přípravy, shromáždila se ve velkém domě v Solusolu, městské čtvrti jižně od Zody.
Většinou šlo o vysoce postavené úředníky státní správy, ale bylo zde i několik obchodníků.
Navzájem se pozdravili zdviženými dlaněmi a zavřením očí, znakem zasvěcenců z Padmasy. Sami sebe nazývali "čaroději" a toužili dovědět se více z velkých znalostí Padmasy.
Oslovil je muž, kterého znali pouze jako Čaroděje. Naslouchali mu v uctivém tichu. Okamžitě začnou s agitací proti argonathským "vetřelcům". Argonathští jsou nečistí a nebudou provádět rituální zvířecí oběti. Přivolají na lidi mor. Ví se o nich, že jsou posedlí sexem a budou znásilňovat všechny, muže, ženy i děti. Okamžitě je třeba vypustit řeči o znásilňování a únosech dětí. Je nutné do děsivých podrobností popisovat barbarské obscénní sexuální orgie. Také se říká, že Argonathští jsou hrabiví a lační peněz. Co nejvíce se bude mluvit o loupežích a vloupání, aby to u obyvatel města podnítilo emoce.
Agenti jej vyslechli a vyrazili, aby odvedli svou práci.
KAPITOLA 27
Dým byl vždy první známkou příchodu sephistů. Když zafoukal severní vítr, feddové zvedli hlavy a ucítili hořící zemi.
Dorazili uprchlíci a oni se k nim brzy připojili a po přeplněných cestách zamířili na jih.
Slyšeli, že sephisti berou všechny, malými dětmi počínaje a starými bábami konče, a posílají je do hrůzu nahánějícího města Dzu. Slyšeli, že se odtamtud ještě nikdy nikdo nevrátil.
Obvykle jen několik hodin po nich dorazili první zvědové, malí muži na tmavých stepních ponících, bagutští jezdci ve službách mágů. Baguti se vrhli na každého, kdo před nimi neutekl. Pochytali všechny staré, nemocné a děti a okamžitě je odvezli na sever.
Pak se objevili další jezdci, oddíly mužů v černém, kterým v očích zářil fanatismus uctívačů Sephise. Většina z nich na sobě měla části brnění, ukořistěné poražené císařské armádě. Ve vesnicích hledali uprchlíky a zásoby jídla. Posílali zprávy zpátky ústřednímu vojsku.
Pak jeli dál za Baguty.
A brzy se ozvalo dunění bubnů, dunění, které oznamovalo příchod armády. Stovky bubnů bubnovaly nekonečné bum, bum, bum, bum, které jako by vládlo světu a naplnilo ho strachem. A nakonec se na obzoru objevily první masy mužů v černém. Houfy se brzy změnily na nekonečné zástupy, proudící po všech cestách.
Rozdělení do početných oddílů jich desítky tisíc pochodovaly kolem a v očích neměly nic než fanatický, hypnotický lesk.
Celé hodiny bylo slyšet dunění bubnů a vidět jen řady pochodujících mužů a pak bylo konečně po všem. Zástupy náhle zmizely a za nimi jel už jen zadní voj, dlouhá řada jezdců, připravených zabít všechny opozdilce. A když přejeli, dunění bubnů pomalu utichalo, až po nich zůstala jen hořící pole.
Na jihu ve velkém městě Ourdh zavládla panika. Vyšší vrstvy prchaly ve vozech a kočárech do jižních oblastí říše a ucpaly cesty k jižním branám. Další až po okraj naplnili lodě, které vyplouvaly
z přístavu, ochotné raději riskovat setkání s říčními piráty. Ale obrovské množství prostých lidí nemělo kam jít.

Muži z císařské armády zatím spolu s argonathskými legiemi připravovali obranu. Jednotlivé regimenty dostaly přiděleny úseky hradeb, které měly bránit. Armádní stavitelé a dračí oddíly se sešli, aby naplánovali obranu proti podkopání. Draci byli vycvičeni v zacházení s lopatou a krumpáčem a obvykle pracovali ve třech, jeden s krumpáčem a dva s lopatou. Když se unavili, vystřídali je a oni zatím doplňovali energii pivem a jídlem. Při takovém postupu dokázali za neuvěřitelně krátkou dobu vykopat rozsáhlé tunely.
Naplavená půda tady na rovině v okolí Oon se na kopání podkopu obvykle příliš nehodila, protože bývala často podmáčená. Nicméně v Ourdh už po mnoho týdnů nepršelo, a tak byla dostatečně vyschlá. Paxion v té oblasti očekával značné nepřítelovo úsilí.
Draci také uměli shazovat obléhací věže. K tomu byli vybaveni dlouhými tyčemi. Když pracovali ve skupině, obléhací věže shodit dokázali.
Při takové práci bylo samozřejmě nutné draky chránit. Uprostřed hradeb vztyčili řadu proutěných překážek.
Ourdhijské úřady si stěžovaly na dračí žravost. Každý z nich toho denně snědl tolik jako tucet mužů. Také příliš mnoho pili. Po jednom dnu takových stížností se generál Paxion rozhodl úředníkům ukázat, proč jsou draci tak důležití.
Úředníkům stručně vysvětlili nebezpečí podkopání hradeb. Hradby Ourdh byly mohutné a dobře postavené, ale bylo možné se pod nimi podhrabat. Jediný způsob, jak tomu zabránit, bylo vykopat protipodkop, zabít nepřátelské kopáče a jejich podkop zavalit.
Na kus trávníku na vnější straně brány vedoucí do císařského města se postavili tři mladí zelení draci s krumpáči a lopatami a začali kopat. Krumpáče vyrýpávaly šest stop široké drny a na lopatu se najednou vešel krychlový yard hlíny. Draci během několika minut vyhloubili deset stop hlubokou jámu. Ourdhijští úředníci změnili názor. Ode dneška draci dostanou tolik jídla a pití, kolik jen budou chtít.
Ukázka se odehrávala za slunečného dne, ale severní vítr způsobil, že mělo cenu obléci si lehký plášť. Když bylo po všem,
Porteous Glaves zamířil k pokojům generála Paxiona, které byly v druhém patře brány Fatan. Měl se u generála hlásit ohledně zmizení dragonýra Relkina a Bazila Zlomeného Palcáta.
Chvíli tam neklidně postával, zatímco generál dokončoval zprávu a odeslal ji po kurýrovi. Konečně se na něj Paxion podíval. Oči měl zarudlé a ve tváři vepsané vyčerpání.
"Ach ano, velitel Glaves." Znechuceně stiskl rty. Paxion odpor k tomuto muži a jeho pitomým koženým obojkům nikdy nepřekonal.
Glaves se mile usmál.
"Tak tedy, co jste zjistili, veliteli?"
Glaves rozhodil rukama a pokrčil rameny.
"Velice málo, pane. Indicií není mnoho. Jak víte, pane, vyrazili do lesa kácet stromy na dřevo pro kuchaře a stavitele. Kolem poledne se tam objevil vůz se čtyřmi soudky piva, v němž byl zjevně přimíchán uspávací prostředek, i když jsme žádný soudek ani jiný přímý důkaz nenašli. Všichni včetně draků na několik hodin usnuli. Když se probudili, byla už téměř tma a drak a Relkin z Quosh zmizeli."
"A váš názor, veliteli?"
Glaves předstíral znepokojení nad tím, co říká.
"Tedy, víme, že ten kluk v Kwa přelezl přes zeď a vrátil se s mladou ženou, zjevně šlechtického rodu. Myslím, že ji pak vrátili její rodině tady ve městě. Nicméně jsme ji nemohli vyslechnout. Mám určité podezření, že kluka nalákala, aby spolu s drakem sloužili její šlechtické rodině jako osobní strážci. Taková služba jim může vynést mnohem větší výdělek a jistě s menším rizikem než služba v legiích."
Glaves se na okamžik odmlčel. "Nechci dělat žádné ukvapené závěry, ale to podezření mě zneklidňuje."
Paxion hodil brk na stůl, vstal a začal přecházet sem a tam po místnosti.
"Něčemu takovému se mi nechce věřit. Měl jsem možnost se s těmi dvěma setkat a zdá se mi nanejvýš nepravděpodobné, že by dezertovali."
"To rozhodně, pane. Ten dragonýr koneckonců dostal Legionářskou hvězdu. Drakovi darovali nový meč, který vykovali
elfi kováři. Těžko věřit tomu, že by po takové velkomyslnosti z legie zběhli. Přesto nemůžeme tuto možnost pominout."
"Stejně mezi těmi dvěma událostmi nevidím spojení. Kdyby chtěli zběhnout, mohli to udělat už předtím."
"Možná se právě teď skrývají někde ve městě. Šlechtické rody mají velké možnosti. Třeba čekali, až se dostanou blíže k městu. Možná je k tomu dívčina rodina navedla a pomohla jim."
Paxion ztěžka polkl. Vypadalo to jako nesmysl. Jaké jiné vysvětlení by však přicházelo v úvahu? Jedině snad, že by chtěl nepřítel draka a dragonýra z nějakého důvodu zajmout. Ale nepřítel by ostatní spící draky a muže zabil. Nedávalo to smysl.
Nakonec Paxion velitele propustil a poslal pro kapitána Keseptona. Když kapitán zasalutoval a posadil se, Paxion mu předestřel Glavesovu teorii.
Kesepton ji prudce odmítl. Dvojice z Quosh byla vojáky tělem a duší a v roli cvičených opiček v nějaké bohaté cizí rodině by nikdy nebyla šťastná. Domníval se, že v tom nějakým způsobem mají prsty agenti nepřítele. Možná se na tom dohodli s místními zločinci. Drak a dragonýr, které jim měli odevzdat ke zkoumání a studiu.
"Proč by ale chtěli i chlapce?"
"Kdo zná draka lépe než jeho dragonýr?"
Paxion si povzdechl a zeptal se, jestli jsou nějaké nové zprávy o Lagdalen. Zjistila čarodějka něco? Kesepton, v jehož tváři starost vyryla hluboké vrásky, zavrtěl hlavou. Ani si nepamatoval, kdy se naposledy vyspal.
Paxion kapitána propustil a zůstal se svými myšlenkami sám. Čelil mnoha potížím, ale nic ho nezneklidňovalo tolik jako

tohle zmizení draka a dragonýra. Nemohl uvěřit tomu, že by z legie zběhli, prostě nemohl.
Porteous Glaves mezitím v rikše projížděl přeplněnými ulicemi k zadnímu vchodu chrámu Gingo-La. Tam se představil a požádal o okamžité setkání s kněžkou "Fulaan".
Zavedli jej do tmavé místnosti a řekli mu, ať se posadí do nízkého křesla.
Rozsvítilo se kalné červené světlo a před sebou spatřil postavu na trůnu.
"Chtěl jsi mne vidět?" zeptal se známý hlas. Ten hlas, který mu nabídl útěk oplátkou za draka a dragonýra. Mluvila veriem se slabým přízvukem.
"Ano. Máte, co jste chtěli."
Nastalo dlouhé ticho.
"Ano."
"A já si chci promluvit o tom, co chci já."
Ještě delší ticho.
"Už jsme to uvážili. Měli jsme dojem, že jsi hlupák a mohli bychom tě snadno podvést. Koneckonců, jsi zrádce. Pokud ve tvé legii zjistí pravdu, myslím, že tě pověsí."
Glaves se potil. Žena pokračovala.
"Avšak rozhodli jsme se nepodvádět. Ani jsme nepřistoupili na myšlenku, že bychom tě jednoduše zabili. Nebo tě zotročili, vykleštili a poslali do nějakého odlehlého města."
"Ne!"
"Bez jazyka a varlat bys brzy zmizel v anonymitě."
Glaves si otřel čelo. Zdálo se, že noční můra nikdy neskončí. Copak z toho nevede žádná cesta ven? Tihleti prolhaní zákeřní Ourdhané.
"Ne," řekla žena, "místo toho jsme se rozhodli dodržet naší část dohody. Takže mi teď můžeš říct, co pro tebe můžeme udělat."
Glaves ztěžka polkl a v ústech mu vyschlo. Už nikdy, nikdy nevkročí za hranice Argonathu!
"Potřebuji člun, ale teď ještě ne. Uprchnu jen tehdy, když budu přesvědčen, že je vše ztraceno a že se nepřítel dostane za hradby."
Žena se zasmála přízračným smíchem. "Tak je to tedy. Chceš, abychom, až přijde čas, pro tebe měli připravený člun."
"Ano."
Znovu ten hrůzu nahánějící smích. "Tak se stane."
KAPITOLA 28
Relkinovi se zachvěla víčka a otevřel oči. Zasténal a pokusil se obrátit, ale ukázalo se, že má na rukou pouta, která jsou řetězem připevněná ke kruhu v kamenné zdi. Ležel ve vlhké kamenné kobce. Odněkud shora dovnitř komínem ve stropě přicházelo kalné světlo. Ležel na čerstvé slámě, pod kterou byla dlažba.
Unaveně se přitáhl do o něco pohodlnější polohy. Jak se sem při všech starých bozích dostal? Zatkli ho? Co provedl, že si zasloužil takové zacházení?
Ať se snažil, jak chtěl, vzpomínal si jen na kácení dřeva. Tvrdě pracovali, slunce pálilo a pak přijel vůz s obědem a pivem, kterým ho mohli spláchnout.
Potom si jen mlhavě vzpomínal, jak hned po obědě pocítil malátnost a silnou potřebu si zdřímnout. A to bylo zvláštní, protože měl jen jeden doušek piva.
Po chvíli došel k závěru, že buď pivo, nebo jídlo obsahovalo omamný prostředek.
Ale kdo by něco takového udělal a proč?
Omámili jej a unesli. Což znamenalo, že se o jeho draka ani o velkého Zeleného Purpura nemá kdo starat. Jeho dragonýrské srdce se při té myšlence rozbušilo. Když je nebude chránit, mohou je otrávit a kdo ví, co ještě.
Pak se dal do prohlížení řetězu a kruhu ve stěně. Řetěz byl těžký a dobře udělaný. Kruh ve zdi vypadal, že by odolal síle Zlomeného Palcáta, nebo dokonce i Zeleného Purpura.
Přesto řetězem škubl. Držel pevně. Relkin se rozhlédl kolem po nějakém nástroji, který by mohl na řetěz použít. Nic nenašel. Jeho opasek, dýka, a dokonce i boty byly pryč, a jemu zůstala jen tunika a nohavice.
Dokud pro něj někdo nepřijde, zůstane tady trčet. Pokusil se vyhnat z hlavy všechny myšlenky na to, co by s ním jeho věznitelé mohli chtít udělat. Nebylo to snadné. V Ourdh žilo obrovské množství otroků a velká část z nich měla vyříznutý jazyk. Jeho budoucnost náhle vypadala pochmurně a velice nejistě.
Nakonec se kalné světlo začalo vytrácet a Relkin si domyslel, že den se chýlí ke konci. Padla tma a Relkin napínal uši, aby něco zaslechl.
Po dlouhou dobu však ticho nic nenarušilo, až náhle poblíž zaslechl bouchnutí, pak kroky a nakonec někdo odemkl a otevřel jeho celu.
Dovnitř se vsunula pochodeň a v jejím světle uviděl tři ženské postavy, od hlavy k patě zahalené v černém garubu. Tváře ukrývaly za závoji. Nezastřeně si jej prohlížely a bavily se o něm v jednom z jazyků Ourdh, nepoznal ale ve kterém.
Společně se zasmály velmi zneklidňujícím smíchem a jedna z nich se natáhla a štípla ho do tváře. Zavrčel na ně a ony se opět zasmály. Pak se sebraly, vyšly z cely ven a nechaly jej znovu ve tmě.
Hlavou se mu jako v horečce honilo stále více otázek. Musí nějak utéct a dostat se včas zpět ke 109. dračímu, aby ochránil své draky. Nějak se odtud musí dostat.
Žádné řešení jej nenapadlo. Po chvíli začal dřímat. Ve snu se vrátil zpět do katakomb pod městem Tummuz Orgmeen. Armáda krys jej na zádech nesla tunely, osvětlenými světélkujícími řasami, pokrytými slizem. Do ucha mu šeptal hlas, který jej povzbuzoval, aby neztrácel naději. Otočil se, aby se podíval, kdo to mluví, a spatřil jen paprsek světla, jako

jasnou hvězdu zářící skrz mlhu. Byla to lady Lessis? Natáhl ruku do světla, to se rozplynulo a s ním i sen o Tummuz Orgmeen. Neklidně se vznášel na bouřlivém oceánu barvy olova pod bouřkovými mračny. Kolem poletovali draví ptáci. Znovu jej probudilo lehké šťouchnutí do ramene. Někdo se skláněl těsně nad ním, temnější postava než vše kolem. Zachytil vůni jasmínu. Ozvalo se škrtnutí a vzplál plamínek. Když si jeho oči přivykly, zjistil, že hledí do tváře Miranswě. Závoj si zvedla nad čelo. Na sobě měla garub.
Otevřel ústa, ale Miranswa mu přitiskla prst na rty.
"Zůstaň zticha!" sykla. Očima zalétla zpět ke dveřím.
"Jestli mě tady chytí, zabijí mě, rozumíš? A pak tady nebude nikdo, kdo by ti pomohl uprchnout, a skončíš pod čepelí bohyně a tvoje krev se při úplňku rozlije v chrámu."
Oči se mu bezděčně rozšířily.
"Čepel bohyně?"
Co to, zatraceně, mělo znamenat? Odkdy bere matka životy?
"Ano," řekla, "máš být obětován. Nejvyšší kněžky ovládají mocnou magii a obětují tě bohyni, aby získaly její podporu."
Ze všech sil se snažil zachovat klid.
"Dobře," zašeptal, "snad máš od těch pout klíč?"
Pozorně je prozkoumala.
"Ne. Ale teď znám číslo a vím, kde je klíč ukrytý." Zápalka dohořela. Vzápětí škrtla další.
"Mezitím zůstaň zticha, ať nepřitahuješ pozornost."
"Počkej chvíli," zašeptal. "Kde to jsem? Co po mně chtějí?"
Naklonila se k němu, ještě krásnější, než jak si ji pamatoval.
"Toto je Ostrov bohyně, uprostřed řeky."
"A proč já?"
"V těchto záležitostech je vždy lepší prolít krev cizinců. A ta dívka, se kterou budeš obětován, je také z tvého lidu."
"Dívka z Argonathu?"
"Ano. Dnes jsem ji viděla, když ji omývali v Matčině mléce. Svým barbarským způsobem je krásná. Bylo mi jí líto. Ale až zítra vyjde měsíc, podříznou jí hrdlo a její krev rozlijí po schodech. Pokud budeš stále tady, smísí se tvá krev s její."
Hlavou mu náhle proběhla strašlivá myšlenka.
"Ta dívka, kde ji vzali?"
Miranswa pokrčila rameny. "Nevím přesně... snad ve městě."
Lagdalen! Mohla to být jen ona.
"Musíme ji zachránit," zašeptal náhle odhodlaně.
"To je nemožné," řekla. "Už jen tím, že chci zachránit tebe, riskuji všechno. Nemůžeme ji zachránit. Drží ji v jiném žaláři pod velkým chrámem."
"Prostě mi řekni, kde je, a zbytek nechej na mně," prohlásil, i když se necítil zdaleka tak sebejistě, jak to znělo.
"Blázne! Mohu tě zachránit jenom jednou, na oplátku za to, cos pro mě udělal. Prokázal jsi, že jsi čestný muž, ale pokud tě znovu chytí, už ti nebudu schopná pomoci. Stejně už pro tebe riskuji život."
"Ano, samozřejmě, chápu to." Ta dívka z Argonathu však byla Lagdalen Tarcho, jak by se ji mohl nepokusit zachránit? Podívala se na něj naprosto znechuceným pohledem a sfoukla plamínek. Po chvíli uslyšel, jak za sebou zavírá dveře, nejprve ty u jeho cely a pak vnější. Potom vše utichlo.
KAPITOLA 29
Draka vzbudil hlad. Skutečná, nefalšovaná vyhladovělost, z níž málem chrlil plameny. Při starých bozích dračí pravlasti, přísahal by, že už měsíce tak netoužil po jídle. Měl pocit, jako by se mu " žaludek lepil na páteř.
Další zjištění bylo ještě nepříjemnější. Byl svázaný velice silnými provazy. Skutečně, byly téměř tak silné jako kotevní lana. Ruce měl připoutané k tělu a stejně tak i nohy a ocas. Dokonce i hlavu měl provazem kolem krku přitaženou k zemi. Ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu pouta přetrhnout, přestože se válel sem a tam po podlaze a narážel do dřevěných sloupů po obou stranách.
Zaklel v dračí řeči a natáhl krk. Světlo bylo kalné, ale čich mu okamžitě prozradil, že leží na dlažbě ve stájích. Draci vidí lépe než lidé a navzdory šeru dokázal brzy rozeznat nějaké podrobnosti. Na opačném konci byly široké dřevěné dveře. Štěrbinami kolem nich pronikalo dovnitř světlo. Zdvojnásobil své úsilí ohledně pout.
Bohužel byla velice důkladná. Pokusil se vykroutit krk tak, aby zuby v dolní čelisti dosáhl na jeden z provazů, ale provaz kolem krku měl utažený mimořádně pevně a jeho snahu rychle ukončil nedostatek vzduchu. Zalapal po dechu, nechal toho a znovu zaklel.
Několikrát si zařval o jídlo pro případ, že by jeho věznitelé čekali, až se ozve, aby mohli vběhnout dovnitř s nějakým teplým chlebem, sýrem, nebo snad i pečeným jehnětem. Bohové, pomyslel si, dokonce i legionářské nudle se spoustou akhy by přišly k chuti.
Po pátém zařvání se otevřely dveře a dovnitř vešli muži s kopími. Za nimi stály ženy v ourdhijském garubu. Opatrně se přiblížily a prohlédly si ho. Žádné jídlo nenesly, ani stopu po žádném jídle.
Rozzuřeně na ně řval otázky ve veriu.
Jedna z nich, jediná, která mluvila veriem, omdlela, když si uvědomila, že tohle obrovské silné zvíře na ni skutečně mluví. Na to nebyla připravená. Z rozumového hlediska o tom věděla, ale legenda o inteligentních dracích z Argonathu byla poněkud něco jiného než skutečnost. Druhá kněžka se přikrčila a před velkým, zjevně zuřivým monstrem ucouvla. Pouta očividně přetrhnout nedokáže, protože i když se na podlaze zmítal, údy a ocas se mu uvolnit nepodaří. Muži ho přesto pošťuchovali kopími, z nějakého obecného pocitu, že by měli něco dělat, aby nad situací získali kontrolu. Při tom

hlasitě křičeli. Stejně jako kněžku je nanejvýš zneklidňovalo, že slyší rozumnou řeč vycházející z tlamy obrovského zuřivého zvířete z legend.
Bazil je proklínal, chrlil nadávky a zuřivě si přál ohnivou sílu starodávných draků. Jedno zařvání starého Glabadzy a všichni tihle mizerní lidi by byli černí a křupaví.
Dnešní potomci těchto mocných draků bohužel neměli žádné ohnivé žlázy, žádný hořlavý olej. Bazil mohl nanejvýš tak hlasitě říhat.
Sdělil jim, že jestli do něj hodlají takhle šťouchat, mohou jej rovnou na místě zabít. Stejně bez jídla moc dlouho nepřežije.
Jedna z žen vydala ostrý příkaz a muži ustoupili. Bazil natáhl krk a ze všech sil se snažil vypadat sympaticky. Možná by mu mohli poslat trochu polévky, vývaru nebo třeba i kaši, pokud nemají nic jiného.
Žena na něj hleděla s kamenným výrazem a pak se odvrátila. Bazil zvýšil hlas. Mohli by mu dát alespoň tu kaši. Třeba i ten mizerný oves, co dávali koním, zkrátka cokoliv.
Ale pak návštěvníci odešli, zavřeli za sebou dveře a zhasli světlo, to všechno aniž s hladovým drakem projevili byť i jen záblesk soucitu.
Bezmocně po nich vztekle řval, ale nebylo to k ničemu. Nechali jej ve tmě s mnoha otázkami, na které nejspíš nenajde odpověď. Jako třeba kde to je? A kdo jsou jeho věznitelé? A co po něm chtějí?
Při řevu starých bohů, to byla pro draka opravdu nezvyklá situace, ležet tady svázaný jako nějaké prokleté kuře, které se chystají upéct na rožni. Jak se sem, u všech všudy, dostal?
Sklíčeného draka napadlo, kde je asi ten kluk Relkin. Po chvíli usoudil, že chlapec je buď mrtvý, nebo taky v zajetí. Nicméně, k čemu ho potřebovali, to byla záhada. Pokud měli v úmyslu upéct si draka k večeři, k čemu by jim byl hubený kluk? Nejspíš by ho praštili do hlavy a odhodili stranou.
Zatímco o těchto věcech uvažoval, daly se kolem něj do pohybu významné události. Na velkém zikkuratu bohyně, pod kterým jej věznili, probíhaly přípravy na magický obřad, jenž bude třeba vykonat, až se měsíc dostane do zenitu. Tisíce kněžek, řemeslníků a otroků byly v pilné práci. V malém přístavu na severu ostrova kotvily čluny, které přivezly výkvět kultu bohyně smrti Gingo-La. Dílo dnešní noci způsobí zkázu ďábelského nepřítele v Dzu a poté celá země uvidí slávu bohyně. To bude chvíle, kdy se bohyně pozvedne k vrcholu a kacíři, kteří uctívají Aurose, budou zničeni.
Pak tady byly břehy řeky, kde velké armády stále postupovaly vpřed.
Na východním břehu teď velká armáda obklíčila město Ourdh. Před městskými hradbami tábořilo víc než sto tisíc sephistických fanatiků. Na předměstích, kde si sephističtí vojáci, většinou prostí rolníci, vybíjeli vrozenou nenávist k zámožným měšťanům a jejich luxusnímu způsobu života, probíhalo rozsáhlé drancování.
Zatímco se rolníci takto bavili, sephističtí stavitelé tvrdě pracovali. Na tuctu míst stavěli obléhací stroje. Potřebné dřevo sephisti získali jednoduše tím, že strhli okolní budovy a sebrali z nich trámy.
Z hradeb to sledovali muži z Argonathu a zbytky císařské armády, která s císařem zůstala ve městě. Byly to jeho nejlepší jednotky a jediné, které měly k nadcházejícímu boji odvahu.
Císař by samozřejmě uprchl, ale Ribela z Defwode byla neustále s ním a nedopustila to. Císař a jeho dvůr zůstanou ve městě a budou obyvatele při obléhání povzbuzovat.
Do Argonathu poslali zprávu, ve které popsali situaci a žádali o zásobování z moře. Velké lodě z Cunfshonu se třemi palubami, používané k zaoceánskému obchodu, se budou muset obrátit a pomoci. Řeku bude třeba vyčistit od pirátů. Bylo nezbytně nutné, aby připlula flotila válečných lodí.
Stavitelé obou legií a oddíl císařské stráže mezitím společně pracovali na opravě hradeb a připravovali obranu. Klíčovými bojovníky byli draci. Jejich šikovnost při shazování obléhacích věží bude neocenitelná. K tomu na hradby vytáhli nádoby na vroucí olej. Až olej dojde, použijí místo něho vodu.
Přivedli sem celou armádu žen, která měla za úkol nanosit a naskládat dřevo a nádoby s olejem.
V pevnostech legií postávali všichni kenorští lučištníci u šípaře, zatímco kováři usilovně přeměňovali úlomky kovu, ozdobné předměty, a dokonce i kuchyňské náčiní na tisíce hrotů šípů. Vojáci všude stavěli katapulty a obléhací praky a nosili kameny, které jimi budou vrhat přes hradby na nepřítele.
Generál Paxion se výzvě postavil. Tohle byl druh boje, kterému opravdu rozuměl, boj o přísun zásob. Sám sebe i ostatní hnal k nejvyššímu úsilí. Někteří z kadeinských a k jeho hanbě i z marnerijských důstojníků stále snili o tom, že uniknou na lodi. Přitom tady nebylo dost lodí ani na to, aby odvezly jednu legii, natož dvě. Paxion Kadeiňany poháněl k většímu úsilí. Pekelovi nařídil, aby pustil z hlavy všechny iluze ohledně okamžitého útěku. Budou tady bojovat o život dlouho před tím, než by se dokázala shromáždit potřebná flotila. Kadeiňané představovali pro obranu hradeb životně důležitý prvek; bez nich by obrana byla nemožná. Hradby se táhly v délce dvanácti mil a bylo na nich třináct velkých pevností včetně mohutných severních kasáren a Přístavní věže na jejich nejjižnějším výběžku. Na úseku mezi nimi měly dvě legie na starost čtyři pevnosti a bránu Fatan. To znamenalo víc než tři míle hradeb, které na mnoha místech nebyly v dobrém stavu, zvlášť pak jižně od brány Fatan, kde byla půda drolivá a zdi popraskaly. Muži měli plno práce se stavěním zbraní, které by bránily poškozená místa hradeb.
Královna myší byla císaři neustále po boku, a tak neměl Paxion potíže s uspokojováním ani těch nejnestoudnějších požadavků stavitelů. Pracoval, dokud mohl, pak si dopřál pár hodin spánku, vstal a pustil se znovu do práce. Paxion nebyl typem generála do bitvy na volném prostranství, kde často vše záviselo na rychlém útoku, ale cítil, že v tomto způsobu boje může proti nepříteli obstát.
Až dosud se s nepřítelem střetli jen minimálně a neměli žádné ztráty. Sephisti zatím vlastně jen vypustili pár šípů, aby se zastřelili na cíl, a uzavřeli cesty za hlavními branami. Byla v tom jakási ošklivá metodičnost. Mohutná sephistická armáda nezaútočí na město dřív, než bude vše připraveno.
Zatímco na východním břehu velké řeky vytrvale probíhaly přípravy k boji, západní břeh v žádném případě klidný

nebyl. Západní břeh byl blíže Ostrovu bohyně a také jen dvacet mil jižně od města Dzu. Během odpoledne se tam k řece přiblížilo velké vojsko sephistů.
Ze břehu snadno viděli velký zikkurat bohyně. Velitelé si zběžně prohlédli situaci a pak vojákům rozkázali strhnout domy v okolních vesnicích a vzít z nich všechno použitelné dřevo. Další oddíly se na břehu řeky připravovaly k stavění vorů.
KAPITOLA 30
Hodiny v žaláři se pomalu vlekly, až noc konečně ustoupila novému jitru. Relkin si zachmuřeně uvědomoval, že pokud brzy neuteče, bude to poslední jitro, které kdy uvidí. Čas plynul a Relkin byl stále neklidnější. Kde je Miranswa? Jestli si nepospíší, bude příliš pozdě. Skončí vysoko nad vězením na oltářním kameni.
Nakonec ucítil, že slunce se sklání k západu. Srdce mu pokleslo. Miranswa neuspěla. Možná ji při krádeži klíčů chytili. Možná se prostě rozhodla, že je to příliš nebezpečné. Možná tam bude stát v zástupu mladých kněžek a sledovat, jak mu obsidiánovým nožem podříznou krk a vyjmou z hrudi srdce, které pak obětují měsíci.
Při tom pomyšlení se mu sevřelo hrdlo a pak ještě jednou, když jej napadla další myšlenka. Protože jakmile budou hotoví s ním, položí na stejný oltář Lagdalen, znovu provedou oběť a jejich krev smísí na tisíci schodech, které vedou od oltáře.
Relkin se schoulil u zdi a snažil se všechny myšlenky zahnat. Jinak to bylo příliš bolestivé. Den však uplynul a stmívalo se. Brzy vyjde měsíc a pak si pro něj přijdou.
Právě v té chvíli uslyšel, jak se otvírají vnější dveře. Pak i vnitřní. Zatvrdil se. Nedá najevo, jaký má strach, a bude držet hlavu zpříma. Zemře jako pravý argonathský voják.
Místo stráží se však konečně objevila námahou supící Miranswa a v ruce měla onen drahocenný klíč.
"Mám ho," zašeptala. Zapálila světlo. Zasunula klíč do zámku, ale ten se zasekl. Pro Miranswu bylo příliš těžké jím otočit. Neměla v prstech dost síly. Bojovala se zámkem, zatímco Relkin se snažil nepropadat panice. Zkoušela to znovu a znovu a Relkin jí radil, aby klíč v zámku trochu posunula, protože někdy bylo třeba ho dostat do určité přesné polohy, zvlášť když zámek byl starý a možná i trochu zrezavělý.
Nic však nezabíralo a Relkin se začal modlit, aby to vůbec byl správný klíč. Spletla se? Pokud ano, jeho osud byl zpečetěn.
Vzápětí se ozvalo cvaknutí, Miranswa vítězně zavýskla a naposledy zabrala. Sevřenými rty se jí vydralo zasyknutí, zámek
s hlasitým zaskřípěním povolil a pouta se otevřela. Za okamžik už Relkin stál u vnějších dveří a vykukoval ven, připravený vyrazit.
"Počkej," zasyčela Miranswa a hodila mu balík šatů. "Tohle si obleč. Musíš projít jako chrámový otrok."
Rychle si svlékl marnerijské vlněné kalhoty a bavlněnou košili. Všiml si, že se Miranswa neodvrátila, ale naopak si jej pozorně prohlédla. Náhle pocítil rozpaky a rychle si oblékl bílou tuniku a kalhoty, na nichž byl široký svislý červený pruh.
"Teď jsi v bezpečí, pokud se tě někdo přímo na něco nezeptá. Kdyby tahle nepravděpodobná možnost nastala, představ si, že jsi němý. Představ si, že rozumíš, ukloň se v pase a rychle odejdi, jako bys chtěl uposlechnout rozkaz. Až budeš odsud venku, zahni doprava a brzy dojdeš do hlavní chodby, která vede pod chrámem od severu k jihu. Jdi na sever, a jakmile se dostaneš z chrámu ven, dej se po široké třídě. Před sebou uvidíš světla. To je přístav. Stojí tam baráky pro otroky, takže když se tím směrem vydáš, nebude to nikomu nápadné. Až dojdeš do přístavu, musíš se nějak dostat na loď mířící do města. Každou noc jich několik odplouvá."
"Musím ti poděkovat, Miranswo."
"Nejlépe mi poděkuješ, když si odtud hned teď pospíšíš pryč. Už brzy přijdou, a jakmile zjistí, žes zmizel, strhne se velký povyk. Nechceš přece, aby tě znovu chytili, že ne?" On však neodešel, jak mu přikázala.
"Kde je ta dívka, o které jsi mluvila?"
Miranswa se zamračila. "Nemluv o ní; nemůžeš ji zachránit. Běž!"
"Kde je?"
"Běž, ty hlupáku." Miranswa jej popostrčila.
Relkin ji popadl za ramena a podíval se jí do očí.
"Jsi můj přítel, Miranswo, a nikdy bych ti nechtěl ublížit a jsem tvým dlužníkem, ale musíš mi říct, kde je lady Lagdalen. Kdyby mě měli znovu zajmout, udělám to tak, aby mě zabili, a nezradím tě."
Pochopila, že s ním nic nehne. Nic z toho, co řekne, jeho názor nezmění.
"Nemá to cenu," zamumlala si pro sebe v uldu. "Zkrátka a dobře jsi barbar a každý ví, že ti jsou blázni všichni."
Přesto se jí však svíralo srdce a ze všech sil zadržovala pláč.
V každém případě ona byla celkem v bezpečí. Nebylo třeba se ničeho obávat. Pokud jej znovu chytí, což se zaručeně stane, prostě ho obětují a sotva budou mít čas na to, aby ho vyslýchali a donutili prozradit její jméno. Takže ona jen potlačí pláč a vrátí ukradený klíč dřív, než se kněžka Guda vzbudí.
Miranswa si povzdechla. Její úsilí nebude k ničemu. Snad jí tak bohyně udělila lekci. Ty, které si bohyně vybrala za oběť, pro ni zemřou, a jejich osud nelze ničím změnit.
Přerývaně mu pošeptala, kde argonathskou dívku najde. "Na nejvyšší terase zikkuratu, v místnosti blízko hlavního oltáře. Dnes odpoledne ji omyli v Matčině mléku. Od té chvíle je spoutána a čeká na nůž."
Uvolnil sevření, ale neodešel.
"Děkuji ti za všechno, Miranswo." Náhle se naklonil a políbil ji na rty. Byl to elektrizující polibek. Nečekal, že mu ho takovým způsobem vrátí. Mohlo to znamenat, že k němu cítí totéž, co on k ní? A uvidí ji ještě někdy? Bylo to, jako by žili ve dvou různých světech.

"Popřej mi štěstí," řekl.
"Běž," řekla mu s kamennou tváří, ale pak její výraz změkl. Byl to barbar, to ano, ale velice krásný mladý barbar. Byla opravdu strašlivá škoda, že svůj život takto vyplýtvá. Zachránil jí život a ona bude proto navždy jeho dlužníkem. Zaručeně by dala přednost obětování na oltáři bohyně před peklem vynucené prostituce, před kterým ji zachránil. Musela se ho pokusit zachránit, i kdyby jen proto, že měla svědomí, jež jí od chvíle, kdy se dověděla o jeho uvěznění, nedalo spát. Byl to barbar, ale choval se s rytířskostí, která ji vzala za srdce.
"Tak běž, a ať mi bohyně promine a nechá tě žít. Sbohem."
Stále tam stál a díval se jí do očí, okouzlený a beznadějně zamilovaný.
"Miranswo."
"Běž." Odstrčila jej. Udělal pár kroků. "Hodně štěstí," zašeptala za ním.
Relkin vyklouzl ven a spěchal vnější chodbou k širokým klenutým dveřím, které střežili dva mohutní muži v turbanech a se šavlemi. Stráže se na něj sotva podívaly. Otrocké oblečení jej dokonale maskovalo.
V hlavní chodbě byl načas dokonce v ještě větším bezpečí. Chodba byla třicet stop široká a plná chrámových služebníků, kteří vypadali stejně jako on.
Vrátil se k problému, který měl před sebou. Musí si nějak opatřit zbraně. Pak se musí vyšplhat na zikkurat, najít místnost, kde Lagdalen vězní, a nějak ji osvobodit.
Času měl velice málo. Měsíc už vycházel.
Došel na křižovatku. Vpravo stoupalo do přízemí široké schodiště. Teď stál v ohromné, asi šedesát stop široké chodbě, jejímž středem projížděly vozy tažené koňmi.
Zástupy lidí zde byly tvořeny především ženami a on si překvapeně všiml, že tady konečně ourdhijské ženy nechodí zahalené od hlavy k patě v garubu a se závojem. Tady, uvnitř chrámu bohyně, měly vlasy nezakryté a oblékaly se do hedvábných a saténových šatů vytříbených barev a střihů. I jejich chůze se lišila, oproštěná od neustálé podřízenosti mužům. Viděl zde hrdost a nezávislost jako nikde v celém Ourdh.
Spěchal dál a pátral po schodišti nahoru. Z hlavní chodby vybíhaly postranní, lemované obchody a chrámovými kancelářemi. Byly zde i menší svatyně bohyně v jejích různých ztělesněních. Některé byly prázdné a uzavřené, zatímco v jiných probíhaly obřady v plném proudu a stálo zde plno uctívačů. Zpívali hymny, zatímco kněžky prováděly tajemná gesta a zapalovaly svíce.
Uskočil z cesty elegantnímu kočáru, taženému párem nádherných černých valachů. Náhle bylo všude kolem plno vozů tažených koňmi a vzduch se změnil, ucítil závan větru.
Došel na konec široké chodby. Jak se zdálo, nevedlo tam žádné přístupné vnitřní schodiště. Bude muset na vysokou věž vyšplhat po veřejně přístupných rampách. Bude tam spousta lidí, což jeho postup zaručeně zpomalí. Nahoře na pyramidě bude nával a nějaká
bariéra mezi prostorem pro veřejnost a oltářem. Vypadalo to beznadějně. Potřeboval méně veřejné místo.
Rozhodl se, že se ještě jednou pokusí najít vnitřní schodiště. Možná k němu vede některá z postranních chodeb.
Nazdařbůh se obrátil a pustil se první postranní uličkou. Kráčel asi devět stop širokou chodbou. Po obou stranách byla řada nízkých dvířek, vedoucích do malých obchůdků, kde nabízely zboží zručné švadleny. Ve výkladech viděl luxusní róby, které se v chrámu nosily, překrásné kombinace tyrkysového hedvábí, bílého saténu, krajek a pentlí.
Relkin, ohromený krásou látek a jejich mistrnou úpravou, si nevšiml, že kromě dvou strážných, opírajících se o stánek s horkým čajem, je on sám jediným mužem v dohledu.
Jako první jej zahlédla prodavačka čaje a ostrým slovem ho vykázala. Stráže k němu zamířily s kletbami a divokými posunky. Relkin si okamžitě uvědomil svou chybu. Uklonil se a začal couvat. Bohužel ve spěchu vrazil přímo do tělnaté ženy, oblečené v šatech ze spousty purpurového hedvábí s nabíranými rukávy a krajkovým límečkem. Se zděšeným zaječením klopýtla, upadla a Relkin spadl přímo na ni. Její křik se zdvojnásobil.
Okamžitě byl znovu na nohou, ale škoda už byla napáchána. Žena v purpurových šatech nepřestávala naříkat a stráže pustily čaj a vrhly se k němu.
Relkin se rozběhl zpátky k hlavní chodbě. Na rohu vrazil do další ženy, prodavačky citrónů, až jí tác s ovocem vyrazil z rukou. Ozvaly se další nadávky.
Za ním se zvedal hlasitý křik.
Na okamžik mu cestu zahradil bílý kočár. Bylo na něm něco povědomého a pak si všiml Aimlora, nevrlého kočího princezny Zettily. Vzadu na kočáru bylo stupátko, kde se během procesí mohli vézt lokajové.
Kočár náhle nabral rychlost a zamířil opačným směrem, než kterým běžel Relkin. Jeho pronásledovatelé jej na chvíli ztratili z očí, protože se rozprchli, aby se vyhnuli kočáru, řízenému neschopným Aimlorem. Relkin naskočil na stupátko a kočár jej odnesl zpět mezi pronásledovatele. Nikdo si ho nevšiml, všichni se
soustředili na uprchlíka, o kterém se domnívali, že zmizel někde v davu před nimi.
Ani Aimlor se neohlédl, protože se soustředil na koně a na to, aby je vyvedl ven na čerstvý vzduch. Venku pod noční oblohou velké zástupy lidí stoupaly po vnějších schodech na první terasu zikkuratu. Na každém rohu schodiště svítila lampa a tisíce vyznavaček nesly svíce. Relkin zvedl oči a konečně spatřil masu pyramidy. Nad ním se zvedala terasa za terasou, každá ozářená tisíci svícemi a lucernami. Relkin pocítil neskrývanou úctu; v Argonathu žádná tak obrovská stavba nestála. Byla to hora postavená lidmi.
Kočár pokračoval v cestě a pomalu nabíral rychlost, jak se chodba změnila na širokou třídu, která mířila dál k nějakým asi míli vzdáleným menším budovám. Relkin se stále nepouštěl a Aimlor náhle zabočil a pustil se postranní ulicí, která krátce směřovala dolů a pak se zatočila zpět na východ k základně pyramidy.
Relkin se připravoval seskočit, ale teď zůstal na místě, zatímco kočár kodrcal po mnohem hrubší cestě k řadě stájí, zastrčených pod mohutným chrámem.

Konečně zastavili a Relkin seskočil ze stupátka a vklouzl do dveří nejbližší stáje.
Z úkrytu ve tmě sledoval, jak Aimlor otevřel dvířka kočáru a pomohl princezně Zettile vystoupit. Rychlým krokem zamířila ke stájím, kde ji u protějších dveří očekával muž, kterého Relkin nedokázal pořádně rozeznat.
Aimlor se posadil zpátky na kozlík. Relkin pozorně naslouchal. Bylo zde mnoho otevřených stájí a tucty koní. Mnoho zámožných vyznavačů bohyně si zde vydržovalo koně a kočár jen proto, aby se mohli vézt z přístavu k chrámu. Dnes večer byla nicméně většina kočárů i koní pryč a projížděla se po hlavní třídě.
Stájníci byli někde spolu a k Relkinovi doléhal jejich živý hovor a křik. Všude se vznášelo vzrušení, způsobené slavnostní atmosférou.
Relkin se stáhl zpět do tmy. Třeba tady někde najde nějakou zbraň.
Vyhnul se stájníkům a držel se v přítmí, jak to jen šlo. Na sloupech podpírajících strop čas od času visely lucerny. Jednu si vzal, aby mohl prozkoumat skladiště, ale žádnou zbraň nenašel. Bylo tam jen vybavení pro koně a kočáry.
Přiblížilo se několik smějících se stájníků. Relkin zhasl lucernu, couvl zpět do tmy a o něco zakopl. Jeden z chlapců se zasmál a všichni začali hlasitě mňoukat a pak šli po svých.
Relkina bolela záda, kterými narazil na kolo. Se sténáním se pomalu posbíral a pokračoval v pátrání.
Držel se ve tmě, dokud se nedostal do zadní části, kde byl poměrně klid. Panovalo zde šero, protože všechny lampy ve stáji visely v přední části. Zabočil kolem rohu do postranní chodby se zásobárnami plnými sena.
Ve tmě za ním zavřískala kočka a několik koní ve stáních si odfrklo. Ve skladišti se schoval do slámy a přemýšlel, jak získat meč.
Zdálo se, že má před sebou nesplnitelný úkol. Pomyšlení, že Lagdalen tam nahoře zemře, zatímco od bude sedět tady dole, neschopný něco vymyslet, bylo zničující. Musí na něco přijít!
Seděl tam jen pár minut, ale dost dlouho na to, aby jej pomyšlení na to, jaké má vyhlídky, zcela zdeptalo, když zaslechl známý hlas, požadující jídlo, aspoň nějaké jídlo pro hladového draka. S divoce bušícím srdcem se zvedl a uhodil se hlavou o příčný trám. Kolem hlavy mu poletovaly hvězdičky, ale pustil se za hlasem.
Před sebou zahlédl další lucerny a sotva uskočil stranou, z velkých temných vrat se vynořila dvojice strážců. Za nimi se objevila princezna Zettila a muži za ní vrata zavřeli na závoru.
Drak se dál dožadoval potravy, přičemž vyjmenovával všechna svá oblíbená jídla, pečenými kuřaty počínaje a masovými pirohy a nudlemi s akhou konče.
Princezna spolu s jedním ze strážců odešla. Druhý muž s mručením vyvalil žok sena, posadil se na něj a opřel se zády o stěnu. Kopí postavil vedle ke zdi a ruku položil na jílec meče. Relkinovy oči ve tmě zasvítily.
KAPITOLA 31
Yoka, strážce, se zády opřel o hrubé dřevo stájových vrat a znuděně vzdychl. Velký netvor, přivázaný na druhé straně vrat, neustále supěl a něco si pro sebe vrčel. Yoku líně napadlo, co si to asi povídá. Představa, že by takové zvíře mohlo skutečně mluvit, byla ohromující. Kněžka však naprosto jasně řekla, že ta zatracená bestie se na ně snaží mluvit barbarským jazykem seveřanů.
Yoka si bůhví pokolikáté odplivl a pomodlil se, aby provazy držely dost pevně. Kdyby se drak uvolnil, jen sama bohyně ví, co by stálo úsilí ho zase chytit. Yoka doufal, že si pospíší a tu zatracenou potvoru zabijí. Nechtěli ho na konci obřadu obětovat a rozlít jeho krev na schodišti? Tak nějak to bylo. Pokud šlo o Yoku, už teď bylo pozdě.
Při dechu bohyně, tuhle službu nenáviděl. Přál si, aby byl s Toforem a ostatními zpátky na obvyklém stanovišti na třetí terase. Odtamtud má člověk dobrý přehled o tom, co se děje.
Zívl. Alespoň nějaké výhody ta práce měla. Mohli jste se posadit, a když jste byli dva, dokonce si i zdřímnout. Z tohoto výhodného místa jste viděli přes celé stáje až k hlavnímu vchodu. Příchozího jste spatřili dlouho předtím než on vás, takže jste měli spoustu času se postavit a tvářit se ostražitě.
I tak ale věděl, že přichází o zábavu na třetí terase. Kněžka z Torku, která při obřadech vždy stávala na třetí terase, obklopená svými pomocnicemi, už jim určitě nahoru poslala pivo. Byla manželkou bohatého statkáře z Bogry, a pokud šlo o pivo a jídlo, byla vždy štědrá. Všechny stráže budou mít dobrou náladu a budou se těšit na oběť a zpěv, který po ní následuje. Vyzvou bohyni, aby ochránila služebníky před démonem z Dzu. Poté vypukne na hlavní třídě slavnost, která se potáhne až do přístavu. Ale pokud neobětují i draka, Yokovi bude něco chybět.
Nespouštěl oči z hlavního vchodu. Druhý strážce, Rozaw, tady za chvíli bude. Jakmile Roz jejich návštěvnici doprovodí ke kočáru, pokusí se pro ně pro oba sehnat nějaké pivo. Stánek s pivem byl jen padesát yardů daleko, ale Yoka si byl jistý, že než starý Roz
zamíří zpátky, prolije pár džbánků hrdlem. Takže jej nečekal nijak brzy. Zaklel a pak se zasmál. Samozřejmě že on by udělal totéž.
Yoka se do těchto úvah zabral natolik, že úplně přehlédl štíhlého, odhodlaně se tvářícího mladíka, který se k němu plížil podél zdi. Neviděl ani dřevěnou nohu stoličky, kterou měl mladík v ruce. Vlastně nereagoval až do poslední chvíle, kdy jej něco přimělo vzhlédnout. Zahlédl rozmazanou šmouhu a ucítil úder ze strany do hlavy.
Příští věc, kterou si uvědomoval, bylo, že klečí na podlaze a jeho přilba se kutálí pryč. Něco ho zezadu tvrdě udeřilo do hlavy a zhasl jako svíčka.
Dragonýr první třídy Relkin z Quosh se nad mužem sklonil a nahmatal puls. Přál si, aby muže nezabil. To nechtěl. Po chvíli strachu ucítil pravidelné bušení. S úlevou vzal Yokovi meč, pak zvedl petlici a vklouzl dovnitř.
Ležela tam obrovská postava a něco si pro sebe mumlala. Ve světle, které zpoza něj proudilo dovnitř, uviděl Relkin svého draka, tucetkrát omotaného provazy silnými jako mužské zápěstí.
"To je v pořádku, to jsem já," zašeptal, protože si uvědomoval, že drak jej vidí přibližovat se s taseným mečem a že má divokou náladu.
Dlouho bylo ticho.

"Kluk Relkin?"
"Osobně."
"Kluk Relkin?" zařval drak užasle. "To je dobré, nevěřím, že je to možné."
"Dík, že mi tak důvěřuješ."
"Nemáš zač. Teď prosssím použij meč a draka osssvoboď. Něco mě děsssně sssvědí."
"No, to bych mohl."
"Dělej."
Relkin začal přesekávat provaz, kterým měl drak spoutaná zápěstí. Yokův meč nebyl právě z nejostřejších a několik úderů trvalo, než se do provazu vůbec zakousl. Zatímco přeřezával provaz, drak se ho vyptával.
"Kde to jsssme? A proč? Kdo jsssou ti lidé? A proč mě nechávají hladovět?"
"Jsme na nějakém říčním ostrově, je tady velká pyramida, chrám jejich bohyně. Chtěli mě obětovat."
"Obětovat dragonýra?"
"Jo."
"A draka pak chtějí obětovat taky, co?"
Relkin se na okamžik odmlčel. O tom nepřemýšlel, ale teď, když se o tom Bazil zmínil, to vypadalo jako nejrozumnější důvod, proč by dvoutunového draka na ostrov přivezli. "Hm, myslím, že ano, protože mě nenapadá žádný jiný důvod, proč by si tím, že tě sem přivezou, přidělávali starosti."
"Dělají velkou chybu."
"Ještě mají Lagdalen."
"Cože?"
"Taky ji chtějí obětovat."
"Aha. Dragonýr a dívka jako předkrm, drak jako hlavní chod."
"Nemyslím, že oběti jedí, Bazi. Není to, jako když bohyni obětujeme zrní nebo pro ni porazíme býčka. Chtěli nám podříznout krky a naši krev rozlít na tom velkém schodišti. Tady to dělají takhle."
"To je zatracené plýtvání, pokud ssse ptáš draka."
Relkin uslyšel tón drakova hlasu a hvízdl. Někdo to pěkně schytá, a brzy. Drak byl velice rozhněvaný.
"A oni mají Lagdalen, kamarádku draků?"
"Je nahoře na pyramidě. Musíme se ji pokusit zachránit."
"Sssamozřejmě." Bazilovi zaplály oči. Byl připravený se na nepřátele vrhnout bez ohledu na to, kolik jich je. Pak zahlédl vpředu ve stájích pohyb.
"Měl by sssisss raději possspíšit. Někdo jde." Relkin se ohlédl přes rameno. Bazil měl pravdu, stájí procházel druhý strážce se džbánkem v ruce.
Relkin obnovil úsilí a ze všech sil řezal mečem provazy. Odolávaly. Zatím byl jen v půlce prvního.
Rozaw spatřil Yokovo ležící tělo. Zaklel, pustil džbánek, sáhl po meči a vyrazil vpřed.
"Dělej, kluku, nebo to všechno bude k ničemu a ssskončíme jako oběti," zavrčel drak.
Relkin se snažil dál, ale provaz držel. Strážný vrazil s taseným mečem dovnitř a volaje pro pomoc, zaútočil.
Relkin uskočil stranou a první úder odrazil. Pak zaútočil proti síle vyššího muže rychlostí.
Učinil boční výpad, a když starý Roz ustoupil, cítil, jak mu meč proniká koženým kabátcem k břichu. Přitiskl si na zraněné místo ruku a zjistil, že utrpěl sotva malé škrábnutí, ale bylo to těsné.
Relkin kroužil kolem něj. Starý Roz si uvědomil, v jak mizerné kondici ve skutečnosti je. Ten kluk ho málem vykuchal.
Starý Roz si začínal přát, aby sem nebyl býval vtrhl tak rychle. Nejen že kluk byl dobrý šermíř, ale ten zatracený drak sebou zuřivě zmítal a vypadalo to, že by mohl pouta přetrhnout.
Bylo načase sáhnout po starých tricích. V dobách, kdy byl hospodským rváčem, se jich pár naučil.
Krátkým švihem znovu získal iniciativu a záludným úderem chlapce zasáhl do ramene a otočil ho. Roz se uchechtl - staré triky vždycky na cucáky platí nejlépe - ale Relkin se vrhl zpět a kopl Roze do břicha. Starý Roz se zkroutil a lapaje po dechu, upadl na zem. Relkin se vrátil k zuřivé práci s provazy. Povolovaly, ale pomalu. Znovu se je pokoušel přeřezat a klel, že to trvá tak dlouho.
Starý Roz chytil dech, pěnící zlostí se vyškrábal na nohy a znovu se po mladíkovi divoce rozmáchl. Minul a prolétl kolem, vyvedený z rovnováhy. Jak se otáčel, letící meč škrábl Bazila na špičce nosu. Vytryskla horká krev a drak sebou se zuřivým zasyčením prudce škubl. Mohutné svaly se prudce napnuly. Provaz, který už byl částečně naříznutý, s hlasitým prasknutím povolil.
Roz na osudnou sekundu zaváhal. Ten netvor roztrhl pouta! Jak se tohle mohlo stát? Úplně to zničilo nádherný den. Pak si uvědomil, že drak má stále svázané nohy a je připoutaný ke zdi. Katastrofu bylo stále možné odvrátit. Roz se se zoufalým výkřikem vrhl vpřed a Relkin se s ním střetl tváří v tvář. Roz se rozmáchl a Relkin uskočil za dřevěný sloup. Vzduchem prolétly dřevěné třísky.

Bazil rozzuřeně řval, zatímco si odvazoval provazy z paží a ramen. Chytil ocelový kruh ve zdi a ze všech sil zatáhl. Chvíli se nic nedělo a pak se náhle ozvalo hlasité kovové prasknutí, drak s rachotem spadl na záda a odkutálel se mezi dva bojující muže.
Přibíhali stájníci, které přilákal silný hluk. Relkin se Rozawovi opět vyhnul a pokusil se o vlastní úder. Rozaw ho odrazil a učinil výpad. Relkin se ostří vyhnul, ale opět naletěl na tutéž záludnou ránu. Zapotácel se a sehnul se, právě když Roz opět udeřil. Tentokrát zasáhl Relkina pěstí do čela a ozvalo se hlasité prasknutí, které svědčilo o polámaných kloubech.
Na okamžik omráčený Relkin upadl na všechny čtyři. Zaslechl, jak strážný zavyl bolestí, ale vypadalo to, jako by stál velmi daleko.

Relkin se namáhavě vyškrábal na nohy, nejistě se vrhl vpřed a do strážného vrazil. Rozawa to vyvedlo z rovnováhy, udělal několik kroků dozadu a tvář se mu zkřivila vztekem.
"Proč, ty malý spratku," začal.
A pak jej sevřely obrovské dračí tlapy a zvedly ho do vzduchu. Rozawovi se z hrdla vydral výkřik čiré hrůzy a omdlel.
Drak ho pustil na zem a vzal si jeho meč.
Do místnosti vrazili stájníci. Relkin byl stále omámený a pravá ruka mu připadala užitečná asi jako kus mokrého dřeva.
Postavil se jim s poněkud šíleným a slabým výkřikem. S odhodlaným výrazem postupovali vpřed. Chlapec s hnědou kůží asi v Relkinově věku se po něm rozmáchl koštětem a on úder jen stěží odrazil mečem. Navzájem se pokusili nakopnout a oba minuli. Druzí dva se k němu přibližovali s nožem a klackem. Relkin se nemohl postavit všem najednou.
Měl pocit, že dokáže stěží pozvednout meč.
Kolem ramen mu prosvištělo koště. Uskočil a slabě se rozmáchl po tom s nožem. Koště jej zasáhlo zezadu do nohou.
Ten s koštětem, který byl čilý a velmi útočný, ho začínal unavovat.
Stájník s nožem se na něj vrhl, číhal vpravo a ten s koštětem vlevo. Relkin měl špatné tušení.
Stájníci se náhle otočili na podpatku a uprchlí.
"Cože?" zeptal se Relkin hloupě. "Hej, vraťte se zpátky, zbabělci!" zařval.
Na rameno mu dopadla mohutná tlapa a náhle hleděl na osvobozeného, radostí řvoucího draka, který jej sevřel v obětí, jež mu vyrazilo dech a drtilo kosti.
Chlapec a drak hleděli jeden na druhého.
"Kluku, odvedl jsssi zatraceně dobrou práci. Ssskoro jssi mě osssvobodil."
"No, chtěl jsem, aby to bylo zajímavé," řekl Relkin, když se mu podařilo popadnout dech. "Myslel jsem, že si tady pěkně užíváš jako obětní host."
"Podařilo ssse ti to. Teď ssse odtud musssíme dossstat."
"Takhle se ven dostat nechceme," řekl Relkin a ukázal směrem, kterým utekli stájníci. Zepředu slyšeli jejich křik.
"Vede odsssud nějaká jiná cesssta?"
"Tudy," řekl Relkin a vedl draka chodbou lemovanou prázdnými stáními. Nakonec došli k dřevěným vratům. Bazil zaťal spáry do kraje dveří a rozlomil je. Když je stavěli, s něčím podobným zjevně nepočítali.
Na druhé straně se ocitli v seníku, který měl nahoře ve stropě padací dveře, jimiž se doplňovalo seno.
Relkin vyšplhal po hromadě balíků sena a otevřel dveře. Zjistil, že hledí na krátkou příjezdovou uličku, kterou převážně používaly vozy se senem.
"Vylez na slámu."
"Ó ano, ssskvělý nápad. Myssslíš sssi, že sssláma unessse draka?"
"Zkus to. Dělej."
Drak se začal šplhat na balíky se senem. Na okamžik ho udržely, ale pak se sesypaly a Bazil sklouzl zpátky na podlahu.
"Dragonýr ssse zassse sssplетl."
Relkin seskočil zpátky na zem. Ukázal na pevně stavěný vůz na seno, který stál v koutě.
"Tohle vypadá líp."
Bazil se opřel do balíků slámy pod dveřmi a odsunul je stranou. Ani ne za půl minuty odtáhl velký vůz přesně pod otvor.
"Raději si pospěš, začínají tam být trochu naštvaní," řekl Relkin.
Za sebou už slyšeli zvuky pronásledování. Náhle se ozval rozčílený křik.
"Našli stráže," řekl Relkin. "Brzy tady budou."
Dostat dvoutunového draka na starý vůz na seno však nebyla právě nejjednodušší věc na světě. Když na něj lezl, měl vůz tendenci se kácet. Konečně na čtvrtý pokus se mu podařilo dostat na vůz obě nohy a prostrčit hlavu padacími dveřmi. Teď přišla na řadu nejtěžší část. Natáhl přední tlapy nahoru a začal se pomalu protahovat skrz.
Šlo to pomalu. I když byl silný, bylo těžké dostat vlastní obrovskou váhu poklopem.
"No tak, Bazi, pospěš si, už jdou."
Relkin vyskočil na vůz, zatlačil a téměř se rozplácl, když drak nespokojeně švihl ocasem.
U dveří se objevili tři strážci. Relkin tasil meč a vyskočil zpátky na vůz.
"Promiň," zašeptal.
Bodl draka špičkou meče do zadku.
Bazil se vzteklým zařváním vystřelil dveřmi na ulici.
Relkin se vyhoupl těsně za ním a strážný jej minul jen o vlásek.
Vzápětí Relkin padací dveře zabouchl.
Drak se tvářil velice nebezpečně.
"Drak nemá dragonýra zrovna rád."
Relkin věděl, že nemá smysl zapírat.
"Jsme venku, ne? Jsme naživu. Uklidni se."
Drak zasyčel.
"Podívej, je mi to líto, ale nejsi rád, že jsme se odtamtud dostali?"
Drak ještě chviličku tiše syčel.
"Při dračím řevu," řekl. Velké čelisti se hněvivě sklaply. "Jednou," zavrčel a pak se s očividnou námahou uklidnil.
"Dobrá, kde to, u ssstarých bohů, jsssme?"
Relkin se už plížil úzkou uličkou k jejímu ústí.
"Podívej!"

Bazil se k němu připojil.
Vyhlédli ven a uviděli pompézní výjev.
Ulička, kterou se dopravovalo seno, ústila na jižní straně chrámu. Doprava se svažovala k patě obrovského schodiště, které se ve třech dlouhých ramenech táhlo k průčelí chrámu.
Kolem schodiště se shromáždila skupina šlechticů a přímo po schodech stoupalo procesí nejvyšších kněžek, které už za sebou mělo více než dvě třetiny cesty k vrcholu.
Výjev osvětlovaly stovky velkých lamp, v pravidelných intervalech rozmístěných podél hlavního schodiště na zdobených mosazných stojanech.
Drak i chlapec jasně viděli nádherná obřadní roucha. Kněžky na sobě měly šaty z krajek, saténu a šifónu v růžové, světle zelené a žluté, a s vlečkami.
Orchestr, seřazený na nádvoří před pyramidou, začal hrát hlasitou, naléhavou melodii. Bubny dunivě zahřměly.
Uctívači začali vzývat bohyni, aby si povšimla velkolepého obřadu, pořádaného na její počest.
"Až dojdou nahoru, zabijí Lagdalen, dračí kamarádku, je to tak?"
"Ano."
"Musssíme vyšplhat hodně vysssoko." "Bojím se, že ano." "Při řevu, umírám hlady." "Až to bude za námi, najíme se, slibuju." "Sssliboval jssi i předtím, a k čemu to bylo?" "Rád bych podotkl, že v plnění slibů mám velmi dobrou pověst." "To říkáš ty, ale máš jen lidssskou paměť." "Nejsem si jistý, že věřím všemu, co se říká o paměti jiných tvorů," řekl Relkin klidně. "Hmmmm. Pojďme." "Dobře."
KAPITOLA 32
Měsíc stál vysoko na nebi a obřad vstupoval do vrcholné fáze. Hudebníci hráli hymnus bohyně, andante, violy se vznášely ve výškách, zatímco bubny začaly hřmět.
Kněžky již téměř došly na vrchol. Nyní nastal čas, aby všichni ostatní zaujali místa. Ke schodišti zamířila skupina urozených žen v honosných šatech. Zazněly trubky. S blížícím se vrcholem obřadu bubny duněly stále hlasitěji.
Jedna skupina žen mířila na své místo na schodišti, když si všimla, že v okrasných keřích, lemujících spodní část velkého schodiště, se něco hýbe. K jejich úžasu se z úkrytu vynořil deset stop vysoký drak. Za drakem se vymrštil pružný mladík. V rukou se jim blyštěly meče.
Ženy otevřely ústa a zaječely právě v okamžiku, kdy zavřeštěly i trubky, a proto je chvíli nikdo neslyšel. Drak s chlapcem se prodrali přes zástup vyděšených šlechtičen a vyrazili po prvním schodišti. Jak stoupali vzhůru, panika se šířila, až nakonec zasáhla celou dolní terasu. Obřad byl náhle zapomenut a urozené ourdhijské dámy odhodily pýchu a snažily se uniknout po schodech, div se neušlapaly.
Stráže, shromážděné na první terase, vytasily meče a vyrazily plnit povinnost. Poněkud přitom váhaly. Po Salpalangu se rozšířily zvěsti o tom, co tihle draci na bitevním poli dokáží. Jejich velitelé na ně zakřičeli a ohnali se po nich holemi a stráže se pomalu pustily po velkém schodišti dolů.
Drak se vrhl rovnou k nim. Cestou zkoušel stojany lamp a každým, který míjel, škubl. Poměrně brzy našel jeden, který nestál úplně pevně. Drak hodil meč přes rameno a chytil ho zlomenou špičkou ocasu. Pak stojan lampy popadl a zatáhl. Svorníky se s kovovým zakvílením uvolnily z mramorového lůžka a lampa byla volná.
Vážila snad dvě stě liber a Bazil Zlomený Palcát ji držel jako kyj.
Stráže napřáhly kopí jako ježci bodliny. Velitelé volali o posily. Zavolali lukostřelce, ale ti se museli prodírat davem, který schodiště zaplnil.
Okolní masy teď váhaly mezi vyděšeným útěkem a touhou shlédnout takovou podívanou. Chrámové stráže obludu zabijí. Kdo by to nechtěl vidět? Davy přestaly prchat a hleděly nahoru na první rameno velkého schodiště.
Relkin mezitím pobíhal tam a zpátky za drakem, tak jako by to dělal v kterékoliv bitvě, až na to, že tentokrát neměl kuši. Přesto kolem sebe alespoň mával Yokovým mečem. Do ruky se mu částečně vrátila síla a cítil se připravený na všechno. Koneckonců, od chvíle, kdy se probudil ve tmě, urazil dlouhou cestu.
Bazil dorazil ke stěně z hrotů kopí. Zvedl stojan lampy a dlouhým obloukem jím švihl před sebou, hroty kopí ulámal a donutil muže couvat.
Někteří muži vytasili meče a se sebevražednou odvahou se na draka vrhli. Dav zajásal. Ale Bazil uchopil stojan, jako by to byl obouruční meč, a ve výšce pasu se proti mužům rozmáchl. Muži se rozletěli jako míčky odražené od pálky. Jeden odhodlaný strážce se však před stojanem vrhl na zem, pak se vymrštil a ohnal se po drakově koleni.
Bazil prudce uskočil a téměř ztratil rovnováhu. Zatímco se snažil nespadnout, zasáhl jej muž do slabin. Relkin se k strážci po hlavě vrhl a srazil ho dozadu. Chlap zaklel, ale meč svíral dál. Znovu získal rovnováhu a zaútočil na Relkina, který útok vykryl, uhnul a stěží dokázal odrazit další ránu. Strážce byl dobrý šermíř a Relkinova ruka byla stále unavenější. Přiletěl meč, Relkin nastavil svůj, ale cítil, jak mu z ochablé ruky vypadl. Konečně zůstal bezbranný. Meč se zvedl ke smrtícímu úderu, muž triumfálně vykřikl a udeřil. Místo, aby Relkina přesekl napůl, zazvonil meč o konec mosazné lampy, která se mu náhle objevila v cestě.
Muž zvedl k drakovi oči, otupený jeho pohledem.
Bazil neplýtval časem na společenské zdvořilosti a nakopl muže tak, že odletěl patnáct stop daleko a skutálel se dolů ze schodů. Přihlížející dav vzdychl.
Zbylí šermíři znovu zaváhali. Nečekali, že obluda dokáže takhle švihat nohama. Ve skutečnosti očekávali, že uvidí, jak na konci obřadu vynesou to monstrum po schodech a rozlijí jeho krev po schodišti k větší slávě bohyně. Pár těch ohromenějších zapomnělo
včas uhnout a sloup lampy je při příštím máchnutí tvrdě zasáhl. Jejich těla proletěla ostatním nad hlavami a s tupým žuchnutím přistála na vyšší terase. Zbylé stráže zakolísaly a několik z nich začalo utíkat.
Zdola se po schodišti rozběhli dva odvážní civilisté s malými obřadními meči. Relkin jednoho přivítal úderem a vykřikl,

aby draka varoval.
Baz zahlédl blížícího se muže a rozmáchl se proti němu mečem, který držel v ocase. Muž se po něm divoce ohnal, ale vzápětí mu Bazil obřadní meč vyrazil z ruky.
Bezbranný muž se stáhl. Jeho společník váhavě pokračoval v boji s Relkinem, ale když mu nad hlavou prosvištěl meč, který Bazil držel v ocase, také to vzdal. Nikdo další jejich příkladu nenásledoval.
Vyšplhali na další terasu, a dokud nedorazili až nahoru, nesetkali se s žádným odporem. Do cesty se jim postavil jediný zbylý strážce.
Relkin na muže hvízdl, zachytil jeho pohled a palcem mu naznačil, že by se měl klidit z cesty. Strážce zaváhal a Bazil si začal pohrávat se stojanem lampy. Muž couvl a rozběhl se k východu, kde se setkal se skupinou honosně oděných žen.
Relkin si všiml, že drak dýchá ztěžka a z tlamy se mu valí pára. V takových podmínkách se drak mohl přehřát a hrozila mu dehydratace. Rozhlédl se kolem a zavýskl, protože uviděl soudek piva, který zde stráže nechaly. Byl pěkně uložený na polici a pod ním viselo pár džbánků.
"Počkej chvíli, Bazi. Máš takovou žízeň jako já?"
Drak nezaváhal. Popadl soudek, který byl ještě ze třetiny plný, a mohutným spárem do něho udělal díru. Zhluboka se napil a nalil trochu do poháru, který mu dragonýr podal.
Pořádně se napili a s nadšením v očích se vrhli k horní terase. Bazil zahodil prázdný soudek a ten se s rachotem skutálel po schodech.
V tom okamžiku se úžas nejvyšších kněžek změnil v hrůzu. Tlačily se k východům z nejvyšší terasy, ale tato úroveň zikkuratu byla nejvíc chráněná, a proto z ní vedlo jen málo cest dolů. U východů se mačkal dav šlechticů. Honosné a drahé róby se trhaly.
Pod nohama se válely kusy hedvábí, nehty zoufalců trhaly šifón a příčesky.
O půl minuty později dorazili drak s chlapcem na nejvyšší terasu a našli ji téměř vylidněnou. Uprostřed stál oltář bohyně. Sedm měděných zrcadel soustřeďovalo světlo na oltář, kde měli být Relkin s Bazilem obětováni.
Relkin s Bazilem se s připravenými zbraněmi přibližovali k hloučku vyděšených nejvyšších kněžek, který tam stál.
"Kde je lady Lagdalen z Marneri?" zakřičel na ně.
"Hlupáku," vyštěkl drak. "Mluví vlasstním jazykem, nerozumí ti."
V tom okamžiku Relkin jednu z nich poznal.
"Tamhleta v černém. To je ta, se kterou jsem mluvil u Salpalanga."
Měl pravdu, stála tam princezna, které patřil bílý kočár a velký světlovlasý kočí. Postavil se před ni.
"Vy jste ta princezna, která se mnou v Salpalangu mluvila."
Princezna Zettila na něj hleděla s naprosto zmateným výrazem. Její svět se jí hroutil před očima. Ten kluk byl jako nejstrašlivější zjevení ze samotného pekla.
Ukázal na ni.
"Vím, že mluvíte jazykem Argonathu a že mi rozumíte."
Zettila pohnula rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk.
Nepřátelská flotila už přistávala u pobřeží ostrova. Oběti nelze provést. Obřad se zhroutil a vše bylo ztraceno. Houfy nepřátel se přes ně přeženou a všechno zničí. Velký chrám bohyně bude znesvěcen.
"Kde je Lagdalen Tarcho?" zeptal se Relkin a naklonil se blíž. Vypadalo to, jako by byla v nějakém tranzu. Vlevo od něj jedna z kněžek vytáhla malý stříbrný nůž.
Pohyb neušel pozornosti. Drak zvedl stojan lampy, Kněžka se s krátkým výkřikem přikrčila.
Zettila ničitele upřeně sledovala.
"Co chceš?" zeptala se nakonec. Přidržel jí u hrdla meč. Rozhodla se, že nechce zemřít.
"Ať jste princezna, nebo ne, jestli mi neodpovíte, zabiji vás. Kde je ta marnerijská dívka?"
Hněv Zettilu přemohl.
"Tohle nesmíte udělat! Zničíte celý svět. Podívejte!" Ukázala na západní břeh ostrova. Tam uviděli stovkami pochodní osvětlenou flotilu vorů a člunů, ze kterých se vyloďovalo vojsko.
"Kdo to je?" zeptal se Relkin vyděšeně.
"Ty mrňavý blázne! To jsou Sephisovi služebníci. Jestliže nedokončíme obřad a nevyvoláme moc bohyně, zničí chrám a všemu bude konec!"
"Obřad? Myslíte to, že mě a Baze tady obětujete?"
Obrátila k němu oči naplněné zoufalstvím. "Je to životně důležité, vyzývám vás, abyste tuto poctu přijali. Svět na vás nikdy nezapomene. Lehni si na oltář a přemluv svého netvora, aby udělal totéž. Musíš. Bohyně si to žádá." Když domluvila, pokusila se vyvolat kouzlo, ale Relkin byl dost chytrý a se zaklením ucouvl.
"Obětujte se sama, lady. My o to nemáme zájem. Kromě toho si nemyslím, že vaše magie téhle armádě nějak zvlášť ublíží. Nemáte dost času. Prostě mi jenom řekněte, kde je Lagdalen Tarcho."
Sevřel jí zápěstí. Obličej jí v šoku ztuhl. Nikdy s ní žádný sluha nezacházel hrubě. Bylo to děsivé, znamenalo to konec civilizace.
"Kde je Lagdalen?"
Stále neodpovídala a Relkinovi se hnusila představa, že by ji měl uhodit, měli ale málo času.
Bazil udělal krok dopředu a strčil jí hlavu až k obličeji. "Odpověz klukovi!" řekl klidně.
Zettila uslyšela, jak na ni netvor mluví, i když jazykem barbarů, a cítila, jak se jí zastavilo srdce. Ty obrovské oči! Žluté s černými zorničkami, planoucí bezbožnou vášní. Zettila ztuhla. Relkin ji štípl do paže, aby z ní tu zděšenou ztuhlost vyhnal.

"Kde je ta dívka?"
Bylo to beznadějné. Relkin se právě chystal uchýlit k zoufalým prostředkům, když promluvila jiná kněžka.
"Dívka je v místnosti pod oltářem."
Relkin o krok ustoupil.
"Dobrá, lépe pozdě než nikdy. Děkuji vám mnohokrát, paní."
"Zmizte," zasyčela žena.
Relkin se rozhlédl a našel dveře. Z vnější strany byly zavřené na závoru. Relkin ji sundal a našel spoutanou Lagdalen Tarcho, s roubíkem v ústech, ležící na úzkém lůžku.
Vytáhnout roubík a přeřezat pouta byla otázka okamžiku. Užasle na něj hleděla.
"Relkine? Jsi to ty. Měla jsem dojem, že jsem zaslechla tvůj hlas. Myslela jsem si, že se mi to zdá."
Relkin ji pevně objal.
"Jak jsi mě, u Matčina jména, našel?"
"To je dlouhý příběh. Možná bychom si o tom mohli promluvit cestou."
"Už se nepřátelská armáda vylodila?" zeptala se.
"Ty o tom víš?"
"Slyšela jsem je o tom mluvit dnes odpoledne, když mě koupaly v mléce. Neuvědomily si, že jim rozumím."
"Hej, mě a Baze chtěli taky obětovat."
Šokované se na něj podívala.
"Dalo by se říct, že mám tady na ostrově přítelkyni. Pomohla mi uprchnout. Našel jsem Baze, společně jsme utekli, vyšplhali se sem nahoru a dostali tě ven."
"To mi připomíná starého Relkina. Dostal jsi někoho do problémů?"
"Vysloužil jsem si její přízeň čestným způsobem, Lagdalen Tarcho."
Drak se naklonil blíž. "Co udělali Lagdalen, dračí kamarádce?"
"Vlastně nic závažného, až na to, že mi nedali nic k jídlu."
"To udělali i drakovi. Ssstrašlivá věc."
V tom okamžiku zaslechli výkřiky, přicházející z lesa na západ od zikkuratu.
"Asi bychom odsud měli vypadnout."
Rozběhli se dolů po hlavním schodišti na jižní stěně zikkuratu tak rychle, jak to jen šlo. Před nimi uháněly do přístavu nejvyšší kněžky, Zettila mezi nimi. Rychle se vydali za nimi, ukrývajíce se ve tmě.
KAPITOLA 33
Měsíc z místa vysoko na obloze ozařoval strašlivý výjev. Ostrov Gingo-La zaplavila armáda mužů s prázdnýma očima, kteří nebyli svými pány. Mezi muži kráčeli obři s bezvýraznými tvářemi, jejichž tělo tvořila jen hlína, avšak hlína naplněná strašlivou silou.
Společně rozprášili malý oddíl stráží, který se jim poblíž zikkuratu bohyně pokusil zabránit v cestě. Obři se pohybovali jako bizarní stroje, kráčeli ve stejném rytmu a vysoko zvedali kolena. Kopí, která se do nich zabodávala, jim nezpůsobovala trvalé škody. Meče se do nich hluboko zakusovaly, ale nedokázaly je zastavit. Třímali těžké palice a sekery a rozbíjeli jimi hlavy mužům, kteří se jim postavili.
Násilnické houfy se přehnaly zahradami. Zástupy žen v přístavu byly nečekaně napadeny muži, kteří se vyrojili zpoza stromů. Noc prořízl náhlý jekot.
Vypuklo peklo. Muži nahnali ženy do sevřené skupiny. Pak je po jedné či dvou vytahovali ven, stavěli do řady a kolem krku jim připevňovali otrocké obojky. Nakonec je oddíly skřetů, zakrslých krearur, stvořených temnými mágy z Padmasy v sídlech v Horním Hazogu, hnaly s práskajícími biči na západ. Tito skřeti byli mohutně stavění a velice bledí. Na sobě měli Sephisovy černé uniformy a biči se oháněli s nesmyslným potěšením. Lidé na lodích kotvících v přístavišti spěšně přeřezávali lana a veslaři s zuřivým spěchem zamířili pryč. Asi dvě třetiny žen se z ostrova dostaly na čluny a galéry, ale stovkám se to nepodařilo.
Teprve teď si urozené zajatkyně uvědomily, co se s nimi děje. Zajali je a předali skřetům. Mohlo to znamenat jediné - převezou je do pohoří Bílé kosti, do města Axoxo. Tam budou rodit skřety a zničí si těla neustálým těhotenstvím.
Jejich žalostný nářek se rozléhal kolem zikkuratu, bohyně však bohužel natáhnout ruku a zachránit je nemohla. Zoufalé modlitby zůstaly nevyslyšeny a ženy kráčely dál k čekajícím vorům, kde zahájí děsivou cestu ke svému strašlivému cíli.
Bazil, Relkin a Lagdalen, kterým se předem dostalo varování, se přístavu vyhnuli a místo toho zamířili přes rozlehlou zahradu plnou květinových záhonů, neposkvrněných trávníků a vzrostlých ovocných stromů přímo k řece.
Po zahradě byly rozházeny části nádherných šatů kněžek, tady visel na růžovém keři rukáv, tam zářila vlečka.
V jedné chvíli zaslechli křik, ohlédli se a spatřili skupinu mužů, prchajících před oddílem obrů, kteří se pohybovali podivným jednotným způsobem, jako by to byly obrovské loutky. Vlastně při chůzi s jakousi těžkopádnou grácií tančili. Přes ramena měli přehozené těžké kyje. Muži i obři zmizeli v sadu a nad korunami stromů bylo v jasném měsíčním světle vidět poskakující hlavy obrů.
Bazila napadlo, jestli blouzní.
"Vypadají jako lidi, ne trollové," řekl pomalu.
Relkin byl také zmatený. "Ne jako trollové, které jsem doposud potkal."
"Nejsssou to trollové, vypadají jako lidi, ssskoro tak i chodí. Troll chodí jako medvěd."
"Nevím, co jsou zač, ale je jich strašně hodně. Já jsem jich napočítal dvanáct, co ty?"
Ze sadu, kde kráčející obři začali dohánět prchající stráže, se náhle ozval křik. Mohutné kyje se zvedaly a dopadaly.
Bazil si vzpomněl, že nemá pořádný meč, ale jen štíhlou čepel, kterou vzal strážnému Rozawovi.
"Myssslím, že je jich na násss příliš mnoho. Raději pojďme."

"Nejsou tady ale žádné čluny," řekla Lagdalen, ukazujíc na pustý břeh. Zahrady přecházely v písečnou pláž a pak v řeku, třpytící se ve světle měsíce.
"Poplaveme," řekl Bazil.
"Ale je to míle daleko a mohou tam být krokodýlové."
"Ssslyšel jsssem, že krokodýlové jsssou dobří, dokonce i sssyroví. Chutnají jako kuřata."
Drak držel strážcův meč, jako by to byl porcovací nůž. Lagdalen na okamžik zaváhala a pak si vzpomněla, jací tihle draci jsou, když je něco vyburcuje k boji. Snad měla ta sebedůvěra dobrý základ. Pokrčila rameny. "Nejspíš nemáme jinou možnost."
Poskakující hlavy se teď obrátily jejich směrem. Relkin je pobízel ke spěchu. Obři se k nim skákavou chůzí mezi malými stromy blížili.
Seběhli dolů na pláž a vběhli do koryta velké řeky, která byla studená následkem jarních záplav. Relkin a Lagdalen se po kolena ponořili a zaváhali.
"Je hrozně studená," řekla Lagdalen.
Drakovi to samozřejmě připadalo nádherné a už sebou šplouchl do řeky a plaval pryč, pomáhaje si záběry silného ocasu.
Relkin se ohlédl. Obři, kteří, jak nyní viděl, byli nejméně deset stop vysocí, se k nim přibližovali zahradami.
Voda byla studená a proud silný, ale Relkin byl dobrý plavec a věděl, že Baz je jako většina bezkřídlých draků rozený potápěč. I Lagdalen si ve vodě bez problémů poradila.
Chvíli šlapali vodu a sledovali, co se děje za nimi. Obři došli na břeh, ale do vody nevstoupili. Otočili se a podél břehu se vydali na sever. Křik na severu začínal slábnout, jak skřeti většinu zajatých žen hnali přes ostrov.
Zbývající zajatce, většinou sluhy a stráže, svlékli, svázali a připravili na vlastní, kratší cestu do pekla. V padesátičlenných skupinách je hnali za ženami k čekajícím lodím, které je měly dopravit do Dzu.
Bazil lehce plaval ve vodě, ochlazené jarními přívaly ze severu. Jako většina draků byl ve vodě jako doma. Snad si do jejich rodu našla cestu krev starých mořských netvorů - bezkřídlí draci byli každopádně skvělí plavci a s nepatrnou námahou dokázali překonávat velké vzdálenosti. Ani studená voda jim nevadila. Vlastně si v ní libovali.
Když se Lagdalen s Relkinem unavili, vezli se drakovi na zádech. Ačkoliv byli mokří a prochladlí, stále dokázali nad tímto způsobem cestování žasnout. Pluli ve tmě přes velkou řeku a měsíc vše ozařoval stříbrným světlem. Drak brázdil vodu jako nějaký neobvykle rázný a obrovský krokodýl.
Oon byla tak široká, že uprostřed ztratili z dohledu oba břehy a viděli jen ostrůvky, označující mnohé mělčiny. Nakonec se i zelený drak unavil. Na chvíli si odpočinuli na jednom z blízkých ostrůvků.
Ze začátku viděli mnoho plavidel, malé čluny kněžek Gingo-La a další, rychlejší, obvykle tmavé štíhlé lodě plné mužů, které čluny pronásledovaly. Po chvíli je tato plavidla minula a oni plavali dál sami.
Ostrůvek byl obyčejný, asi čtyřicet stop dlouhý. Stála zde hrstka zakrslých stromů, žádný ne vyšší než deset stop, a signální maják, vyleštěná mosazná koule na dvacet stop vysoké tyči, viditelná v měsíčním světle, která varovala před mělčinami kolem ostrůvku.
Neodpočívali dlouho, když zahlédli plachtu a sledovali, jak se rychle přibližuje. Šlo o dvoustěžňovou ourdhijskou loď, plující pod plnými plachtami, která směřovala velmi blízko k mělčinám. Za ní spatřili dlouhou černou galéru, a když se přiblížila, viděli, že je nacpaná muži. Vesla se v rychlém rytmu ponořovala a zvedala. Galéra malou loď dohánělа.
Zdálo se, že budou nuceni sledovat, jak bude loď dostižena a další urozené ourdhijské ženy zajaty agenty mágů, ale pak rychle plující galéra se šokující prudkostí najela na mělčinu, zakymácela se a zastavila. Při nárazu vylétla vesla do vzduchu, příď se rozlomila ve dví a loď se rychle potopila deset stop hluboko.
Bazil si povzdechl. "Brzy tady budeme mít ssspolečnossst," řekl unaveně.
"Myslím, že bychom měli raději plavat dál," navrhla Lagdalen.
Vrátili se do vody a pokračovali dál na východ. V dálce před nimi spěchala loď, kterou riskantní průjezd mělčinami zachránil. Její cestující, kteří měli skutečně štěstí, že je piráti nezajali, protože ti by je prodali sephistům, budou před úsvitem ve velkém městě.
Plavcům to bude trvat déle, ale na východní pobřeží se dostanou. Když se Bazil znovu unavil, nechali se chvíli unášet proudem a pak se zase pustili na východ.
Cestou se Relkin snažil události na ostrově, jichž byl svědkem, zařadit do situace v Ourdh, nakolik jí rozuměl.
"Může ti připadat divné, že se ptám, ale nikdo mi nikdy neřekl, s čím přesně tady bojujeme. Co je to zač ten tvor, kterému říkají Sephis? Je to skutečně znovuzrozený bůh?"
Lagdalen zaváhala. "Lady Ribela mi řekla, že si myslí, že je to démon. Nepřítel jej tady mohl polapit pomocí magie a donutit ho konat jeho vůli."
Relkin se otřásl. Činnost temné moci jej jako vždy hluboce znepokojovala, ale tohle bylo zvlášť děsivé. Mágové měli dokonce větší moc než silní démoni. Z této představy mu vstávaly vlasy hrůzou. Myšlenky mu zalétly zpět k podivným, lidem podobným obrům a jejich trhavým pohybům. Co byli zač?
Mlčky plavali dál, zatímco měsíc klesal k obzoru a nechal hvězdy dál svítit nemilosrdnou září. Relkin se ponořil do myšlenek o budoucnosti. Přežil setkání se služebníky cizí bohyně a napadlo jej, že o něj Velká Matka musí mít nějaký zvláštní zájem, protože ho znovu a znovu uvrhuje do velkých nebezpečí a zase ho z nich vždy dostane ven. Proč by si však vyhlédla právě jeho, sirotka ze zapadlé vesnice na pobřeží Argonathu? Nebyl dost urozený, aby byl hoden její přízně. Ba co hůře, nebyl ani za mák zbožný. Od chvíle, kdy byl dost starý na to, aby pochopil, že nemusí, do Svatyně téměř nechodil. Kdykoliv potřeboval pomoc nebes, vzýval staré pohanské bohy, a jak mu vždy v chrámové škole říkali, to se nemělo.
Možná však někteří učenci měli pravdu a staří pohanští bohové byli ve skutečnosti jen jinými aspekty Matky, které lidé

špatně pochopili. Tato myšlenka pomáhala udržet jejich jména živá dokonce i v dobách Říše růže a vlády čarodějek. Nejraději měl Cayma, boha vína, zpěvu a dobrých časů. Caymo byl plešatý bůh s hnědou kůží, bílým plnovousem a mohutným břichem, do kterého se mu vešlo obrovské množství vína. Další byl Vok, bůh moře a mořeplavby. A krutější bohové, jako Asgah, bůh války, nebo Gongo, bůh smrti. Ve skutečnosti na ně Relkin myslel jako na skupinu, prostě to byli "staří bohové" nebo někdy "pohanští bohové".
Ať už existovali, nebo ne, zdálo se, že nějaké božstvo s ním má své záměry. Proč by jinak poslali Miranswu, aby jej osvobodila? Proč by jinak přežil v Tummuz Orgmeen, kde čelili nepřekonatelné přesile. Musel k tomu být nějaký důvod. Nedokázal však říci jaký a byl zvědavý, jestli kdy bude moci.
Jeho myšlenky na odchod do výslužby a farmářský život v pohraničí teď vypadaly snad až trochu obyčejně. Možná by měl zamířit výš. Možná by měl být víc než jen dragonýr. Snad by se měl přihlásit do školy čarodějů. Odjel by na východní ostrov a naučil se velkým uměním.
Pak si vzpomněl na draka, který pod ním stále rozrážel studenou vodu, a zastyděl se. Jak ho vůbec mohlo napadnout, že Zlomeného Palcáta opustí? Jsou k sobě svázáni, dokud jeden z nich nezemře. Zůstanou spolu dokonce i po odchodu do výslužby, kdy se usadí na hranici.
Kromě toho se stále nacházeli stovky mil od domova, uprostřed obrovské války neznámého dosahu. Dost možná, že už nikdy Kenor neuvidí, natož aby se tam usadil.
Obloha na východě zjasněla a nad světem oblohy a vody vzešlo jitro. Bazil si znovu odpočinul na jednom z ostrůvků a brzy poté zahlédli východní břeh řeky.
Vyčerpaní a promrzlí se vydrápali na bahnitý břeh, ohraničený lesem palem a zakrslých stromů. Byli hladoví a utahaní. Relkin prozkoumal les a našel bahnitou stezku, která se vinula na sever. Okolní krajinu tvořila obvyklá směs malých políček a vesnic z vepřovic, a k tomu několik různě velkých venkovských sídel, což byly proti obyčejným domům ve skutečnosti prakticky paláce.
Jedno však měly společné - byly prázdné. Zem byla oloupena o své obyvatele.
Relkinovi a Bazilovi bylo jasné, co to znamená. Obléhání velkého města začalo a oni zůstali vně hradeb, sami za nepřátelskými liniemi.
"Jsme jižně od města," řekl Relkin.
"Můžeme plavat dál."
"Proti proudu."
"Nemáme na výběr."

KAPITOLA 34
Novina se rozšířila na začátku večerní hlídky. Drak se zlomeným palcátem a jeho dragonýr se v pořádku vrátili. Samozřejmě přinesli historky o nervy drásajícím dobrodružství, ve kterém se vyskytovaly i krásné kněžky bohyně Gingo-La. Podrobnosti chtěl slyšet úplně každý!
Okamžitě začaly oslavy. Legie něco takového potřebovaly, protože teď byly v nepřátelském obležení a vypadalo to, že se obléhání brzy změní na zkoušku síly.
Z císařských sklepů bylo dovezeno pivo, u každého regimentu zaplály ohně a muži, ženy i draci společně s chutí zpívali argonathské písně.
Zvlášť velkou radost měli u 109. dračího. Ztráta Zlomeného Palcáta velmi podlomila morálku. Pro mladší draky byl Zlomený Palcát živoucí legendou a zdrojem inspirace. Byli velice pyšní, že slouží spolu s ním, a když se zdálo, že navždy odešel, velice je to skličovalo.
A pokud šlo o Zeleného Purpura, od chvíle, kdy se dověděl o Bazilově zmizení, byl čím dál podrážděnější. Dragonýři i draci, všichni kolem něj chodili po špičkách. Žádný z dragonýrů se k němu neodvážil přiblížit, přestože měl poškrábané šupiny a prasklý dráp. Zpráva o jejich návratu jej málem znovu naučila létat. Roztáhl mohutná křídla, mocně jimi mával a k tomu řval bojový pokřik. Lidé se střemhlav vrhali do úkrytů a několik z nich si stěžovalo, že jim z toho ještě hodiny zvonilo v uších.
Toho večera však divoký drak svůj příchod dokonale načasoval. Právě když zaujal místo v uvítací řadě, objevil se Zlomený Palcát s Relkinem na ramenou.
Z hradeb se ozvalo volání slávy. Draci řvali pozdravy a Zelený Purpur vystoupil vpřed, aby si s Bazilem stiskl tlapu.
"Vítej zpátky, příteli ssse zlomeným palcátem."
"Mysssslel sssisss, žesss tohohle draka viděl naposssled."
"Říkají, že jssste přeplavali řeku."
"Sssamozřejmě, nebylo to tak těžké."
Při té představě Zelený Purpur zahučel.
"Vy bezkřídlí draci jssste podivná chássska. Draci neplavou, létají."
"Lidé říkají, že matkami našeho rodu byly mořssské obludy. Lidé toho ovšem napovídají mnoho."
"Lidé mluví příliš mnoho, při řevu ssstarých bohů, je to tak."
Ale Baz už myslel na něco jiného.
"Cítím sssnad pivo?"
"Spoustu piva. Doručili ho právě včas, na počest vašeho návratu," ozval se z hloučku draků dragonýr Hatlin. "A jsme připraveni narazit sudy."
Bazil nemotorně zasalutoval. Relkin sesedl.
"Dragonýr Relkin a drak Zlomený Palcát se hlásí do služby, pane!"
"Pohov, dragonýre, a vítejte zpátky. Zdá se, že jste se opět dostali z kaše bez naší pomoci."

"No, byly tam ty krásné kněžky a chtěly nás obětovat, ale jednu z nich jsem přemluvil, aby mi odemkla pouta, a potom..."
Hatlin zvedl ruku. "Ne, nemyslím, že bych chtěl slyšet zbytek."
"Nádhera," ušklíbl se Swane z Revenantu. "Zatímco my jsme tady seděli o kaši a vodě, ty jsi popíjel a večeřel s bandou kněžek."
"Zmlkni, Swane," řekl Tomas Černé Oko.
Bazil se naklonil k Hatlinovi. "Tenhle drak už celé dny nejedl. Co máme?"
"Myslím, že kuchaři váš příchod očekávali. Máme vývar, horkou kaši a pečené brambory. Jsme teď v obležení. Zásobování je čím dál tím složitější. Ale máme pivo, spoustu piva. Císař nám otevřel své sklepy. Nechtěl, ale myslím, že neměl na vybranou."
"Ukažte mi cessstu, tenhle drak má žízeň."
Ozval se jásot, mladí draci ho zvedli na ramena a nesli dovnitř k ohništi. Zbytek osmého regimentu zaburácel a někdo mu podal vědro císařova nejlepšího ležáku. Připil jim a oni mu zasalutovali.
A tak to šlo stále dál a něco z toho divokého večírku, jenž se za hradbami obleženého města Ourdh odehrával, způsobovalo zmatek v řadách obrovské armády, která hradby obklíčila. Na hradbách
a věžích v argonathském sektoru okolo brány Fatan se rozléhalo veselí, zpěv a dunění bubnů.
Avšak poté, co snědl kaše a akhy, kolik se jen do něj vešlo, začal být drak unavený. Když vypil soudek piva, okamžitě a neodvolatelně usnul.
Vlok jej vzal za ruce, Zelený Purpur za nohy a společně ho odnesli k místu, kde byl 109. dračí ubytován, což bylo uvnitř brány Fatan. Relkin se podíval na svého ležícího svěřence a rychle ho prohlédl. Při pohledu na všechny ty pohmožděniny sebou škubl. Nejvážnější byla sečná rána v místě, kde strážce zasáhl Bazila mečem do slabin. Relkin vzal hadřík, dezinfekční prostředek, nůž na šupiny a háček.
Pokud šlo o Lagdalen Tarcho, ta se oslav nezúčastnila. Jakožto členka Tajného úřadu měla povinnosti, které musela plnit. Od řeky odešla přímo do domu kupce Irhana. Tam našla truchlícího Irhana. Lady lnula se z ostrova Gingo-La nevrátila.
Lagdalen odbyla všechny jeho otázky o tom, kde byla a co se stalo, a zeptala se na lady Ribelu. Irhan ji okamžitě svým kočárem poslal do císařského paláce.
V paláci ji zavedli do obydlí velké čarodějky Ribely, do pokojů hned vedle císařova soukromého apartmá ve velkém paláci.
Při přivítání nedala Ribela najevo mnoho emocí. Nad Lagdaleninými omluvami ohledně jejího zmizení během čarování mávla rukou.
"To nebyla tvoje vina, dítě. V kupcově domě zapracovala zrada."
Lagdalen jí pečlivě, aby na nic důležitého nezapomněla, vylíčila události několika posledních dní. Ribela pozorně naslouchala, a když Lagdalen skončila, sepnula ruce.
"Výborně, má drahá. Opravdu se mi ulevilo, že tě vidím živou a v pořádku. Přinesla jsi několik důležitých informací. A teď navrhuji, abys odešla do ložnice. Získala jsi přímou zkušenost s cizím náboženským fanatismem. Potřebuješ si odpočinout."
Překvapená, ale vděčná Lagdalen se vydala chodbou vydlážděnou úžasnými dlaždicemi s modrými a bílými vzory a vstoupila do pokoje. Ke své nevýslovné radosti tam našla čekajícího manžela.
"Zázrak," řekla. "Paní Ribela?"
"A generál Paxion. Říkají, že je v pořádku, když budeme alespoň jednu noc spolu."
"Můj manželi," uvolnila se v jeho silném náručí.
Byl to zázrak. Společně si ze všech sil snažili vynahradit čas, kdy od sebe byli odtrženi. On byl nadšený, ona takřka v extázi. Přišly dokonce i zprávy z Marneri, včetně dopisu od Laminniny kojné Wessary. Holčička byla v pořádku a od Lagdalenina odjezdu byla nemocná stěží jeden den.
Temnota, která ji tak dlouho pohlcovala, byla náhle prolomena. Lagdalen se téměř mohla oddat dokonalému štěstí. Avšak bolest nad nepřítomností dítěte kouzlo prolomila. Chvílemi už toho na ni bylo moc a ona se tiše rozplakala.
Hollein svou mladou ženu po celou tu drahocennou noc pevně svíral v náručí. Dělal, co mohl, aby ji utěšil. On sám byl příliš šťastný na to, aby usnul. Posledních pár dnů, kdy čekal na každou zprávu, každou malou novinu, která by mu řekla, kde Lagdalen je, bylo jako noční můra. A teď ji měl zpátky, zdravou a v pořádku. Vypadalo to jako skutečný zázrak. Přísahal si, že jakmile se vrátí do Marneri, přispěje Svatyni. V této záležitosti se o ně Velká Matka postarala.
A musel doufat, že v tom bude pokračovat. Po pravdě řečeno, sám začínal být trochu znepokojený. Nepřítel stavěl tucty obléhacích věží a připravoval se k mohutnému útoku. Podle toho, co slyšel od generála Paxiona, ještě týdny jim nedorazí žádné posily. Nebudou se ani příliš doplňovat zásoby. Říční piráti přerušili dodávky obilí a zásoby ve městě se rychle tenčily. Celkově vzato budou nuceni vydržet nejméně deset dní, možná dva až tři týdny. Za měsíc by už pojídali krysy a dávky drakům snížili na nezbytné minimum.
A kromě toho se na ně nepřítel připravoval a bylo možné, že to ani nebude trvat tak dlouho. Hradby se táhly na míle a jich bylo příliš málo, než aby je obsadili v plné síle. Obyvatelé o tento problém jevili překvapivě malý zájem. Nepřítel to věděl a měl v úmyslu postavit tolik obléhacích věží, aby obránce přečíslil tucty zároveň podnikaných útoků. Bude těžké mu zabránit v úspěchu.
A zatímco mladý kapitán, který se díky zvláštnímu povolení od velké čarodějky a generála mohl opět setkat se svou ženou, dumal
nad těmito problémy, vedli tentýž generál a velká čarodějka jen o pár pokojů dál vážný rozhovor o stejných problémech.

"Císař?" zeptal se Paxion.
"Opět pod vlivem uklidňujících léků. Od zmizení princezny Zettily má deprese a sklony k záchvatům z nervového vypětí."
"Musím ho znovu přesvědčit, že pro muže potřebujeme lepší dodávky jídla a vody. Svěřuje to hospodářským správcům a ti nás nestydatě okrádají. Asi polovina přídělů mouky byla ukradena. To musí přestat."
Ribela vážně přikývla. "Samozřejmě. Pamatujte však, že ten muž je slabý a již dlouho jej ovládají eunuchové. Když u sebe nemá princeznu Zettilu, která by mu pomáhala v intrikách, je apatický a lhostejný. Je těžké ho přimět, aby vůbec něco dělal."
"Chráníte jej ale před nepřítelovými kouzly a nástrahami, ne?"
"S pomocí vaší čarodějky přes počasí jsem nějakou obranu vytvořila." Ribelin hlas zněl nepatrně znepokojeně.
"Takže na císaře nemůže být podniknut nějaký zákeřný útok?"
"Již několik dní na něj dávám pozor. Objevilo se malé kouzlo. Nakazil ho iracionální strach z nepřítele, hrůza ze Sephise. Strach byl tak silný, že nedokázal hrozbě čelit, a dokonce se před ní ani chránit. Kouzlo jsme zrušily."
Paxion se při té představě zašklebil a Ribela pokračovala. "Je však stále omámený přetrvávajícími účinky a je těžké k němu proniknout."
"Překvapuje mě, že se nepřítel mohl dostat k císaři tak blízko."
"Obávám se, že to není tak překvapivé, vezmeme-li v úvahu císařovy sexuální sklony. Avšak vypátrali jsme eunucha, který vzal císařovu krev a vlas. Podrobně jsme ho vyslechli. Přísahá, že byl sám. Přesto nevím, jestli mu můžeme věřit. Budeme jej dále vyslýchat, dokud nebudeme spokojeni." . Při pomyšlení na takový výslech Paxion hvízdl.
"Jsem rád, že jste tady a na císaře dohlížíte, paní. Vůbec se mi nelíbí představa, že bychom vás v této situaci neměli."
Ribela si dovolila nepatrný úsměv.
"Ale přesto, i když jsem tady, není naše situace vůbec dobrá, že?" "
"Bohužel ne. Ztráta generála Hektora nás vážně oslabila."
Hektor stále ležel v bezvědomí v lékařském stanu. Ribela otráveného generála navštívila a udělala pro zlepšení jeho stavu vše, ale z komatu se přesto neprobral. Bylo všeobecně známo, že koma je velice ošidný stav.
"Teď velíte vy, generále."
Generál se zachmuřeně usmál. "Jak víte, generál Pekel bohužel moje právo na velení neuznává. V poli jsem nevelel už mnoho let. Pekel si myslí, že bych tady neměl být. Občas si říkám, že má pravdu."
"Výmluvy, generále."
"Když to vidíte takhle, ale Kadeiňané nebudou v Hektorově plánu pokračovat, když je k tomu Hektor nedonutí. Do Dzu se mnou nepůjdou."
"To je opravdu škoda. Tenkrát bylo poměrně jednoduché tu věc zničit. Obávám se, že teď to bude mnohem složitější. Nepřítel má ohromné množství vojáků a značnou sílu a chystá se vyzkoušet naši obranu."
"Staví třicet šest obléhacích věží, paní. Mnoho z nich u Východní brány. Na sever od ní je hradba slabá a mají tam beranidlo, se kterým neustále postupují vpřed. Čekám, že se jim každým dnem podaří prorazit."
"Jaký útok očekáváte?"
"Útok provedený zároveň na všech místech, kde se jim u hradeb podaří vztyčit věž. Je jich děsivě mnoho a bude jim stačit, když nás přečísli. Abychom se jim mohli postavit, budeme muset přebíhat sem a tam."
"A co císařská stráž? Bude bojovat?"
"Ano, myslím, že ano. Zdá se, že právě teď jsou na tom s morálkou velmi dobře. Tentokrát je císař opustit nemůže, tvrdí."
Po Ribelině přísném obličeji přelétl chladný úsměv.
"V tom mají pravdu. Banwi Shogemessar nemá kam jít. A pokud jde o nás, posily dorazí. Bude to však chvíli trvat. Co se týče hospodářských správců, napadlo mě, jestli není ha čase, abychom se jim postavili a převzali kontrolu nad zásobami obilí."
"Zaútočit na ourdhijské stráže?"
"Promluvíme si s generálem Knazudem. Myslím, že bude spolupracovat."
"Dobrá, tohle bude krok správný směrem. Když budeme mít dost zrní, bude možné muže pořádně nakrmit."
"To se dá zařídit. Koneckonců, otevřeli jsme císařské sklepy, nebo ne?"
Paxion se zasmál. "Tahle noc morálce prospěje. Zvlášť, když se blíží tvrdý boj."
"A dorazí posily a nové zásoby, generále. Před hodinou jsem dostala zprávy z Cunfshonu."
"Co můžeme očekávat? Tohle vojákům opravdu zvedne náladu."
"Nebude to hned. Bude to trvat dva, možná tři týdny."
Paxion protáhl obličej.
"Dorazí legie z Cunfshonu a flotila s dostatkem zásob na celé měsíce."
"To je jistě dobrá zpráva. Přežijeme-li nadcházející zkoušku, pak snad máme v dlouhém obléhání naději. Ale k tomu potřebujeme lepší příděly pro draky. Spotřebují spoustu energie a musí jíst, aby si udrželi sílu."
"Zmocníme se sýpek a draci dostanou najíst. Myslím, že jakmile se správců zbavíme, budou příděly dostatečné. Hned dnes si promluvíme s generálem Knazudem."
Při této ukázce síly se Paxionovi rozšířily oči. Velká čarodějka rozhodla, že v zájmu přežití legií odhodí všechny diplomatické zdvořilosti. Napadlo jej, proč to neudělal on. Usoudil, že byl příliš dlouho velitelem pevnosti.
"A myslím, že morálce prospěje i návrat Zlomeného Palcáta."
"To skutečně ano, paní."
"Dobrá, alespoň můžeme říct, že dostaneme posily a budeme včas dost silní, abychom se nepřiteli mohli postavit v poli.

Přijede druhá legie z Cunfshonu, legie z měst a regimenty z mnoha různých míst, kde vylidní posádky. Dostaneme pět legií."
"Dvacet pět tisíc mužů a osm set draků, paní. Taková armáda se bude moct postavit jakémukoli vojsku na světě."
"Ano, generále, v tom budete mít asi pravdu."
"Mezitím musíme s deseti tisíci vojáky udržet hradby."
"Musíme. Ale během dvou měsíců vyrazíme, probijeme se skrze Dzu a zbavíme se zdroje té děsivé moci."
"A co s tou zprávou o obrech v řadách nepřítele? Co s tím?"
Ribela sevřela rty. "Ano, krvaví pochopové. Jsou další hrůzou, kterou přináší temné umění mágů. Přivést jednu takovou věc k životu stojí krev mnoha lidí a udrží si sílu jen jeden měsíc od okamžiku stvoření."
Paxion zpopelavěl. "Vraždí lidi, aby mohli vyrábět tyhle věci?"
"Neslyšel jste, že na západním břehu řeky je země úplně vylidněná? Dokonce i teď, když tady spolu mluvíme, pochodují z Kwa a zdejšího okolí do Dzu zástupy nových obětí."
"Je jich tak mnoho?"
"Pochopové se zde brzy objeví. Jsou to strašliví nepřátelé."
KAPITOLA 35
Obléhání Ourdh trvalo desátý den a zásoby jídla se už velmi ztenčily. Nepřítel za hradbami dával najevo, že má velkou chuť něco dělat. Uprostřed pekelného bušení kladiv, které se rozléhalo dnem i nocí, se v troskách předměstí zvedaly dřevěné věže na mohutných kolech. Šestého dne dostavěli katapulty a od toho okamžiku přelétaly přes městské hradby velké kusy zdí domů z předměstí a rozbíjely se o dláždění a stavby ve městě.
Po několik dní se pod hradbami odehrávala smrtící válka podkopu a protipodkopů. A tady se objevily nepřítelovy nové zbraně, z hlíny vyrobení obři. Tvorové měli postavu tvarem podobnou lidské, ale byli téměř deset stop vysocí a vážili půl tuny. Drakům poskytovala výhodu jediná skutečnost, že za naprosto prázdnými výrazy oněch stvoření se ukrývalo jen velmi málo inteligence. Bylo to jako bojovat s téměř nezničitelnými idioty, vyzbrojenými kladivy. V temnotě pod hradbami bylo obvykle jen velmi málo prostoru k manévrování. Šlo především o rvačky, kousání a trhání. Vyvolalo to vzpomínky na prapůvodní draky. A přesto hlinění muži přicházeli ve zdánlivě nekonečných zástupech. Draci začínali být unavení. Pro boj to představovalo znepokojující skutečnost.
Jak obléhání pokračovalo, situace ohledně zásob ve městě se zhoršovala. Velitel Porteous Glaves měl pocit, že se kolem něj svírají čelisti obrovské pasti. Zdály se mu sny o temnotě a záhubě. Pil vína a pálenky, co jen mohl, ale jak se snižovaly zásoby ve městě, bylo stále těžší je získat.
S klesajícími zásobami stoupala ve městě nepoctivost. Prudce narůstala korupce. Z dodávek určených pro legii kradl úplně každý. V důsledku toho dostávali posledních několik dnů vojáci i důstojníci hubené příděly - misku ovesné kaše a hrst sušeného ovoce. Už celé dny nejedli žádné maso a proslulého ourdhijského piva bylo jen velmi málo. Muži byli pekelně naštvaní.
Celá ta záležitost začínala být velice vyčerpávající.
Glaves si dlouhý pochod od Salpalanga ani cestu po Oon nijak zvlášť neužíval, ale vzhledem k obtížnosti těchto přesunů byly příděly přiměřené. V Ourdh si člověk mohl alespoň koupit výborné víno. Při pohledu zpátky to vlastně svým způsobem bylo příjemné, posedávat u táborových ohňů, zatímco vojáci zpívali argonathské písně. Dostávali sice, řekněme, základní jídlo a Glavesův cestovní plášť byl těsný a těžký, ale když měl s sebou Dandraxe, který mu posluhoval, a mohl zkoumat ourdhijská vína, nebylo to tak špatné. Napadlo jej mnoho barvitých obrazů, které může později využít, až bude promlouvat k politickým kruhům v Marneri. Ve světle toho, co mělo následovat, vypadala dokonce i bitva u Salpalanga růžově.
Glaves nikdy nenavštívil úsek hradeb, který měl jeho regiment na starosti. Pohled na obléhací věže byl příliš skličující. Glaves nechával dohled kapitánům. Věděl, že jej muži nenávidí. Po pravdě řečeno je nenáviděl také. A hnusili se mu draci, ty zatracené odporné bestie. Zcela zničili jeho naděje na brzký únik z obležení.
Glaves si zabral dům kupce Saubraje v ulici Fatan. Vína zde zůstalo málo a brzy došlo, ale Glaves tam zůstával, zalezlý v salónu v prvním patře, zatímco Dandraxe posílal, aby se ve městě poohlédl po nějakém slušném vínu nebo argonathské pálence.
Čas od času byl donucen vyjít ven a zúčastnit se porad generála Paxiona s veliteli regimentů. Vášnivě tato setkání nesnášel a musel se držet, aby generála Paxiona nahlas neosočil z neschopnosti.
Koneckonců, Paxion je vědomě zatáhl do téhle ztracené pozice. Generál Hektor byl dost velký blázen, ale to Paxion rozhodl, že musí bránit město Ourdh. Tím byl jejich osud zpečetěn. Zůstali tady trčet, místo aby použili každou dostupnou loď k útěku.
V Ourdh zůstával dokonce i generál Hektor, ležící v komatu, zatímco ti zatracení felčaři se v něm šťourali a marně se snažili toho hromotluka dostat z bezvědomí. Glaves to viděl a věděl, že Hektor se už nikdy neprobere. Vlastně to bylo docela dobře. Hektor by jim pravděpodobně přikázal na nepřítele zaútočit, nebo něco podobně šíleného.
Ale ztráta Hektora nezabránila tomu, aby došlo k nejhoršímu. Byli tady v pasti a brzy budou na hradbách bojovat o život.
Porteous Glaves věděl, že dostat se z toho musí každý sám za sebe. Přesvědčoval se, že skutečně nemá na výběr. Ty zpropadené kněžky porušily slib, takže teď neměl žádnou možnost, jak získat člun. Chovaly se, jako by to byla jeho vina, že drak zpřetrhal pouta a utekl!
Prokletý drak! Proč nebylo možné na světě aspoň s někým spolupracovat? Všechno jej to dohánělo k zoufalství.
A tak tedy svolal první tajnou schůzku s veliteli kadeinských regimentů. Jeho nápad se jim dokonale zamlouval. Je třeba vyjednat mír. Nechat zničit dvě legie v beznadějném obléhání byl naprostý nesmysl. Za týden či za dva zemřou hlady. Zásoby nepřišly.

Nakonec založili "výbor pro nouzové akce", jehož členy byli velitelé Hayl a Vinblat z kadeinské první, velitel Glaves z Marnerijské druhé legie, kapitáni Sikker a Rokensak z Kadeinu a kapitán Ferahr z Kenorského lukostřeleckého oddílu. Žádný z důstojníků marnerijské druhé Glavese nepodpořil. Zdálo se, že jsou k hrozící záhubě slepí a byli rozhodnuti stát při Paxionovi až do doby, než je Sephisova dravá armáda přemůže. Dobře tedy, ať mají; co chtějí. Jenom tím Glavesovi ulehčí situaci po návratu do Argonathu.
Teď výbor svolal, aby se sešli s pro ně velmi užitečným Euxem z Fozadu, který byl jejich spojkou k nepříteli za hradbami. Euxus měl obchodní spojení s Dzu ještě z dob před vzkříšením hadího boha. Znal Sephisovy kněží, kterým roky prodával olej a víno. Přirozeně měl rozsáhlé obchodní zájmy i ve městě Ourdh. Myslel si, že může překlenout průrvu mezi armádami a pomoci s vyjednáváním.
Euxus byl muž s úzkou tváří, černým knírem a přímýma tmavýma, přísně hledícíma očima. Černé vlasy měl jednoduše zastřižené a nosil tmavě hnědý oděv a drahé boty. Byl očividně zámožný, i když trochu naháněl hrůzu. Nicméně jazykem vládl mistrně a dokázal být naprosto okouzlující. Muži z Kadeinu mu byli připraveni věřit. Vypadal velice důvěryhodně. Netrpělivě čekali na možnost uniknout z pasti, ba přímo po ní zoufale toužili.
Kadeiňané, kteří vstoupili do Glavesova příbytku, se tvářili napjatě a ostražitě. Představili se, rozběhl se hovor a brzy se kolem vznášela atmosféra všeobecné shody. Euxus bude dokonalý posel.
"Zůstává jediný vážný problém," řekl Euxus. Obočí se nadzvedla.
"Myslím dobrého generála Paxiona. Nebude s naším názorem souhlasit."
Muži z Kadeinu pokrčili rameny. "Něco se s tím starým chlapíkem stalo."
"To ta prokletá čarodějnice, kterou sem poslali z Cunfshonu," zaprskal velitel Glaves.
"Takže poslední slovo má ona?" zapředl Euxus.
"Navrhuji, abychom Paxiona sesadili a nahradili ho generálem Pekelem. Našeho Pekela k tomu přemluvíme," řekl velitel Vinblat.
Glaves se kousl do jazyka. Výborně, dělají pokroky. Podíval se na Euxe a spatřil, že mu při pohledu na Vinblata svítí oči. Něco v těch očích způsobilo, že se Glaves náhle začal cítit nepříjemně.
"Mám tedy pokračovat ve snaze zahájit vyjednávání?" zeptal se Euxus.
"Pokračujte," odpověděl velitel Vinblat.
"A co s generálem Paxionem?" ozval se kapitán Ferahr, kenorský lukostřelec. "Nedáme starému Paxovi šanci? Možná s námi bude souhlasit."
Podívejte! Za pár dní budeme jíst talionské koně. Pak kožené řemeny. Starý Pax prostě musí pochopit, že zůstat tady znamená být naprosto zničeni," řekl kapitán Rokensak.
"Ale jak to uděláme?"
Bylo ticho.
"Musí odstoupit a velení předat Pekelovi."
"A co když to neudělá?"
"V tom případě," zamumlal Glaves, "ho budeme muset uvěznit. Pokud si přeje takhle mizernou smrt, necháme ho tady sephistům, aby ho našli, až se sem dostanou. Necháme jej tady i s císařem."
Kolem stolu se ozval smích. Legie neměly císaře Banwiho zrovna v oblibě.
"Příští dva týdny neuvidíme ani špetku nových zásob. Ať se bílé lodě blíží, nebo ne, tak dlouho se neudržíme."
"Všechno je k ničemu. Vybojovali jsme skvělé vítězství a teď to generál zpackal."
"Ourdhané nemají pro obléhání vůbec žádné zásoby. Ty jejich žalostné sýpky!"
Euxus jim navrhl konečnou podobu toho, co nabízeli. "Měli bychom navrhnout, že legie souhlasí s tím, že opustí město a vydají se buď na jih, kde se setkají s bílými loděmi, nebo na východ k horám a dál na dlouhý pochod k domovu."
Všichni souhlasili, i když lukostřelci Ferahrovi se stále nelíbila představa, že vztáhnou ruce na Paxiona a "uvězní" ho. Glaves jej ujistil, že vše bude velice pečlivě připraveno a Ferahr se do toho nemusí ani v nejmenším zaplést. Zdálo se, že to Ferahr akceptoval.
Kadeiňané odešli a krátce po nich i Euxus z Fozadu, okouzlující, ale nějak mrazivá osoba. Glaves zůstal sám se zbytky pálenky, kterou Dandrax ukradl. Zahleděl se ven z okna, přes malou zahradu ke zdi a domům na opačné straně. Budoucnost tedy byla dohodnuta. Odstraní Paxiona, vyjednají si cestu ven z téhle smrtící pasti a zamíří na jih.
I když Glaves se vlastně už rozhodl, že by bylo lepší, kdyby se legie vydaly na východ a šly zpátky domů přes hory. To jim zabere měsíce. Sám Glaves se domů vydá první bílou lodí, která do Argonathu popluje.
Jakmile se vrátí do Marneri, rezignuje na své postavení důstojníka a zahájí v Aubinasu volební kampaň. Už tam měl silnou pozici. Když k tomu připojí pověst vojáka, získaná při velkém vítězství u Salpalanga a tím, že přežil katastrofu ve městě Ourdh, bude moci vyzvat starého Klospera, který křeslo drží. Konečně bude na cestě ke skutečné moci v bílém městě.
KAPITOLA 36
Té noci se ozývalo hřmění a oblohu nad velkým městem křižovaly blesky. Muži a draci na hradbách si ukrývali hlavy pod pláště nebo se schovávali pod kryty z vrbového proutí, které byly vztyčeny uprostřed hradeb jako ochrana před nepřátelskými šípy. Ve světle blesků muži viděli jen několik set stop vzdálené obléhací věže. Dokonce ani za těchto podmínek se práce v ležení nepřítele nezastavila. Tisíce otroků byly přinuceny pracovat, aby dokončily věže.
Pod hradbami pokračovala smrtící hra podkopů a protipodkopů. Jenom šikovnost armádních čarodějek a jejich účinná kouzla a cit pro zemi dokázala až dosud obležené město ochránit. Při kopání podkopů, které měly pobořit hradby, vznikaly vibrace, jež nebylo možné ukrýt. Citlivé čarodějky dokázaly vibrace lokalizovat a zjistit tak, kudy podkop vede. Díky dračí síle a jejich schopnosti rychle kopat, obránci nepřítele znovu a znovu zastavovali. Až dosud nebyl prolomen ani jediný úsek hradeb. Té noci byla řada na 109. marnerijském, aby pracoval v chvatně vykopaném protipodkopu na

západ od brány Fatan.
Protipodkop musel být úzký, aby nenarušil stabilitu hradeb, ale zároveň dost široký na to, aby v něm mohl pracovat drak. Výsledkem těchto omezení byl typický tunel, prokopaný skrz kameny pod hradbami, v nejužším místě široký jen osm stop a dále za hradbami pouhých deset či dvanáct.
V tomto stísněném prostoru se střídala skupina zablácených draků, kteří v čele tunelu pracovali s velkými lopatami a krumpáči. Dobře najezení draci dokázali takový tunel vykopat s ohromující rychlostí. Od chvíle, kdy před pár hodinami vystřídali 86. marnerijský dračí, vyhloubili čtyřicet stop. Navzdory tomu, že u vchodu postavili stan, začala být podlaha protipodkopu bahnitá a kluzká následkem dešťové vody, která sem prosákla z povrchu. Vzduch byl naplněný pachem dračího dechu a teplého, vlhkého bahna.
Zatímco draci vpředu kopali a odhazovali za sebe lopaty hlíny, velká skupina stejně špinavých lidí hlínu odvážela na kolečkách v nekonečné řadě, vedoucí z tunelu na povrch.
Druhá řada mužů nosila kolem koleček do tunelu trámy na podepření. Stejně rychle, jako draci kopali, vojáci ukotvovali stojky a nosníky.
Předek tunelu osvětlovaly dvě lucerny, které drželi dragonýři, mačkající se za draky a ze všech sil se snažící nenechat se ušlapat. Při tomto osvětlení vše vypadalo jako výjev z předpokoje nějakého pekla. Podlaha se dokonce svažovala dolů, jako by je chtěla dovést do nějakého pekla ze starodávných mýtů.
Každých deset stop se zastavili a k čelní zdi přistoupili naslouchat stavitelé a čarodějka. Armádní čarodějka, zabývající se počasím, pracovala v tunelech beze spánku už několik dní, ale nebyly na ní znát žádné známky vyčerpání, které cítila. Se zavřenýma očima přitiskla hlavu na východní zeď. Všichni draci kolem zmlkli a pozorně ji sledovali.
Zvedla ruku a zaťala pěst, signál!
Byli velice blízko.
Jen několik stop před nimi ležel nepřátelský podkop. Každou chvíli od jeho čelní stěny odjel vozík, naložený hlínou a kamením. Ti z nich, kteří měli dobrý sluch, slyšeli slabé rachocení vozíku.
Připravil se útočný oddíl a kopající draci byli vystřídáni. Starý Chektor položil lopatu a protáhl se zpět na povrch, zatímco Zelený Purpur a Zlomený Palcát se protlačili do čela. Vlok už stál na místě s krumpáčem, aby jim pomohl kopat. Všichni měli novou výstroj, kterou jim vymysleli dragonýři, aby jim pomohla v tomto zvláštním stísněném boji. Protože zde nebylo dost místa na máchání mečem, měli mohutné nože, které kováři legie spěšně vykovali ze železa, posbíraného ve městě. Nože byly hrubé, téměř trojúhelníkové, ale těžké a dost ostré na to, aby kopáče přesekly vejpůl. Draci na sobě měli okruží, hrudní pláty, přilby a na mohutných tlapách loketníky, a tak měli horní část těla dobře chráněnou. Zadní končetiny kryté neměli.
Za nimi stál oddíl padesáti šermířů a stejný počet kopiníků.
Napjatě čekali až do poslední chvíle. Armádní čarodějka se radila s dragonýrem Hatlinem. Poslali k bráně zprávu, aby se opevnili a poslali pro posily, a rozkaz byl vydán.
Draci popadli veliké lopaty a začali rychle a zuřivě kopat, aniž by se snažili být potichu. Obezřetnost byla zapomenuta. Půda tady byla poměrně měkká, říční planina s bahnitými kaly a štěrkem. Lopaty se do ní zahořovaly, rychle ji nabíraly a odhazovaly dozadu na zabahněné muže z týmu kopáčů.
Ti se rychle obrátili a protlačili houfem ozbrojených mužů, čekajících na průlom. Už tak bylo napětí velké, a teď vystoupalo ke kritickému bodu.
Zelený Purpur nepronikl do tajemství zacházení s lopatou a teď se většinou jen pletl do cesty, zatímco Bazil a Vlok se zuřivou energií kopali v čele tunelu. Lopaty se míhaly stále rychleji a rychleji a rozbahněná hlína létala dozadu v takovém tempu, že ji muži ani nestačili odvážet. Zelený Purpur si s hlasitým syčením stěžoval na hlínu, která na něj padala, ale v tak stísněném prostoru se nebylo možné jeho mohutné postavě vyhnout.
Takto kopali možná minutu či dvě, než Vlokova lopata projela do volného prostoru a drak rozčileně zasyčel. Pak se prokopal i Bazil a vytvořil velkou díru. Pod nimi se táhl nepřátelský podkop, výjev jako ze skutečného pekla.
Tisíce otroků, s provazem na krku, namáhavě tlačily těžké vozíky naložené hlínou. Vozíky plnila spousta obrů, hliněných mužů, kteří pracovali s lopatami v čele velkého tunelu, mnohem většího, než jaký kdy předtím viděli. Čelo bylo široké čtyřicet stop, a pokud by jim dovolili pokračovat dál k hradbě, dokázali by jí velkou část shodit.
Protipodkop se do ní probořil v horní části boční stěny. Na podlahu to bylo pět až šest stop.
Bazil a Vlok seskočili do tunelu. Otroci se s jekotem rozprchli. Dozorci vytasili meče, ale pak se nad tím lépe zamysleli a také se stáhli chodbou nahoru. Tím směrem vypukl chaos.
Pak dírou proskočil Zelený Purpur a země se pod jeho vahou otřásla. Zdálo se, jako by velký divoký drak vyplnil celou chodbu. Převrhl vozík, pak ho popadl a mrštil jím do tunelu přímo do řad skupiny valících se hliněných mužů.
Dovnitř se překotili další draci a spolu s nimi muži a chlapci s lucernami. Draci se rychle vzpamatovali a vrhli se na hliněné muže. Obři se chopili krumpáčů a kladiv a zaútočili na draky, pohybujíce se v mechanickém rytmu. Draci se naučili, že musí obrovi sevřít paži a pak ho stále znovu a znovu bodat těžkým nožem.
Velké trojúhelníkové nože způsobovaly tvorům strašlivá zranění, ale přesto je bylo těžké zabít. Od dračích přileb a brnění se odrážely kladiva a krumpáče. Pekelný výjev se změnil na krutou bitvu. Ozývalo se nadávání draků, údery nožů a kladiv, a když se muži připojili k boji, i bojový pokřik Argonathu.
Relkin seskočil hned za prvními draky a další drak, mohutný Cham, jej málem připlácí k zemi. Cham ho zasáhl zadkem do ramene a srazil na kolena. Vyskočil na nohy, uhnul z cesty dalším skákajícím drakům a rozhlédl se právě včas, aby spatřil Bazila, jak se po hlavě vrhá do řad hliněných mužů v přední části tunelu. Za Zlomeným Palcátem se řítil Zelený Purpur. Draci a obři se společně váleli po zemi v jedné velké hromadě mlátících se obrovských těl. Při takovém zápase hlinění muži nebyli tak pružní. Draci třímali nože a snažili se tupá, ale děsivě živá stvoření z krví nasáklého bahna rozporcovat.

Vpřed se vrhli další obři a začali lopatami bušit do bojujícího klubka, nerozlišujíce přitom draky a hliněné muže. Vlok a Cham do této druhé řady vlétli a srazili je k zemi. Za spousty syčených nadávek se vyhrabali zpátky na nohy a začali s děsivou prací - rozsekávali hliněné muže, dokud je nezabili.
Relkin se opatrně s dýkou v ruce přibližoval k bitce. Náhle se ocitl tváří v tvář sedící postavě, ne vyšší než on sám. Její tvář byla jako nenávistná maska, s pokřivenými lidskými rysy, plochým nosem, téměř připlácnutým na lebku, a širokou tlamou plnou zubů jako kolíky. Nepochybně to byl skřet a Relkina ohromilo, že ho zde našel. Skřeti patřili na sever, na obvyklé bojiště nepřítele.
Skřet všechny Relkinovy úvahy ukončil tím, že po něm sekl krátkým mečem. Relkin uskočil dozadu, odrazil se od zdi a na skřeta se vrhl. Skřet chytil Relkina silnou rukou pod krkem, zvedl meč a právě se ho chystal prohnat dragonýrovým tělem, když ho někdo vší silou udeřil do přilby a odvedl jeho pozornost na dost dlouho, aby se Relkin mohl ze sevření vykroutit a kopnout skřeta kolenem do břicha. Bestie se s bolestivým vyjeknutím svalila dozadu.
Relkin na okamžik zachytil tvář Swana z Revenantu, osvětlenou lucernou, kterou držel Mono. Swane na něj mrkl a započítal si bod za to, že Relkinovi zachránil kůži. Pak se skřet vzpamatoval
a rozmáchl se po něm. Relkin zvedl dýku právě včas, aby sečnou ránu, mířící mu na obličej, odrazil.
Přesunul se doleva a skřet se pokusil o úder shora, který se Relkinovi podařilo s namáhavým zachrčením vykrýt. Skřetův meč byl na dýku opravdu příliš těžký a Relkinovi už zmrtvěla ruka. Zoufale se rozehnal lucernou, kterou držel v druhé ruce, a udeřil tvora shora do přilby. Skřetovi se po zádech rozlil olej, vyšlehly plameny a stvoření zavylo bolestí.
Relkin udělal výpad, vrazil do něj dýku a pak ho srazil na zem.
Skřet sebou na zemi bezmocně tloukl a Relkin ho překročil a vyrazil vpřed. Zezadu se k drakům pokoušeli dostat muži v černých šatech a železném brnění, jaké nosily sephistické přepadové oddíly, a v cestě jim stáli jen dragonýři. Meče se postavily dýkám a lukům. Proti takové síle se chlapci nemohli udržet dlouho, avšak jako na zavolanou se k nim připojilo několik marnerijských šermířů a na sephisty zaútočili.
Vypukla všeobecná vřava a zmatek. Světlo z luceren se ztrácelo mezi zmítajícími se bojovníky a bylo těžké rozlišit přítele od nepřítele. Relkin zjistil, že je natlačený na dva muže v černých šatech sephistů. Pokusil se vytáhnout dýku, ale paži měl příliš pevně zaklíněnou. Za ním stála řada marnerijských válečníků a štíty jej tlačili na sephisty. Těm plály oči šílenou zuřivostí. Relkin v nich neviděl žádnou inteligenci. Ale protože se nikdo nemohl ani hnout, s výjimkou kymácení sem a tam, podle toho, jak se přeléval tlak, byl před nimi v tom okamžiku v bezpečí.
Pak se náhle jeden z obrů protlačil skrze sephisty, odhodil je stranou a kladivem zaútočil na Marnerijce. Tato kladiva vážila třicet liber a zásah znamenal jistou smrt. Relkin se kladivu stěží vyhnul, to proletělo kolem něj a zasáhlo štít. Kladivo se zvedalo a dopadalo, muži na obra útočili a zasekávali meče hluboko do vlhké hlíny, ale ne dost hluboko na to, aby obra rozsekali.
Kladivo opět udeřilo a jednoho z Marnerijců rozdrtilo. Relkin vrazil tvorovi dýku do stehna. Vzápětí se obr pohnul a vytrhl mu dýku z ruky. Nevšímal si ani dýky v noze, ani jiných zranění. Kladivo opět dopadlo a vzduchem proletěl čísi štít i s rukou.

KAPITOLA 37

Císařské sýpky byly tři obrovské budovy bez oken, postavené z hladkých okrových hliněných cihel, které tvořily dominantu ulice Fatan v městské čtvrti Tapazit. V místě, kde se ulice Fatan stáčela na západ, se poměrně nedaleko rýsovaly chrámy, ale okolí dominovaly vysoké šestipatrové sýpky. Za normálních okolností to bylo velice živé místo a všude pobíhaly desítky obchodníků, dělníků, kupců a dopravců.
Od chvíle, kdy nad sýpkami převzaly kontrolu argonathské legie, však na místo padl podivný klid. V obchodních síních panovalo ticho. Místo obsadila stovka vojáků a žádné místní obchodníky dovnitř nepustili. Černý trh byl rozmetán jediným úderem.
Argonathští hlídali příděly velice pozorně. Už nebylo možné, aby si bohatí zaplatili zvláštní dávky zrní nebo piva. Město se otřásalo hněvem vyšších tříd. Na císaře byl vyvíjen nátlak, a ten si k sobě zavolal čarodějku Ribelu a nařídil jí, aby byly sýpky navráceny pod kontrolu císařských úředníků. Ribela to odmítla a poté, co Banwi Shogemessar několikrát těžce polkl, donutila jej poslat stěžovatelům zprávu o novém přísném přídělovém systému.
Urputně vypadající mladí legionáři popravili první dva zloděje a pohrozili, že totéž udělají s každým, kdo se je pokusí uplatit. Nefalšovaně zmatení Ourdhané se stáhli.
Ale protože je lidská povaha taková, jaká je, brzy se několik nabídek úplatků objevilo. Legionáři je nepřijali. Nejen že je po většinu času sledovala armádní čarodějka, ale šlo i o jejich čest. Muži, kteří se je pokusili uplatit, byli potrestáni podle řádů legie, a před nastoupenými legionáři je svlékli, přehnuli přes kozu na řezání dříví a každý dostal dvacet ran.
Město reagovalo zděšením a pobouřením. Nepřátelské davy syčely na procházející vojáky. Ze zadních řad na ně přilétaly kameny a koňský trus.
Generál Paxion uspořádal setkání s vůdci ourdhijské společnosti a varoval je, že pokud se obyvatelé města budou takto chovat i nadále, vezme legie, odjede s nimi a město Ourdh nechá sephistům.
Správa se rozšířila po vyšších kruzích a pak po celém městě. Otevřená nenávist vůči legionářům se rychle utlumila. Avšak obyvatelé velkého města nebyli na strádání zvyklí a jejich reptání přerostlo v neustálé stížnosti, díky kterým vztahy mezi nimi a cizími legiemi, které je bránily, zůstávaly velmi napjaté. Za to, že měli hlad, mohli jenom cizinci.
Když měl generál Paxion kontrolu nad zdroji, mohl zajistit dost zrní, aby se draci najedli a udrželi si sílu. Muži chápali, jak je to důležité. Všichni už obří hliněné muže viděli.
Každý den procházeli dragonýři ze 109. ulicí Fatan pro večerní příděly. K tomu účelu používali kuchařův vůz, tažený dvěma klidnými mezky jménem Darcy a Svízel.
Třetí den po bitvě v tunelu byl stejný jako všechny ostatní. Chlapci, i když unavení a rozbolavělí, se sebrali a zajeli s vozem do sýpky. Tam naložili pytle s ječmenem a ovsem. Na ochucení obilné kaše měli jenom pár seschlých tuřínů a

cibuli z císařovy zeleninové zahrady. Alespoň však každý bude mít po večeři plné břicho.
Relkin měl stále ovázanou hlavu, ale během půldruhého dne byl na nohou a vrátil se do služby.
Navzdory usilovnému kartáčování však na jeho kabátci stále zůstávaly velké skvrny krve a kalhoty měl na kolenou roztržené. Dokonce i obvaz měl špinavý. Když se ale rozhlédl po ostatních, viděl, že není sám, kdo je na tom mizerně. Všichni vypadali potlučeně. Swane z Revenantu měl také ovázanou hlavu a pod rozepnutou košilí bylo na hrudi vidět další obvaz. Tomas Černé Oko měl po celém obličeji škrábance a odřeniny, jak narazil na štít. Shimovi zlomili nos a Mono kulhal. Šaty měli obnošené a z podzemní bitvy potrhané.
Přesto po příjezdu do sýpky každý z nich zaujal své místo v řadě a podávali si pytle ovesné mouky a ječmene až k nakládací rampě. Poté co je stráže na rampě zkontrolovaly, naložili zrní do kuchařova vozu.
Zatímco se potáceli s pytli ječmene, vážícími šedesát liber, přijeli na koních nějací důstojníci a sesedli. Relkin ani nezvedl hlavu, protože se zrovna ohýbal pod tíhou dalšího šedesátilibrového pytle.
Hodil ho na vůz, obrátil se a zjistil, že před ním stojí kapitán Kesepton. Zasalutovali, objali se a Kesepton si jej přidržel nataženou rukou.
"Díky Matce, přežil jsi to." Svraštil čelo. "Ale jen tak tak. Lagdalen mi řekla, že jsi ležel v nemocnici. Když tě přišla navštívit, právě jsi spal, ale Zlomený Palcát tam byl a řekl jí, jak to s tebou vypadá."
"Lagdalen přišla? Neřekl mi to. Je mi líto, že jsem její návštěvu prospal."
Kesepton mladíkovi na okamžik stiskl rameno.
"Nikdy nezapomeneme, co jste vy dva udělali. Mám pocit, jako bych ti dlužil vlastní život. Vím, že se ti rodina Tarcho bude chtít nějak odměnit. Vlastně mám pocit, že až se vrátíme domů, zjistíš, že je z tebe legenda."
Relkin, náhle v rozpacích, sklopil pohled. Ostatní jej koutkem oka pozorovali. A zrovna když se mu začínalo dařit zničit svou starou pověst chvastouna.
"Drak by bez Lagdalen, dračí kamarádky, z ostrova neodešel," řekl. "Znamená pro nás velmi mnoho."
"Tomu věřím," řekl Hollein. "A zpráva o boji v podkopu nás velice trápila. Zvlášť když jsme slyšeli, že jsi padl."
"Byla to perná práce," řekl Relkin. Ostatní chlapci souhlasně zamumlali. "Rozhodně horší než Salpalangum."
"Ale 109. opět svou práci v boji odvedl," prohlásil Kesepton o něco silnějším hlasem, kterým zahrnul všechny dragonýry.
Chlapci pyšně pohlédli jeden na druhého.
"Draci bojovali jako ďáblové, pane. Měl jste to vidět," ozval se někdo.
"Slyšel jsem, a také jsem slyšel, že i dragonýři tvrdě bojovali a schytali hodně ran."
"Každý je stále na svém místě, pane," řekl Relkin.
"Nepoddajná cháska, jak jsem slyšel." Kesepton si vzal Relkina na okamžik stranou.
"Dragonýre, chci, abyste se hlásil v nemocnici, jakmile odvezete příděly zpět k bráně. Ten obvaz potřebuje vyměnit."
"Pane?"
"Lagdalen tam dnes je a velice ráda tě uvidí." Relkinova tvář se rozzářila. "Ano, kapitáne, pane." Přerušil je zvuk koňských kopyt. Do prostoru nakládací rampy vjela skupina důstojníků. V jejich středu sám generál Paxion. Generál sýpky často nečekaně navštěvoval. Byl odhodlaný zabezpečit během krize řádnou kontrolu nad příděly potravy ve městě. V Paxionově vojsku žádná korupce nikdy nebude.
Sesedl a osobně zkontroloval deník. S knihou v ruce došel na
okraj rampy a dragonýrům zasalutoval. "Dobrá práce, chásko. 109. dračí je věrný své pověsti toho zatraceně nejlepšího oddílu, co máme!" Chlapci se viditelně nafoukli a s neobvyklou řízností opětovali generálův pozdrav. Pak si Paxion všiml Relkina a Keseptona a zamířil k nim.
"A rád bych dodal, jak jsem byl rád, když jsem se dozvěděl, že jste přežil, dragonýre. Slyšel jsem, že jste byl zraněn."
"Děkuji vám, pane, ale jsem v pořádku."
"Dobře, i když byste měl něco udělat se svým kabátcem, dragonýre, je to ostuda."
"Ano, pane."
Generálův výraz změkl a usmál se. "A řekněte mi, mladý muži, jak se má náš divoký přítel Zelený Purpur?"
"Obávám se, že si stále ještě zvyká. Jídlo mu připadá velmi jednotvárné."
"To jsem čekal. Ale alespoň ho má pravidelně, co?"
"Ano, pane."
"A co jeho nohy? Ty mi dělaly starosti. Jeho druh je zvyklý spíš na létání než na chůzi."
"Problém s nohama jsme vyřešili. Nechal jsem ho nosit sandály. Udělali mu je v pevnosti Dalhousie."
"Sandály? Důmyslné. Pokračujte, dragonýre." Paxion se obrátil ke Keseptonovi.
"Kapitáne, na slovíčko, mám zprávu pro lady Ribelu."
Kesepton poodešel s generálem Paxionem stranou. Relkin se znovu připojil k ostatním a kuchařův vůz odhrkotal pryč s Darcym a Svízelem v čele. Když odjížděli, Relkin si všiml, že ostatní vojáci
na něj hledí se značným zájmem. Nestávalo se každý den, aby viděli generála povídat si s dragonýrem.
Relkinovi v hlavě vířily podivně ctižádostivé myšlenky. Takže až se vrátí domů, budou Relkin Sirotek a drak Zlomený Palcát legendami. A generál Paxion se zajímal o divokého draka, a dokonce si o něm promluvil s obyčejným dragonýrem. Zdálo se, že je v budoucnosti čekají velké věci.
Pak si vzpomněl, kde je a co čeká za městskými hradbami. Budoucnost mohla stejně tak dobře zahrnovat smrt v nadcházející bitvě.
Cestou zpátky k bráně Fatan toho Relkin moc nenamluvil a nevšímal si rýpnutí, kterými jej Swane z Revenantu pošťuchoval. Rodilí Ourdhané na ně hleděli se záští a podezřením. Za nimi se ozývalo klení a hlasité odplivování. Ženy dělaly znamení zlého oka. Relkin si ničeho nevšímal.

Konečně dorazili na konec cesty. Nad nimi se vynořily mohutné městské hradby a věže u bran. U kuchyně vyložili zrní a odešli pro vodu.
Když se voda začala vařit, chlapci zašli za draky a donesli jim tu šťastnou novinu, že se připravuje jídlo.
Když snědl misku ovesné kaše a cibule, vyšplhal Relkin čile na věž a prohlédl si situaci za hradbami.
"Jsou hotoví," řekl Mono, který už tam byl.
"Ano, to vidím," přikývl Relkin.
Poslední obléhací věž před nimi byla hotova. Bušení kladiv ustalo. Věž byla šedesát stop vysoká a stála na čtyřech obrovských kolech. Vpředu a po stranách byla pokryta kůžemi, které neustále namáčeli a na vrcholu měla trámy pobité mědí. Nahoře byla třicet stop široká a vzadu vedly po celé její výšce schody, po kterých mohl nepřítel šplhat.
"Už to nebude trvat dlouho," řekl Relkin a pocítil bodnutí hrůzy. Čtyři věže najednou. Hlinění muži, v nekonečných zástupech procházející přes útočné mosty. A za nimi spousta sephistů se šílenýma očima.
"Draci budou přetížení. Už teď jsou unavení."
Za věžemi se objevil nepřátelský katapult a vymrštil těžký kámen, který obloukem přelétl hradby a narazil do nádvoří brány.
"Nemyslím, že budeme mít příliš času na odpočinek."
Za jekotu píšťalek se na scéně objevila nový skupina. Pracovní prapor, muži připoutaní za krk jako zvířata a pohánění bičem. Ve dvojicích pochodovali k zadní části obléhací věže, kde je řetězem připoutali k velkému držadlu, kterým se věž poháněla.
Nad nimi stáli skřeti v černých tunikách Padmasy. Relkin se zachvěl. Mocný nepřítel zde nasadil všechny síly. Tito hlinění muži nebyli dílem Ourdhanů, byla to mnohem strašnější magie, než jaké byli Ourdhané schopni. Pokud draci nevydrží, nevydrží ani hradby, a pro slavného sirotka ze zapadlé vesnice Quosh už nemusí žádná budoucnost nastat.
Během pěti minut byli otroci připoutáni na místa. Zapráskaly biče, skřeti se rozkřikli a velká obléhací věž se zakymácela a pak se pomalu posunula o jedno otočení obřích kol vpřed. Když zpocení otroci překonali odpor, zrychlili krok a věž zamířila ke hradbám.
Všude na hradbách se ozývalo klení a vylétlo i pár šípů, které narazily do štítů v zadní části, chránících otroky.
Skřeti zakřičeli nové rozkazy a věž se se zakolísáním zastavila. Muži se přesunuli, zasvištěly meče a teď se věž rozjela zpátky, pryč od hradeb.
Relkin to vše velice zachmuřeně sledoval.
Na druhé straně města stálo uprostřed bujných zahrad a ovívané chladivým vánkem z velké řeky císařské město, pevnost v pevnosti za vlastními padesát stop vysokými hradbami. Zde kapitán Hollein vyhledal velkou čarodějku.
Nejprve vyzkoušel císařskou audienční síň a zjistil, že čarodějka tady dnes není. Pokračoval tedy k jejím vlastním soukromým pokojům, které sousedily s trůnním sálem. Následkem její přítomnosti se každodenní záležitosti říše Ourdh prudce změnily. Císaře teď bylo možno zastihnout i během dne. Žádné další odpolední návštěvy harému, žádné několik dní trvající pitky. Banwi Shogemessar se poprvé v životě choval jako skutečný panovník.
Podle rádoby chytře se tvářících eunuchů, střežících dveře, však nebyla ani tam. Když jim ukázal zprávu s generálovou pečetí,
poradili mu, ať jde na střechu paláce. Palác měl šest pater, po jejichž vyběhnutí byl kapitán dost udýchaný, ale našel čarodějku, jak osaměle stojí na severovýchodní straně střechy, hledící ke vzdálenému městu Dzu. Kolem nohou jí pobíhalo malé hejno myší.
Má ji vyrušit? Co když právě je uprostřed nějakého zvláštního kouzla? Na okamžik zaváhal, čarodějka se obrátila a on znovu pocítil tlak těch tmavých očí. Ribela nehrála žádné divadlo, auru moci bylo zřetelně vidět.
"Lady Ribelo, mám pro vás zprávu od generála Paxiona."
"Mluvte, kapitáne Keseptone."
"Je to písemná zpráva," podal jí generálův dopis. Zběžně ho přejela očima, a znovu na něj upřeně pohlédla.
"Jste tady, abyste mi vyřídil, že generála Hektora převážejí na šalupu Gastes. Loď brzy odplouvá."
"Ano," řekl nejistě.
Ribela zachytila jeho tázavý pohled. "Chcete, abych propustila vaši ženu a poslala ji zpět do Marneri."
Nedokázal promluvit.
"Obávám se, že ještě nemohu nechat Lagdalen Tarcho odejít. Potřebujeme ji tady."
Na dívku svého věku už toho Lagdalen udělala dost. Teď byla matkou a její dítě držel v náručí někdo jiný. Copak v čarodějce nebyl ani kousek lidství? Skutečně vypadala trochu chladně a povýšeně.
"Vím, že se vás tato záležitost velmi dotýká. V této chvíli však musíte brát ohled na svou úlohu v naší věci. Mé poslání pokračuje, a aby bylo úspěšné, potřebuji někoho s Lagdaleninými zkušenostmi."
"Je na to příliš mladá," namítl.
"Uklidněte se, kapitáne, je starší než většina dragonýrů. Je ve službě a skutečně už naší věci obětovala mnoho. Neostouzejte teď její službu jen kvůli svým patriarchálním starostem."
V očích se mu zablýsklo. Pak mu nabídla ruku ke smíru.
"Kapitáne, za osm dní ji budu schopná nahradit někým jiným. Kolem mysu Bouří teď proplouvá flotila. Vlastně celé loďstvo,
šest bílých lodí se zásobami a jednou legií z Cunfshonu. Na palubě jedné z nich, Jedle, je náhrada za Lagdalen."
Kesepton se zhluboka nadechl. Tedy další týden nebezpečí pro ně oba. Týden, během kterého může být z Laminny sirotek. Čarodějka očekávala, že jej to uspokojí. Bylo lepší jí vyhovět.
"Děkuji vám, lady Ribelo."
"Lagdalen bude jednou dělat Tajnému úřadu čest. Myslím, že má pro tuhle práci přirozený talent."

"Paní, ona z úřadu rezignovala."
"Jsem si jistá, že je to dočasná záležitost, kapitáne. Takoví lidé jako Lagdalen mají v životě mnoho úloh. Nyní je vaší bohyní, ženou a matkou vašeho dítěte. Jsem si ale jistá, že včas nalezne nové úkoly. Lessis měla pravdu, když si ji vybrala."
Holleinu Keseptonovi to znělo spíše jako rozsudek k předčasné smrtí.
"Příští týden dostaneme dostatek nových zásob. A k tomu Jedli, Oves a Žito, největší lodě, které máme."
"To je vskutku dobrá zpráva, paní. Jen doufám, že až dorazí, budeme ještě naživu, abychom je mohli přivítat. Nepřítel velice brzy zaútočí. Zastavit ho nás bude stát mnoho sil."
"Musíme je zastavit, tak je zastavíme."
To byla nepochybně Ribelina obrovsky silná vůle. Cestou zpět k Východní bráně Kesepton přemýšlel o tom, zda jim síla vůle bude stačit, až hlinění muži překonají hradby.
Relkin došel do nemocnice včas, aby Lagdalen zastihl v pilné práci, jak třídí vyprané obvazy. Objali se. Lagdalen vypadala vyčerpaně a na tváři měla unavené vrásky, ale stále měla dost síly na to, aby dragonýra objala a ani ne za minutu mu položila tucet otázek.
Stručně jí popsal boj v podkopu a jeho následky.
"Ale mladý hrdina z Quosh přežil i další zápas se smrtí," řekla vesele.
Oči jí padly na obvaz.
"Tohle se musí vyměnit," řekla přísně.
"Vlastně mi kapitán Kesepton přikázal, abych si ho nechal vyměnit."
"Aha, samozřejmě, mělo mě to napadnout. A vypadáš, že jsou to jenom odřeniny, takže doufám, že je to pravda."
"Zase budu bojovat a zastavíme je."
Znovu pocítila zamrazení strachu. Navzdory odvážným slovům zněl Relkinův hlas nejistě. Nepřítel bude útočit tak dlouho, dokud si cestu dovnitř neprobije.
"Slyšel jsem, že za týden dostaneme posily."
"Šest bílých lodí a legii z Cunfshonu."
Zastaví je. Musí je zastavit.
"Když nás zavolají, všichni budeme na hradbách," řekla.
"A Lagdalen Tarcho umí vládnout mečem, to jsem viděl."
Lagdalen se usmála. Za poslední rok se naučila mnoho věcí, věcí, které by předtím byly nepředstavitelné.
"Pokud budu muset, tak ano."
"Myslím, že už tady pracuješ dlouho," řekl. "Měla bys spát, Lagdalen, dračí kamarádko."
"Ach, spánek, na ten si vzpomínám. Vlastně si půjdu lehnout hned, jakmile přijdou a odnesou generála Hektora. Šalupa, která včera připlula, ho odveze domů."
Relkin tu loď viděl, bílou a krásnou, trojstěžňovou loď postavenou tak, aby mohla plout velkou rychlostí a pohybovat se v mělkých vodách, ideální k průniku přes pirátská plavidla na dolní Oon.
"Slyšel jsem, že se generál nikdy neprobere."
"Nevím, Relkine, může se to stát. Jestli jeho stav mohou někde změnit, je to na Cunfshonu."
Lagdalen Relkinovi sundala a vyměnila obvaz. Zranění se hojilo dobře. Zatímco pracovala, vyprávěl jí o hradbách a náladě ve 109. Draci byli unavení, ale jejich morálka byla stále vysoká, částečně i proto, že minulou noc v podkopu vybojovali takové vítězství. Dragonýři byli potlučení, ale odhodlaní a připravení na všechno, co může přijít.
A mělo toho přijít hodně.
Když Lagdalen dokončila práci, zůstal s ní a pomáhal jí třídit obvazy, dlouhé pro obvazování a krátké pro přikládání na rány. Skončili těsně předtím, než dorazili muži ze šalupy. Z operačního sálu přišli lékaři, aby generála naposledy prohlédli.
Relkin viděl, že slavný generál Hektor je nyní bledý jako vosk a tvář má propadlou. V muži na nosítkách bylo těžké rozeznat toho skvělého generála, kterého jen před pár týdny viděl jet v čele legií.
Pak Hektora zvedli a rychle nesli ulicemi vstříc bílé šalupě a plavbě na Cunfshon.
KAPITOLA 38
Muž známý jako Euxus z Fozadu rychle proklouzl tajnou chodbou pod hradbami Ourdh. Chodba ústila do sklepení domu na předměstí, který kdysi vlastnil skutečný Euxus z Fozadu, nešťastník, který již podnikl děsivou pouť do Dzu. Dům byl z velké části zbořený a trámy odneseny na stavbu mohutné obléhací věže, která probíhala nedaleko. Muž, který byl ve skutečnosti čaroděj Thrembode mladší, vyšel z trosek a zamířil k velitelství sephistické armády na cestě od Východní brány. Když si všiml, že obléhací věže jsou hotové, usmál se. Noví generálové udržovali se svými muži velmi tvrdé tempo. To všechno ale vůbec nebylo nutné. On, Thrembode, držel klíč k mnohem snadnějšímu vítězství.
Spěchal na schůzku.
Ve velitelském stanu generála Klenda našel velekněze Odiraka a dva další kněží, se kterými se předtím ještě nesetkal, vysoké bledé muže se zarputilým výrazem, kteří mu sotva odpověděli na pozdrav.
Náhle se uvědomil přítomnost další osoby. Odhrnul se stanový dílec a dovnitř vešla bytost, velká jako člověk, a zastavila se před ním. Na sobě měla černý, až na zem dlouhý plášť s těžkou kápí, která jí zakrývala tvář, ale Thrembode ve tmě zahlédl záblesk rohoviny. A náhle spatřil oči, malé ohně hořící v nicotě, které se mihotaly jako plameny.
Mág? V duchu se otřásl. Sám jeden z nejvyšších a mocných vážil cestu až sem? Vypadalo to neuvěřitelně.
Pak kápě sklouzla a spatřil mistra. Metamorfóza zatím zasáhla dolní část obličeje. Neměl rty ani zuby, jenom třpytící se zobák a kolem něho záhyby rohoviny. Také oči byly nelidské, ale horní část hlavy patřila stále nezaměnitelně člověku, dokonce na ní zůstal i ostrůvek šedých vlasů, stažených vzadu do uzlu.

Tak tedy mistr, na poloviční cestě k podivnému vzhledu samotných mágů. Moc, vyzařující z postavy, byla pro ty, kdo ji dokázali vycítit, ohromující. Thrembode ji zřetelně cítil v mnoha rovinách a věděl, že jej zkoumá mocná inteligence. Od chvíle, kdy
naposledy stál tváří v tvář Temnému vládci z Tummuz Orgmeen, takový pohled necítil.
Střelil pohledem po Odirakovi. Velekněz naznačil, že tady působí větší moc, než jakou má dokonce i démon v Dzu. Mistr, u starých bohů, bylo to jako obracet černé stránky!
"Náš čaroděj Thrembode se vrací z území nepřítele," pronesla náhle věc podivným skřípavým hlasem. "Jaké zprávy mi čaroděj přináší o té své bandě zrádců?"
"Stále probírají naše podmínky, pane."
"Stále? Neuvědomují si své postavení? Náš útok je jen záležitostí hodin. Pokud má tvůj plán fungovat, musí to být hned. Jinak zaútočíme a do pekla s nimi."
"Já, nechci se plést do záležitostí, do kterých mi nic není, ale jistě bychom mohli útok o pár dní odložit. Argonathští slábnou. Věřím, že brzy se podvolí logice situace, odejdou z města a my ho získáme, aniž bychom utrpěli ztráty."
"Nemůžeme čekat dlouho. Musíme dostat obyvatele města, abychom mohli obnovit armádu pochopů."
Thrembode cítil, jak se mu ježí vlasy. Řeči, které slyšel o tom, co se děje v Dzu, byly naprosto fantastické.
Odirak se předklonil a vložil se do rozhovoru.
"A pokud Argonathští naše podmínky přijmou, pobijeme je na otevřeném poli. Nikdo se nesmí vrátit domů živý. Bůh si to přeje."
Thremboda to vyděsilo, bude to strašlivé plýtvání silami a prostředky.
"Ty důstojníky snad ne, copak ty zrádce raději neodměníme a nepošleme domů, kde by pro nás mohli pracovat?"
Mistr vydal zvláštní zvuk, jako by bzučelo několik včel.
"Cha cha, čaroděj je mazaný a důvtipný chlapík. Ale zapomíná na náš záměr. Bojujeme, abychom mezi nepřátele vnesli hrůzu. Pouze nepřítele, který z nás má naprostou hrůzu, můžeme rozdrtit dost rychle, abychom dodrželi plán, který stanovilo vrchní velení. Plán musíme dodržovat."
No ovšem, plán! Thrembode v duchu pokrčil rameny a zapomněl na zrádce, které v nepřátelském táboře našel. Plán vrchního velení byl mnohem důležitější. Bylo to od něj hloupé vůbec se ptát.
"Takže když nikdo nepřežije, bude hrůza ještě větší," řekl.
Mistr znovu krátce zabzučel.
"Přesně tak. Celé dvě legie zmizí. Argonathští se nikdy nedozví, co se stálo. Ztratí veškerý kontakt s Ourdh a my budeme moci vybudovat největší armádu, jakou kdy svět viděl. S její pomocí Argonath rozdrtíme a půjdeme dál, až nakonec zničíme i samotné ostrovy a ukončíme odporná zvěrstva čarodějnického kultu."
Thrembode se zhoupl na podpatcích a zůstal zticha. Stejně tak Odirak. Žádná jiná reakce by nebyla moudrá ani přípustná. Tohle byla vysoká politika. Mistr se obrátil ke generálu Klendovi, který byl až dosud úplně zticha.
"Klende, v poledne zaútočíme."
Thrembode sledoval, jak se k němu mistr otočil.
"Čaroději, vrať se zpátky a řekni zrádcům, že už mají jen pár hodin na to, aby nám byli něčím užiteční. Potom jejich chvíle uplyne a zemřou spolu s ostatními."
"Už jdu, pane." Thrembode se uklonil a pozdravil jej sevřenou pěstí, kterou si přitiskl na hruď.
Thrembode mladší nebyl jediná osoba polapená zvedající se bouří, která pociťovala zklamání nad tím, jakým směrem se věci ubírají.
Daleko na druhé straně města, v Císařském paláci, plakal císař Banwi do polštáře. Byl to překrásný polštář, s hedvábným povlakem, od dynastie z Quufu, a nebylo to poprvé, kdy do něho Banwi Shogemessar plakal. Vlastně to byl k pláči velmi dobrý polštář, dobře sál.
Malý císař plakal, protože se nikdy v životě necítil tak osamělý a oloupený. Jak měl tu strašnou situaci ukončit? Zatím jen stěží věřil, že je to možné.
Celý den seděl na nepohodlném trůnu a zabýval se záležitostmi říše. Na rozlehlém území Bogry vznikala nová císařská armáda. Jejích padesát tisíc mužů se připojí k vojskům jižních monstekirů, vévodů z Canfalonu a stekirů z Razelwaru. Společně budou mít více než sto tisíc mužů, dost na to, aby se pokusili obléhání ukončit a zahnat armádu sephistů. Ale zdálo se, že to všechno vyžaduje
každodenně tisíc státnických rozhodnutí. Banwi tato rozhodnutí nenáviděl, ale musela být učiněna a on byl ten, kdo je musel dělat.
A co bylo nejhorší, ta zatracená čarodějnice jej celou dobu sledovala jako ostříž. Banwi téměř zapomněl, co jsou to tělesné požitky. Už týdny nevypil víc než jeden džbánek piva denně. Pokud to nebyly neustálé audience generálů, monstekirů a představitelů dalších monstekirů, byly to důvěrné schůzky se samotnou čarodějkou a argonathskými generály. Za celý den neměl ani hodinku volna. Ta žena měla nelidské nároky.
Banwi toužil po princezně Zettile. Ta však zmizela při zkáze kultu Gingo-La. Už mu nemohla radit v boji s matkou a jejími oblíbenci. Místo toho strávil každou minutu času, kdy byl vzhůru, zaobíráním se záležitostmi říše. Kdyby Zettila mohla sledovat, jak se její bratranec změnil, užasla by.
Banwi Shogemessar však bohužel nebyl čarodějce za tuto změnu vůbec vděčný. Nenáviděl ji a také se jí bál. A co nejhůř, cítil, jak mu v srdci pomalu klíčí zrnko úcty k ní. Dokonce i jeho nenávist měla nádech úcty! To se prostě nedalo vydržet!
Ale musel si přiznat, že poté co Ribela za měsíční noci provedla cosi neznámého, intriky jeho matky náhle ustaly. Dostal zprávu, že matka uprchla do hor na majetek v údolí Patwa.
Místo aby jej tedy děsila matka, měl tu starou ohavnou čarodějnici s jejími požadavky, povýšeným pohledem a

hrozivými popisy toho, co se děje v Dzu a co se stane jemu i všem jeho poddaným, pokud ji neposlechne a nebude bojovat, aby říši zachránil.
A když spal, přicházely sny. Noční můry, ve kterých mu nějaký hlas stále znovu a znovu opakoval, že jej nestvůra polapí a pomalu pohltí.
Zaslechl zašustění a někdo odhrnul závěs.
"Jděte pryč, chci být sám," řekl.
Vetřelec však neodešel.
"Řekl jsem, že chci být sám." Čarodějka by si určitě nedovolila jej dnes znovu obtěžovat. Při svatém dechu Aurosově, už toho udělal dost. Po devíti hodinách strávených sezením na trůně ho bolel zadek.
Ale nebyla to čarodějka; místo toho tam stála jeho teta Haruma jako nějaká zavalitá jitrnice, navlečená do černého hedvábí.
Haruma!
"Jak si dovoluješ sem takhle vtrhnout," začal.
Všechno to byla Harumina chyba. Haruma mu radila, aby Argonathským věřil. Haruma mu řekla, aby s nepřítelem bojoval. Haruma vší té hrůze otevřela dveře.
"Běž pryč. Všechno je to tvoje vina."
Haruma udělala několik kroků dopředu, poklekla a přitiskla čelo k zemi. Stalo se, čeho se obávala. Fedafer se během několika posledních dnů zhroutil. Oči měl zarudlé od pláče.
"Můj pane, můj Fedafere, vaše ponížená služebnice vás prosí, abyste takové věci neříkal. Vaše ponížená služebnice jen touží pomoci vám překonat zlo, které ohrožuje starodávnou zavlažovanou zemi."
"Poradilas mi, abych přijal pomoc, kterou mi Argonathští nabídli. Udělal jsem to a co se stalo? Cizí ďáblové obsadili město a uchvátili kontrolu nad sýpkami. Jím kaši, třikrát denně kaši! Je hnusná."
"Můj pane, můj Fedafere, vaše ponížená služebnice prosí o prominutí, ale ráda by poukázala na to, že Argonathští také brání městské hradby před nepřáteli."
"Ale kaše? Nenávidím kaši, chci kachnu a pečené kuře a trochu vína a pár hodin času na harém. Už deset dní jsem nepolíbil žádné sladké rty!"
"Můj pane, můj Fedafere, vaše ponížená služebnice si dovoluje vám připomenout, že je válka; všichni vaši poddaní trpí nouzí a nepohodlím. Spojuje je však láska k vám a jejich morálce napomáhá vědomí, že strádáte spolu s nimi, protože musíte řídit obranu města i jich samotných."
"Pche! Obranu města neřídím já. Obrana města mě nezajímá. To je práce pro generály. Chci pečenou kachnu s křupavou kůrčičkou a sladkou kokosovou nádivkou, slyšíš?"
Banwi se k ní obrátil zády a trucoval na polštáři.
Teta Haruma přišla blíž a klekla si vedle něj.
"Můj pane a vládce, drahý Banwi, dovolte mi, ať vám pomohu. Vím, že vás práce vyčerpává. Vím, že s tou cizí čarodějkou není snadné vyjít."
"Snadné? Jsou to muka. Ona je jako otrokářka, nestvůra v lidské podobě. Zakázala mi navštěvovat vlastní harém."
"Můj ubohý synovče, můj Fedafere, můj pane."
"Je to naprosto strašné, teto. Žiju jako nějaký zatracený důstojník nebo co. A čarodějka mě neustále nutí myslet na nepřítele, a to nedokážu snést. Čekají na mě. Vidím je, jak na mě s potměšilými úsměvy čekají v Dzu. Nemohu spát, zdají se mi příliš hrozné sny."
Zhroutil se v pláči a kyprá Haruma jej stejně jako už mnohokrát předtím vzala do náruče, utěšovala ho a pomalu ukolébala ke spánku. Přemýšlel o tom, že ubohý Banwi se především nikdy nehodil pro to, stát se císařem. Měl prostě smůlu, že strašlivé povstání ve starodávném Dzu vypuklo právě v době jeho vlády.
"Spi už, můj Fedafere," zpívala mu tiše.
Venku zpívali slavíci a vycházel měsíc, silný srpek, zářící na východě.
\
KAPITOLA 39
V obydlí velitele Glavese v ulici Fatan, v neklidné a sklíčené atmosféře, se opět sešel výbor pro nouzové akce. Během uplynulých několika hodin se počet členů výboru rozrostl. Objevil se lékař Kadeinského prvního regimentu z První legie, proslulé "Jedničky v jedničce", a pak se ukázal i velitel Uzpy, také z "Jedničky v jedničce". Pohled na tucty seřazených hotových obléhacích věží lidskou mysl obdivuhodně koncentroval. Sám generál Pekel konečně vyslal zástupce, mladého kapitána jménem Dashute."
Během těchto hodin se Glaves oddával radostnému vzrušení, protože se jeho salón stal středem intrik. Objevily se zprávy, řeči a útržky pověstí, jež přinesli kadeinští důstojníci, kteří se pohybovali na okraji dění.
Všechno vzrušení však jednou skončí, a toto smutně skončilo s návratem Euxe z Fozadu. Poté co Euxus promluvil, měl Porteous Glaves pocit, jako by celý svět zešedl a zůstala jen hlína.
Euxus z Fozadu jim přinesl tři špatné zprávy. Nepřítel zaútočí zítra v poledne. Pokud mají nepřáteli co nabídnout, musí to udělat hned. Musí to udělat ještě dnes v noci.
V podstatě to znamenalo, že by se museli vzbouřit. Museli by generála Paxiona zatknout a postavit k němu stráž. Dost možná by ho museli zabít.
To bylo příliš mnoho.
"Starého Paxe teď stále doprovází stráž, nejméně dvacet mužů z marnerijské legie," řekl velitel Vinblat zachmuřeně.
"Nemohu očekávat, že mě moji vojáci podpoří v otevřené vzpouře," zamumlal velitel Uzpy. "Na to nejsou připravení. Je to příliš brzy."

"Proč musíme jednat tak rychle? Proč nemůžeme počkat?"
Glavese také nechápal, proč by nemohli počkat. Jaký rozdíl by pro ně znamenalo pár hodin? Avšak Euxus z Fozadu byl neoblomný. Od svých kontaktů mezi nepřáteli se dověděl, že pokud se město nevzdá, okamžitě začne útok.
"Snad byste dnes v noci mohli obsadit jednu z bran a otevřít ji. Na to by se vůdcové sephistů dívali příznivě."
Kadeiňany to zděsilo.
"Otevřená zrada! Tohle vážně chcete? Nahradit starého Paxe Pekelem je jedna věc, otevřít nepříteli brány druhá," zaduněl kenorský lučištník, kapitán Ferahr.
"Nikdy své muže nezradím," vyštěkl velitel Vinblat. "Především jsem čestný muž."
Euxus si neklidně odfrkl. Hlupáci! "Co vám vadí? Copak nevidíte, že tohle je vaše jediná naděje? Vaše jediná šance na únik?"
"Se mnou nepočítejte," odsekl jiný velitel.
"Ani já se nesnížím k obyčejné zradě," zasyčel rozhořčeně lékař Tubtiel.
Glavesovi poklesla čelist. To bylo nepochopitelné. Dostal je až tak daleko a teď, když mají možnost, jak se z toho dostat, se jí nechopí. Tvář Euxe z Fozadu, obvykle klidná, nyní prozrazovala určitou podrážděnost.
Velitel Glaves se zoufale vrhl do boje. Určitě by se dalo něco vymyslet. Pár dnů by jistě neznamenalo žádný rozdíl.
Euxus z Fozadu s tím nemohl souhlasit. Nebylo to jeho rozhodnutí; prostě mu to oznámili. Nepřítel věřil, že se mu podaří ztéci hradby. Měl zdrcující přesilu. Obrovská armáda, posílená o strašlivé krvavé pochopy, čekala na signál k útoku. Nepřítel měl pocit, že výbor neudělal dost na to, aby si zasloužil opravdové uznání. Musí otevřít brány, nebo se připravit na to, že zemře s ostatními.
Kadeiňané s něčím takovým bohužel nesouhlasili a rozzlobeně odešli. Za sebou v salónu nechali vyděšeného Glavese, který zoufale prohledával skříň a pátral po lahvi se zbytkem pálenky. Prázdné, všechny byly prázdné! Neměl co najít.
Avšak Euxus z Fozadu se ještě zcela nevzdal. Kývl na Glavese a vytáhl malou stříbrnou plochou láhev.
"Možná byste ochutnal můj vlastní destilát?"
Glaves po ní chňapl a vypil tři doušky černé tekutiny. Nic takového nikdy předtím nepil, ostré, alkoholické a opravdu ohnivé.
Když po několika okamžicích začal nápoj účinkovat, začaly mu vylézat oči z důlků. Euxus se vlídně usmál a navrhl, že by snad Glaves mohl situaci zachránit sám. Musel jen dát vlastním vojákům rozkaz, aby otevřeli bránu Fatan.
Porteous Glaves sebou škubl a chtěl souhlasně vykřiknout, ale jeho jazyk ovládl černý nápoj. Jednou z odzbrojujících schopností černého nápoje bylo, že nezasvěcené pobídl k neobvykle svědomité pravdomluvnosti.
Porteous Glaves se chvíli vzpíral. Představoval si, jak vede své muže, aby otevřeli brány, ale věděl, že je to klam, a představa se během několika vteřin přeměnila na prach. Nemohl lhát.
"Takový rozkaz by moji muži neposlechli. Nemohu to udělat." "Opravdu nejste příliš skromný? Koneckonců, jste velitel." "Mí důstojníci by takový rozkaz nepředali." "Takže vy nejste populární velitel, kterého vojáci milují?" Glaves si zhluboka povzdechl a zdálo se, že se v křesle celý zhroutil.
"Moji vojáci mě nenávidí, jsou to mizerové a nevděčníci..." "Ach tak." Toho se Euxus z Fozadu obával. "V tom případě je to na vás, můj ubohý příteli. Snad vás napadne nějaká možnost, jak dnes v noci bránu Fatan otevřít. Kdyby sephistické vojsko drželo byť i jen jednu bránu, byla by celá obrana velice ohrožena. Ztráty na životech budou mnohem menší než při útoku. A samozřejmě pokud otevřete bránu a vyvedete muže ven, kde se vzdají, budete bohatě odměněn."
Porteous Glaves na muže chvíli upřeně hleděl a pak se začal hihňat. Hihňání se změnilo v divoký smích a nakonec téměř v hysterický záchvat. Když Euxus opouštěl dům a mizel ve tmě, byl už Glaves rudý v obličeji a choval se jako šílenec. Smích se nakonec ztišil do vzlyků a trhavého dýchání. Porteous Glaves stál u okna, hleděl přes k zániku odsouzené město a po tvářích mu stékaly slzy. Bylo velice tma, protože už neměli téměř žádný olej do luceren. Ve světle měsíce rozeznával pyramidové chrámy. Nezůstala mu vůbec žádná naděje. Sám nemohl udělat nic. Dokonce i Dandrax měl určité hranice a sebevražedný rozkaz by odmítl. Brána byla přísně střežena a muži se nenechají zaskočit.
Bylo to nemožné, vypadalo to, že v téhle mizerné špinavé cizácké díře zemře a už se nikdy nevrátí zpátky, aby Ruwata potrestal za ten šílený nápad, že má vstoupit do armády a získat tak politickou výhodu. Z očí mu vytryskly slzy vzteku, pomalu mu stékaly po tvářích a kapaly z brady.
KAPITOLA 40
Rozbřesklo se do jasného zářivého dne, na ranní obloze plynulo pár načechraných mráčků a ze severu vál chladný vítr. U brány Fatan uvařili kuchaři spoustu kaše a všichni se dosyta najedli; muži a chlapci z misek, draci z věder. Ozývaly se obvyklé stížnosti na nedostatek koření, akhy a na jednotvárnost potravy obecně, ale přinejmenším měl každý plný žaludek. Když dojedli, zaujali svá místa a čekali.
Muži na hradbách byli ve střehu. Všichni věděli, co dnes přijde. Relkin ser staral o draky a pomáhal mu při tom Hatlin, mezi nímž a velkým Zeleným Purpurem vzniklo určité pouto.
Hatlin se staral o Purpurovy puchýře a zhmožděniny a Relkin měl tak čas pečovat o Bazila. Toho bolelo pravé rameno, kam jej při boji v podkopu zasáhl obr kladivem. Z Relkinovy otlučené dřevěné krabice přišli na pomoc staří přátelé, Sugustova mast a lék na šupiny pro dospělé draky.
Zelený drak mával rukama a protahoval si svaly, ale na okamžik s tím přestal, aby mu Relkin mohl namazat rameno mastí.
"To rameno mě pořád bolí," reptal Bazil.
"Mělo by být víc v klidu."
"Jak má být v klidu, když celý den cvičíme sss tyčí?"
To byla dobrá otázka a Relkin na ni neměl odpověď. Tyče, o kterých mluvili, ležely na hradbách, připravené, aby si je

draci mohli vzít. Stavitelé spočítali, že když čtyři draci zatlačí současně na jednu stranu obléhací věže nejméně čtyřicet stop dlouhými tyčemi, mohou ji překotit. Okamžitě v císařském městě vybrali řadu vysokých stromů a argonathští vojáci je k hrůze zahradníků pokáceli, osekali a odnesli. Od té doby draci s tyčemi trénovali.
"Včera po násss celý den chtěli, ať předssstíráme, že tlačíme tyčemi. My ty tyče nenávidíme."
"Drž, chci ti to pořádně vetřít pod šupiny."
Mohutný drak sice reptal, ale přestal se hýbat. Relkin mu dlaní vtíral mast do mohutného ramene. Pod silnými zelenými šupinami cítil pevné svaly, posílené neustálou prací a námahou při obléhání.

Při tak malém množství piva a neustálé práci všichni draci trochu ztratili na váze a vlastně se dostávali do vrcholné formy a síly, i když se Relkin nedostatku čerstvé potravy a akhy trochu obával. Akha obsahovala přísady, které draci potřebovali, aby zůstali zdraví.
Za tohle posilování svalů a zlepšování kondice draci samozřejmě platili zhoršením nálady, a dokonce i morálky. Vzhledem k jednotvárné potravě draci každý den potřebovali něco, na co by se těšili, a v Ourdh se tím něčím stalo výborné pivo.
Zelený Purpur byl poslední, kdo vylezl na hradby. Protože Ourdhané vybudovali hradby pro lidi, nebylo uvnitř pro draky dost místa, dokonce ani na schodech ne. Draci proto chodili nahoru a dolů po obrovských dřevěných stupních, které pro ně postavili legionáři.
"Při řevu prassstarých, je to divná věc, aby ssse drak choval takhle," řekl Zelený Purpur, když se posadil vedle nich a zkroutil dlouhý ocas kolem těla. "Šplhat na hradby, abychom mohli bojovat mečem." Nesl si dračí meč a měl na sobě víc brnění než kdy předtím, včetně nové velké helmy, kterou pro něj vykovali kováři regimentu. Relkin věděl, že Zelený Purpur začíná chápat nebezpečí, která s sebou jeho nový život přináší. Ale požádat Relkina, aby mu s nezvyklým brněním pomohl, by pro divokého bylo příliš, ztratil by svou dračí tvář. Bylo dobře, že tady zaskočil Hatlin.
"Divná?" zeptal se Bazil, který vytáhl Ecator z dlouhé pochvy a pracoval na něm brouskem. "Proč je to divné? Vždycky bojujeme, to děláme."
"Ne, můj bezkřídlý příteli, myssslím, že šplhání je divné. Jsssme draci, měli bychom ssslétnout dolů a zmocnit ssse kořisssti, to děláme!"
Bazil se zasmál. "Rád bych sssi zalétal, alessspoň jednou, abych poznal, jaké to je."
"Pcha, bezkřídlí draci, jenom ssse plazíte!"
"Ano," odvětil zelený drak klidně, odmítaje se nechat divokým vyvést z rovnováhy, "plazíme ssse, ale umíme bojovat!"
Zelený Purpur s kyselým úsměvem zamručel. "Pokud jde o to, i já ssse teď plazím." Zvedl brousek a začal se věnovat vlastní čepeli. Dlouho přejížděli brouskem sem a tam po celé délce dlouhé, lesklé
čepele a brousili ostří. Ostrá zbraň teď byla důležitější než kdy předtím, protože bez ní bylo těžké hliněné muže přeseknout.
Slunce pomalu stoupalo výš na oblohu. Když se blížilo k zenitu, situace vně hradeb se začala velice rychle měnit. Náhle k zadním stěnám obléhacích věží proudily velké skupiny mužů s řetězy na krku, poháněné skřety s biči. Vpřed se rozběhly dlouhé řady mužů, oblečené v černé barvě sephistické armády, a vyšplhaly na věže.
Zapráskaly biče, skřeti začali hulákat a věže ožily, zatřásly se a s rachotem se rozjely vpřed. A v tom okamžiku se ozvalo dunění bubnů a bubeníci sephistické armády neustále opakovali bum, bum, bumbum, tak dlouho, až už všem jakoby bušilo i v krvi.
Z valících se věží vyletělo několik šípů. Na hradbách nikdo střelbu neopětoval, kázeň byla dobrá a nikdo neplýtval šípy.
Z předměstí se vyrojily tisíce mužů a zformovaly se kolem věží. Mezi nimi i skupiny mužů táhnoucí katapulty a obléhací praky, které předtím sestavovali opodál. Jakmile byly obléhací stroje na místě, začaly vrhat příval velkých balvanů, které přelétaly hradby a dopadaly na město.
Mezi velkými kameny byly i nádoby s hořícím olejem a některé z nich založily uvnitř hradeb požáry. Většina budov blízko hradeb však byla už stejně opuštěná a stržená, aby stavitelé legie měli více prostoru na práci, takže škod nebylo mnoho. Teď jejich vlastní praky, postavené ze stěžňů, které našli v loděnicích, začaly opětovat palbu. Osádky pomalu zaměřily přibližující se obléhací věže. Brzy do věží začaly narážet kameny a kůže se na některých místech protrhly.
Argonathští lučištníci teď měli víc cílů a k věžím létaly první šípy. Déšť šípů houstl. Věže jely vpřed a bubny duněly Čím dál hlasitěji. Křik mužů a nadávky skřetích dozorců se mísily s rachocením obrovských kol. A nad tím vším hřměly bubny.
Obránci na hradbách se přikrčili a čekali. Draci a většina mužů vlastně stáli za proutěnými štíty, které byly vztyčeny uprostřed hradby. Podél cimbuří čekali jen dragonýři a lučištníci z Kenoru s připravenými luky. Chlapci používali cunfshonské kuše, krásné malé zbraně, ze kterých mohli šikovní střelci rychle a účinně střílet. Neměly však tak velký dostřel. Muži z Kenoru používali dlouhé
luky, k jejichž natažení byla třeba velká síla, ale měly dlouhý dostřel a bylo možné z nich střílet velice rychle, pokud to lučištník zvládl.
Lučištníci začali ostřelovat horní patra přibližujících se obléhacích věží. A zvenku přilétalo více šípů, hvízdaly jim nad hlavami a zabodávaly se do proutěných štítů.
Nejbližší obléhací věž mířila přímo na Relkinův úsek hradby. S výjimkou padacího mostu měla všechny strany pokryté mokrými kůžemi. Poskytovala jen málo cílů, až na nepřátelské lučištníky na vyšších plošinách.
Relkin nabil kuši šipkou s hrotem, který dokázal prorazit i brnění, a čekal. Vedle sebe objevil Swana z Revenantu.
"Při prvním výstřelu používáš ocelový hrot?" zeptal se Swane.
"Než spustí padací most, moc příležitostí vystřelit mít nebudeme."

Swane měl v kuši šipku se širokým hrotem, jako by čekal čistý zásah přímo do těla. Relkin se zdržel poznámek. Nepřítel na věžích těla nevystavoval.
Swane však nedokázal zůstat v klidu. Stále mířil, ale pak to znechuceně vzdal. Tiše zaklel, ale šíp si nevyměnil a dál vyhlížel nějaký cíl.
Kolem prolétl šíp vystřelený z věže. Swane něco nesrozumitelně zavrčel, vystřelil a jeho šíp vyletěl z hradby a zabodl se do spodní části padacího mostu.
"Přestaňte střílet," vyštěkl Hatlin. "Budeme dodržovat kázeň, nebo si to odskáčete. Žádná střelba, dokud nepřijde rozkaz."
Swane si něco zabručel pod vousy a přesunul se pár kroků stranou. Relkin odvrátil pohled. Tohle byl vždy Swanův způsob - přehánět a ztrapňovat se.
Byl nádherný den. Sluneční paprsky zářily přes mraky, sem tam plující po obloze, vál chladivý vítr a přinášel s sebou vůni ovocných stromů. Relkin si na okamžik téměř dokázal představit, že je daleko od hradeb starobylé Ourdh.
Avšak dunění bubnů neustávalo, takže tato iluze nemohla vydržet. A pak z oblohy přilétl první velký kámen, narazil shora do cimbuří, odrazil se, proletěl proutěným štítem a přeletěl nad vnitřkem hradby.
"Draci rozmístí štíty," rozkázal okamžitě Hatlin. Měli štěstí, první kámen nepřipravené draky nezasáhl.
Přes cimbuří začaly hvízdat šípy a zabodávaly se do proutěné překážky. Přilétaly další kameny. Relkin sledoval, jak jeden vystoupal vysoko nad něj, neustále se obracel a narazil do cimbuří hradeb asi sto stop severně od věže u brány.
Další, menší kámen prolétl přímo nad ním a Swanem, pak se odrazil, přeskočil draky a spadl do města.
Zůstávali za cimbuřím a sledovali, jak věž zakolísala, zatřásla se a rozjela se přímo k nim. Náhle zevnitř hradeb vylétl balvan a zasáhl věž vpravo nahoře. Obrovská konstrukce se zatřásla a část kůže se roztrhla. Objevila se díra.
Kenorský lučištník napnul dlouhý luk, vystřelil do díry šíp a rychle po něm ještě další tři. Z díry se vynořily ruce a zuřivě za kůže tahaly, aby ji zavřely.
Kolem kenorského lučištníka zahvízdaly šípy a Hatlin dragonýrům rozkázal zahájit palbu na horní plošinu, která teď byla těsně na hranici jejich dostřelu.
Věž se stále přibližovala. Z horní plošiny přilétalo stále více šípů a pršely všude kolem nich. Kenorský lučištník náhle zachrčel a z ramene pod ocelovým nárameníkem mu trčel šíp.
Se zasténáním klesl na koleno. Relkin k němu po čtyřech dolezl a prohlédl zranění. Byl to šíp se širokou hlavicí, který musel vyříznout lékař. Relkin mu tu špatnou zprávu oznámil a opět obrátil pozornost k blížícímu se monstru. Od jeho přilby se se zdánlivě velice hlasitým zazvoněním odrazil šíp. Znovu se přikrčil za cimbuří, vložil do kuše šipku, pozorně namířil a vystřelil na horní plošinu. Jeho šíp přeletěl přes zábranu z kůží a zmizel. Znovu a znovu nabíjel a používal obyčejné hroty, které se v uplynulých dnech vyráběly po stovkách. Dragonýři teď neustále stříleli na věž. Jakmile se ukázal sephistický lučištník, okamžitě se na něj snesl déšť šípů.
Věž už byla blízko. Již brzy bude možné spustit padací most na cimbuří a nepřítel se začne hrnout dovnitř.
Z obou stran přibíhali marnerijští vojáci. Jako první tucet lučištníků, kteří se připojili k dragonýrům a se svými těžšími střelami
zahájili smrtící palbu. Střelci na hradbách teď byli v převaze a lučištníci na věži mohli vystřelit jen občas.
Swane něco zaječel a ukázal prstem. Relkin zvedl oči a uviděl velký kámen, dosahující právě vrcholu své dráhy. Relkin uskočil dozadu a pak se střemhlav vrhl doleva, zatímco kámen dopadl na vrcholek hradby a roztříštil se na stovky úlomků, které se rozlétly kolem.
Všude kolem se rozléhaly výkřiky a sténání, ale on jako zázrakem nebyl raněn. Zvedl se a po Čtyřech se vrátil a dírou prolezl do poměrného bezpečí na druhé straně stěny z proutí.
Draci nadávali a třeli si bolavá místa. Několik úlomků proutěnou překážku prorazilo, ale Bazil ani Zelený Purpur nebyli zasaženi. Relkin ucítil dotek na rameni; otočil se a díval se do tváře Hatlinovi.
"Oba jsou v pořádku," řekl.
Hatlin se na něj zamračeně podíval. "Nechte je být a vraťte se zpátky na místo, dragonýre!"
Relkin odspěchal a vrátil se právě včas, aby zahlédl, jak se sto stop napravo roztříštil o hradby další kámen. Tentokrát už byli všichni skrčení a bolestivých výkřiků se ozvalo méně.
Relkin vykoukl přes cimbuří. Obloha náhle ztmavla šípy a ty teď po tisících dopadaly všude kolem, jak pod hradbami stříleli houfy lučištníků.
Relkin, Swane a ostatní se přitiskli blíže k cimbuří a modlili se, aby je nezasáhly žádné šípy ani kameny. Zeď z proutí už byla tak hustě pobitá střelami, že to vypadalo, jako by jí narostla srst.
Obléhací věže se v posledním vzedmutí stále rychleji blížily k hradbám.
"Připravte se uvítat nepřítele," vykřikl Hatlin. Jak se obléhací věže přibližovaly, rozléhaly se všude po hradbách podobné výkřiky.
A pak se už věž tyčila nad nimi, a přesto Relkin stále nenacházel žádný skutečný terč, na který by vystřelil. Dírou v roztržené kůži docela jasně zahlédl muže na přeplněném schodišti. Byly jich tam stovky. Relkin vstal a klidně vystřelil. Zahlédl, jak muži trčí z boku jeho šíp a uslyšel výkřik. Byli od sebe právě čtyřicet stop.
Do cimbuří vedle jeho hlavy narazil šíp a Relkin se přikrčil.
"Už jdou," zavrčel Swane z Revenantu, který tam stál a střílel nahoru na nepřátelské lučištníky.
"Draci, vezměte si tyče!" zařval Hatlin a dragonýři ustupovali a přitom neustále stříleli. Proutěná překážka byla stržena. Draci se vrhli vpřed a prostrčili tyče skrz cimbuří.
Obléhací věž se valila vpřed, tyče do ní narazily a zastavily ji. Teď se další tyče natáhly na pravou stranu věže. Bazil, Zelený Purpur i Vlok se do ní opírali a věž se začala houpat a naklánět, až se jedno obrovské kolo zvedlo ze země. Protože otroci neustále tlačili, celá věž se okamžitě otočila a nezastavila se, dokud se neodhalila celá zadní část.

Skřeti se oháněli biči a snažili se donutit muže otočit a odtáhnout věž do bezpečí.
Lukostřelci zdola vystřelili déšť šípů, které draky zasypaly a trčely z jejich kožených joboquin a kůže mezi pláty brnění.
Kenorští lučištníci se přesunuli k cimbuří a houfy nepřátel pod hradbami zasypali šípy, ale proti nim stálo obrovské vojsko a nepřátelská palba poklesla jen minimálně.
Teď se objevili Chektor a Cham a zapřeli se do stejné strany věže. Draci se vší silou opírali do tyčí a obrovská věž pomalu zakolísala, znovu se naklonila, jedno kolo se zvedlo, ale dál nic.
Kolem draků svištěly nepřátelské šípy, zabodávaly se do joboquinů i dračí kůže, ale draci se nevzdávali. Jeden šíp se zabodl Zelenému Purpuroví blízko tlamy, a ten začal zuřivě vrčet. Natáhl se, ze všech sil se opřel do tyče tak, až se rozštípla a věž se zakymácela, trámy uvnitř zasténaly, zlomily se a monstrum se zřítilo a roztříštilo.
Všichni muži na tomto úseku hradeb zajásali a kornety znovu a znovu troubily do útoku. Draci dlouze jásavě řvali a navzájem si tiskli obrovské tlapy.
Pak se otočili a šli pomáhat jinam, protože jen pár věží bylo úspěšně shozeno a několik dalších poškozeno nebo mělo zablokované padací mosty. Ostatní se dostaly k hradbám a padací mosty spustily. Teď vypukne opravdová bitva.
KAPITOLA 41
Obě strany se do sebe pustily, boj o hradby zesílil do crescenda a budoucnost zahalil temný stín nepřítele. Neboť porážka znamenala zkázu nejen pro vojáky z Argonathu, ale samozřejmě také pro všechna města na neposkvrněném území na východním pobřeží. Muži a draci se společně bránili, rozhodnutí neustoupit z pozic, z nichž je mohla dostat jen smrt.
Nad křikem a řinčením bitvy se vznášelo dunění Sephisových bubnů, jemuž odpovídaly stříbrné kornety, dávající znamení k útoku, obratu, ústupu a rychlé odpovědi.
A nad vším tím hřmícím rachotem bitvy se rozléhal hlasitý a vítězný dračí řev jako ozvěna pradávného boje bahenních ještěrů, tryskající skrz chaos způsobený obyčejnými savci.
109. dračí si všiml, že jedna z obléhacích věží proklouzla vlevo od nich dračím tyčím marnerijského 66. oddílu a vypustila na hradby skupinu obřích hliněných mužů. Draci z 66. byli zatlačeni o několik kroků zpět a s odrážením hliněných mužů měli plno práce. Po padacím mostě za zády obrů se mezitím vyvalil houf sephistických vojáků a vrhl se na obránce. Brzy se na téměř sto yardech hradeb rozpoutal chaotický boj. V bitevní vřavě se hrozivě rýsovali obři. Muži do tupých monster vráželi kopí, avšak obři téměř netečně pokračovali v boji a při pohybu mužům vytrhávali kopí z ruky. Hliněným mužům stačilo prostě jen natáhnout ruku a drtit muže těžkými kladivy a obrovskými kyji. Proti takovým ranám nemohli lidé obstát a štíty a přilby se rozpadaly stále znovu a znovu, dokud muži neucouvli, aby jim unikli. Nepřítel obsadil část hradeb. Argonathští vojáci se mu nemohli postavit. Smrt nad nimi rozevřela temná křídla.
Vtom se objevili draci ze 109. oddílu, čtyři draci v přední řadě a zbytek za nimi, aby je podpořil svými svaly. Čtyři draci v přední řadě zvedli štíty a utvořili z nich zeď z kovu a kůže, pak společně vykročili vpřed a prorazili nepřítelem jako ocelový pluh hlínou.
Hlinění muži na ně zuřivě zaútočili, ale draci už od trollů zažili silnější údery a se třpytícími se meči podnikli protiútok a brzy získali převahu.
Bazil Zlomený Palcát sekl po prvním obrovi, který mu přišel pod ruku, Ecator tu věc rozťal od krku až k rozkroku a ta se rozpadla na dva kusy.
"Nechutné," prohlásil Bazil a oči se mu rozšířily.
Mohutný Zelený Purpur zvedl jednoho z obrů nad hlavu a mrštil jím z hradeb, jako by to byla nějaká střela.
"Jeden zářez i pro mě," odvětil.
Vlok odrazil stranou úder kladivem a usekl hliněnému muži hlavu. Věc bez zaváhání pokračovala v boji.
"Co je třeba udělat, aby jeden tyhle věci zabil?" zavrčel Vlok.
"Je to jako bojovat s rossstlinami," řekl Zelený Purpur.
Bazil se jednomu z hliněných mužů zapřel nohou o hrudník a snažil se vytáhnout Ecator, který zajel hluboko a uvázl tam.
Na okamžik vznikl určitý prostor k ataku. Odvážný sephista na draka z boku zaútočil kopím. Pohyb nicméně nezůstal bez povšimnutí, Relkin se na místě obrátil a na muže vystřelil. Šíp jej zasáhl, ale narazil do brnění a nezpůsobil žádné zranění.
Chlapík se přesto nezalekl, znovu zaútočil kopím a podařilo se mu zasáhnout mezeru mezi chráničem stehen a kroužkovou košilí pod joboquinem. Pokusil se kopí vrazit hlouběji, ale v příštím okamžiku už po něm Relkin s bojovým řevem skočil a oběma nohama ho zasáhl do boku. Sephista upadl, kopí okamžitě vyjelo z rány a drak pokračoval dále bez jakékoliv známky zranění nohy. Hliněný muž byl sražen k zemi, zářící bílá ocel Ecatoru proletěla obloukem vzduchem a rozsekla ho.
Relkin se vyškrábal na nohy rychleji než sephista, ale už přiběhli další a Relkin uskočil před jejich kopími.
"Dávej pozor z téhle strany!" zaječel na Bazila a znovu nabil kuši. Koutkem pravého oka zahlédl, jak se nad ním rýsuje něco obrovského a instinktivně uhnul kladivu, které prolétlo vzduchem a rozdrtilo na prach cihly v místě, kde Relkin ještě před okamžikem stál.
Relkin uskočil dozadu a málem dostal do hlavy dračím ocasem, který sebou švihl, jak se Bazil otočil a obra probodl.
Relkin uhnul dalšímu ocasu, tentokrát Vlokovu. Drak se k nim protlačil se štítem, vrazil ho hliněnému muži do podpaží a překotil ho.
Relkin zahlédl Ecator, vířící ve slunci, znovu nabil, uhnul dalšímu ocasu - tentokrát Chamovu, který se tlačil za Zlomeným Palcátem a Vlokem. Relkin vyrazil vpřed, ale už tam bylo málo místa. Vznikala tlačenice, protože draci před sebou tlačili hliněné muže, kteří neměli kam uhnout a tísnili tak sephistické vojáky, stojící za nimi.
"Sssmrt!" zařval Zelený Purpur, když zvedl dalšího zuřivě se zmítajícího obra a shodil ho z hradeb.

"Sssmrt!" Zelený Purpur byl ve svém živlu, konečně si mohl vybít nenávist vůči nepřátelům, kteří s ním tak špatně zacházeli. Odsoudili jej k pěšímu boji. Za to mu zaplatí, při řevu prastarých, za to mu zaplatí!
A během celého boje dragonýři bezmyšlenkovitě stále dokola nabíjeli, pečlivě mířili a stříleli. Stříleli na muže za obry, vědouce příliš dobře, že žádný z obrů by si zásahu šípem ani nevšiml, ale mezi sephistickými vojáky si střely daň vybíraly a sephisté jim je teď navíc ani nemohli oplácet, protože byli příliš tísněni.
Nepřítel před prudkým útokem 109. stále ustupoval. Druhá řada vystřídala první a práce se chopily čerstvé dračí paže a meče, zatímco Bazil, Vlok, Zelený Purpur a starý Chektor se odsunuli dozadu, aby si trochu oddechli. Přiběhli k nim dragonýři a začali kontrolovat zranění, zda není poškozena výstroj a kožené řemeny, držící zbroj, prohlíželi zhmožděniny a odřeniny, zkrátka zjišťovali vše, co by mohlo mít na jejich velké svěřence nepříznivý vliv.
Kornety divoce troubily. Kopiníci dostali rozkaz, aby zformovali řadu za draky, zaútočili na hliněné muže kopími a pokusili se je přibít k sobě, a tak je pomohli znehybnit a usnadnili drakům práci při jejich rozsekávání.
Kopiníci však na rozdíl od dragonýrů neměli tolik zkušeností s uhýbáním dračím ocasům a několikrát se stalo, že když velké zvíře švihlo ocasem, aby při máchání mečem získalo rovnováhu, zasáhlo některého z kopiníků a odhodilo jej stranou. Nejtěžší věc,
kterou dragonýři museli zvládnout, skutečně bylo naučit se vycítit švihání ocasu. Zásah dračím ocasem mohl omráčit i silného muže.
Kopí zasáhla cíl, meče se zvedaly a dopadaly a dva dračí oddíly si k sobě probíjely cestu a zatlačovaly armádu zpátky k cimbuří. Mnoho hliněných mužů bylo rozsekáno na kusy a svrženo z hradeb. Další přesekli na dvě půlky a nechali ležet na hradbách. Sephističtí vojáci se drali zpátky k obléhací věži, avšak na mostě byla z obou směrů zácpa a tlačenice na hradbách začínala být nesnesitelná. Argonathský způsob vedení boje nepřítele opět porazil.
Přesto to byla namáhavé práce a draci se v první linii museli znovu a znovu střídat, než bylo konečně po všem.
A dokonce i když se poražená obléhací věž odvalila zpět a z hradeb byl shozen poslední hliněný muž, začaly je nepřátelské praky znovu ostřelovat a na zdivo opět narážely kameny.
Ozývaly se také výkřiky bolesti a dračí řev. Draka ze 109. dračího, velkého mosazného Guttupega z Aubinasu, na místě zabil balvan, který jej zasáhl přímo do hlavy.
Kornety šíleně vřeštěly, důstojníci pobíhali sem a tam a vykřikovali rozkazy, aby se vojáci rozptýlili a připravili tak nepřítele o lákavé cíle v podobě hloučků mužů a draků.
109. a 66. dostaly rozkaz, aby si odpočinuly. Úseky hradeb po obou stranách byly od nepřátel očištěny. Nepřítel se vlastně musel stáhnout téměř z celých hradeb, až na pár úseků u říční brány, které bránila císařská stráž. Vyslali tam draky na pomoc a dostali situaci pod kontrolu.
Projevilo se vyčerpání, draci si posedali a muži klesli k zemi. Aktivní zůstávali pouze lučištníci a dragonýři. Relkin vyhlédl přes hradbu. Pod ní se navršila ohromná hromada mrtvých, většinou sephistů, jako suť na úpatí hory. Mezi mrtvými těly ležely kusy hliněných obrů, které už se rozkládaly na slimákům podobné hromady temného slizu. Otřásl se. Nepřítel používal skutečně děsivou magii. Čarodějky měly pravdu, neměli jinou možnost než bojovat.
Po hluku bitvy nahánělo ticho hrůzu, Relkin nikde neviděl žádný terč a nepřítel se stáhl z dostřelu. Dokonce i obléhací praky znehybněly, protože už neměly žádné střelivo.
Relkin požádal Hatlina o dovolení opustit stanoviště. Dostal ho a spěchal prohlédnout draky.
Draci se sesedli opodál v zasmušilé skupince a čistili a brousili si meče. Plátovou zbroj měli povolenou a sundali si přilby.
Relkin zachytil Swanův pohled a okamžitě pochopil, o co se jedná. Velká zvířata rozrušila smrt mosazného Guttupega z Aubinasu. Jeho dragonýrem býval Jiro Belx, který teď seděl na vnitřním cimbuří, obličej měl zarudlý a stěží zadržoval slzy. Relkin nepotřeboval, aby mu někdo vysvětloval, že drakovo tělo naložili dole na vůz. Draci budou pro mladého druha truchlit. Prošli spolu dlouhou cestu na jih a bojovali u Salpalanga a na hradbách Ourdh. Guttupeg na všechny zapůsobil svým klidným, zdvořilým chováním.
Guttupeg však nepředstavoval jejich jedinou ztrátu. Mooz, zelenokožec ze Seinsteru, si zlomil žebro a bylo zde i podezření na zlomeninu ramene. Pomohli mu po dřevěných schodech dolů a ošetřili ho v dračím stanu. Velkého Chama zranilo kopí a Vlokovi i Swanovi uvízly v těle hroty šípu.
Když mu lékař hrot z hýždě vytahoval, Swane zaťal zuby a nevydal ani hlásku a Relkin cítil, že k chlapci z Revenantu začíná pociťovat určitou úctu.
Relkin zjistil, že kopí, které Bazila zasáhlo mezi chrániče stehen a kroužkovou košili, mu způsobilo mělké zranění. Obvázat to nešlo, a tak Relkin namočil kus látky v dezinfekčním prostředku a vytvořil zábal z horké masti, staré dobré Sugustovy, samozřejmě. Bude muset doufat, že to bude stačit a že chvíli nedojde k žádnému boji.
Zelený Purpur měl pár dlouhých škrábanců a nějaké pohmožděniny od zásahu kladivem. Relkin připravil obklady a zjistil, že mu dragonýr Hatlin přišel pomoci s obvazy.
"Dobré obklady, dragonýre Relkine," řekl Hatlin.
"Děkuji, pane."
"Bojoval jste dobře, a tihle dva také."
"Ano, pane, děkuji, dragonýre."
Draci ani nezvedli hlavu; lidské starosti je nezajímaly. Něco si mezi sebou bručeli v dračí řeči a přejížděli brousky po Čepelích.
KAPITOLA 42
Hradby se ubránily. Argonathští se nevzdali a mocný nepřítel přišel o svou kořist.
Vlastně se s nepřítelem nelítostně vypořádali. Třetina obléhacích věží byla zničena. Nepřítel přišel o stovky hliněných mužů. Utichly dokonce i katapulty a obléhací praky, protože jim došlo střelivo.

Ohromný vojenský stroj shromážděný kolem Ourdh, aby legie zničil, se zastavil. Přetrvával strašidelný klid, přerušovaný jen výkřiky zraněných, které přenášeli na stanoviště lékařů a ošetřovali
je-
Stanovým městem vně hradeb procházel Thrembode a pozoroval známky porážky. Nad vojáky, kteří posedávali kolem malých ohňů a téměř beze slova jedli a pili, se vznášel duch netečnosti. Když je míjel, většina mužů dokonce ani nezvedla hlavu.
Opět došel k poradnímu stanu generála Klenda. Klend nevypadal příliš dobře, vlastně byl v obličeji trochu zelený. Také velekněz Odirak vypadal, že je duchem nepřítomný. Ostatní kněží zde vůbec nebyli. Jasnou příčinou byla shrbená postava, stojící osaměle na opačné straně místnosti. Thrembode naprosto zřetelně cítil mistrův hněv. Sálal z něj jako žhavá hvězda v astrální rovině. Přesto mu Odirak řekl: "Selhání generála Klenda mistra rozhněvalo."
Klend po veleknězi střelil vzteklým pohledem. Thrembode přikývl, ten hlupák Odirak nedokázal nahlédnout za obvyklou materiální rovinu o nic víc než chudák Klend. Klend však měl alespoň dost rozumu, aby před těmi, kdo jsou lépe postavení než on, zůstal ztich a.
Mistr zatím Thrembodův příchod ani nevzal na vědomí. Postava v černém plášti se soustředila na malý svitek se zprávou.
Thrembode se podíval na Klenda. Klend odvrátil pohled, neochotný podívat se mu do očí. Thrembode tušil, že Klend už možná dlouho na světě nepobude.
Mistr náhle ukončil čtení. Pohrdavě hodil svitek zpátky Klendovi.
"Dohlédni na rozmístění zbývajících obléhacích jednotek. Během dvou dnů dostanete nové zásoby. Za čtyři dny budeš mít všechno připraveno k novému útoku. Jasné?"
Klend sevřel svitek, jako tonoucí svírá záchranné lano.
"Ano, pane, samozřejmě."
"Potom dostane nepřítel zásoby. Naši pirátští spojenci zdrželi jejich flotilu, ale nemohou ji zastavit ani porazit. Čarodějky nejsou vládkyněmi moří bezdůvodně. Proto musíme být připraveni čtvrtý den, kdy na tom budou nejhůře. Teď mají hlad, ale potom už budou hlady umírat."
"Musí být poraženi!" ozval se Odirak vášnivě. "Bůh požaduje jejich oběť!"
Mistra Odirakova tupá zbožnost k tomuto falešnému bohu unavovala. Věc v Dzu nebyla žádný bůh, ale Malacostracan, démon, uvězněný zde ve světě Ryetelth, aby plnil příkazy Nejvyšších. Odirak byl knězem vymírajícího kultu, který byl náhle pozvednut do výšek, o nichž se mu ani nesnilo. Mistrovi šel Odirak na nervy. Velekněze se nezbavil jenom proto, že chápal, že hierarchie kultu je pro organizování války životně důležitá. Kdyby toho nebylo, skončil by Odirak už dávno v krvavé nádrži.
"Odejděte," zasyčel mistr. "Musím si s čarodějem promluvit o samotě."
Klend s Odirakem kvapně odešli. Bizarní tvář z rohoviny se k němu obrátila.
"Čaroději, teď máš příležitost si pomoci. Vlastně ti Nejvyšší prominou. Bude ti dovoleno zůstat naživu."
"O tomhle se jistě nemluvilo."
"Cha! Ty jsi ten mrzutý mladý čaroděj, kterému schází pokora vůči těm, kteří stojí výše než on. Ne, neprotestuj, vím všechno, čaroději. Vím, co se stalo v Tummuz Orgmeen."
Thrembode se ze všech sil snažil nedat najevo žádné emoce, ale srdce se mu zběsile rozbušilo. Kolik toho vědí? Při pádu města unikl a zamířil na jih. Zimu strávil na Ostrovech koření.
"Ano, čaroději. Sloužil jsi Temnému vládci, ale nelíbilo se ti to. Je těžké jej milovat, že ano? Ve skutečnosti Temný vládce soudil,
že tvým službám chybí kvalita a zápal. Měl jsi pocítit následky nespokojenosti Temného vládce."
"Já..."
"Ne; nepokoušej se přetvařovat nebo přede mnou spřádat nějaké vychytralosti. Víš, že přede mnou nemůžeš skrýt pravdu!"
"Pane, věřte mi, že nic takového nemám v úmyslu."
"Věřit ti? Věřit čaroději tvé úrovně? Cha, to by bylo. Nebudu ti věřit, ale budu ti poroučet a ty mi budeš dobře sloužit, jinak..."
V jeho očích vzplál jasný oheň.
"Ano,.pane." Thrembode věděl, kdy je načase být pokorný.
"Během posledního roku jsi pokazil mnoho úkolů, čaroději. Tvá neschopnost nezůstala bez povšimnutí."
"Neschopnost, já protestuji!"
"V Kadeinu jsi ztratil celou síť špehů. Poté kvůli tvé neschopnosti nevyšla v Marneri dokonale naplánovaná vražda. Byl jsi donucen uprchnout a čarodějka Lessis tě štvala přes celý Gan až do Tummuz Orgmeen."
"Štvala je příliš silné slovo."
"V Tummuz Orgmeen jsi přišel o princeznu Besitu a přivodil zkázu samotného Temného vládce."
"Ne, to jsem neudělal. Musím protestovat!"
"Tvé protesty nemají smysl. Toto mi řekli v Padmase."
"Urgh." Thrembodovi se stáhlo hrdlo. Pokud si v Padmase mysleli tohle, byl ztracen.
"V každém případě je pravdou, že jsme při našem postupu narazili na tvrdý odpor, a to je nepřijatelné. Musíme to ještě jednou zkusit s těmi tvými zrádci. Zkontaktuješ se s nimi a zjistíš, jestli je možné je přesvědčit, aby nám vydali bránu."
Mistr zvedl ruku v černé rukavici. Thrombode si představil drápy z rohoviny, které byly uvnitř. Napadlo jej, jestli to skutečně stojí za to, získat všechnu tu moc a skončit takhle, jako démon z tmavě zelené rohoviny a žlutého plamene?
"Dokážeš-li nám opatřit bránu, pak se za tebe u Nejvyššího přimluvím."

"Ano, pane." Thremboda napadlo, že mistr Gog Zagozt by byl mocným spojencem. Pokud měl čaroděj při své současné práci přežít dostatečně dlouho, takové přátele potřeboval.
"Dobře. Je to možné udělat, čaroději?"
"Ano, pane, můžeme zvážit několik možností."
"Podrobností mě ušetři. Sežeň mi bránu."
"Ano, pane."
Dám ti bránu, dám ti celé hradby, uvidíš, pomyslel si Thrembode a chystal se odejít.
Mistr chtěl však hovořit. Thrembode se zdvořile usmál; taková příležitost zalichotit se někomu mocnému se objevovala jen velice zřídka.
"Situace je znepokojivá, čaroději. Jak víš, musíme město dobýt, a to brzy. Máme k tomu mnoho důvodů. Jsi zasvěcen do tajemství třetího stupně, takže snad chápeš slabosti, které mají naši pochopové. Zakrátko je musíme nahradit. Za tím účelem potřebujeme obyvatelstvo města."
Thrembode si představil vraždění, které to bude vyžadovat. Jekot, hrůza...
Mistr Gog Zagozt pokračoval. "Ještě důležitější je však skutečnost, že jsme tady polapili velkou čarodějnici."
Thrembode se na něj podíval a pocítil bodnutí neklidu. Čarodějnici? Tady?
"Ano, čaroději," - v mistrově hlase se ozvalo škodolibé uspokojení - "já sám jsem ji objevil. Je velice lstivá a v astrální rovině velmi nehmotná. Mezi nimi je jednou z největších, možná vůbec největší. Kdybychom si byli jistí, kdo to je, a zvláště kdyby se nám ji povedlo zajmout, nemusím snad říkat, že by budoucnost byla plná neomezených možností."
Thrembodem zmítaly protichůdné pocity. Na jedné straně viděl obrovské možnosti, které mistr nabízí, na druhé straně jím otřásal podivný strach. Jedné z čarodějek několikrát unikl jen o vlásek.
"Je to šedá čarodějka, Lessis?"
"Ne, ne," zavrčel mistr zlověstně. "Ne, ta to není, ta leží v Marneri na smrtelné posteli. Vražda, do které nebyli zapleteni žádní čarodějové."
Thrembode se rozveselil. "To je výborná zpráva, pane. Blahopřeji, ať už byl za to zodpovědný kdokoliv."
"To bys měl, čaroději, to bys měl. Tak tedy! Teď chápeš, co je tady v sázce, tak se vrať a získej pro nás bránu."
Thrembode vyšel z generálova stanu a okamžitě se vrátil k domu. Ještě jednou se z něj stal Euxus z Fozadu a vydal se zpátky do města.
Ve městě našel ovzduší nepořádku. Na nárožích se shromažďovaly hloučky vyhladovělých mužů a žen. Na některých místech stáli potichu a jen sledovali nepravidelnou dopravu. Jinde byli hluční, ozývaly se hněvivé výkřiky a skandování a hesla v místním jazyce.
Thrembode si spokojeně všímal těchto známek nespokojenosti, zatímco spěchal ulicí Fatan a zabočil do domu, který si zabral velitel Glaves z Marnerijské druhé legie.
Glaves byl opilý. Dandrax úspěšně vyloupil dům nějakého obchodníka a odnesl si s sebou trochu silného ourdhijského destilátu, nazývaného yaak. Glaves ho celý den vytrvale popíjel.
Porteous Glaves se rozhodl, že tohle už nemůže déle snášet. Aby se vyhnul válečnému soudu a popravě, byl nucen ujmout se velení a skutečně sledovat boj na hradbách. Když z nebe přilétl balvan a rozdrtil muže jen pět stop od něj, ztratil Glaves kontrolu nad svým močovým měchýřem. V jeho mysli se mísily vzpomínky na tu hanbu a pokoření s hrůzou, kterou celý den pociťoval.
Snažil se na to zapomenout. Pohled na Euxe jej nesmírně popudil.
"Zmizte! Nemáme se o čem bavit!"
Ale Euxus neodešel. "Právě naopak," řekl stroze, "máme hodně o čem mluvit. Nejdřív ale musíte vystřízlivět."
"Cože? Jak se opovažuješ? Ty ourdhijský hejsku. Vypadni!" Glaves na Euxe výhružně zamával rukou.
Euxus jeho ruku zachytil a stiskl ji jistým způsobem, který působil trýznivou bolest. Glaves se pokusil vykřiknout o pomoc a přivolat Dandraxe, ale přes rty mu nepřešel žádný zvuk. Místo toho jenom hleděl do Euxových temných očí, zatímco kolem něj pulzovala slova moci.
Glaves se volnou rukou chytil za hlavu, zdálo se, že se všechno kolem něj točí. Zalil jej zvláštní svíravý pocit, jako by mu ždímali tělo, orgán za orgánem a všechno ukládali v žaludku.
Bez varování se mu tak prudce zvedl žaludek, až mu vnitřnosti poskočily jako péra. Dopotácel se k oknu, vyklonil se ven a vyzvracel páchnoucí proud alkoholu a žluči. Křeče se strašlivou intenzitou pokračovaly stále dál a dál. V jedné chvíli se zdálo, že snad vyvrhne i vlastní orgány, a dokonce i oční bulvy, které mu div nevyskočily z hlavy. A pak bylo náhle po všem, vyčerpaný a ochablý Porteous Glaves se zhroutil do křesla a lapal po dechu. Cizí muž, kterého znal jako Euxe z Fozadu, se nad nim sklonil a upřeně se mu zahleděl do očí. Porteous už nebyl opilý.
Thrembode si dal s argonathským velitelem velkou práci, ale nakonec to znechuceně vzdal. Ten chlap měl strachy plné kalhoty, jeho mysl byla jako rosol a stěží měl nějaký charakter. Neustále brečel a naříkal nad svým osudem.
Situace byla jasná, zradou Argonathských se k bráně nedostanou, zvlášť ne po boji na hradbách. Před bitvou by se muži z Kadeinu snad dali přesvědčit, aby odešli z města a zamířili na jih, ale nyní, když odrazili útok a utrpěli ztráty, zde neochvějně zůstanou, dokud je nepřemůže smrt nebo hlad.
"Pak tedy zemřou hladem nebo budou pobiti. Nakonec na tom nesejde. Vy zemřete hlady spolu s nimi. Nebyl jste nám vůbec k ničemu."
Glaves k němu zvedl zachmuřený, zvratky pokrytý obličej.
"Kdo doopravdy jste?"
Thrembode se usmál. "Pozorovatel, můj milý blázne, jen pozorovatel."
"Znáte nepřítele, co se stane, až město dobudou?"
Thrembodův úsměv zošklivěl. Ten hlupák si v životě zasloužil trochu pravdy.

"Většinu obyvatelstva vyvraždí a jejich krev použijí k oživení nových obrů."
Glaves vyvalil oči. Jeho tvář, už tak bledá, úplně zbělela.
"Nikdo neunikne, že ne?"
"Ne, nikdo. Sbohem, veliteli, pokuste se zemřít statečně."
Thrembode vyklouzl z velitelova příbytku a rychle splynul s davem.
U vývěsního štítu Modrého pelikána zahnul do dveří hostince a zamířil k zadní místnosti. Tam čekali jeho agenti, svolaní na výjimečnou schůzku. Bylo to veliké riziko, ale potřeboval rychlou odezvu, tak ho musel podstoupit.
"Základy jsou položeny. Teď musíme přejít k činům. Za pár dní dostanou Argonathští nové zásoby. Musíme využít hladu. Musíme tu hranici zapálit."
KAPITOLA 43
Zásoby se den za dnem zmenšovaly, až z nich nezbylo prakticky nic. Dva dny po vítězství na hradbách zrušil zásobovací důstojník legie všechny příděly pro obyvatelstvo. To, co zbylo, udrží legie ještě pár dní naživu. Obyvatelé si budou muset utáhnout opasky a chvíli vydržet na zbytcích. Alespoň že vody bylo dost a až dosud se téměř neobjevily choroby.
Když byly sýpky lidem uzavřeny, odehrávaly se ošklivé scény. Sbíral se stále větší dav, až generál Paxion nakonec určil oddíl k vyčištění města. Zároveň posílil jednotky střežící sýpky a na trase mezi sýpkami a hradbami zorganizoval jízdní hlídky. Talionská kavalerie tak měla co dělat a zároveň to zajistilo neustálé zprávy o situaci u sýpek a ve čtvrtích mezi sýpkami a hradbami.
Dav reagoval s rostoucím vztekem, ale poté, co v několika vážných srážkách vyzkoušel odvahu legionářů, se rozešel. Paxion poslal oddíl lučištníků, aby vyslídili střelce ze zálohy a z uliček přestaly přilétat šípy. Město mělo čím dál tím větší hlad a reptání se ozývalo stále hlasitěji.
Paxion si pohrával s myšlenkou na převoz zbývajícího jídla a jeho rozdělení legiím, ale nakonec usoudil, že vzhledem k tomu, kolik by to zabralo času, a k tomu, že do příjezdu bílých lodí už zbývalo jen pár dní, nemá cenu riskovat, že tím podnítí povstání. Budou bránit sýpky a budou bránit hradby, jedině to bylo skutečně důležité.
Ribela navrhla, že by měli chránit i císaře, ale Paxion odpřísáhl, že s mrňavým zrádným Fedaferem nechce mít nic společného.
"Pochybuji, že by muži hnuli byť i jen prstem, aby ho zachránili před oběšením, které si po právu zaslouží."
Ribela se vzdala. V hlavě jí jasně zazněla Lessisina slova. Vojsko si musí osud určovat samo. Fedafera budou i nadále chránit pouze jeho eunuši.
Generál Paxion mezitím zjistil, že nepřítel již téměř dokončil opravy zbylých obléhacích věží a pracuje na výrobě několika dalších. Uvažoval o nečekaném nočním výpadu z obleženého města a zapálení věží.
Jeho nápad však nebyl zvláště kadeinskými veliteli přijat s nadšením. Nemluvili o ničem jiném než o ztrátách, které by to mohlo přivodit. Paxion jim řekl, že nechá muže z Marneri, aby to riziko podstoupili a získali si slávu. Kadeiňany to ještě víc popudilo a obvinili jej, že vnáší do velení spory a ničí morálku.
Paxion tedy výpad odložil, ale úplně se té myšlenky nevzdal. Brzy dorazí flotila a dostanou posily. Pokud dokázali hradby udržet i ve stavu, v jakém byli, tím snáze by je mohli udržet, až dorazí nové legie a zásoby.
Od kuchyňských ohňů zazněly zvony vyzývající k večeři a legie se najedly. Zvuk zvonů a vůně obrovských kotlů plných ovesné kaše přilákala zástupy Ourdhanů, kteří postávali na okrajích táborů různých regimentů, zadržovaní řadami mužů se štíty a kopími.
Legie se pustily do jídla. Marnerijská druhá byla soustředěna u brány Fatan, uvnitř níž byl uvolněn prostor, kde kuchaři mezi stany stavitelů, mladších důstojníků a tuctem dalších postavili kuchyni. Relkin odnesl dvě vědra kaše drakům a pak si došel i pro svou misku. Nebylo toho mnoho, ale alespoň mu to na chvíli zaplnilo břicho..
Dav za hranicemi tábora byl neklidný. Ozývala se spousta křiku a zezadu občas přilétl kus cihly.
Za pár vteřin zazněly kornety a dvojice kenorských lučištníků zaujala pozice na blízké střeše, odkud měla dobrý výhled na celou situaci. Vysoko k vojákům vylétla další cihla. Dříve než dopadla, prosvištěla jako odpověď střela. Ozval se výkřik. Házení cihlami ustalo.
Relkin vylezl na střechu třípatrové budovy, v této části ulice nejvyšší. Sledoval dav a prostupovala jím jakási malátnost, nejspíš způsobená jídlem. Cítil se skrz naskrz unavený. Unavený Ourdh, unavený neustálým hladověním, unavený obléháním. Unavovali jej i nabručení draci, kteří byli v poslední době neobyčejně mrzutí. Dračí kázeň, jediná věc, která velké ještěry držela na uzdě a umožňovala, aby v legiích mohli žít pohromadě s lidmi, vždy závisela na tom, zda se draci pořádně najedí. Právě teď však nedostávali dost, aby to zahnalo svírání v břiše, a začínali být vzpurní. Všichni už se dostali až na hranici sil. Zašlo to až tak daleko, že už i jen pomyšlení na jídlo způsobovalo bolest. A pokud byla šeptanda pravdivá, bude se to jenom zhoršovat.
Na obloze pokryté pruhy mračen však pomalu zapadalo slunce a z jihu vál mírný teplý vánek. Bylo příjemné se na chvíli uvolnit a jenom sledovat dav, který se pomalu odvinil pryč a pak se rozptýlil.
Nakonec slunce kleslo za obzor, Relkin sešel ze střechy a zamířil přes tábor ke kovárně. Bojující legie potřebovala kováře velmi často, a proto zabrali velkou kovárnu v ulici Fatan. Místnímu majiteli samozřejmě zaplatili dobrým stříbrem - v otázkách soukromého majetku byl Paxion pedant.
Relkin měl u kovářů několik kusů výstroje. Zeleného Purpura několikrát zasáhlo kladivo do přilby a na několika místech ji měl promáčklou. Bazilův chránič levého stehna byl téměř proděravělý a někdy během zuřivého boje na hradbách mu utrhli kus kroužkové zástěry. Dále v kovárně měli ocasní meč s vruby a zažádali o hroty k šípům. Stejně jako ostatní dragonýři musel opatřit opeřením novou dávku střel. Většinu šípů, které získali z nepřátelské palby, museli zkrátit, aby se do jejich cunfshonských kuší hodila.
Relkin byl unavený, ale zároveň vděčný za důvod, proč se drakům vyhnout. Když se dnes ráno Zelenému Purpuroví

pokoušel přistřihnout ulomený dráp a škrábl jej na kůži, drak na něj zasyčel a obnažil hrozivé zuby. Kvůli prasklému drápu ho bolel celý prst a divoký měl mizernou náladu. Na okamžik to vypadalo, že chlapce udeří.
Od doby, kdy byl ještě dost malý a hloupý na to, aby si na vlastním drakovi vyzkoušel bolestivý kousek s hřebíkem, nebyl Relkin nikdy tak blízko k tomu, aby jej drak uhodil. Pokud brzy nedostanou zásoby, může být nebezpečné vůbec se k drakům přibližovat.
Výhně v kovárně obklopoval dav mužů a dragonýrů. Vzduch naplnilo bušení kladiv a zápach horkého kovu a kouře. Ani přilba, ani chránič ještě nebyly hotové. Kovářský učeň, který mu to oznámil, vypadal vyčerpaně a z tváře zčernalé kouřem mu svítily vpadlé oči. Relkin si vzal tucet hrotů k šípům a vyšel zpátky do teplého vonícího povětří.
Vydal se na procházku po cestě za hranicemi tábora. Ulice byla téměř pustá. Lidé, kteří před sebou měli vyhlídku na hladovění, se většinou uchýlili na lůžko.
Sem tam seděli na rozích žebráci. Většinou šlo o muže, ale bylo mezi nimi i několik žen, od hlavy až k patě oblečených v černém garubu, aby kolemjdoucí pochopili, že nejsou prostitutkami.
Když je míjel, lidé lámaným veriem prosili o jídlo. Relkin jim neměl co dát. Kousek dál mezi několika z nich vypukla hádka a ozývaly se hněvivé hlasy. Dva muži vystrčili na ulici ženu.
Relkin se před ní zastavil, ona se obrátila a okamžitě ji poznal.
"Miranswo?" řekl.
"Ty?" zeptala se, naprosto užaslá.
"To musí být Matčina vůle," řekl.
"Vaše severská bohyně, dost lhostejná bohyně, myslím."
Relkin ve skutečnosti věřil právě tak na staré bohy jako na Velkou Matku a s nikým, zvláště ne s Miranswou, by se o náboženství nehádal. Vzpomínka na polibek těsně předtím, než se ve Svatyni Gingo-La rozešli, byla stále silná. Věděl, že city se rozhořely na obou stranách.
"Ty, který jsi mě zachránil z otroctví, a pak zničil moc bohyně, jsi sem přišel, aby ses mi vysmíval v mém neštěstí."
"Nebudu se ti posmívat, Miranswo Zudeino. Pamatuji se, co jsi pro mě udělala a co se stalo."
Rozhněvala se.
"Přísahám, že mě to ani nenapadlo, myslela jsem, že bys prostě mohl uprchnout, a nic víc. Nepředvídala jsem, že všechno zničíš."
"Nic jsem nezničil. Zachránil jsem svou nejlepší přítelkyni a draka. Pro každého z nich bych zemřel. Už dávno si to zasloužili."
Uviděla v jeho tváři něco, co ji vyděsilo.
"Co jsem to udělala? Bohyně, ochraňuj mě!"
"Miranswo, co tady děláš?"
V očích se jí objevil tupý výraz, tak odlišný od hořkosti v hlase.
"Jídlo," zašeptala.
Přikývl.
"Mohl bys mi dát nějaké jídlo?" zeptala se náhle dychtivě.
"Žádné s sebou nemám, ale nějaké ti seženu."
"Už celé dny jsem nejedla. Pro takové, jako jsem já, zavržené rodinou i přáteli, není ve městě žádné jídlo."
"Tvoje rodina ti udělala něco takového?"
"Pcha! Kdyby mě našli, zabili by mě. Moje teta Elekwa ovládá všechno. Vzala mi mé dědictví a jen tak snadno se ho nevzdá."
Naklonil se k ní.
"Nezapomněl jsem, co se stalo."
"Na Ostrově bohyně? Zapomeň na to, nic to neznamenalo."
Ve skutečnosti to však nebylo tak bezvýznamné. Relkin našel místo, kde si mohla odpočinout, prázdné místo v zadní části jednoho z nákladních vozů. Vozy stály v řadě vedle sebe blízko brány Fatan, co by kamenem dohodil od kuchyňských ohňů osmého regimentu a 109. dračího.
Zašel za kuchařem, požádal jej o laskavost a dostal malou misku ječné kaše, která zbyla. Přinesl ji Miranswě, která kaši zhltla s vášní k smrti vyhladovělého člověka.
Pak spala, zatímco on na ni dával pozor. Byla silně vyhublá a naprosto vyčerpaná. Přikryl ji vlastní pokrývkou a odešel zkontrolovat nabručené draky.

KAPITOLA 44
Nálada v hladovějícím městě přerostla v horečku šeptandy a nenávisti. Bandy čítající dvě až tři stovky mužů, vedené zoufalým hladem a strachem o hladovějící rodiny, zaútočily v noci na sýpky.
Argonathští vojáci a kenorští lučištníci pro ně představovali příliš velkou překážku. Ve městě však byly patrné známky zvedajícího se hněvu.
Bílé lodě bohužel nedorazí ještě mnoho dní. Očekávalo se, že než připlují, může se stát cokoliv. Důstojníci dostali rozkaz, aby, pokud to bude vůbec možné, zabránili všem střetům, které by mohly dav vyprovokovat. Pokud však budou napadeni, mají se bránit a útočníky zkrotit. A zabít je, bude-li to nutné. "Chovejte se přiměřeně, ale přísně," zněl Paxionův rozkaz.
A velké mohutné obchodní námořní lodě byly stále mnoho mil daleko na jihu, proplétaly se říčními kanály a vyhýbaly se pirátům, kteří zamořili dolní tok řeky.
Relkin vstal brzy ráno, vyprosil si malou misku jídla a donesl ji Miranswě, která spala vzadu ve voze. Téměř beze slova

si jídlo vzala. Pak, než odešel, jej políbila na tvář. Srdce mu poskočilo a navzdory únavě se narovnal a oči se mu rozjasnily. Avšak když se pokusil zapříst rozhovor, ani nezvedla oči, a lehce zmatený Relkin vycouval z vozu a vrátil se do kuchyně, kde si vyzvedl příděl pro draky, sotva polovinu vědra kaše pro každého z nich.
Když před ně vědra postavil, ani mu neodpověděli na pozdrav. Jejich nálada se stále zhoršovala. Když si vědra brali, sotva zavrčeli a upřeně na něj zírali velkýma dravčíma očima.
Bylo to hrozné. Relkinův drak, jediná rodina, kterou kdy měl, se na něj pomalu málem vrhal. Mohutné zvíře, kterému říkal "Baz", byl ve skutečnosti dravec, jenž jedl lidi a všechno, co dokázal chytit. Teď se na něj začal dívat jako na jídlo. Drak se tomu vzpíral, ale navzdory inteligenci a nespornému vlivu civilizace přestával situaci zvládat a začínaly v něm vítězit divoké instinkty jeho hrůzu nahánějících předků.
Pokud šlo o Zeleného Purpura, hrozila jim skutečně ošklivá krize. Zelený Purpur se dostal blízko kritickému bodu. Na rozdíl od argonathských draků, kteří to měli vrozené, necítil divoký drak žádné morální zábrany proti pojídání lidského masa. Jeho vědomé chování a instinkty byly totéž, v tomhle byl přirozenější zvíře než bezkřídlí draci. Výsledkem bylo, že dokázal instinkty lépe kontrolovat. Otázkou jen zůstávalo, jestli bude chtít. Neměl ten respekt k lidskému rodu jako argonathští draci. Pokud by začal kousat, způsobil by těžká zranění, a byli by to ostatní draci, kteří by jej museli zkrotit. Draci se nikdy nevzbouřili. Argonathští generálové se k dračím jednotkám vždy chovali jako k těm, co vyhrávají bitvy. Avšak takové hladovění by mohlo dračí kázeň nahlodat. K ojedinělým incidentům už došlo.
Relkina to samozřejmě obzvlášť znepokojovalo. Jeho vztah k drakovi byl pro něj středem života. Nikdy předtím ho neposkvrnila nedůvěra. Teď si všiml drakova výrazu lovce. Náhlý a nepříjemný zaujatý třpyt očí, které jej málem zmrazily na místě.
A pokud šlo o divokého, ten zůstával v dračím stanu a Relkin mu nechal jídlo u vchodu a sotva nahlédl dovnitř. Zelený Purpur byl už příliš nebezpečný, než aby se k němu dalo chodit. Naneštěstí tady byl problém. Relkin musel některé z prací kolem draků odložit a jak všichni uznávali, dragonýr Hatlin byl na jedinou práci, kterou bylo skutečně nutné udělat, příliš neobratný.
Zlomený dráp. V lůžku drápu se šířila infekce a bylo třeba je rozříznout a dezinfikovat. To bude samozřejmě bolet a Relkin pochyboval, že se mu to podaří.
Nadhodil tu záležitost Bazilovi. Zelenému drakovi z Quosh se ta myšlenka zrovna nelíbila.
"Chceš, aby ssse tenhle drak possstavil mezi tebe a divokého? Žádáš mě, abych bojoval ssse sssvým dračím bratrem?"
"Bojoval? Jenom mě kryj, aby mě nezabil."
"Pche, dragonýr k ničemu, proč bych ssse ssstaral?"
"Má tam infekci, a pokud s tím něco neuděláme, bude ho to brzy hodně bolet."
"Zelený Purpur z Ossstrých hor ssse rozhodne sssám."
"Dobře víš, že se k němu nedá chodit. K tobě skoro taky ne."
"Ty zatracený bláznivý kluku, umírám hlady. Válečný drak musssí jíssst. V hlavě ssse mi něco děje. Ne vždycky vím, co dělám. Je to, jako bych nad sssebou ztrácel kontrolu."
"Dobře, tak jez ty prokleté Ourdhany, ale ne dragonýra, platí?"
"Myssslíš, že je to legrace. Nechápeš to. Není to něco, co drak ovládá, to ono ovládá draka. Umírám hlady a všechno je pro mě jídlo."
"Připlouvají lodě. Za pár dní tady budou."
"Je těžké čekat tak dlouho."
"Já vím, starý kamaráde, já vím. Mezitím ale Zelenému Purpuroví tlapa oteče a bude ho to hodně bolet. Může o tlapu přijít, a nebo dokonce umřít."
"Pche, lidi sssi myssslí, že ví o dracích všechno. Zelený Purpur je divoký drak, co o něm víš?"
Relkin polkl.
"Ne dost, ale když mi jen trochu pomůžeš, můžeme mu ušetřit spoustu bolesti a potíží. Nestojí to za to?"
Stálo jej to dost času a přemlouvání, ale nakonec odpor zeleného draka zlomil. Zelený Purpur o tom samozřejmě nejdřív nechtěl ani slyšet.
"Řekni jim, ať ssse ode mě drží dál," zavrčel. "Týrají mě hlady a já nemohu být v jejich blízkosssti. Jsssou jen jídlo."
Bazil jej trpělivě přesvědčoval, že jestli se mu o poraněný dráp nikdo nepostará, bude to značně horší a bolestivější. Zelený Purpur musel i proti své vůli souhlasit. Sloužil v legii už dost dlouho, aby to pochopil. Zranění jako to, které utrpěl, se vždy dala rychle a poměrně bezbolestně vyléčit. V minulosti pro něj zranění často znamenala ošklivé hnisání, hnilobu a velkou bolest. Zelený Purpur se na vlastní kůži přesvědčil, jak cenná může být dragonýrova péče. A proto nakonec souhlasil, že to zkusí.
Když večeře skončila, což bylo pro všechny, kterých se to týkalo, příliš brzy, seděl Zelený Purpur nehybně u táborového ohně. Relkin se k němu obezřetně přiblížil a prohlédl si prasklý dráp.
Tlapa byla oteklá a okolí lůžka drápu se začínalo zbarvovat žlutě. Nesměl ztrácet čas. Pomalu a opatrně drakovi vysvětlil, co bude dělat.
Bazil a Vlok zaujali postavení poblíž divokého, připravení zasáhnout, kdyby se přestal ovládat a na chlapce zaútočil. Relkin opatrně stiskl lůžko drápu. Zelený Purpur krátce zasyčel, ale zůstal v klidu.
Relkin vytáhl z krabice ostrý bodec a rychlým bodnutím bolestivý otok protrhl. Z rány vytekl hnis a drak znovu zasyčel, tentokrát mnohem hlasitěji.
Relkin se podíval na Bazila a Vloka. Tvářili se poměrně lhostejně. Relkin se zhluboka nadechl, zatlačil a pomalu a opatrně vymačkával hnis z rány ven, až byla čistá.
Během zákroku divoký drak několikrát zavrčel, a když bylo po všem, Relkin byl řádně zpocený. Teď přicházela skutečná

zkouška. Podíval se na Zeleného Purpura. Zvíře bylo ztracené v nějaké ještěří mlze za hranicemi lidské představivosti.
Relkin si vzal hadřík, napustil ho dezinfekcí a začal zranění a oblast kolem lůžka drápu čistit.
Divokého draka to zaštípalo, otřásl se a neustále hlasitě syčel.
Bazil a Vlok se nervózně zvedli.
Relkin teď nalil trochu dezinfekce přímo do rány. Zelený Purpur začal divoce šlehat ocasem. Hromada polen u ohniště se s rachotem zřítila. Zvuk, který se linul z obrovských ještěřích čelistí, se přibližoval hlasitému pískání. Relkin pomalu ucouvl.
Stáli tam a čekali, zatímco Zelený Purpur syčel a pomalu se uklidňoval.
Pořád tam ještě stáli, když kolem nich proběhli dva dragonýři a cestou ke stanům na ně něco zakřičeli. Ve stejném okamžiku si Relkin uvědomil, že někde z dálky z ulice Fatan slyší křik.
Draci natahovali krky a hleděli do dálky. Zelený Purpur potřásal tlapou s čerstvě vyčištěným zraněním, ale jinak vypadal nezaujatě.
Z kovárny k nim běžel Swane z Revenantu, který nesl Vlokovy loketníky.
"Co se děje?" zeptal se ho Relkin.
"Ve městě vypuklo povstání. Dole u sýpek. Starý Pax tam pošle kavalerii."
Někde poměrně nedaleko se už ozýval dusot koňských kopyt.
Relkin se podíval zpátky na draky. Větřili.
"Město hoří," řekl Bazil.
KAPITOLA 45
Po celém městě se rozléhal hněvivý křik a chudina se vyrojila ze svých čtvrtí a ulicemi proudila k sýpkám, obklíčila je a křikem se dožadovala jídla. Když jim nikdo neodpověděl, začali plenit okolní čtvrti a zapalovat domy boháčů. Brzy z tuctu míst stoupal kouř.
Ourdhijské úřady se brzy přestaly pokoušet nastolit pořádek; vypukl naprostý chaos. Generál Paxion však nezaváhal a poslal talionskou kavalerii, aby se probila přes dav a posílila posádku sýpek. Ale jak se dav zvětšoval, nebylo už možné stálé spojení se sýpkami udržet. V některých částech ulice Fatan nekontrolovatelně hořely ohně a městské požární hlídky se k nim nemohly dostat.
Bylo to šílenství, sebevražedná zuřivost hořícího štíra. Nikdo přesně nevěděl, co vzpouru podnítilo, i když podíl na tom mohl mít sud černého nápoje, který dostal pouliční gang z ulice Kanárů. To oni vedli dav, jenž táhl na sýpky.
Tu a tam chytil dav ve městě osamělé legionáře, kteří z nějakého důvodu nebyli na svém stanovišti. Jejich hlavy teď zdobily kopí a těla byla roztrhána na kusy, a dokonce i částečně snězena.
Vůdci se marně pokoušeli zlobu zkrotit. Dav se naprosto vymkl kontrole a přemohla ho xenofobní touha po krvi. Nepřátelský dav se dokonce shromáždil na Zodě a vybízel Fedafera, ať se svému lidu ukáže, aby si mohli být jistí, že je živý a neovládá jej cizí čarodějnice, jak se říkalo.
Císař to odmítl, a protože čarodějka byla vlastně jedinou osobou dost silnou na to, aby jej k tomu přinutila, zdálo se nesmyslné, aby to dělala. Pohled na samotnou čarodějku by mohl dav podnítit k ještě větším násilnostem. Císař se tedy krčil v paláci a čarodějka zůstávala s ním, aby jej pokud možno držela pod kontrolou. Když se císař neukázal, dav se ještě víc rozlítil a zapálil několik domů kolem Zody. Brány císařského města však zůstaly zavřené a dav si vstup vynutit nedokázal.
Jakýsi zmatený mořský racek neustále generálu Paxionovi přinášel zprávy o situaci. Pták létal s malým svitkem na noze sem a tam mezi palácem a Paxionovým stanem. Svitek byl napuštěný
magií a zdánlivě vypadal jako obyčejný papír. Zpráva, která na něm byla, však krátce po napsání zmizela a znovu se objevila jen tehdy, když svitek otevřel ten, jemuž byl určen.
Paxion držel hradby, brány a sýpky. Jeho kavalerie udržovala průjezdné části ulice Fatan a ulice vedoucí od Východní brány. Velká čarodějka hlídala císaře a vypadalo to, že je momentálně v bezpečí. Paxion Ribelu ujistil, že pokud by to bylo nutné, dokázal by se probít k císařskému městu a odvézt ji na hradby k legii.
Racek podivně zakřičel, zamával křídly a zamířil přes město zpátky a ztratil se v kouři, vznášejícím se nad čtvrtí Bogra. Kouř byl teď tak hustý, že už nebylo možné rozeznat zikkuraty v dálce.
Generál Paxion bojoval s pomalu vyvstávajícím pocitem paniky. Věděl, že zbývá už jen pár dní a pak dorazí zásoby, ale společná tíha obléhání a nepokojů je začínala přemáhat. Kromě toho v Paxionovi nevzbuzoval důvěru generál Pekel. Kadeinská legie měla bezpochyby problémy s morálkou. Tato legie měla zbytek období odsloužit v domovském městě. Sloužili na hranici pět let. Byli už sbalení a připravení z pevnosti Kenor odejít, když jim náhle řekli, že domů nepůjdou a místo toho je na neznámo jak dlouho poslali na jih do říše Ourdh. Legie tu zprávu nepřijala dobře, a ačkoliv muži sloužili poměrně dobře, důstojníci byli banda nespokojenců.
Paxion si povzdechl. Výtržnosti ve městě jako by byly znamením zkázy. Ještě pár dní a dostali by nové zásoby, ze kterých by opět mohli lid nakrmit. Teď nikdo nevěděl, co se může stát, město mohlo klidně být do základů vypáleno. Napadlo jej, jestli ještě někdy uvidí svou ženu a děti, jestli se ještě někdy v Marneri projde ulicí U Věže nebo navštíví operu v Kadeinu.
Asi hodinu po prvním požáru dorazil do velitelského stanu kapitán Kesepton. Zůstal tam, skloněný nad velkou mapou města, a zakresloval jednotlivé oblasti nepokojů a požárů. Pro kavalerii určil cesty kolem povstáním zmítaných částí města.
Paxion si jej vzal stranou a řekl mu, že Lagdalen je v bezpečí s velkou čarodějkou.
"V celém městě není pravděpodobně nikdo ve větším bezpečí," řekl generál. Smutnému Keseptonovi nezbylo než souhlasit. Paxion
si prohlédl mapu, na které Kesepton pracoval. Oblast Saubraj kolem sýpek byla v plamenech a na sever od požárů na

ulici Fatan se shromažďovaly početné davy lidí.
Podél cesty od Východní brány ke Gunj hořely další ohně a početný dav zde napadl malou kolonii cizinců, lidí s tmavou kůží z kontinentu Eigo. Měli plno práce s věšením těch ubohých lidí na stojany lamp, dávajíce tak průchod dlouho potlačované rasové nenávisti.
"Stále máme dostatečné spojení s hradbami a všemi bránami a naše tábořiště jsme vyklidili," řekl Kesepton.
"Povstání je tedy místně omezené."
"Ve skutečnosti vypuklo jen ve dvou oblastech. Jeden dav je u sýpek a druhý na cestě od Východní brány. Menší davy jsou také ve vnitřním městě a jeden velký na Zodě."
Paxion se zachmuřeně usmál. "Slyšel jsem, že Fedafer momentálně není mezi svým lidem příliš oblíben."
"Na mou čest, myslím si, že by ho rádi zabili, pane."
"Ano, nepochybně."
Paxion si náhle uvědomil povědomou vibraci, pravidelné bubnování, které vše rozechvívalo.
"Co je to?" zeptal se. Důstojníci vyšli ven. Okamžitě jim to bylo jasné. Sephisovy bubny opět duněly. Nepřítel útočil na hradby!
Přes hradby přelétávaly kameny a dopadaly na stany a tábořiště. Zazněly kornety a pronikavým jekotem svolávaly legii do bitvy.
Paxion vběhl do stanu, popadl meč a kabátec a zase spěchal ven. Vzápětí na stan dopadl obrovský balvan a rozdrtil ho.
Paxion vytřeštil oči a zalapal po dechu. Kdyby ve stanu zůstal jen o vteřinu déle, byl by na kaši. Sevřel se mu žaludek.
Legie kolem něj byly v pohybu a muži, dragonýři i draci hrměli po schodech a žebřících a zaujímali posty na hradbách.
Velitelský stan byl stržen a důstojníci štábu běželi k bráně Fatan. Tam na nádvoří postaví nové velitelské stanoviště.
Nad hlavou jim přelétl další kámen a přistál v bahně na prázdném prostranství. Muže kolem to podnítilo k horečnatější činnosti.
Paxion spěchal směrem k věži u brány.
KAPITOLA 46
Důstojníci se s křikem přiřítili ke stanům
"Na hradby!"
Legie se zmítaly v křeči.
"Valí se na nás obléhací věže."
Draci se v šíleném spěchu navlékli do zbroje a joboquinů a dostali rozkaz vylézt na hradby. Ve skutečnosti žádné rozkazy nepotřebovali. Měli bojovou náladu a dychtili vybít si na nějakých nešťastnících vztek ze zkrácených přídělů, které minulý týden dostávali. Někdo zjistí, že vyhladovět draka je velká chyba!
Relkin musel drakům na joboquinech přitáhnout popruhy, protože značně zhubli. Byli vyhublí, šlachovití a vypadali, že jsou připravení bojovat, ale Relkina napadlo, jestli také neztratili vytrvalost.
Scéna na hradbách byla až příliš povědomá. Nad hlavou jim přelétal déšť šípů a obléhací praky na ně zpoza hradeb vrhaly po tuctech kamení.
Relkin zaujal své místo. Swane vklouzl vedle něj.
"Jak se má dneska Zlomený Palcát?"
"Je hladový a připravený někoho zabít. Jak je na tom Vlok?"
"Stejně. Když mají takovouhle náladu, nahání mi to hrůzu."
"Jo, mně taky. Jsem rád, že nemusím bojovat proti nim."
"Cha! To máš teda zatraceně pravdu."
Ve Swanově hlase se ozvalo něco jiného, jakýsi spodní tón. Větší mladík chtěl něco říci.
"No, Relkine, podívej, musím ze sebe něco dostat. Pokud se odtud nedostaneme, jenom chci, abys věděl, že jsem se v tobě spletl. Myslel jsem si, že jsi obyčejný mluvka, jenom řeči a nic víc, a mýlil jsem se."
Relkin na Swana dlouho upřeně hleděl. Dragonýr z Revenantu chtěl tedy zakopat válečnou sekyru. "Tak jo, Swane, doufám, že v tom máš pravdu, myslím, že v téhle bitvě se všechno ukáže." Relkin napřáhl ruku a potřásli si na to.
Pět stop od nich se od hradby odrazil masivní balvan, přeskočil vysoko nad proutěnou překážkou a zmizel směrem k městu. Nad hlavu jim vylétly úlomky cihel. Swane se rozkašlal a odplivl si.
"Jo, vím, co myslíš."
Ostřelování bylo stále silnější a oni se mohli jen choulit v závětří hradeb a modlit se, aby je žádný z rotujících kamenů nezasáhl. Asi sto yardu od hradeb stála hustá řada katapultů a obléhacích praků, ramena se jim pravidelně zvedala a klesala, jak vrhaly střely proti hradbám.
Dopadl další kámen a rozdrtil část proutěné zábrany. Ozval se bolestivý dračí řev a Relkin se s náhlým bodnutím strachu ohlédl, ale jeho draci byli v pořádku. Zraněná byla Kasaset, mladá dračice ze 66. dračího. Měla rozdrcenou nohu a v agónii se válela po zemi.
Od cihel se odrazil další kámen a přitom je rozdrtil na drobné úlomky. Přikrčili se a modlili, aby je žádný balvan nezasáhl, zatímco dragonýři ze 66. se ze všech sil snažili ubohé Kasaset pomoci.
Obléhací věže se už k hradbám velice přiblížily a dragonýr Hatlin drakům nařídil, aby si vzali tyče. Pršel na ně hustý déšť šípů a draci brzy vypadali jako ježci. Většina střel uvázla v joboquinu, ale tu a tam něco proniklo i dračí kůží. Draci syčeli stěží potlačovaným vztekem.
Obléhací věž zrychlovala. Draci se do ní opřeli tyčemi a ze všech sil zatlačili. Věž se na okamžik zastavila, ale skřeti nahnali k držadlům nové skupiny otroků a poháněli je biči. Pod náporem dvou opačných sil se věž zachvěla a pak se zvukem zmučeného dřeva namáhavě pokračovala směrem k hradbám.
Draci s proklínáním a vzteklým sykotem couvli a přeskupili se. Opět zarazili tyče o stěnu věže. Opřeli se mohutnýma

nohama a silně zatlačili. Věž se zachvěla a začala se naklánět, draci se znovu opřeli do tyčí, ale věž byla v dolním patře zatížená štěrkem. Nepřevrátí ji tak snadno jako předtím.
Hluboko pod hradbami skřeti vztekle řvali a šlehali otroky bičem. Věž se znovu otřásla, dopadla zpátky na všechna kola a rozjela se proti dračím tyčím.
Obléhací věž se dostala na dosah hradeb. Zaskřípěly řetězy, padací most udeřil do hradby a přes něj se přehnala řada hliněných mužů. Pochodovali jako jeden muž a všichni drželi zvednutá
kladiva. Pak na ně draci zaútočili a veškerá jednota se změnila v bitku mečů, štítů a řinčící zbroje.
Uprostřed bitvy stál Relkin z Quosh, co nejrychleji nabíjel kuši a snažil se držet nepřátelské lučištníky nahoře na věži v šachu.
Draci hliněné muže rozsekávali na kusy a vytlačovali je z hradeb. Sephističtí vojáci se však prodrali na hradby a legionáři a dragonýři měli plné ruce práce s tím, aby drakům ochránili záda.
Boj pokračoval stále dál a pak z hradeb nad Východní branou přišla hrozná zpráva. Tamní kadeinská jednotka nevydržela a uprchla. Draci byli poraženi, tři zahynuli a zbytek byl z hradeb vytlačen. Vojsko sephistů se začalo hrnout do města a z týlu útočit na Východní bránu.
109. neměl na vybranou a musel bojovat dál, protože přes zbytky svých předchůdců pochodovali další obři. Velké meče se zvedaly a dopadaly a unavení draci si sáhli až na dno sil, ale teď se ke slovu začínala dostávat ubohá strava, kterou v předcházejících dnech dostávali.
Dragonýři vystříleli všechny šípy a horečnatě hledali nějaké použitelné nepřátelské střely. Rychlost jejich střelby se však drasticky snížila a přeživší lukostřelci na věžích se začali prosazovat. Jejich pomalejší střelba brzy přinesla výsledky. Shim ze Seantu se zhroutil k zemi se šípem v krku a zemřel dřív, než jej stačili obrátit. Až tohle skončí, velký Likim s mosaznou kůží bude potřebovat nového dragonýra a malý Shim už nikdy neuvidí hory milovaného Seantu.
Jako další přišel na řadu Krusp z Aubinasu, šíp jej zasáhl do hrudi a v další vteřině ještě jeden. Upadl na zem a zůstal nehybně ležet. Také Berholt, nejmladší zelený drak, bude potřebovat dragonýra. I draci si ze smrtícího deště šípů vzali svůj díl. Zelenému Purpurovi trčelo z chrániče krku, na kterém Relkin trval, ať ho nosí, tucet šípů. Byla to jenom kůže, ale mezi okrajem přilby a joboquinem tvořila silný límec. Draci chrániče krku nenosili rádi, protože je omezovaly v pohybu, ale zastavovaly šípy. Všichni draci teď byli hustě pobití šípy, ale pokračovali v boji a jejich meče se dál zvedaly a dopadaly.
Situace byla přesto zoufalá a každým okamžikem se zhoršovala. A teď přišla poslední rána. Obléhací praky opět spustily střelbu
a metaly kameny na bojující armády, bez ohledu na to, zda mohou zasáhnout i vlastní jednotky, jenom když se jim podaří pozabíjet draky.
Velkého Kibola z Modrých hor na místě zabil kámen, který mu roztříštil lebku. Rupp, velký zelený drak z Montocké vrchoviny, dostal zásah do ramene a ztratil vládu nad paží. Když se Berholt, mladý zelený drak, který již přišel o dragonýra Kruspa, skláněl nad hliněným mužem, aby z něho vytáhl meč, zasáhl jej doprostřed hřbetu kámen. Berholt se s přeraženou páteří zhroutil. Nemohl se hýbat. Obři jej strašlivými kladivy utloukli k smrti.
Mezerou se prodral muž v černém oděvu sephistů a dostal se Relkinovi na dosah. Relkin jej uvítal šípem, který se muži zabodl do štítu, a pak na něj zuřivě zaútočil mečem, kolenem i pěstí. Muž byl na Relkina příliš velký, jeho údery zachytil a odstrčil jej na délku paže, aby získal trochu prostoru na práci s mečem. Byl by to konec sirotka z Quosh, ale Swane na muže z boku zaútočil a odvedl jeho pozornost a Relkin se meči včas vyhnul. Relkin nasadil do kuše poslední šíp, zamířil a vystřelil. Střela se muži zabodla do obličeje těsně pod oko. Neupadl však. Místo toho po Relkinovi skočil se vzteklým a bolestivým řevem a mečem připraveným k úderu. Relkin se muži vrhl pod nohy a pokusil se ho shodit na zem, ale neúspěšně, protože muž jej zastavil kopnutím do hrudníku, které Relkinovi vyrazilo dech. Muž stál nad ním a zvedl meč. A pak byl náhle pryč, srazil jej další velký balvan, který přilétl z oblohy a dopadl tak blízko Relkina, že jej zachvění země vyhodilo pár palců do vzduchu.
Swane pomohl Relkinovi na nohy. Oba byli zacákaní krví rozdrceného muže.
"To bylo zatraceně těsné."
Relkin přikývl a dál zápasil s dechem. Viděl, jak se Ecator v drakově ruce zvedá a dopadá. Draci byli nepochybně unavení. Zdálo se, že hliněným mužům nebude nikdy konec. Řada za řadou jich stále proudila po padacím mostě a mávala kladivy. Jako by se pod bojujícím 109. rozevřela díra do pekla.
Naneštěstí to tak připadalo i ostatním včetně generála Paxiona. Bitva vrcholila a nyní toho bylo třeba udělat příliš mnoho, vydat
příliš mnoho rozkazů, Paxion se nedokázal soustředit a přemáhala jej panika.
Generál však dál bojoval sám se sebou a snažil se ovládnout.
Aby vyřešil průlom severně od Východní brány, vyslal k jednotkám ve vzdálených částech města posly s rozkazem, aby na průlom z boku tvrdě zaútočily. Mezitím poslal rozkazy další kadeinské jednotce, umístěné na místě jižně od Východní brány, kde byl nápor jen slabý, aby se z hradeb stáhla a nepřítele z týlu Východní brány zahnala.
Pak přišla zpráva, že přivezli beranidlo a chtějí ho použít přímo proti Východní bráně. Vzápětí začalo beranidlo bušit a neustálé rány otřásaly celou budovou brány.
K věži, která prolomila hradby, přijela další, a počet nepřátel, proudících přes hradby, se zdvojnásobil.
Paxionem zmítala nejistota. Co se dělo na sever od průlomu? Ztratili spojení, ale snaha o zatlačení nepřítele a uzavření průlomu zatím zjevně neuspěla. Vyslal kapitána Keseptona, aby se pokusil spojení s jednotkami na severu obnovit, a ten tryskem odjel.
Vtom dorazila strašná zpráva, že dav zapálil sýpky. Výtržníci, znechucení udatnou obranou bran, prohodili okny hořící pochodně a zapálili obilný prach uvnitř. Některé z komor vybuchly a požár stravoval všechno zbývající zrní.

Objevil se unavený rozcuchaný kadeinský důstojník a oznámil mu, že vyhánění nepřátel ze zadní části Východní brány pokračuje jen velmi pomalu. Sephistů tam prostě bylo příliš mnoho a posílili je i hlinění muži, kteří teď slézali přímo z hradeb. Pokud se boje účastnili i obři, mohli je vojáci zastavit jedině s pomocí draků, a ti už byli unavení.
Přiběhl další muž a ohlásil, že nepřátelské oddíly pochodují do města; už se dostaly hluboko do čtvrti Norit a začínaly útočit na podpůrná stanoviště za hradbami na severu.
Paxion sevřel hlavu do dlaní. Byli ztraceni. Nedokázali průlom uzavřít a zastavit proud nepřátel, který se valil dovnitř. Obklíčí je na hradbách a nakonec přemohou a povraždí.
"Ustoupit," zamumlal. "Okamžitě se stáhnout do císařského města. To je naše jediná naděje."
KAPITOLA 47
Rozkaz opustit hradby dorazil ke 109. právě ve chvíli, kdy se boj trochu utišil. Draci zatlačili hliněné muže zpátky na padací most a jeden z vojáků statečně zemřel, když padací most zapaloval. Když most hořel, odmítali na něj obři vstoupit, což, pokud si Relkin všiml, byl první příznak toho, že jsou něco víc než stroje.
Na okamžik zavládla nerozhodnost. Měli ustoupit? Kam? Jak mohli nepříteli jen tak dovolit zmocnit se hradeb? Avšak kornety zněly naléhavě a poháněla je zakořeněná kázeň, a tak opustili hradby, seběhli dolů po dračích schodech a za sebou je zničili, aby hliněné muže udrželi v šachu.
Na zemi už probíhal všeobecný ústup; zmatená změť mužů, vozů, koní a draků mířila ulicí Fatan pryč, přímo do houstnoucího šera, způsobeného peklem u sýpek.
109. se zformoval a vyrazil na pochod. Dragonýr Hatlin Relkina poslal, ať zaběhne do přední části kolony a zjistí, jakto tam vypadá.
Když se Relkin prodral davem mužů z osmého regimentu, dostal se k několika vozům. Našel mezi nimi i ten, ve kterém ukryl Miranswu.
Rozběhl se a naskočil dozadu. Uvnitř bylo tucet zraněných mužů, možná více. Přelezl ke kozlíku a zjistil, že opratě drží sama Miranswa. Soustředěně zatínala zuby a sotva se na něj podívala.
Hvízdla.
"Ty? Při dechu bohyně, měla jsem to vědět. Měla jsem vědět, že to přežiješ." Hořce se zasmála.
"Nevypadá to, že potřebuješ pomoc."
"Ovšemže ne." Silně přitáhla opratě. "Samozřejmě jsem nic takového nedělala od doby, kdy jsem žila na našem letním sídle. Trochu jsem vyšla ze cviku."
Relkin užasl. Zdálo se, že Miranswa ví, co dělá. Silně to na něj zapůsobilo.
"Co se stalo na hradbách?" zeptala se.
"Nevím. Slyšeli jsme, že prorazili u Východní brány. My jsme ty svoje právě zatlačili zpátky na obléhací věž, když jsme dostali rozkaz k ústupu. Vypadá to bláznivě."
"Takže teď všichni míříme do císařského města, kde umřeme hlady."
"Ne, říkal jsem ti, že připlouvají bílé lodě."
"Uvěřím tomu, až je uvidím."
"Připlouvají. A s nimi další legie. Pak se dokážeme udržet, jak dlouho budeme chtít."
Miranswa pokrčila rameny. "Když to říkáš. Tvrdil jsi, že ve voze budu v bezpečí."
"Jo, dobře, nenapadlo mě, že bychom mohli hradby ztratit."
"Doufejme, že s bílými loděmi máš pravdu."
Pokusil se ji políbit, ale odvrátila tvář. Seskočil z vozu a zamířil zpět, aby Hatlinovi podal hlášení.
Místo toho se však přidal k drakům, kteří pochodovali v těsné skupince, skleslí a zarputilí. Draci pochod ve zbroji nenáviděli; vždy je tlačila a způsobovala jim odřeniny. V této situaci neměli čas si brnění svléknout. Museli se vydat přímo přes hořící město k poslednímu místu, kam se mohli uchýlit, k císařskému městu.
Před draky jely jízdní oddíly, talionští koně, kteří si v těchto dnech vydělávali na jídlo tím, že udržovali davy mimo cesty. Kenorští lučištníci chvátali na křídlech postranními uličkami, aby sestřelili všechny nepřátelské střelce a vrhače kamenů.
S požáry však nemohli dělat nic, jenom se těm horším vyhnout a opatrně přejít po sutinách, které zanechaly ostatní.
Za nimi šel různorodý zadní voj, sestavený ze skupin vojáků z osmého regimentu, kteří za pomoci několika lučištníků bránili sephistům, aby jim byli příliš blízko v patách.
Šli dlouho a cestou míjeli mnoho oči drásajících výjevů. Hořícím sýpkám se širokým obloukem vyhnuli. Hustý kouř jim spaloval plíce a hrdla. Ta trocha vody, co měli, jim brzy došla.
Pochodovali dál a pomalu se dělili na rozpoznatelné jednotky, vozy jely pohromadě mezi nimi. Jakmile se dostali do pochodového rytmu, ponořil se každý do svých myšlenek.
Relkin cítil, jak jej přemáhá podivná otupělost. Zahnali je z městských hradeb. Sýpky byly vypáleny. Mohlo se stát, že při obraně města zahynou? Relkin bojoval v mnoha bitvách, velkých i malých, ale nikdy neokusil tak hořkou porážku. Bylo to nepochopitelné, ale dělo se to. Miranswa možná měla pravdu. Budou hladovět tak dlouho, až budou příliš slabí na to, aby nepříteli zabránili císařské město dobýt.
Pokrčil rameny. Při službě v legiích jim smrt vždy dělala společnost a už byl ve větších šlamastikách. Přiměl se myslet na zbraně, přiblížil se ke svým dvěma drakům a pokradmu začal zkoumat jejich výstroj. Přilba Zeleného Purpura byla na několika místech promáčklá. Bazil měl na ocasním meči zuby. Rozhodl se, že jakmile vzplanou kovářské výhně, odnese tam i tyhle věci.
Kráčeli dál ulicí Fatan a chrámovým okrskem. Na velkém Aurosově zikkuratu stál ohromný zástup věřících a vzýval boha rozumu, aby sestoupil na zem a zachránil je před démony u bran. Když legie přecházely kolem, dav na ně stěží pohlédl. Relkin přidal vlastní modlitbu. O racionálním bohu toho moc nevěděl. Říkali mu "mořský býk" a tvrdilo se, že

má největší penis ve vesmíru - alespoň to slyšel - ale o kultu racionálního božstva nevěděl nic. Relkin si nebyl jistý, jestli nějací bohové a bohyně vůbec existují, ale usoudil, že jestli je jeden, stejně tak jich mohou být tucty, takže nemůže uškodit, když se bude modlit k nim všem. Pomodlil se ke starým bohům, obzvláště k Asgahovi, bohu války. Pokud Asgah pamatoval na bojující 109., mohl by prosím natáhnout ruku a pomoci bílým lodím dostat se proti proudu řeky? Nepřipadalo mu, že by chtěl tak moc.
Přešli Zodu, z obou stran obklopenou rozhorleným davem, který po nich plival urážky a občas dokonce přiletěla cihla. Díky lučištníkům, kteří se pohybovali kolem, však bylo množství hozených cihel minimální.
U bran císařského města došlo k šarvátce, když se někteří z eunuchů pokusili Argonathským ve vstupu na posvátnou půdu císařského města zabránit. Legionáři stráže a eunuchy rozprášili a vyrazili obsadit hradby.
Druhý, tvrdší boj se strhl v pevnosti Zadul, která tvořila opěrný pilíř jižní poloviny císařského města. Eunuchům zde pomáhali muži z císařské stráže. Legionáři se pokusili vyjednávat, ale byli odmítnuti a nakonec, aby mohli pevnost vyčistit, museli několik mužů z císařské stráže zabít. Někteří z mužů nakonec porušili disciplínu a z horních věží vyhodili několik palácových eunuchů, které předtím vytáhli z úkrytu.
Ubohý generál Paxion se mezitím pokoušel udržet si zdravý rozum. Jak se zdálo, všechno, co se mohlo pokazit, se také pokazilo, a on byl nyní v nemožné pozici. Tíha katastrofy byla zdrcující. Velitelé jej však podporovali, a dokonce pro jednou spolupracoval i generál Pekel. Kadeinské regimenty obsadily Severní bránu a Vodní věž, a k tomu celou severní část hradeb. Marnerijské regimenty zabraly jih a pevnost Zadul, která měla sedm věží a rozsáhlý systém podzemích chodeb a místností. Kapitán Kesepton si dal neuvěřitelně mnoho práce s tím, aby generální štáb udržel v chodu, a za všeobecné spolupráce se jim pomalu podařilo vnést do chaosu trochu pořádku a do císařského města, ve kterém se to už hemžilo armádou eunuchů, další armádou sexuálních otroků a značným množstvím stráží, nastěhovat ještě dvě legie, talionskou kavalerii a všechny vozy.
Zatímco tohle všechno probíhalo, stavitelé si prohlédli hradby a na nejslabších místech zahájili horečnaté opravy. Celkově vzato nebyly hradby v dobrém stavu. Už staletí je nepřestavovali a cihly, ze kterých byly postaveny, se drolily. Nicméně hradby pevnosti Zadul na jihovýchodním rohu byly ve výborném stavu.
Práce začaly okamžitě - oprava hradeb, stavba katapultů a praků a zabydlování draků, koní a legionářů v obydlích, ze kterých vystěhovali eunuchy a otroky.
Paxion odmítl eunuchy prostě jen vystrčit za hlavní bránu, jak si to přáli ostatní důstojníci. Místo toho je zavřeli k ostatním otrokům do ohrazeného města, několik akrů rozlehlé enklávy nedaleko Severní věže. Uvnitř žilo velké množství lidí, všichni v pokročilém stadiu vyhladovění. Jakkoliv byl úděl palácových eunuchů mezi otroky, kterým dříve vládli, těžký, byli alespoň ušetřeni toho, co nyní postihlo obyvatele velkého města.
Začalo to téměř okamžitě poté, co sephisti město obsadili. Výkonní vojáci v černém procházeli čtvrť za čtvrtí, vyváděli všechny obyvatele ven a nic nechápající a vyděšené je nasměrovali na sever.
U městských bran na ně čekala početná skupina skřetů, kteří nad nimi převzali dozor, práskali biči a oháněli se klacky. Svázali je za krky k sobě, nakrmili šlichtou přímo z koryt a hnali je na dlouhou cestu do Dzu.
V průběhu odpoledne nepřítel na Zodě shromáždil praky, katapulty a obléhací věže. Legionáři mohli válečné stroje pozorovat z hradeb císařského města a jejich naděje se hodinu za hodinou vytrácela. Vypadalo to, že jsou všichni ztraceni. Nepřítel se rozhodl unavené legionáře zničit. Na sever se táhly mraky temného kouře, stoupajícího z požáru v palácovém okrsku, ležícím jižně od císařského města a pevnosti Zadul. Muži byli zamlklí, všichni se stáhli do sebe, v duchu se loučili se svými milovanými a se světem a připravovali se na smrt.
A pak se náhle za soumraku jako okřídlený zázrak objevily na jihu plachty a vítr, který se do nich opíral, hnal k městu nezaměnitelnou cunfshonskou bílou loď s vysokými stěžni. Zvedl se jásavý pokřik a během vteřin se zpráva rozšířila po hradbách. Někdo začal zpívat píseň Argonathu, všichni na hradbách se přidali a píseň se rozehřměla. Práce na obléhacích strojích se na chvíli zastavila a nepřátelé s údivem vzhlédli.
Na pobřeží u palácového přístaviště se shromáždil zástup, který na jihu vyhlížel další plachty. Nicméně brzy bylo jasné, že loď je sama, a dál se pomalu, ale vytrvale probíjela proti proudu a zakotvila asi čtvrt míle od města.
Okamžitě odrazil císařský člun, na jehož palubě nesl kapitán Kesepton zprávu od Paxiona. Brzy poté se vrátil s kapitánem Peekem, velitelem Kaštanu, cunfshonské lodě, která byla odvolána ze svých obvyklých cest po Zářivém moři a s nákladem pšenice pro legie vyslána do Ourdh. Kaštan nebyl jednou z největších bílých lodí. Se svými osmi sty tunami nedosahoval ve skutečnosti ani poloviční velikosti obrů, jako byly Oves a Žito. Přesto vezl dostatek obilí na to, aby legie měly týdny co jíst. Pokud se tak dlouho udrží.

KAPITOLA 48

Obléhání pokračovalo, a ačkoliv město i s obyvateli bylo ztraceno, teď, když se legie opevnily v císařském městě, bylo jejich postavení pravděpodobně silnější, než když byly roztažené po celých městských hradbách. Jejich pozici definitivně upevnil příjezd Kaštanu, který všem zajistil plné žaludky a obnovil naději. Mnohým to připadalo, jako by se na pláni věčné tmy náhle rozlilo jasné světlo. A spolu s jídlem dorazila zpráva, že brzy, už za pár dní, dorazí flotila bílých lodí včetně obrů Žita a Jedle, a přiveze posily a zásoby na měsíce.
Stačilo se jen do té doby udržet, bude-li to možné. Jednání nepřítele ale nasvědčovalo tomu, že se ještě předtím pokusí ztéci hradby. Za hřmění dopadajících kladiv se rychle dokončovaly obléhací věže.
Na slabém místě hradeb, blízko Severní věže, použil nepřítel beranidlo a zeď se rychle začala hroutit. Generál Paxion, nyní muž s vyzáblou tváří a uštvanýma očima, chvíli váhal, zmítaný myšlenkou na možná rizika, ale nakonec souhlasil s návrhem kapitána Keseptona a dalších důstojníků, že je třeba podniknout výpad dřív, než se hradba zřítí.
Poblíž beranidla ústil tajný východ z pevnosti a za soumraku ho otevřeli. Přepadový oddíl, složený z dobrovolníků z třetího kadeinského regimentu, toho, který na městských hradbách nevydržel a uprchl, se vyřítil ven a zaútočil na beranidlo a jeho posádku. Unikla stěží hrstka a beranidlo bylo zničeno, jeho hlavní části rozsekali draci.

Nepřítel okamžitě začal stavět nové beranidlo a postavil k němu silnou stráž. Avšak výpad dosáhl svého cíle a zajistil jim pár hodin navíc.
Mezitím z nebe přilétal neustálý déšť střel, které dopadaly po celém císařském městě. Tady velký balvan na střeše obytného domu rozmačkal tucty eunuchů, tam na prázdném prostranství vně Velkého paláce přistál kus zdi z nějakého domu ve městě a kolem stráží a kolemjdoucích prolétly uvolněné cihly.
Argonathští stavitelé samozřejmě pracovali na tom, aby náskok nepřítele snížili. Část stájí a obydlí eunuchů byly strženy a z nich postaveny praky a katapulty, které brzy nepřátelům vracely mnohé ze střel, které do císařského města přilétly. Argonathští zbraně namířili na zbraně nepřítele a díky tomu se síla nepřátelského ostřelování po chvíli drasticky snížila.
A přesto se každých pár minut ozývaly výkřiky "pozor nahoře" a všichni sledovali další velký kus cihlové zdi, vyrvaný z nějaké budovy, jak rotuje vzduchem a s obrovským řachnutím přistává někde mezi paláci a chrámy císařského města.
Malé paláce, Modrý porcelán, Zelený nefrit a Žlutý jantar vypadaly všechny špatně a potlučeně. Nebyly stavěny tak, aby odolaly tomuto druhu útoku. Samotný Velký palác, lépe postavený, i když ze stejných cihel z nepálené hlíny jako všechno ostatní ve městě, vypadal ještě hůř. Tady však šlo jen o vnější dojem; na některých místech byla štuková omítka obitá a pod ní bylo vidět hnědé cihly. Zdi Velkého paláce však byly bytelné a vydržely by i značné ostřelování.
Totéž bylo možno říci o malých zikkuratech Aurose a GingoLa, které stály ve středu císařského města. Bílá štuková omítka, díky níž ve slunečním svitu tak jasně zářily, byla pryč, ale samotné stavby byly tak masivní, že ve skutečnosti utrpěly jen malou škodu.
Legie tábořily na chráněných místech, v obydlích stráží podél vnitřní strany hradeb a ve věžích, zvlášť v pevnosti Zadul. Některé jednotky byly ubytovány ve sklepeních paláců, včetně samotného Velkého paláce.
Podle Paxionova rozkazu se všichni obyvatelé císařského města, armáda kněží a otroků, kteří celou mašinerii říše udržovali v chodu, museli zdržovat ve svých příbytcích. Výjimku tvořili eunuchové, které vyhnali ven a nahnali do obezděného tábora otroků.
Paxion rozbil Velitelský stan v pevnosti Zadul a marnerijští vojáci byli ubytováni v pevnosti a strážním domě u brány. Také měli na starosti nejslabší místo hradeb, úzkou věž, která se zvedala v jižní hradbě císařského města, u řeky. Věž byla malá a uboze postavená. Základy měla vratké a vlastně se už odtrhávala od hradby. Nadělat z ní trosky by nevyžadovalo přílišnou námahu.
Těsně za hranicí dostřelu argonathských praků stavěl nepřítel beranidlo. Během několika hodin bude schopné provozu. Může to trvat tak den, než se věž zřítí a nepřítel zahájí útok.
Přesto vlastně vládla v osmém regimentu a 109. dračím radostná nálada. Ubytovali je ve sklepeních samotného Velkého paláce. Bylo to velké prostorné místo, suché a teplé. Po předchozích dynastiích tam zůstaly uskladněny kusy zaprášeného nábytku a obrovské koberce. Draci nábytek odstrkali ke stěnám a na podlahu položili koberce ve vrstvách po třech a natáhli se na ně.
Dragonýři jim přinesli další úžasné jídlo - chléb, akhu a dušené boby a zeleninu. Na spláchnutí jídla dokonce dostali i nějaké tmavé cunfshonské pivo. Draci si navykli na ourdhijská piva, která byla sladká a někdy mdlá. Přeorientovat se na cunfshonské pivo chvíli trvalo, ale draci by si zvykli na jakékoliv pivo, jen když bylo dobře uvařené.
Samozřejmě truchlili nad svými mrtvými, ale dračí zápal bylo těžké zadusit, a jakmile vypili rituální přípitek za mrtvé, nálada se jim zlepšila. Všichni souhlasili, že ze 109. vznikl zkušený bojový oddíl. Litovali všech nepřátel, kteří se jim budou muset postavit.
Brzy všichni hluboce spali a sklepením se rozléhalo dračí chrápání. Když se probudili, dostali další vydatné jídlo, horké pšeničné placky a pořádnou porci akhy. Měli i nějaký horký kalut a každý si trochu vzal.
Rytmické dunění beranidla narážejícího do věže pokračovalo. Bušilo celou noc, zatímco stavitelé vymýšleli nové způsoby, jak strhnout střechu nad beranidlem nebo celý stroj překotit, což se jim jednou podařilo. Teď však bylo beranidlo zpátky.
V prostoru ohraničeném hromadou nábytku po starodávné dynastii pracoval Bazil z Quosh brouskem na ostří svého meče. Poblíž seděl divoký, kterému opravovali joboquin i hradní plát. Poté co Relkin spravil roztržené části, utahoval teď řemeny joboquinu a celou zbroj. Oba draci se probudili asi po šesti hodinách hlubokého spánku. Měli klidnou, přemýšlivou náladu.
Nemělo to trvat dlouho. Těžkým krokem se přiblížil Vlok, který se v posledních dnech se Zlomeným Palcátem a Zeleným Purpurem spřátelil.
"Měl jsssem sssen," oznámil.
Bezkřídlým drakům se sny zdávaly zřídka. Ostatní se zájmem vzhlédli.
"To je neobvyklé," řekl Bazil.
"Dělá mi to ssstarosssti, mysssslel jsssem, že vám o tom řeknu."
"Proč chceš o sssvých ssstarossstech vykládat právě mně?" zeptal se Bazil.
"Až ti ho povím, pochopíš to."
"Ach. Tak jen do toho."
"Sssen začal pohledem na ssstarodávný sssvět, ve kterém draci vládli sssami."
"Než přišli lidé?"
"Sssprávně. Byl to sssvět draků, bylo jich mnoho druhů a žili mnoha různými způsssoby. Až jednoho dne bylo sssluncе vymazáno z oblohy, vody zčernaly a nic nemohlo růssst."
Bazilův brousek se zastavil.
"A temnotou prolétl oheň, který zemi ssspálil. A my jsssme tam byli, my všichni, draci z legií a ssstáli jsssme na pobřeží."

"Na pobřeží oceánu?" zeptal se divoký drak.
"Ano. A na zemi hořel oheň, který ssspálil i sssamotnou zemi a došel až k pobřeží a země nám hořela přímo pod nohama. Celý sssvět byl v plamenech, a proto ssslunce zmizelo z oblohy."
Vlok se na okamžik odmlčel a ostatní dva také zůstali zticha.
"Sss tím ohněm jsssme nemohli bojovat, neměli jssme ho čím uhasssit a mohli jsssme jen ussstoupit do vody. Zalévaly násss vlny a my jssme šli dál do vody. Odhodili jssme zbraně, brnění i helmy a plavali od hořící země pryč. Nemohli jsssme ssse vrátit."
Vlok zmlkl.
"To je všechno?" zeptal se Zelený Purpur.
"Ano. Nerozumím tomu."
Zelený Purpur hlasitě zasyčel a obrátil k Vlokovi obrovské oči.
"Bezkřídlý drak význam tohoto sssnu nechápe?"
"Mysssl ím, že ne."
"Tenhle drak ano. Je to docela jasssné. Všichni tady zemřeme a naše duše vzlétnou, aby sse připojily k předkům ve ssstínech."
Poslední slova pronesl v dračí řeči, ale podle toho, jak ostatní zareagovali, je Relkin pochopil.
Relkin hvízdl. Draci k němu obrátili hlavy a probodli jej velkýma očima.
"Kluk o tom nic neví," řekl Bazil.
"Nic jsem neřekl."
"Dobře. Tak je to nejlepší."
"Počkej, myslím, že ten sen je úplně jasný."
"To je."
"Neznamená ale, že všichni zemřeme. Možná se týká minulosti, doby, než na svět přišli lidé."
"Je jasný, všichni tady zemřeme. Vlok viděl ve snu budoucnost." Zelený Purpur to pronesl s přezíravou jistotou.
Draci, omámení touto myšlenkou, zmlkli.
Bazil dál brousil Ecator a třpytící se čepel získávala ostrost, která jí umožní proniknout jakoukoli ocelí nebo kamenem.
Všechno, co řekl, bylo: "Tenhle drak jen tak sssnadno nezemře."
Nedaleko od nich o nejbližší budoucnosti ustaraně přemýšlela jiná skupina. Ve sklepení Modrého porcelánu se konala tajná schůze výboru pro nouzové akce. Účastnili se jí Porteous Glaves, generál Pekel a několik kadeinských důstojníků. Vůbec nebyli šťastní.
"Tohle je smrtelná past," řekl Glaves.
"Tohle jste už párkrát říkal," namítl Pekel.
"Dobrá, zdá se, že nikdo nechápe, že existuje jen jedno řešení."
"Chcete, abychom zbaběle utekli a nechali tady své muže zemřít?"
"Bez důstojníků muži tak jako tak zemřou. Musíme být ušetřeni."
"Podivuhodná myšlenka," řekl kapitán Rokensak.
"Pche, nesmysl, byli bychom ocejchovaní jako zbabělci. Nikdy bych se už nikomu nemohl podívat do očí." Generál Pekel se toho nezúčastní.
"Na vyjednávání s nepřítelem je příliš pozdě. Stejně zanedlouho zboří hradby."
"Před západem slunce už budeme bojovat v průlomech."
"Budou přicházet stále další, tak dlouho, až padneme, je jich strašlivě mnoho."
"A další hlinění muži."
"Tisíce. Nakonec draky porazí a všichni zemřeme."
"Zemřeme v téhle páchnoucí cizí díře. Raději bych zemřel v Kadeinu."
"Mám nápad..."
"Je to tak jednoduché. Kaštan může odvézt tisícovku lidí, nebo i víc. Měli bychom na palubu převézt zraněné a pak důstojníky podle hodností. Nejprve musíme Paxiona přesvědčit, aby přesunul velení na loď."
Upřeně na Portea Glavese hleděli.
"Cha, tohle bude pěkný den," řekl někdo.
"Pochybuji, že se toho dožijeme," prohlásil kapitán Rokensak.
"Starý Pax by se raději probodl vlastním mečem, než aby udělal něco takového."
Pekel se vzchopil a vstal. "Pánové, omluvte mne, ale mám na starosti naléhavé záležitosti." Generál odešel.
Glayes neuspěl. Znovu se mu snahou o zradu nepodařilo ničeho dosáhnout. Okusoval si nehet na palci a bezmocně sledoval, jak ostatní vyklouzávají pryč. Zoufale se potřeboval napít, ale dokonce ani Dahdrax už nedokázal nic sehnat.
Kromě kapitána Rokensaka všichni odešli.
"Podívejte, veliteli Glavesi, budu k vám upřímný. Pro mě je důležitější zachránit si kůži než si udržet vojenskou pověst. Jsem s vámi."
Glaves se k němu obrátil se zoufalstvím topícího se muže. "Pak musíme nějakým způsobem sehnat dost mužů, abychom mohli Kaštan obsadit, zabezpečit a ovládnout."
Rokensak se prudce nadechl. "Při kozách Velké Matky, nebude to pirátství?"
"Co na tom, jak tomu budou říkat, pokud si zachráníme život. Všichni ostatní tady zemřou. Řekneme, že jsme jako jediní přežili."
"Posádku Kaštanu budeme muset pobít."
"Ano. To bude ošidná záležitost. Musíme něco vymyslet, ale pokud se to nepovede, nebudeme už přemýšlet o ničem."

Rokensak se nad tím zamyslel.
"A co váš kontakt, Euxus z Fozadu?"
"Už na něj nemám spojení. Když jsem ho viděl naposledy, řekl mi, že nás všechny zabijí. Naši krev nalijí do bahna a vytvoří další hliněné muže."
"Všechny nás zabijí?"
"Nikdo nepřežije."
Rokensak hlasitě vydechl.
"V tom případě nemáme na vybranou. Vyzkoušíme váš plán. Já seženu lidi, vy nám obstaráte dostatečně vysokého důstojníka, abychom se na loď dostali."
Potřásli si na to rukama a rozešli se.

KAPITOLA 49
Když Relkin konečně dokončil úpravy Purpurova joboquinu a vyměnil kožené šněrování uvnitř hradního plátu, získal vzácnou chvíli, kdy nebylo třeba udělat nic naléhavého. Oba draci spali a on by se měl určitě také vyspat, ale rytmické bušení beranidla jej znervózňovalo tak, že nemohl spát.
Ohlásil se Hatlinovi a pak sešel ke břehu a posadil se na nízkou zídku u přístavní hráze. Odtud šlo vidět na Kaštan, který se pohupoval na kotvě. Řeka slaně a pronikavě voněla vůní života. Pomáhalo mu to zapomenout na zápach kouře a požárů. Když město od základů shořelo, mraky hustého kouře se rozptýlily, ale zápach přetrvával.
Každé půl minuty, když velké beranidlo narazilo do jižní říční věže, se zachvěla země. Relkin si povzdechl. Bylo jen otázkou hodin, než budou v řadě stát nahoře u průlomu a bojovat s útočící nepřátelskou armádou. Nedalo se odhadnout, jak dlouho se udrží, i když Relkin věděl, že jeho draci budou bojovat tak dlouho, dokud v nich bude jiskřička života.
Pokud šlo o něj, dobrá, měl jen hrst šípů a meč. Možná to nebylo proti nepříteli mnoho, ale cítil se mnohem silnější než dlouho předtím. Pár pořádných jídel a trocha odpočinku mu znovu vrátily oheň. Bude bojovat až do posledního dechu; nikdy se nevzdá.
A potom? Napadlo jej, že potom zjistí, jestli existuje velká bohyně nebo bůh, nebo vůbec žádní bohové, nebo dokonce spousta bohů. Ať už tomu bylo jakkoli, myslel si, že pokud nějaké nebe existuje, musí mít slušnou naději, že se do něho dostane. Věděl, že se v životě se dopustil několika věcí, které mu budou muset prominout, ale byl přece voják, tak co mohli čekat? K tomu měl na starosti dvě obrovská válečná zvířata a občas musel dělat všelijaké věci, aby se ujistil, že svou práci odvádí dobře. Velká Matka by to zajisté pochopila. Určitě na tom byl lépe než jistí poddůstojníci a dragonýři, které znal.
Relkin si s náhlým zamrazením uvědomil, že mu svět bude chybět. Nechtěl zemřít. Byla by to škoda, přijít o budoucnost, kterou
si vysnil a o které s drakem vedl nekonečné rozhovory. Zčistajasna to vypadalo strašlivě špatně.
Pohledem přejel tmavnoucí obzor. Dokáže flotila dorazit včas? Bude nepřítel na průlom útočit bez přestávky? Jak daleko jsou bílé lodě? Jak dlouho mohou legie tlaku odolat?
Přitáhl si plášť a potřásl hlavou, aby se zbavil hořkosti v ústech. Otázek bez odpovědí bylo příliš mnoho.
Jeho oči zachytily pohyb. Kaštan spustil člun. Relkin ho sledoval, jak plynule klouže k přístavnímu molu. U vesel sedělo šest mužů a člun se rychle pohyboval po hladině. Za pár minut viděl dvě postavy spěchající po molu, které se přibližovaly k místu, kde seděl.
Jednu z nich okamžitě poznal; byla to Lagdalen Tarcho. Druhá osoba, vysoká a strohá, byla oblečená v černém a kráčela vznešeným krokem. Předpokládal, že je to Ribela, Královna myší.
Beranidlo znovu zasáhlo cíl a země se otřásla.
Obě ženy se přiblížily. Už viděl čarodějčinu dlouhou úzkou tvář, a dokonce i třpyt hrozivých očí. Relkin okamžitě poznal, že to není stejná velká čarodějka jako ta, kterou poznal na výpravě do Tummuz Orgmeen. Lessis z Valmes měla naprosto jiné způsoby.
Relkin uvažoval, jestli se má odvážit zamávat Lagdalen na pozdrav, nebo jestli by ji tím dostal do potíží. Zachytila však jeho pohled a s nadšeným výkřikem se k němu rozběhla, objala ho a pak se obrátila k čarodějce.
"Má paní, toto je můj přítel, ten dragonýr, o kterém jsem vám říkala. Mohu vás představit?"
Čarodějka na něj upřela pronikavý pohled a Relkin se okamžitě začal cítit nejistě, jako by se na světlo dostaly mnohé hříchy jeho minulosti.
"Můžeš."
"Tedy vám, paní, představuji Relkina z Quosh, dragonýra ze 109. marnerijského dračího oddílu Druhé legie."
"Ach ano." V černých očích zajiskřil zájem. "Ty jsi dragonýr toho slavného draka se zlomeným palcátem."
"Mám tu čest, paní. Je největší mezi žijícími draky."
"Samozřejmě, tím jsem si jistá. Také se staráš o nejneobvyklejšího draka v legiích, divokého okřídleného draka. Je to tak?"
"Ano, paní."
"To je velice neobvyklé, musíš pracovat do úmoru. Pochopila jsem, že dragonýři pracují takřka nepřetržitě."
"Do úmoru, to ano, paní. Ale dragonýr Hatlin mi se Zeleným Purpurem pomáhá."
"A ví také dragonýr Hatlin, že tady posedáváš a zahálíš?"
"Ano, paní, ale draci teď spí."
"Tedy vzácná chvíle. Dobrá, chlapče, řekni mi, vrátila se divokému drakovi zpátky do křídel část síly?"
"Ne, paní."

"Má vážená spolupracovnice Lessis se jej pokoušela vyléčit."
"Ano, paní."
"Ale rány byly příliš vážné a už se zahojily, takže magie nic nezmohla."
Relkin na ni zůstal zírat. Vypadalo to, že čarodějka ví všechno; trochu mu to nahánělo strach.
"Pamatuji se, že jsme o tom mluvily," pokračovala. "Lessis a já. Bohužel o dracích a jejich druzích v armádě vím jen málo. V těchhle věcech se Lessis vyzná mnohem lépe než já."
Relkin mlčel, naplněný úctou při myšlence, že s ním tato mocná žena mluví o jeho dracích.
"A ty, můj mladý příteli, sis vedl dobře, na někoho, kdo má pověst uličníka. Zachránil ses, a co víc, vrátil jsi nám Lagdalen. Málem jsem se už vzdávala naděje."
Relkin měl pocit, že má svázaný jazyk. Žena se usmála.
"Lagdalen tady s tebou může chvíli zůstat. Vím, že jste dobří přátelé a máte si hodně co říci. Těší mě, že jsem se s tebou setkala. Doufám, že budeme přátelé."
Země se zatřásla. "Beranidlo," řekla Lagdalen.
"Ano," odpověděla čarodějka a kousla se do rtu. "Bude to těsné, že ano?"
Relkin se jí podíval do očí. "Ano, paní, velmi."
Ribela je opustila a Lagdalen se posadila na zeď vedle Relkina. Na okamžik mu položila hlavu na rameno.
"Jsem tak ráda, že s tebou mohu chvíli být. Máme si toho tolik co říci."
"Musí to být vůle Velké Matky."
Podívala se na něj. "Ze všech lidí právě ty, který jsi vždy vzýval staré bohy."
"Nebral bych její jméno nadarmo, přinejmenším ne, když jsi se mnou."
"To je dobře." Lagdalen porušila všechna pravidla a z noviciátu ji vyhodili, ale její víra ve Velkou Matku byla silná.
"A možná dostaneme pomoc včas. Další legie by nám pomohla."
"Kapitán Peek lady Ribelu ujistil, že flotila zítra dorazí."
"To doufám. Říkají, že věž o moc déle nevydrží. Za soumraku už tam budeme bojovat."
"Tak brzy?"
"Ano. Přestavěli beranidlo, střecha sahá až na zem. Už pod něho nemůžeme dostat hák."
Křik na vzdálené hradbě je přiměl otočit hlavy.
"Pozor, nahoře!" ozývalo se po celém císařském městě znovu a znovu, až hlasy dolehly i k lidem v přístavišti.
Relkin zvedl hlavu a ukázal prstem. Nad hlavou jim chvíli rotoval obrovský kus cihlové zdi a pak s hlasitým nárazem přistál na jižní straně malého zikkuratu Aurose, císaře světa. Cihly a zdivo se rozprskly a okolí chrámu zasypalo velké mračno úlomků.
Náhle zahlaholily kornety a z ubytoven stráží podél úpatí hradeb vyběhli muži a začali praky otáčet směrem k jihu. Muži se signálními praporky se dorozumívali s pozorovateli na hradbách.
Během několika minut začaly praky opětovat palbu, ramena se v rychlém rytmu vymršťovala vzhůru a vrhala kameny na velké nepřátelské obléhací praky.
"Je těžké mluvit o příjemných věcech, když se všude kolem děje tohle."
"S Lagdalen Tarcho není nikdy těžké mluvit."
"Ale podlamuje to morálku. Modlím se, aby se sem lodi dostaly včas."
"To my všichni. Samozřejmě že tím naše problémy neskončí. Pořád s nimi budeme bojovat o tyhle ubohé hradby, a ty už toho mnoho nevydrží a nepřítel na nás bude moct zaútočit. Lépe bychom na tom byli na otevřeném poli, kde mohou draci manévrovat."
"Kdybychom ale museli, můžeme se nalodit na velké lodě. Už jsi někdy viděl Jedli?"
"Ne, ale v marnerijském přístavu jsem viděl Ječmen a Pšenici, a ty jsou stejně velké."
"Pak budeme zachráněni, protože lodě dorazí zítra."
Relkin se usmál a objal ji.
"Tahle zpráva posílí naše srdce a já ti za ni děkuji, Lagdalen Tarcho."
Chvíli mluvili o jiných místech a časech, daleko od obleženého císařského města v Ourdh, ale nakonec Lagdalen vstala.
"Musíš nakrmit dva velké draky, Relkine. Já musím nakrmit dva tucty malých hladových myší."
"Myší?"
"Pamatuješ si na krysy v Tummuz Orgmeen a na jejich magii?"
"Jak bych na to mohl zapomenout?"
"Je to něco podobného." Usmála se jeho nechápavému výrazu. "Prozatím sbohem, příteli, ať tě Matka ochraňuje a dává tvým pažím sílu a ať ochraňuje i mého přítele draka Zlomeného Palcáta."
Relkin jí zamával na rozloučenou a povzdechl si. Byl pro ni příliš mladý, a to byla smutná a neúprosná pravda.
Seděl tam a naposledy pohlédl na Kaštan, houpající se na kotvě. Vzpomněl si na Vlokův sen a s pocitem mírného neklidu se zachvěl.
"Země nám hořela přímo pod nohama..."
Náhle si uvědomil, že není sám. Otočil hlavu a trhl sebou. Byla to Miranswa, v bavlněných šatech a sandálech.
"Ahoj, Relkine," řekla.
"Kde jsi byla?" zeptal se. "Všude jsem tě hledal."
Miranswa se záhadně usmála.
"Viděla jsem tě mluvit s nějakou dívkou.
"Ano, to byla Lagdalen Tarcho, moje nejlepší přítelkyně."
"Mohla mít tu čest být obětována a její krev mohla být rozlita po schodišti zikkuratu."

Relkin sevřel rty do úzké čárky.
"Pokud tomu budu moct zabránit, nikdo ji nezabije. Jsme jako bratr a sestra."
Miranswa se posadila vedle něj a přisunula se blíž.
"Díváš se na loď. Kdybychom se dostali na loď, byli bychom v bezpečí."
"Já ne, mluvíš o dezerci. Pověsili by mě a měli by pravdu."
"Ale co uděláte, když zase prolomí hradby?"
"Zůstaneme a zemřeme. Je to prosté."
"Je strašné myslet na smrt. Nechci zemřít."
"Ani já ne, Miranswo."
Náhle se k němu přitiskla, on si ji přidržel a jejich rty se setkaly.
"Spal jsi už někdy se ženou, Relkine?"
"Vlastně ne, ale ne že bych nechtěl."
Usmála se. "Myslela jsem si to."
"Kde jsi přespávala?" zeptal se.
"Nemohla jsem zůstat ve voze. Prohledávali je a nechtěla jsem, aby mě hodili do města otroků. Schovala jsem se. Pojď se mnou, je to bezpečné místo a můžeme tam jít hned."
"Moji draci," začal, náhle ne ve své kůži.
"Hodinu mohou počkat. Spí, vím to, kvůli tobě jsem si to ověřila. Pojď, nabízím ti něco, cos ještě nikdy neměl a možná už znovu mít nebudeš." Vzala jej za ruku.
Společně prošli ovocným sadem v císařských zahradách k malé svatyni Gingo-La, umístěné v severovýchodním rohu císařského města.
Miranswa otevřela úzké dveře pod schodištěm. Za nimi byla malá místnost. Relkin ukázal na nápis na zdi, psaný v ourdhijském písmu uldi.
"Co je tam napsáno?"
Přejela nápis pohledem.
"Toto je příbytek bohyně lásky."
"Tohle?"
"Je to její chrám."
"S chrámy vaší bohyně nemám ty nejlepší zkušenosti."
"Toto je příbytek bohyně lásky. To, co tady děláme, je posvátné, Relkine. Pojď, lehni si ke mně a nauč se umění lásky."
Relkin se s ní dál nepřel.

Lagdalen a Ribela se ve Velkém paláci připravovaly na další mocné kouzlo. Ribela si ovinula zápěstí pruhy černé látky a připravila k zapálení pár větviček lissimu.
Zatímco vše připravovala, napůl se otočila k Lagdalen.
"Jsem ráda, že jsem konečně poznala tvého dobrodince. Hodně jsem toho o Relkinovi z Quosh slyšela. Vypadá jako čestný mladík, ne jako rošťák, jak jsem předpokládala."
Lagdalen sklonila oči k míse, do níž lámala malé kousky čerstvého chleba.
"Od loňska hodně vyrostl. Teď je z něj voják."
"Ano, to jsem mu viděla ve tváři. Poznal už mnoho horších stránek života. A samozřejmě vím, co jste společně dokázali. Díky odvaze na onom strašlivém místě jste si už oba vysloužili místo mezi hrdiny naší historie."
Lagdalen se zarděla. O tom, co se stalo v Tummuz Orgmeen, s ní lady Ribela nikdy nemluvila.
"To byla šedá paní, já jsem na tom měla opravdu jen malý podíl."
"Toto je velmi dlouhá práce, má milá, a vůbec ne jednoduchá. Myslím, že toho dne nad tebou Matka držela ochrannou ruku, a ona nevede ty, kteří si její přízeň nezaslouží. Máš statečné a věrné srdce, Lagdalen Tarcho. To je jeden z důvodů, proč jsem trvala na tom, ať mne doprovázíš a opustíš své dítě. Pokud se naučíš být trpělivá a budeš opravdu chtít, máš dost sil na to, aby ses stala velkou čarodějkou."
Lagdalen to šokovalo. Nikdy ji ani nenapadlo uvažovat o sobě jako o čarodějce. Její akademická kariéra dopadla naprosto katastrofálně. A teď jí Královna myší říká, že z ní může být velká čarodějka, ne jen řadová členka Tajného úřadu.
"Je čas," řekla Ribela. "Zavři dveře na závoru, má milá, a neopouštěj pokoj, pokud to nebude naprosto nutné. Neměla bych být v tranzu víc než jednu či dvě hodiny. Krm myši, přijdou za tebou jako obvykle. Budou velice hladové."
Královna myší otevřela klec, která v pokoji stála. Myši, kterých teď byly tucty, se vykutálely ven a dychtivě se vrhly na mísu s posoleným chlebem namáčeným v oleji. Ribela něco tiše zamumlala, sklonila se, prohrábla hlodavce rukama a jemně je uchopila.
Pak vysokým tónem zazpívala a začala odříkávat kouzlo.
KAPITOLA 50
Lagdalen v zamčené a zatarasené místnosti sledovala, jak lady Ribela splétá mocné kouzlo. Chvílemi měla dojem, že vzduch víří a jiskří, a zdálo se jí, že slyší hudbu. Občas ucítila náhlý závan vůně oceánu. Mámení smyslů, způsobené magickými silami.
Během celého zaříkávání však měla Lagdalen jednoduchý úkol. Po několika deklinacích, které ji uvedly do bdělého stavu, nakrmila myši a nalámala do mísy chléb.
Ribela rychle pronášela řadu velitelských slov a myši jí vířily kolem nohou a měnily se v rozmazanou čáru. Chrlila slova moci a deklinace, které jim dávaly konečnou podobu, a rychle upadla do hlubokého tranzu.

Její vědomí se opět oddělilo od těla, připravené vydat se na cestu. Pro tento úkol však nevyužije čistou astrální projekci. Bude třeba nejet pozorovat, ale i konat. Toto kouzlo silně zmenší rozsah jejích možností v temném moři chaosu, ale zároveň jí to umožní jistou fyzickou přítomnost. Samozřejmě to také znamenalo, že ji dravci toho světa budou moci zranit.
Poslední slova splynula s výbuchem energie. Pocítila implozivní účinek a její duševní zrak se ponořil do podsvětí přeludů chaosu.
Dlouholetou zkušeností získala schopnost porozumět vzorcům vířícího beztvarého příboje šedé statické elektřiny. Slyšela rovněž skutečné zvuky tohoto světa, slaboučké vysoké tóny, jako píšťaly naladěné vysoko nad možnosti lidského sluchu. V hlasitém skřípání a hvízdání jiskření, které v říši chaosu zuřilo, bylo však těžké tyto slabé tóny rozeznat.
Opatrně se soustředila na smysly a pátrala všemi směry kolem sebe. Pisklavé tóny, charakteristické pro vládce nicoty, se odnikud neozývaly. Pátrala po dalších, menších dravcích. Kdyby některého z nich musela zahánět, způsobilo by to tolik hluku, že by vládce nicoty určitě přišel.
Několik menších dravců v dosahu našla, ale žádný její plánovanou cestu nekřížil.
Nebylo to daleko, a proto nebylo třeba využívat energii Černého zrcadla, což by také mohlo snadno přitáhnout velké dravce. Mohla se pohybovat éterem, sice ne tak rychle jako její astrální já, ale rychleji než při fyzickém průchodu Černým zrcadlem.
Pospíchala vpřed k místu svého zájmu. Když se přibližovala, pozorně místo zkoumala, nejistá, co by měla očekávat. Ve zle, které tady mágové vykonávali, bylo něco nového - něco, s čím se nikdy předtím nesetkala.
Vzápětí před sebou uviděla podivný pramen temné energie, náhlý záblesk černého ohně v podsvětní říši. Opakovalo se to stále znovu, znovu a znovu.
Zamířila ke zdroji. Přišel další záblesk. Energie byla silná, ale toho druhu, který očekávala. Toto byla magie temných mágů, pocházející z vyšších úrovní jejich děsivých možností.
Provedla přechod, vystoupala vzhůru z podsvětí chaosu a znovu se zhmotnila jako šest palců vysoký modrý plamínek. Proplouvala temnotou nad výjevem z pekla.
Na jedné straně velkého skladiště hořel oheň, ze kterého stoupal hustý dým. Dvě řady skřetů, vyzbrojených meči a biči, mezi sebou tiskly velký houf lidí a vytlačovaly je na schody.
Na konci místnosti se podlaha zdvihala a byla zakončena řadou šibenic. Pod zdviženou podlahou míchali nazí muži ve velké nádrži bahno.
Na plošině lidi zabíjeli, podřezávali jim hrdla a hlavou dolů je věšeli ze šibenic, aby jejich krev stékala do drahocenného bahna dolů.
Jakoby z velké dálky slyšela výkřiky umírajících. Jako plamínek ohně neměla v horním světě tak ostrý sluch. Bahno, nalévané do velkých forem vedle nádrže, mělo hustou strukturu, která vyvolávala mrazení.
Ucítila něčí přítomnost, náhlou moc ve vyšších úrovních. Do skladiště vstoupila temná shrbená postava. Toto byl zdroj černého ohně, toto byla bytost, kterou cítila poblíž démona z Dzu během astrálního průzkumu, který málem skončil katastrofou.
Pocítila zvědavost. Mág? Přišel sem do Ourdh, aby bojoval v téhle bezvýznamné šarvátce? Proč neposlali čaroděje nebo
Temného vládce? Okamžitě však poznala, že tato bytost je mnohem silnější než kterýkoliv Temný vládce.
Postava pokynula a jednu z forem zalil mohutný záblesk temné energie. Ribela v bahně náhle pocítila život. Bylo to odpuzující kouzlo, založené na energii smrti, ale v jistém smyslu docela prosté a mohla ho snadno narušit.
Přišel další záblesk, a další a další, až to vypadalo, jako by místnost křižoval rudý blesk. Pokračovalo to tak dlouho, až všechny připravené formy ožily. Ribela nad tou mocí žasla. Temná umění mágy skutečně pozvedla k síle, která daleko přesahovala cokoliv, co bylo ve světě jako Ryetelth známé. Zasloužili si postup na další úroveň, na místo, kde spolu bojovali Gammadion a jestřábí střelec.
Na podlaze pod ní skupiny otroků s námahou odtáhly formy stranou a přinesly další, prázdné, které se měly naplnit. Čerstvě oživené nádoby nakupili u zdi, kde už čekala velká hromada podobných. Temná postava se otočila a z místa smrti odešla. Těžké dveře se za ní zavřely.
Na vyvýšené podlaze okamžitě začalo další zabíjení. Otroci míchali bahno v nádrži. A od stropu dolů se snesl malý plamínek modrého ohně, přelétl nad formami a u každé se na okamžik zastavil, aby na ni vložil drobné kouzlo zkaženosti, které mělo oživení zrušit. Bylo třeba se zastavit u velkého množství forem, vlastně tisíců, protože od pádu města nepřítel tvrdě pracoval na vytvoření nové armády obřích válečníků. Brzy ztvrdnou a budou připraveni, právě včas k drtivému útoku na průlom.
Plamínek poletoval skrz hromady forem, každou nakazil a letěl dál, jako nějaká parazitující vosa v lese plném kořisti. Hlinění muži budou tvrdnout, a dokonce se i probudí. Ale jakmile se tak stane, začne rozkladné kouzlo působit. Časem zase změknou a rozpadnou se.
Když skončila, vzlétla a prohlédla si situaci. Práce byla hotová. Uklidnila se a přešla opět do podsvětí chaosu. Chvíli se tam vznášela a čistila si myšlenky. To byla krutá chyba, protože poblíž se objevil velký vládce nicoty, ohromná hmota pohybujících se chapadel, usazených na třpytivé energii. Z těla se vymrštila chapadla a natáhla se skrze místo, kde se vznášela. Okamžitě byla polapena a tažena
ke spodní straně monstra, kde už se čidla zahřívala v očekávání hostiny.
Nebylo úniku, rozhodně ne v této astrální podobě, jedině že by se okamžitě přenesla zpět do světa Ryetelth. Bylo těžké se soustředit, avšak Ribela se zatvrdila a za okamžik dosáhla svého cíle, vyklouzla ze sevření vládce nicoty a znovu se objevila jako plamínek ohně těsně vedle strašlivého skladiště, ve kterém vyráběli hliněné muže.

Pod ní kráčel mačkající se dav lidí, který ozbrojenci a skřeti pomalu tlačili do skladiště.
Byla v opravdu zapeklité situaci. Jako plamínek mohla letět zpátky do císařského města a tam přechod dokončit. Cestovat v této formě bylo fyzicky vyčerpávající, ale dalo se to udělat. Nebo tady mohla počkat a ještě jednou se pokusit o cestu chaosem. Problém představovala skutečnost, že jako plamínek se nemohla dostat skrz pevné stěny nebo dveře. Bude muset počkat venku a prolétnout dovnitř, až se dveře otevřou. Na druhé straně, vládci nicoty dokázali být neuvěřitelně vytrvalí. Ten, který čekal nad její pozicí v podsvětí, tam bude vyčkávat hodiny, v naději, že se Ribela znovu ukáže.
V duchu si povzdechla a zvolila. Plamínek se otočil a třepotavě se rozlétl ke vzdálené řece a císařskému městu. Setmělo se. Nepřítelovo beranidlo neustávalo v práci. Obránci očekávali svůj osud.
Jihovýchodní pobřežní věž padla těsně před půlnocí. Došlo k tomu poměrně nečekaně. V dolní části vnější zdi byla trhlina, která se při drtivých nárazech beranidla rozšířila. Náhle povolila, přední stěna věže se utrhla a zřítila na beranidlo.
Zbytek věže ještě chvíli stál. Pak se stavba pomalu, efektně zhroutila, propadla se do sebe a její trosky sklouzly do řeky. Z řad nepřítele se ozval pronikavý jásot a rozezněly se bubny, strašlivé Sephisovy bubny.
Katapulty a praky se okamžitě pustily do práce a začaly přes trosky věže vrhat kameny. Muži se snažili z trosek vytáhnout ty, co přežili. Zřícená věž zasypala tucty lidí, včetně několika stavitelů. Ostatní se co nejrychleji snažili navršit barikádu na hromadě suti a cihel, která teď nahrazovala zeď. Lučištníci na obou stranách
měli plné ruce práce, ale v měsíčním světle to nepřátelští střelci měli jednodušší, protože obránci byli u hromady světlé cihlové suti dobře vidět, zatímco sephisty dokázali ve tmě za hradbou rozeznat jen stěží.
Bubny duněly a před průlomem se začali formovat hlinění muži. Kolem obrů se stále zvětšoval dav sephistických vojáků, tu a tam posílený odpornými skřety, stvořeními zrozenými v kobkách Axoxo v pohoří Bílé kosti. Skřeti byli vycvičeni pro boj s draky, přetínat kolenní šlachy, sekat do rozkroku, bodat do nohou.
Průlom měl bránit 109. dračí společně se 66. a 25. Zatímco na muže stavějící barikádu dopadal déšť kamení, čekali draci mnohem dál, ale nakonec zavřeštěly kornety a draci vyrazili vpřed. Za každým šel dragonýr a za nimi šermíři a kopiníci osmého regimentu. Dragonýři cestou sbírali šípy a přidávali je do plných toulců.
Šplhali po příkré hromadě suti. Stavitelé už usadili předem vyrobené schody pro draky. Jedny z nich roztříštil kámen, vystřelený z katapultu, a 66. a 109. se tedy musely o schody podělit. Na schodech bylo málo místa a jejich cestu na vrchol průlomu to zpomalilo.
Z oblohy stále přilétaly kameny, i když se teď na nepřátelské stroje zaměřily argonathské praky v císařském městě. Jeden po druhém byly nepřátelské katapulty a praky zasaženy a poškozeny, nebo se přesunuly na bezpečnější pozici. Konec deště kamení byl však jen signálem k začátku skutečné zkoušky. Teď po svahu přímo na ně pochodoval celý regiment hliněných mužů. Za nimi hřměly bubny.
Draci se zhluboka nadechli a vytasili meče. Obři pozvedli kladiva a začali jimi mávat v šíleném, strojovém rytmu. Srazili se s třeskem oceli, štít se opřel do štítu, meče se zvedaly a dopadaly a pod údery kladiv odletovaly z dračích přileb a štítů jiskry.
Vysoko na obloze stál měsíc a nelítostným světlem zaléval zbořenou věž a bojující dav na vrcholu průlomu. Byl to krutý a prakticky nekonečný boj. Do průrvy neustále proudili další a další hlinění muži a brzy začínala být i srdce těch nejudatnějších válečných draků unavená.
Dragonýři prožívali zoufalé chvíle. Noví skřeti byli nebezpeční protivníci a obránci již skutečně utrpěli nějaké ztráty, a dokonce přišli o jednoho draka, Kreuzuna, zeleného draka od jezera Gana v Modrých horách. Ztratili i dva dragonýry, Geffa, který bojoval s dračicí Kafskellou z Aubinasu a teď umíral po ráně mečem do břicha, a velkého Sollyho, Roldova dragonýra, který přišel o nohu, roztříštěnou obrovým kladivem. Kreuzuna utloukla strašlivá kladiva poté, co mu odvážný skřet přeťal podkolenní šlachy.
Mono měl šrám na stehně a další na hlavě, ale stále se držel na nohou. Swane dostal do přilby ránu mečem, která jej na chvíli omráčila". Také kulhal po ráně do kotníku, ale i on stále bojoval. Po Tomasovi Černém Oku sklouzla rána kladivem, vedená jedním z hliněných mužů, a jen díky neuvěřitelnému štěstí neměl nic zlomené. Štít měl však promáčklý a nepoužitelný a stěží dokázal potlačit třas rukou. Relkin měl naražená žebra po ráně skřetím štítem a zraněnou levou paži, do níž mu další umírající skřet zaťal drápy.
Tito skřeti byli skvělí a dobře vycvičení bojovníci. Samotní dragonýři by se s nimi nemohli měřit a měli velké štěstí, že jim pomáhali muži z osmého regimentu, protože jinak by je skřeti brzy všechny pobili a pustili by se do draků.
Průlom před nimi byl posetý mrtvými lidmi a zbytky tuctů hliněných obrů. A konečně přišla chvíle odpočinku. Střelba argonathských praků byla chvíli tak silná, že další hlinění muži přestali přicházet. Prostor před průlomem se vyčistil, ale za ním zaujímal postavení zástup dalších obrů. Brzy vypukne nový útok.
Tomu však 109. a 66. dračí nebudou muset čelit. Rozezněly se kornety, vyčerpané dračí oddíly se stáhly a nahradily je čerstvé jednotky.
Unavení draci se vrátili do svých obydlí a se sténáním se natáhli. Vyčerpaní dragonýři se chopili náčiní a okamžitě se o draky začali starat, čistili a sešívali jim rány, prohlíželi je, jestli nemají žádné zlomeniny, a kontrolovali jejich přilby a štíty, zda nepotřebují opravit.
Bubny za hradbami začaly znovu dunět a nepřítel s pronikavým křikem zaútočil. Nad průlomem se opět vznášel ryk boje. Měsíc dál zaléval bitvu zlověstným světlem.
KAPITOLA 51
"Je to jednoduchý plán, veliteli, a vaše účast v něm je pro jeho úspěch naprosto zásadní." Slova pronesl kapitán Rokensak, snažící se Portea Glavese povzbudit. Všichni se obávali, že Porteous Glaves ve zkoušce selže.
"Jen doufám, že to bude fungovat," řekl Glaves podrážděně. Na sobě měl letní plášť a slavnostní uniformu. Za ním se

ukrýval Dandrax.
"Slyšíte to?" zeptal se jeden z Rokensakových mužů, které posbíral z různých kadeinských regimentů.
Mluvil o bitvě, probíhající v průlomu. Znovu a znovu se ozýval vzdálený zvuk dračích mečů, narážejících do zbroje a přileb, jako hlasitý umíráček nad řvoucími hlasy, zvedající se nad chórem války.
Glaves se otřásl.
"Je to jen otázka času. Na pár hodin je můžeme zadržet, ale až se všichni draci unaví, co pak?" řekl nevrlý chlapík s černou páskou přes oko a roztrhanou uniformou, na níž byl znak dvojitého trojlístku. Tento znak náležel Druhému regimentu První kadeinské legie, slavné, udatností proslulé jednotce s dlouhou historií.
"Jen otázka času." Tato slova se Porteovi neustále míhala hlavou.
"Tohle je to nejlepší, co můžeme udělat, Rokensaku. Někdo se musí vrátit, aby řekl, co se stalo."
Chlap s černou páskou jej pošťouchl s nechutnou důvěrností, která by mu za jiných okolností vysloužila dvacet ran.
"A to můžeme právě tak dobře být my, co, veliteli?"
Zaslechl, jak se Dandrax uchechtl. V poslední době mu Dandrax stále více vadil. Jakmile se vrátí do Marneri, napadlo Glavese, bude třeba se pana Dandraxe zbavit. Ten chlap věděl příliš mnoho.
Zvedl hlavu, narovnal ramena a řekl si, že tohle je jediná cesta ven.
Seržant Villers z kadeinského devátého regimentu si někomu plačtivě stěžoval. "Nenechali jsme se najmout k hromadné sebevraždě. Měli jsme jít domů. To není spravedlivé."
"Sklapni, Villersi," vyštěkl Rokensak. "Jdeme."
Zamířili na nábřeží, třicet zoufalých mužů, půlka z nich na voze omotaná obvazy, druhá půlka vypadající téměř stejně špatně.
Na konci přístavního mola kotvily čluny z Kaštanu, střežené muži z posádky. Glaves zamával svitkem pergamenu.
"Převezte mě a tyto raněné na loď. Mám rozkazy od generála Paxiona pro vašeho kapitána."
Toto byl nejdůležitější okamžik. Kdyby jej teď námořníci prohlédli, byl by s nimi konec. Poslové, dokonce i ve skupinách čítajících třeba tucet mužů, však na loď přicházeli už od chvíle, co zakotvila. A tak se tedy muži i s kapitánem Rokensakem usadili ve člunu, námořníci odrazili a zamířili k lodi.
Temnou nocí se dál rozléhal hluk boje na hradbách.
Glaves si uvědomoval, že pozorné oči s dalekohledem by je zpozorovaly, ale v noci a v přestrojení za zraněné by je ošálili.
U boku lodě chvíli manévrovali, zatímco muži na palubě spouštěli háky a opatrně vytahovali nosítka nahoru. Portea Glavese vytáhli v závěsném koši. Některé další taky a jiní se vyšplhali po síti.
Před Glavesem se objevila robustní žena v hnědé uniformě s koženou čapkou.
"Kapitán Peek?"
"Ne, pane, jsem lodník Doon. Kapitán Peek spí."
"Aha, buďte prosím tak laskavá a ihned mě k němu zaveďte. Mám pro něj důležité rozkazy."
"A kdo máme kapitánovi říct, že za ním přišel, když spí?"
Porteous se napřímil a vložil do hlasu tolik autority, kolik jen dokázal.
"Jsem velitel Glaves z Marnerijské druhé legie. Jsem osobní posel samotného generála Paxiona, který zde velí."
Ženě se zablesklo v očích. Pár nafoukaných armádních ropuch už viděla a tenhle představoval dokonalý příklad. Kapitán Peek si ho dá k snídani.
"Chcete vyrušit kapitána Peeka, veliteli? Víte to jistě? Nemohl byste ty rozkazy prostě předat mně?"
"Dobrá ženo, právě probíhá smrtící bitva. Nechápete to? Mezi námi je nutná větší spolupráce. Generál Paxion mě poslal, abych
pracoval s kapitánem Peekem. To vám mohu říci, ale rozkazy, které mi generál Paxion dal, jsou určené jen kapitánu Peekovi."
"Dobrá, v tom případě," řekla lodník Doon, "byste měl jít tudy. Ale neříkejte, že jsem vás nevarovala. Kapitán Peek nemá rád, když ho někdo budí, pokud nejde o něco skutečně důležitého."
Glaves kývl na Dandraxe a Rokensaka, aby jej doprovodili. Zbytek jejich skupiny bude brzy na palubě. Teď se musí postarat o kapitána Peeka. Vydali se ke kapitánově kajutě.
Doon mu ukázala dveře, Glaves se kolem ní protlačil a hlasitě zabušil. Pak je bez dalších okolků rozrazil a vtrhl dovnitř.
Kapitánova kajuta byla vybavena skromně. Několik židlí, stůl, polička se svitky a další na přístroje. Sám kapitán už vyklouzl z houpací sítě.
"Co to má, k čertu, znamenat?" zařval.
Glaves se vyděsil. Kapitán Peek byl obrovský muž s tetováním na obličeji a pažích, dlouhými šedými vlasy a mohutnýma rukama. V očích měl zřetelný vztek.
Glaves zaváhal, ohlédl se a uviděl, jak Rokensak zavírá dveře.
"Kapitáne Peeku, vyslal mě sem generál Paxion, abych se na lodi ujal velení. Musíme okamžitě odvézt všechny naše raněné."
"Moji loď dostanete jenom přes moji mrtvolu!" zařval Peek. "Tady nemáte žádná práva, mám příkazy z Cunfshonu a žádný Argonathský mi nemůže poroučet."
"Kapitáne, jde jen o dočasnou záležitost. Bitva je ztracena. Legie jsou odsouzeny ke zkáze. Je to snad otázka hodiny. Je třeba odvézt raněné."
"Jděte k čertu, já jsem kapitánem téhle lodi a nikdo, dokonce ani generál Paxion, mi nebude vykládat něco jiného. A budeme tady kotvit tak dlouho, dokud se nerozhodnu jinak. Pokud je situace tak zlá, jak říkáte, souhlasím, že se pokusíme odvézt tolik lidí, kolik jen půjde. Spustíme na vodu všechny čluny, postavíme vory a najdeme způsob, jak

odvézt všechny."
Glaves pochopil, že je absolutně nemožné doufat v Peekovu spolupráci.
Pokynul Dandraxovi.
Peek uviděl znamení a vzápětí odněkud vytáhl šavli. Dandrax vytasil meč. Kapitán se zlověstným výkřikem zaútočil.
Dva velcí muži se do sebe zaklesli a začali sebou zmítat sem a tam. Při rvačce srazili Glavese k zemi a ten se odplazil do bezpečí pod stůl.
Peek začínal mít převahu, Dandrax byl ohnutý přes stůl a nechybělo mnoho, aby Peek uvolnil ruku se šavlí ke smrtícímu úderu.
Rokensak se k němu z boku přitočil, bodl Peeka do zad a ještě dvakrát úder zopakoval, než kapitán podlehl a spadl na podlahu.
"Dobře, vytáhněte meče, vyrážíme do boje," zamumlal úplně bledý Rokensak.
Otevřeli dveře a vyběhli ven. Lodník Doon neměla čas vůbec zareagovat. Rokensak ji mečem srazil k zemi. Vzápětí svižně vyběhli po schodech na kormidelní palubu, kde zabili kormidelníka a druhého důstojníka vzali jako rukojmí.
"Ranění" na střední palubě se zvedli jako jeden muž a zaútočili na námořníky. Překvapení hrálo v jejich prospěch.
Takovou zradu si v boji zocelená posádka Kaštanu nepředstavovala ani ve snu.
Boj zuřil několik minut, až byli lidé na palubě pozabíjeni, zneškodněni nebo donuceni skočit do moře. Ranění muži zavřeli poklopy a zamkli tak zbytek posádky v podpalubí. Pak vytáhli hlavní plachtu, zvedli kotvu, obrátili Kaštan a zamířili od prokletého města Ourdh pryč.
KAPITOLA 52
Našli císaře s rudýma očima, příliš vyčerpaného, než aby mohl dále plakat. Vlasy měl rozcuchané a postel neustlanou. Polštáře a pokrývky se válely všude kolem, kam je v záchvatech vzteku naházel.
Ubohý císař, byl slabý a ty sny byly více, než mohl snést. Ta věc na něj promlouvala. Vypadalo to, jako by se nacházela s ním v místnosti, bylo to tak skutečné, tak děsivě skutečné. Chtěla jej. Chtěla jeho lásku. Chtěla jeho duši. Byla si tak jistá, že zvítězí. Ubohý malý císař, umíral a nikdo mu nepomůže. Kněží nebyli k ničemu, stále jen říkali: "Buď rozumný a Auros tě povede."
"Rozumný?" zaječel na ně. "Jak mám být rozumný? V jámě pod Dzu žije bůh smrti a chce ze mě udělat otroka. Jak mohu být rozumný, zvlášť když teď zničil moji armádu a zbořil hradby."
Aurosovi kněží se na něj dívali smutnýma kravskýma očima. Po pravdě, byli také ztraceni. Odpovědi neznali a celá situace je vedla dokonce i k pochybnostem o Aurosově existenci.
Monstekirové, patřící ke dvoru, byli k užitku dokonce ještě méně. Všichni z města už dávno uprchlí. Proto teď neměl žádný člun. Všichni odjeli na jih do delty a Canfalonu.
Princezna Zettila zmizela, zajatá nepřítelem při katastrofě na ostrově Gingo-La. Její propadnutí kultu bohyně ji nakonec zničilo. Banwi vzlykl. Vypadalo to, že mu opravdu chybí.
A posléze odešla i teta Haruma. Prohlásila, že už má toho "fňukání" dost a že Banwi je ostuda Shogemessarů a zavřela se v komnatách.
Zbyla mu jen stráž u dveří a několik otroků-eunuchů, kteří mu nosili jídlo. Zůstal sám.
Až na čarodějku. Často jej navštěvovala, celkem vzato až příliš často.
Nyní tady byla znovu, společně s tou mladou krasavicí, se kterou
mu nedovolila promluvit naráz víc než dvě slova. Opět přišly postranními dveřmi, které byly přístupné jen z vedlejší komnaty. Přišla bez ohlášení, vážná a jako vždy jej děsila těma černýma
očima, které vypadaly, jako by se do člověka zabořily a nahlédly do jeho nejniternějších tajemství.
Přinutil se napůl posadit.
"Jak vidíte, jsem úplně opuštěný. Chci jít na loď. Musíte mi umožnit dostat se na loď dřív, než bude příliš pozdě!" Hlas mu přešel až do zapištění.
Ribela se neusmála a nedala najevo žádný cit.
"Opět jste měl špatné sny, sire. Přijmete konečně mou pomoc? Mám velké zkušenosti s vykládáním snů."
"Cha, a nechat vás úplně ovládnout mou mysl? Nikdy, jděte k čertu. Prostě mě dostaňte na loď. To je všechno, co teď chci. Nastoupím na loď, odpluji pryč a nikdy už neuvidím domov."
"Sire, Vaše Veličenstvo, musíte se dát dohromady. Musíte s tím kňouráním přestat! Jste Fedafer zavlažované země. Nesmíte své předky zneuctít."
"Moji předkové jsou mrtví. Oni už své odvedli. Já žiji a chci, aby to tak zůstalo."
"Musíte v císařském městě zůstat s vojáky. Shromažďuje se další vojsko a pomoc se blíží. Zítra večer dorazí nové legie a dost jídla a vybavení na to, abychom vydrželi libovolně dlouhé obléhání. Možná budeme dokonce schopní zaútočit."
Banwi Shogemessar, Fedafer Fedaferů zavlažované země na ni bezhlesně zíral. Zbláznila se.
"Ty šílená ženo, copak to nechápeš? Shodili věž. Právě teď útočí a budou v tom pokračovat, dokud neprorazí. Nechápeš to? Vím, co ta věc chce! Chce mě, říká mi to ve snech."
"Jste velice cenná osoba, Vaše Veličenstvo. Jste Fedafer zavlažované země."
"Přesně tak, a oni se každou chvíli probojují dovnitř a pak nás všechny zajmou a odvlečou k Sephisovi Strašlivému."
"Na tomto místě jeho jméno nevyslovujte, sire. Znesvěcuje i samotný vzduch. To není žádný bůh! Takoví bohové neexistují. Všechny ty modly, které v této staré zemi uctíváte, nejsou bohové, nemají božskou podstatu. Věc, které čelíme, je jen démon, proti své vůli sloužící nepříteli. A není sám. Mocný nepřítel k nám natahuje ruku. Neužívejte jména starých bohů. Už jsou pryč, odešli
odpočívat do stínů. To, co žije v jámě pod Dzu a čemu čelíme, není bůh, je to jen démon."
To Banwiho zcela probudilo. Ta zatracená čarodějnice si dovoluje tvrdit, že bohové Ourdh jsou mrtví a pryč. Tohle

bylo příliš mnoho, taková nestoudná drzost. Banwi vybuchl.
"To říkáš ty, ale tvoje slova jsou bezcenná. Proklínám tě, ženo, zničili jste naši vznešenou říši. Od prvního okamžiku, kdy jste nám navrhli spojenectví, jsem měl vědět, že k tomu dojde. Od začátku jste to plánovali a intrikovali. Tohle jste chtěli, po tomhle jste toužili. Svrhnout náš trůn a umožnit vládu nad zemí temnému hadovi."
Ribele se zablýskaly oči.
"Sire, taková slova nepřipustím, ani jim nebudu naslouchat. Říše růže vás podepřela silou, a proto jste stále v Ourdh Fedaferem."
"Město padlo. Pro případ, že bys na to zapomněla, už jsme byli poraženi. Teď je to jen otázka času."
"Udělali jsme nějaké chyby, to přiznávám. Situace se však velice brzy změní k lepšímu, věřte mi."
"Cha! Vy čarodějky žijete ve světě fantazie. Už s vámi nechci mít nic společného."
Císař sáhl po zvonku, aby přivolal stráže.
Ribela se uklonila. "Lituji, že vám nemohu pomoci, Vaše Veličenstvo," řekla formálním tónem. "Nyní vás opustím. Hlavu vzhůru, nemějte strach. My tento čas temnoty překonáme."
Ribela důstojně odkráčela a Lagdalen odešla spolu s ní. Při odchodu je stráže sledovaly s nezastřeným podezřením a nechutí.
Zabouchly za sebou dveře a vydaly se chodbou. Ale než ušly deset stop, ozval se náhle z císařovy ložnice pronikavý výkřik. Rozběhly se zpátky. Stráže už otvíraly dveře.
Stráže vrazily do komnaty a vzápětí se ozvaly děsivé zvuky krátkého zoufalého zápasu. Jeden ze strážců ihned vylétl ven s hrudí proraženou úderem kladiva. Ozval se krátký výkřik agónie. Zařinčela ocel o ocel.
Ribela nezaváhala. Lagdalen běžela za ní a přála si, aby měla po ruce něco víc než jen dlouhý nůž. Strážci byli mrtví.
Nad nimi stály obří postavy, lidem podobné deset stop vysoké bytosti s obrovskými kladivy v rukou.
Trojice statných skřetů naprosto neobřadně cpala císaře Banwiho Shogemessara, Fedafera Fedaferů, císaře císařů a tak dále, a tak dále do pytle. Jeho výkřikům se divoce smáli.
Obři se k nim obrátili. Lagdalen vykřikla. Bytosti neměly tváře, vůbec žádné rysy. Vypadaly jako nedokončené sochy.
Nejbližší z nich mávl kladivem s hlavicí velkou jako vodní meloun a obě ženy se vrhly k zemi a odkutálely se. Kladivo prosvištělo nad nimi.
Lagdalen byla u dveří. Ribela se zastavila a vychrlila proud ohnivých slov. Z konečků prstů jí vyšlehl proud modrého ohně a plnou silou do tvora narazil. Ten se zhoupl vzad a celý jeho povrch zalila modrá energie. Pak změnila barvu a objevily se praskající rudé jiskry. Věc se zhoupla dopředu a opět se dala do pohybu.
Ribela vykřikla další řadu slov a spředla rozkladné kouzlo. Hliněný muž zvedl kladivo. Vypadal, že je proti takovým rychlým kouzlům imunní.
Ribela vyrazila ke dveřím, ale tam už stál další.
Zahlédla, jak skřeti odnášejí pytel s císařem po schodech, které se objevily pod podlahou komnaty.
Kladivo se zhouplo, další se také řítilo jejím směrem a Ribela uskočila vzad a ucítila, jak jí zbraň prolétla těsně před obličejem.
Během okamžiku tady mohla zemřít.
Další kladivo se jí těsně nad hlavou odrazilo od zdi. Ustoupila před obry a zároveň se i vzdálila ode dveří. Otočili se současně jako jeden muž - byl to hrůzu nahánějící pohled. Pohybovali se zároveň, jako obrovské stroje, a jejich kladiva se zvedala a dopadala.
Ribela byla v pasti. Ohlédla se na skryté padací dveře v podlaze. Byly pod kobercem. Všechno v pokoji bylo rozházené, postel převrácená. Obři zvedli dveře tak prudce, že strhli koberec a shodili všechen nábytek, který na něm stál.
Kladivo znovu zasvištělo kolem. Pokusila se mezi nimi proběhnout, ale do cesty se jí postavila obrovská noha, Ribela zakopla a přistála na mramorové podlaze. Obrátila se. Bytosti stály nad ní.
Nebyly to však už přesně tytéž bytosti jako předtím. Jejich pohyby se zpomalily a zatímco je se zatajeným dechem sledovala, zpomalovaly stále dál a kladiva jim vypadla z rukou na mramorovou
podlahu. Obři se začali rozpouštět a měknout. Zírala na ně, lapala po dechu a obři se během třiceti vteřin změnili na hromady bahna, které se dále rozpadalo a nakonec se v podobě melasovité hnědé hmoty rozteklo po celé podlaze místnosti.
Matka budiž pochválena!
Ribela se vyškrábala na nohy, lapala po dechu a třásla se.
"Paní, jste v pořádku?" Lagdalen tam stála s třpytivou dýkou v ruce.
"Má milá, unikly jsme jen o vlásek, skutečně jen o vlásek!" Uklidnila se.
"Kouzlo, které jsme vymyslely, účinkovalo příliš pomalu. Myslím, že mu obranný systém odolával asi proto, že muselo být tak rychlé a jednoduché." "Ribela si povzdechla. "Avšak nakonec narostlo, a to velice rychle." Ukázala na bahno. "Boj teď na chvíli skončil."
A skutečně od hradeb slyšely pronikavý jekot kornetů, něco se tam dělo.
"Ale co císař?"
"Skřeti ho odnesli dolů po schodech. Měl pravdu, chudák. Při jeho obraně jsme selhaly. Pustíme se do pátrání?"
Lagdalen polkla. Vydejte se někam s velkou čarodějkou a je pravděpodobné, že vás potká právě tohle. Co se však stalo vzápětí, bylo víc, než Lagdalen vůbec očekávala.
Ribela se vydala dolů po schodech a ztuhla. Něco se blížilo, něco strašlivého, něco, co dokonce i Královnu myší přimělo zastavit se.
Z temnoty pod schody se vynořila postava, velká jako člověk a zahalená v těžkém černém plášti, obklopená aurou moci. Ribela o jeden schod couvla a snažila se uklidnit. Postava se v půli cesty vzhůru zastavila. Tam, kde měly být oči,

spatřila Lagdalen plameny. Instinktivně se skrčila u sloupu a pokoušela se být neviditelná.
Ribela pronesla slova v jazyce, který Lagdalen neznala, drsné důrazné věty. Druhá bytost se zasmála zvláštním bzučivým smíchem. Ve tmě pod kápí Lagdalen zahlédla jiskření, jako by se tam třpytila vyleštěná rohovina. Oči vypadaly jako okna do pekla.
Postava nelidským skřípajícím hlasem promluvila ve stejném jazyce. Ribela něco vykřikla a zvedla ruku, avšak temná postava náhle zasyčela, z ruky jí vytryskl rudý ohnivý blesk a zasáhl Ribelu do hrudi. Čarodějka neartikulovaně vykřikla a odlétla zpátky na podlahu. Vzduch se naplnil zápachem spálené látky a sežehnutého masa. Vysoká postava v plášti vyšla z temnoty a zůstala stát nad ležící čarodějkou. Za okamžik do těla kopla.
Lagdalen se krčila za sloupem, vyděšená tak, že se nemohla ani hnout.
Kolem postavy v černém se objevili skřeti. Bytost ukázala na čarodějku, skřeti ji spoutali řetězy a na ramenou odnesli pryč.
Při pohledu na skřety Lagdalen cítila, jak v ní vybuchl známý rudý hněv, tiše vyrazila vpřed a vrhla se na postavu v plášti.
V posledním okamžiku ji bytost zahlédla a trhla sebou, aby ji odrazila. Avšak dokonce i když byla Lagdalen sražena k zemi, zabodla postavě dýku do hrudi.
Lagdalen byla na všech čtyřech a hleděla vzhůru do tváře muže, který se stal věcí, monstrem, pokrytým rohovinou a mrtvolně bledou kůží. Postava nepřirozeně vyděšeně zakrákala a marnerijský nůž vytáhla. Ve světle lampy se zatřpytila rudá krev. Věc zavrčela a ukázala na ni.
Skřeti vyrazili, aby se jí zmocnili. Jednoho udeřila do obličeje, ale ten ji nakopl a vyrazil jí dech. Její paže sevřely silné ruce a svázaly ji. Zvedli ji a vydali se s ní dolů do temnoty.
KAPITOLA 53
Generál Paxion ze svého pokoje v pevnosti Zadul nevycházel. Stáhl se do ulity a lidem ze štábu neodpovídal. Stále dokola pokyvoval hlavou a mumlal do zdi prosbu o odpuštění.
Paxion už nerozuměl světu. Vypadalo to, jako by byl prokletý. Byl prostý muž, docela statečný a celý dospělý život strávil jako voják. Připouštěl, že v poli možná nebyl ten nejlepší velitel. Při velení pevnosti v Kenoru však tvrdě pracoval a šlo mu to dobře. Měl dobrou, solidní pověst.
Zdálo se mu nespravedlivé, že by tohle divoké děsivé tažení v horku a prachu Ourdh mělo všechno zničit. Pokud mu však Velká bohyně takový osud vybrala, Paxion ho přijal.
Před několika hodinami byl připraven zemřít. Když přišel konec a hlinění muži proudili průlomem, byl připravený chopit se meče, vyjít ven a zemřít v boji s nepřítelem. Smrt mu však nebyla souzena. Místo toho se má dočkat věčné hanby.
Přihodilo se něco nepochopitelného. Pro všechny to byl zázrak a ti, kteří přehlíželi Svatyni a veškerá náboženství, se nad tím znovu zamysleli. Ti, kteří znali moc Královny myší, pochopili, že zde účinkovalo nějaké strašlivé kouzlo. Paxion to pochopil.
Než si však mohl užít pocitu radosti, že byli zachráněni před bezprostřední smrtí, zasáhla jej zpráva o útoku na Kaštan a zjevné dezerci velitele, kapitána a pětatřiceti mužů z kadeinské legie. Zaplavila jej hanba.
A pak přišla zpráva o konečné katastrofě. Císař byl během bitvy unesen. Ještě horší, neuvěřitelná byla skutečnost, že lady Ribela, Královna myší, zmizela i se svou pomocnicí. Jako jediné vysvětlení se nabízelo, že byly uneseny spolu s císařem.
Celá výprava skončila naprostým krachem: ztratili město Ourdh, ztratili císaře a teď i velkou čarodějku Ribelu. Paxion věděl, že se do historie zapíše jako jeden z největších vojenských břídilů všech dob.
Obrátil se ke stěně a začal odříkávat modlitbu. S nikým nebude mluvit. Vypadalo to, jako by zde už nebyl.
Polekaní důstojníci štábu jej nechali o samotě. Informovali o tom generála Pekela, který teď převzal velení. Ten měl bohužel také podivnou náladu a většinu času trávil tím, že chodil sem a tam, mnul si ruce a něco si pro sebe mumlal.
Když za ním přišel Kesepton a požádal o povolení pronásledovat nepřítele chodbou, jejíž ústí našli v císařově ložnici, zdálo se, že Pekel jej stěží poslouchá, a pak souhlasil. Kesepton chtěl jít sám. Nečekal, že se vrátí.
Ve skutečnosti byl generál Pekel posedlý těmi zatracenými zbabělci Glavesem a kapitánem Rokensakem. Účastnili se schůzek s tím prohnaným Euxem z Fozadu. Věděli, že Pekel byl připravený s nepřítelem vyjednávat. Pokud je dopadne někdo jiný než Pekel, budou určitě zpívat dlouhou písničku a zatáhnou do toho tolik lidí, kolik jen bude možné.
Při té představě se Pekel zpotil.
Seděli tady, zázračně zachránění, bílé lodě byly jen několik hodin plavby daleko a on, Horatius Pekel, byl zničený.
Pokud ty zbabělce dopadnou, má po kariéře.
Pekel vážného mladého kapitána sotva poslouchal, ale pochopil, co ten chlapík chce. Pokud chtěl spáchat sebevraždu tím, že se pokusí svou ženu dostat zpět, Pekel s tím souhlasil.
Co se týkalo čarodějky a císaře, Pekela to ve skutečnosti příliš nezajímalo. Stejně jako všichni ostatní ourdhijskou vládnoucí třídou pohrdal, a císařem zvlášť. A jako mnoho lidí v Kadeinu čarodějkám nedůvěřoval a nelíbilo se mu jejich vměšování do mužských záležitostí.
Nechal tedy jít Keseptona na smrt a znovu začal přecházet sem a tam. Připlouvaly bílé lodě. Brzy bude zorganizováno pronásledování Kaštanu. Pekel hleděl vstříc nesporně skličující budoucnosti.
V císařově ložnici našel Kesepton skupinu zachmuřených mladíků a draků, kteří tam na něj čekali. Vypadali, jako by prošli tvrdým bojem. Někteří z nich měli obvázané hlavy a všichni spoustu škrábanců a odřenin.
V jejich čele stál Relkin z Quosh a za ním dva mohutní draci. Až na čistý obvaz na hlavě byl Relkin špinavý a otrhaný.
"Prozkoumal jsem chodbu na půl míle daleko, pane," řekl Relkin. "Tam zatáčí mírně doprava."
"Děkuji ti, dragonýre," odpověděl Kesepton s mírným úsměvem.
"Kapitáne Keseptone?"

"Ano, co je?"
"Jdeme s vámi. Nemůžeme ji nechat nepříteli v rukou."
"To nemohu dovolit, budou vás potřebovat tady."
Zlomený Palcát se předklonil a zaduněl: "Dračí kamarádka Lagdalen nezemře o sssamotě."
Kesepton polkl a drakovi zasalutoval. "Můj příteli, je to pro nás velká pocta, ale tohle nemohu dovolit."
Další velké zvíře se předklonilo. Keseptona téměř zmrazil dračí pohled, zapomněl, jak je divoký drak obrovský.
"Nemůžete násss zassstavit, kapitáne. Jdu ssse Zlomeným Palcátem, zemřeme ssspolečně. Možná je dobrý časss na sssmrt."
Chvíli nebyl Kesepton schopný odpovědět. To, že obrovská bojová zvířata byla ochotná obětovat život a následovat jej, byla pro něj a jeho ženu velká pocta, ze které se mu sevřelo hrdlo.
Vpřed vystoupili další dva draci. Kesepton si hned nevzpomněl na jejich jména, pak poznal mosazného, Chektora.
"Kapitáne, bojoval jsssem u Ossssssur Galan a Červeného dubu. Půjdu také."
"Děkuji ti, Chektore."
Dragonýr Mono stál vedle svého draka. Kesepton si připomněl, že Relkin a Mono byli jediní, kdo přežili z původního 109. marnerijského dračího oddílu.
Poslední drak byl zelený.
"Vlok půjde také. Kam jde Zlomený Palcát a divoký, jde Vlok také."
"Swane z Revenantu, pane!" vyštěkl dragonýr.
"Pane?"
"Co je, dragonýre?"
"Legie dnes dostanou nové zásoby, že?"
"Ano."
"A nepřítel nebude moct hodiny znovu zaútočit."
"Tomu alespoň věříme."
"Pak musíme jít. Měli jsme tu čest bojovat po boku lady Lessis. Víme, jak jsou velké čarodějky důležité. Musíme to udělat a čarodějku osvobodit. Zachránit čarodějku je dokonce ještě důležitější než najít naši přítelkyni. Musíme to udělat, nebo celé tažení skončí katastrofou."
Kesepton přikývl. Ten kluk měl pravdu a Kesepton si připomněl, že i když byl Relkin ještě mladík, jen sama Velká Matka věděla, jakým hrůzám svého času čelil v katakombách Tummuz Orgmeen.
"Budiž, možná to od nás nebesa očekávají. Možná si nás k této službě vyvolila sama Matka."
"Možná," řekl Bazil. "Ale dračí sssrdce říká, že není žádný osssud, že budoucnossst ssse vytváří v přítomnosssti."
Kesepton vyrazil po schodech dolů a ve světle pochodně si chodbu prohlédl.
Byla široká, prostorná, vydlážděná kočičími hlavami.
"Je dost velká pro kočár tažený koňmi," řekl Relkin, který sešel za ním.
"Přesně to mě napadlo."
"Vyslechli jsme některé eunuchy," ozval se Swane. "Říkali, že chodbu používaly císařovny, když jezdily na říční ostrov za svými milenci."
Kesepton hvízdl. "Dřívější císařovny musely mít pěkně vášnivou povahu."
"Taky říkali, že když byl tunel dokončen, zabili všechny otroky, kteří ho stavěli, aby vše zůstalo tajemstvím."
"Ale nezůstalo."
"První císař ze Shogemessarů ho objevil a nechal zazdít. Eunuchové nás před ním zapomněli varovat."
"Předpokládám, že nepříteli netrvalo dlouho chodbu najít." Keseptonův hlas zněl hořce. Císařský dvůr byl neukázněný, nadutý, nesmyslně náročný, zpátečnický a xenofobní. Slavná ourdhijská civilizace na Keseptona udělala mizerný dojem.
"Chtěl jsem ty proklaté eunuchy zabít, ale dragonýr Hatlin mi v tom zabránil."
"Jak bylo jeho povinností. Nezabíjíme spojence bezdůvodně."
"Pane, my ty zatracené eunuchy nenávidíme. Ve skutečnosti téměř nenávidíme všechny lidi v tomhle městě."
Kesepton přikývl. "Rozumím. Naše zásady to však nemění. Nezabíjíme nikoho kromě zapřísáhlých služebníků velkého nepřítele."
"Ano, pane," řekl Swane.
Kesepton vyrazil chodbou. "Pojďte, pokud je máme najít, nemáme času nazbyt."
Vydali se chodbou, tři chlapci, tři bezkřídlí a obrovský divoký drak.
"Musel to být malý kočár."
"Také malí koně," zabručel Bazil.
"Později sssi dám koně jako jídlo," řekl Zelený Purpur. "Při řevu ssstarých bohů, v téhle lidssské díře je těsssno."
Nasadili rychlé tempo a na cestu si svítili pouze jedinou pochodní, i když měli ještě několik dalších pro případ, že by první dohořela.
KAPITOLA 54
Chodba se pod řekou táhla na míle daleko. Zpočátku tu a tam prohodili žert o ourdhijských císařovnách a vzdálenostech, které musely překonávat, aby se se svými milenci setkaly v klidu a nikdo je přitom nevyrušoval. Cesta je však brzy omrzela. Chodba byla vlhká a studená. Před nimi se táhly pomalu se stáčející stěny a nekonečná dlažba z kočičích hlav. Na hloubení tunelu pracovaly stovky, možná tisíce mužů. Kolosální dílo, které muselo stát jmění.
A pak zdi náhle skončily. Schodiště vedlo do tmy k mohutným dveřím. Přitiskli uši na dveře, ale nic neslyšeli.
Kesepton vydal rozkaz a Chektor se dveřmi prosekal. Byly velké a působivé, ale nebyly postavené tak, aby odolaly

drakům. Vyšli ven do noci. Již téměř svítalo a stáli v troskách, které kdysi bývaly velkým domem. Střecha a horní patra zmizely už dávno a zbytek byl stěží víc než ruinou.
Za domem rostl hustý les borovic a palem. Prodírali se jím asi čtvrt míle, než se octli na pláži vedoucí k temné řece. Vyděšené opice se s varovným křikem rozprchly po lese. Řeka se táhla k zjasňujícímu se obzoru, kde se třpytily první jitřní paprsky.
V dohledu nebyly ani stopy po zemi.
"Tohle je východní břeh," řekl Kesepton. "Podíváme se, jak vypadá pobřeží na druhé straně."
Ostrov byl míli dlouhý a v nejširším místě třetinu míle široký pruh země na písečném prahu. Když došli do nejjižnějšího cípu, okamžitě si všimli světla venku na řece. Nepatrně se pohnulo a zhaslo. Pak se na téměř stejném místě objevilo další. Zůstalo rozsvícené a nehýbalo se.
"Loď," řekl Kesepton poté, co si ji prohlédl polním dalekohledem.
Skutečně to byla velká loď s ráhnovou takeláží, houpající se na vodě míli na západ v závětří ostrova. Na lodi však bylo něco podivného. Neměla spuštěné plachty a vypadalo to, že se nehýbe.
V proudu by měl být vidět nějaký pohyb. Keseptonovi to bylo okamžitě jasné.
"Uvázla na mělčině, přátelé. Je odliv a ona plula příliš blízko ostrova."
Kesepton si dál prohlížel loď, kterou bylo ve slabém jitřním světle stěží vidět. Náhle tiše hvízdl.
"Jak jsem doufal, je to Kaštan."
Všichni se zahleděli do tmy.
"Jak je tady hluboko?" zeptal se Mono.
"Na závětrné straně ostrova bude mělká voda a rozsáhlé písečné mělčiny."
"V brnění a ssse štíty ssse nám bude plavat špatně," řekl Bazil Zlomený Palcát.
"Necháme je tady. Pokud se nám to podaří, můžeme se pro ně vrátit později," řekl Kesepton.
Relkin ukázal k východu. "Brzy bude svítat."
"Pak bychom si měli pospíšit než vyjde slunce. Za hodinu už nás bude dobře vidět."
Bez dalších okolků se vydali mělkou vodou k lodi.
Když ušli půl míle, sahala voda dragonýrům k pasu a jitřní světlo sílilo, i když byla stále napůl tma.
Už z lodi slyšeli vzdálený křik, hněvivé, navzájem si spílající hlasy. Sbor jekotu a řevu, nějaké vrčení, pak výkřik a pár dalších.
"To zní, jako by se hádali," řekl Swane se značným uspokojením.
"Když si pospíšíme, nevšimnou si nás," řekl Kesepton.
Posledních pár set yardů museli plavat a dragonýři a Kesepton se vezli drakům na zádech, protože ještěři dokázali v proudu plavat mnohem rychleji než lidé.
Dostali se k boku lodi, která přídí pevně uvázla na mělčině. Hádka pokračovala. Vypadalo to, že se posádka rozdělila na dvě skupiny, které se navzájem častovaly urážkami a nadávkami. S tím se mísilo občasné zařinčení kovu a čas od času z lodi vyletěl nějaký předmět a šplouchl do vody.
Pak na druhé straně přistál na vodě člun a kolem něj dopadali na hladinu muži. Za nimi létaly další věci, ale muži ve vodě si pospíšili a během pár minut odveslovali z dosahu, i když neustávali ve řvaní urážek.
V té chvíli už dragonýři vyšplhali nahoru a uvolňovali záchytnou síť, svinutou podél okrajníku. S rachotem se rozvinula dolů k drakům.
Nakonec je někdo uviděl a vykřikl na poplach.
"Piráti!"
Rozběhli se k nim muži s tasenými meči.
"Žádní piráti," zavrčel něčí hlas, "dragonýři!"
"Čert to vem."
Přes zábradlí se přehoupl kapitán Kesepton a muži se zastavili.
"To je ten děvkař ze štábu," řekl někdo vzadu. Kesepton k nim beze známek strachu zamířil.
"Jste dezertéři, a pokud se všichni okamžitě nevzdáte a nepomůžete mi v mém úkolu, budete viset."
"To je ten zatracený spratek starého Keseptona."
"Paxionův mazlíček, má vlivné styky."
"Co kdybychom ho vzali jako rukojmí, chlapi," řekl muž v důstojnické uniformě.
Kesepton se k němu otočil.
"Kapitáne Rokensaku, proč nejste na stanovišti se svými muži?"
Rokensak zkroutil rty do vzteklé grimasy. "Protože jsem tady, ty pitomý marnerijský eunuchu. Protože zůstat tam znamená umřít. A vůbec, co tady děláte vy?"
Rokensak zvedl meč a Kesepton o kousek ustoupil.
"Skončíte v naprosté hanbě, Rokensaku. Nechápu vás."
"Ty stupidní marnerijský zkurvysynu, můj meč ti to vysvětlí." Rokensak se na Keseptona vrhl a jejich meče se s řinčením střetly.
Ostatní muži, kadeinští vojáci, se také vrhli vpřed a dragonýři se jim museli postavit se svými lehkými meči. Legionáři byli zkušení veteráni a chlapci byli zle tísněni a pomalu zatlačováni zpět k boku lodi.
A pak se přes zábradlí s nesmírným úsilím natáhla dračí tlapa a na palubu se s hlasitým zavrčením převalil dvoutunový zelený drak a postavil se. V ruce mu zářil dračí meč.
Nahoru lezl další drak. První se pro něj natáhl a pomohl mu dostat se na palubu.
Kadeiňani se podívali jeden na druhého, otočili se a prchali. Kesepton je spolu s dragonýry pronásledoval, ale muži v

čele s Rokensakem naskákali do řeky a plavali pryč.
Dragonýři otevřeli poklopy a odměnou jim byl příval nadávek rozzuřených, zmatených námořníků, kteří byli dlouhé hodiny zamčeni v podpalubí.
"Co se stalo?" zeptal se Kesepton.
"Jak to máme vědět? Před několika hodinami někdo náhle poklopy zamkl a od té chvíle nám nikdo neodpovídal. Byla to vzpoura?"
"Obávám se, že to byli dezertéři z kadeinské legie."
"Kde je kapitán Peek?"
Při prohlídce kapitánova příbytku sice po veliteli Kaštanu nenašli ani stopy, zato však za jedněmi dveřmi našli velitele Glavese a jeho sluhu Dandraxe, kteří tam byli zavření už od začátku boje.
Vytáhli Glavese ven. Celou dobu jim vyhrožoval a proklínal je. Když pak zjistil, že před ním stojí Kesepton a na palubě jsou draci, omdlel jako špalek.
Dandraxe objevili ve skříni, kde hledal útočiště, vytáhli jej ven a on s nimi šel bez protestů. Svázali jim zápěstí a posadili vedle sebe na lavici.
Glaves zřejmě šokem oněměl. Když se zeptali Dandraxe, pokrčil rameny. "Já pro toho chlapa pracuju, tak co mám dělat?"
"Kde je kapitán Peek? A lodník Doon?"
"Nemáte žádný důkaz, že to má co dělat se mnou. Zeptejte se Kadeiňanů."
"Kadeiňané tu nejsou, ty ano," odvětil Kesepton. Dandrax si odplivl.
"Bude soud, to je vše, co mohu říct."
"Co se tam stalo?" zeptal se Dandrax. "Jak jste unikli?"
"Je po bitvě, prozatím. Hlinění muži přestali přicházet. Něco se s nimi stalo. Rozpadli se a rozpustili."
Dandrax hvízdl. "Takže mocná magie."
Kesepton přikývl, věděl, že to musela být práce velké čarodějky. Loni zažil věci, na které nikdy nezapomene.
"Ano."
Dandrax si zhluboka povzdechl. "To je tedy můj pán v pěkné kaši a já taky."
Glaves hleděl naprosto netečně před sebe. Na pokládané otázky neodpovídal.
"Nemusel jsi ho poslechnout, když ti přikázal vraždit. Nebo ukrást tuhle loď."
"Co?" Dandraxe to pobouřilo. "A přijít o plat za všechno, co jsem na téhle výpravě udělal? Dluží mi poctivé zlaťáky, spoustu zlaťáků."
"Jsi tedy jenom obyčejný žoldák. Pokud jsi zabil kapitána Peeka pro peníze, budeš viset."
Dandrax sklopil oči. "Takže takhle je to, co? Chcete mi to všechno přišít. Tohohle tlustého bastarda nechají být, že ano? On dostane důtku a já budu viset! Tak vypadá městská spravedlnost. Boháč uspěje, chudáka pověsí."
Kesepton se od něj odvrátil.
"Dostane se ti spravedlnosti. A jestli jsi zabil kapitána Peeka nebo lodníka Doon, budeš za to viset, nejspíš na ráhnu téhle lodi. Jestli jsi je nezabil, zůstaneš naživu, i když možná skončíš ve vězení. Ale dostane se ti spravedlnosti, stejně jako tvému pánovi."
Kesepton vyběhl na palubu a vřelo to v něm vztekem nad Glavesem a jeho zradou.
"Kam máte namířeno, kapitáne?" Byl to lodní důstojník,
"Můžete nás vzít do města Dzu? Potřebujeme se dnes dostat co nejblíž."
"Do Dzu, do města Dzu?"
"Ano."
"No ano, ale samozřejmě tam můžeme narazit na piráty."
"Musíme se do Dzu dostat. Když máme na palubě draky, dokážeme porazit všechny piráty, kteří se odváží na loď vstoupit."
"V poledne tam budeme."
"Pak musíme plout pomalu, protože do města bychom měli vstoupit pod rouškou tmy."
"Ano, kapitáne."
KAPITOLA 55
Po několika hodinách se dveře cely otevřely a skupina skřetů přinesla na nosítkách lady Ribelu a položila ji na podlahu vedle Lagdalen.
Otrok se strašlivě pořezaným a rozbitým obličejem jí přinesl trochu horké vody a pár čistých hadříků. Pak vytáhl malou olejovou lampu, zapálil ji a postavil vedle nosítek. Pokusil se přes vylámané zuby něco zašeptat, ale úder jej přerušil.
"Tak už dost, vypadni odtud," zaduněl hrubý hlas. Otrok se schoulil a odplazil. Nad Lagdalen stál surově vypadající muž v černém. U boku mu visel svinutý velký bič.
"Ta čarodějnice přišla k pár šrámům. Postaráš se o ni a zajistíš, aby byla schopná cesty. Vyjede si na malou vyjížďku do hor."
"Co tím myslíš?" Lagdalen lady Ribelu starostlivě prohlížela. Strašlivě ji týrali. Nehty na rukou měla pryč a všude byla zaschlá krev. Kůži na pažích a břiše měla spálenou od žhavého železa kleští. Lagdalen cítila, jak se v ní zvedá zuřivost.
Muž se náhle předklonil, chytil ji za vlasy a zaklonil jí hlavu.
"Poletí. Už poslali pro rukhbata. Vezme ji do Axoxo. Jsem si jistý, že jsi to jméno už slyšela."
Axoxo bylo jméno smrti, jméno, které stálo v jedné řadě s Tummuz Orgmeen. Pevnost Temného vládce. Zbytek slov ji však zmátl. Letět? Rukhbat? Co tím chtěl říci?
"Po tom, co jste jí udělali, nemusí být schopná, ehm, letět."

"Pokud ne, přijdeš o hlavu jako první. Pán to bude požadovat. Ačkoliv si myslím, že u takové krásky by to bylo velké plýtvání. Nemáme často příležitost vyzkoušet si potěšení, které nabízejí ženy z čarodějnických ostrovů. Nikdy mě nenapadlo, jak můžou být hezké." Muž si přejel rukou rozkrok a chtivě se na ni podíval, pak ji pustil a ustoupil. Vzápětí za ním zapadly dveře a Lagdalen zůstala sama s Ribelou.
Voda byla horká, ale dlouho taková nezůstane, a proto se Lagdalen okamžitě pustila do práce a čistila a obvazovala rány, jak jen to šlo. Byla to nepříjemná práce, ale nakonec bylo vše hotovo
a Lagdalen tam seděla, pozorovala čarodějku a silou vůle se ji snažila udržet naživu. Postupně začala být ospalá a nakonec usnula. Probudila se s trhnutím. Čarodějka byla vzhůru a hleděla jí do tváře.
"Děvče," zašeptala,, jsi v pořádku?"
"Ano, paní."
"Můžeme bezpečně mluvit?" Ribelin hlas zněl chraptivě a skřípavě.
"Myslím, že ano. Jsme tady samy. Tohle je vězení, řekla bych, že jsme dvě patra pod zemí. Přinesli mě sem poté, co nás rozdělili."
"Ublížili ti?"
"Ne, paní." .
"Díky naší Matce. A díky tobě, Lagdalen, za pomoc." Ribela zvedla zavázané prsty. "Myslím, že ses při práci s šedou paní hodně naučila."
"Ano, paní, naučila."
"Dobře, proto jsem si tě vybrala, ať mě doprovázíš. Teď mne poslouchej, pokud máme zabránit pohromě, musíme toho hodně udělat."
"Ano, paní."
"Zatímco jsem tady seděla, vymyslela jsem plán." Lagdalen se k ní naklonila a Ribela jí začala něco šeptat do ucha.
A zatímco Královna myší vysvětlovala plán, ani ne o sto stop dál zprostředkoval nepřítel další malé setkání.
Císař Banwi Shogemessar zde byl uvězněn od chvíle, kdy jej sem přivedli. Plakal a prosil u dveří, ale odpovědi se nedočkal. Usnul na úzké rohoži, truchle nad dřívějším životem.
Náhle se otevřely dveře a dovnitř vešla vysoká postava ukrytá pod černým pláštěm. Vzduch se ochladil a místností otřásla moc. Banwimu vyschlo v ústech a hrdlo se mu sevřelo. Sklonila se nad ním nelidská tvář korunovaná očima, které se třpytily jako žluté plameny. Ozval se hrozivý skřípavý hlas.
"Vítej, předrahý císaři, vítej v Sephisově chrámu."
"Neubližujte mi, prosím, neubližujte mi."
"Bojíš se obyčejného fyzického mučení?"
"Bojím se všeho, pane." Banwi padl na kolena.
"Víš, kdo jsem?" řekl hlas.
"Ne, vůbec ne. Jenom mě nechte jít, prosím. Omlouvám se, nikdy jsem nechtěl..."
"Zmlkni!" vyštěkl skřípavý hlas. "Jsem mistr Gog Zagozt."
Banwi se roztřásl. Takže tyhle věci skutečně existovaly. Bylo to přesně tak, jak říkala teta Haruma. Měla pravdu a kněží se mýlili, a stejně tak i Zettila. Teď už ale bylo pozdě. Příliš pozdě.
"Co se mnou chcete udělat?" podařilo se nakonec Banwimu zeptat.
"Vstoupíš do další fáze bytí. Doposud jsi byl k ničemu, břímě pro ty, o které jsi měl pečovat. Fedafer zavlažované země. Cha! Ubohý žert."
Postava se sklonila a pevně Banwimu sevřela tvář. Oči se mu třpytily blízko císařových. Banwi neměl daleko k tomu, aby začal ječet.
"Teď budeš konečně užitečný. Zbytek života prožiješ jako Sephisův věrný služebník."
Mistr se hlasitě rozesmál, Banwiho pustil a odstrčil jej.
Na jeho vrčivý příkaz vešla do cely skupina skřetů, Banwiho popadli, svázali a hnali jej před sebou po kamennými dlaždicemi vydlážděné chodbě. Došli ke dveřím, střeženým dvěma mohutnými muži s meči a štíty. Shlíželi na císaře, kterého kolem nich skřeti postrkovali, a za nimi kráčela postava v černém plášti.
Vyšli do velkého prostoru, osvětleného jen ohněm, hořícím na velkém kamenném oltáři. Za oltářem byla větší tma než ve zbytku místnosti, jako by tam byla hluboká jáma. Banwi ve tmě něco vycítil. Vlasy se mu zježily a pokusil se couvnout.
Skřeti se zasmáli a postrčili jej kupředu. Na rameno mu dopadl bič, jiný ho šlehl přes hýždě a císař nadskočil a krátce vykřikl.
"Ticho," zahřměl hlas. "Jste ve svaté přítomnosti samotného Sephise."
Objevili se dva vysocí muži v kněžském rouchu. Došli k císaři a uchopili ho za paže. Začali jej táhnout k oltářnímu kameni.
"Ne," kvílel Banwi Shogemessar a vzpíral se. Dva vysocí muži jej trhnutím zvedli, zbytek cesty ho nesli a nakonec jej hodili na kamennou desku, vybíhající ze tmy. Banwi si uvědomil, že skutečně stojí nad velkou jámou. Zdola stoupal silný rybí zápach.
Mistr vystoupil na kamenný oltář. Pronesl krátkou magickou formuli. Hluboko dole ve tmě se něco pohnulo.
Banwi cítil, jak se mu útrobami rozlévá mrazivý chlad. Tmou v jámě se směrem k němu pohybovalo něco obrovského.
Ohromná hmota, větší než velryba, velké, deset stop silné hadí tělo, opatřené čtyřma podivnýma rukama, zakončenýma klepety a drápy. Tělo nepokrývaly šupiny, ale pláty chitinového krunýře.
Shora se do něj zavrtaly dvě obrovské černé oči velké jako talíře. Banwi se do nich zahleděl a cítil, jak z něj vyprchává vůle, jako když ze smrtelného zranění vytéká krev. To, co z něj zbylo, bylo připraveno sloužit hadímu bohu.

KAPITOLA 56
Země na západním břehu velké řeky byla tichá a temná. V rovné krajině nebylo vidět žádná světla, žádné přívětivé žluté lampy.
Severně od města Ourdh se řeka rozdělovala. Hlavní tok mířil na jih a protékal předhůřím, na kterém bylo postaveno město Ourdh. Druhý proud tekl třicet mil na západ a pak na jihovýchod, než se opět rozdělil. Na severním břehu tohoto ramene stálo dokonce ještě starodávnější město Dzu.
Minuli řadu obrovských zikkuratů. "Pachipandi," řekl důstojník, "chrámy starého boha, hadího boha."
"Tady rádi staví chrámy, co?" ozvala se kormidelnice, stará Tarano. "Všude, kam jen pohlédnete, nějaký stojí. Když se na to Matka podívá, určitě se pokaždé zasměje." Důstojník se usmál.
"Musí to mít něco společného s tím, že žijí na takové rovině," řekl Kesepton, žasnoucí nad úsilím, které bylo do stavby těchto obrovských, teď se rozpadajících pyramid vloženo. "Tihle lidé potřebují nějaké skutečné hory, aby je podněcovaly. Měli by přijet na sever a podívat se na naše hory v Kenoru."
"Myslím, že nakonec budete vděčný, když Ourdhané nikdy do Kenoru nepřijdou," řekla stará Tarano.
"Proč?"
"Je jich zatraceně hodně. Úplně by Kenor zasypali."
Asi v půlce cesty k městu zamířil Kaštan do ústí zátoky.
"Když se ještě přiblížíme, zahlédnou naši plachtu."
Kesepton souhlasil. "Všem vám mnohokrát děkuji. Tady vás opustíme."
Kesepton a dragonýři vystoupili a prohledali západní břeh zátoky. Nenarazili na žádné známky lidské činnosti a dali drakům znamení. Velká zvířata slezla po husté síti do vody. Pak jim podali zbroj a štíty a draci udělali řetěz a podávali si je až ke břehu. Zatímco Kesepton držel hlídku, dragonýři namáhavě vytáhli výzbroj na břeh.
Brzy dorazili i draci. Kaštan zvedl kotvy, vplul zpět do širokého řečiště a odplul. Zůstali sami.
Podle mapy Kesepton soudil, že jsou jen pár mil od města na druhé straně poloostrova. Draci si oblékli brnění a meče a štíty si hodili na záda.
Dragonýři jim pečlivě stáhli řemení a uvázali tkanice a ujistili se, že všechno dokonale sedí. Pracovali ve tmě, spíš po hmatu než pomocí zraku, ale znali joboquiny a spony tak dokonale, že to tak vlastně bylo lepší.
Když bylo vše připraveno, v krátkém útvaru se vydali na západ, nejdřív dragonýři jako hlídky, po nich Kesepton a za ním draci.
První, na co přišli, bylo, že země je skutečně liduprázdná. Pověsti měly pravdu. Minuli vesnici, kde se u domů pohupovaly otevřené dveře a na ulicích se válely trosky. Na křižovatce ležela kostra. Na vrcholku kopí, zaraženého do země, se houpala lebka.
Podél cesty se válely kostry dobytka a oslů. Prošli další pustou vesnicí a pak další. Vypadalo to, jako by zemí prošla nějaká strašlivá nákaza a obyvatelstvo vyhubila.
"Kde jsou všichni?" zeptal se Mono po chvíli.
"Obávám se, že odešli k novému bohu v Dzu," řekl Kesepton.
"K čemu mu jsou?"
"Čarodějka mi řekla, že ty obry dělají z lidské krve."
"Matka nás ochraňuj!"
"Takže ty řeči byly pravdivé," řekl Swane. "Už jsme o tom slyšeli. Nemohl jsem tomu věřit. Něco tak ohavného."
"Nepřítel k magii vždy využívá život," řekl Kesepton. "Ničí život, aby získal moc. To mě učili a viděl jsem, že je to pravda."
Hollein Kesepton se ze všech sil snažil nemyslet na Lagdalen, na které mu záleželo víc než na vlastním životě. Nemyslel na pomstu, prostě se jen modlil, aby byla stále ještě naživu a aby jí neublížili. Pomsta přijde později.
Pokračovali v cestě, přešli přes velký, masivní most a octli se na periferii kdysi obrovského města. Dříve to bývalo mocné město, dnes prakticky ruina.
Hradby zmizely už dávno, strhli je a odnesli, aby z materiálu postavili v okolí jiné věci. Domy zchátraly a zhroutily se. Jiná místa byla vypálena. Všechno tu zarůstaly keře a malé stromy, rašící dokonce i uprostřed toho, co kdysi bývalo ulicemi.
Tuto část starodávného města lidé už dávno opustili. Kráčeli dlouhými mrtvými ulicemi a pak někde nepříliš daleko před sebou naprosto nečekaně uslyšeli zvuk okovaných koňských kopyt.
Draci pozoruhodně rychle vklouzli do trosek domů a ukryli se. Kesepton je sledoval a při pohledu na tu dravčí rychlost mu přeběhl mráz po zádech. Připomněl si, že v divočině draci jedí všechno, co uloví, včetně lidí.
Po zbytcích hlavní třídy projížděl oddíl kavalerie v černých uniformách Sephise. Někteří z koní zareagovali na slabý dračí pach řehtáním a neklidnými pohyby. Jezdci si toho však nevšímali a odjeli, aniž by okolí prozkoumali.
Kesepton s ostatními se vynořili z úkrytů. Draci se pohybovali s obratností, která Keseptona nepřestávala překvapovat.
V jednom místě zůstali čekat za dlouhou pobořenou zdí, zatímco Relkin se sám vypravil na průzkum.
"Co se tady stalo?" zašeptal Swane a rukou mávl k ruinám. "Jako by to tady bylo už hodně dlouho."
"Když svrhli starého Sephise, zbořili i město. K tomu došlo velmi dávno."
"Mrtvé město, zasvěcené další smrti, ať nás Matka ochraňuje!" zamumlal Mono.
Relkin se vrátil a popsal jim další část cesty. Kesepton jej pozorně vyslechl a pak dal povel k pochodu. Šli dál a tiše procházeli troskami.
Nakonec začali pozorovat více známek činnosti. V ústředních čtvrtích města byly některé budovy opraveny. Velký Sephisův chrám byla velká, několik pater vysoká kruhová budova, která stále vypadala jako dominanta města, i když i

ona byla z velké části v troskách. Přeměnili ji na Aurosův chrám, a proto se jí během let dostávalo jisté minimální péče. Blízko středu města jezdily po ulicích vozy a vozíky. Bylo také možno vidět skupiny vojáků v černých uniformách Sephise. Pak spatřili oddíl dvanácti skřetů. Na sobě měli uniformu, kterou Bazil s Relkinem ještě neviděli, černé kamaše, vysoké boty ke kolenům a kožené pláště, kolem krku a na ramenou lemované bíle.
"Skřeti Temného vládce z Axoxo, pána pohoří Bílé kosti," řekl Kesepton.
"Viděli jsme skřety, kteří poháněli otroky u nepřátelských válečných strojů. Neměli ale na pláštích bílé lemování kolem krku," řekl Relkin.
"Přišli z Hazogu s nepřítelovými staviteli. Tuhle válku plánoval nepřítel velmi dlouho."
Proklouzli blíže ke středu města.
"Zatímco budeme zkoumat další cestu, draci se schovají tady," rozhodl Kesepton.
Kesepton a dragonýři vyrazili vpřed a draci se stáhli do ruin bývalého velkého pivovaru. Velké kádě byly strženy, ale fermentační nádrže dosud stály, napůl plné sutin ze střechy. Draci se v nich ukryli.
"My sssedíme, oni šli, co ssse ssstane, když ssse nevrátí?" zeptal se Zelený Purpur.
"Máme takové přísssloví," řekl Bazil, "až k tomu koni přijdeme, sssníme ho."
"Ty máš přísssloví na všechno, zelený draku."
"Bazil je chytrý," řekl Vlok.
"Určitě chytřejší než Vlok," ozval se starý Chektor. Vlok zavrčel, ale velkého Chektora nevyzval.
"Co je to za věc, kterou jdeme zabít?" zeptal se Zelený Purpur. "Něco jsssem ssslyšel, ale nerozuměl jsssem tomu."
Chektor pohlédl na Bazila.
"Proč ssse díváš na mě?"
"Nejsssi přítel velké čarodějky Lessssisss? Takže tyhle věci znáš."
"Kluk mi o tom řekl, to je všechno, co vím."
"Tedy?"
"Je to démon, něco, co nepochází z tohoto sssvěta."
"Co to znamená?" řekl Zelený Purpur.
"Vím jenom to, že exissstuje ssspoussssta sssvětů a tahle věc pochází z jednoho, který je velmi daleko."
"Jsssou v tom sssvětě, ze kterého věc pochází, draci?"
"Při řevu, jak to mám vědět?"
"No, víš toho o těchhle věcech hodně."
"Nejsssem čarodějka! Jsssem válečný drak." Bazil zvýšil hlas.
"Šššš," sykl Chektor. "Někdo jde."
Ztišili se. Ocasy uchopily malé meče a palcáty, jen tak pro jistotu.
Byl to ale jen Relkin.
"Dragonýr!" zasyčel Chektor.
"Vždycky sssi dávají načasss."
"Jaká je sssituace?" zeptal se Bazil.
"Myslím, že jsme našli cestu, pojďte za mnou."
"Počkat," řekl Bazil. "Buď cessstu máte, nebo nemáte. Co má znamenat to, že sssi mysssliš, že ji máte?"
"Máme cestu. A abychom vyrazili, budete sebou muset jen trochu hodit."
Prázdnými ulicemi došli až k pobořenému akvaduktu, který kdysi do domů boháčů přiváděl čistou vodu z řeky nad městem.
Díky této stavbě mohli nepozorovaně přejít širokou ulici, přímo kolem neustále přítomných stráží nepřítele.
Z akvaduktu slezli v těsném sousedství dávno pobořených panských domů. Nad nimi se tyčily palmy. Opatrně se kradli zahradami, které se už dávno změnily na malé lesy, a konečně se vynořili vedle obrovské budovy, sedm pater vysoké a sto metrů dlouhé, teď zcela obestavěné lešením. Sephisův chrám opravovali.
Ze stínu se vynořil Kesepton.
"Objevili jsme dveře dost velké pro draky. Jsou střežené, ale jen slabě. Nepřítel nečeká útok. Toto je centrum jeho moci."
"Přichyssstáme jim překvapení," řekl Bazil.
"Při řevu, to uděláme, a ještě víc," zavrčel Zelený Purpur.
"Jakmile projdeme dveřmi, budeme na neznámé půdě," pokračoval Kesepton, "ale to chápete. Budeme muset udeřit okamžitě, tak rychle a drtivě, jak to jen dokážeme. Lagdalen a čarodějku můžeme zachránit jen tehdy, když zničíme zdejší temnou moc. Naší jedinou taktikou je překvapení. Potom to už bude jen na nás."
"Pokud ssse to dá zabít," zamumlal Zelený Purpur, "zabijeme to."
"Nebude to snadné, můj velký příteli. Není to bytost z našeho světa. Přichází ze žhavějšího, bouřlivějšího místa. Řekla mi to čarodějka. Tvrdila, že to místo se nazývá Gammadion nebo Malacostraca."
"Může té věci ublížit ocel?" zeptal se Bazil.
"Ano, myslím, že ano."
Baz pozvedl třpytící se čepel Ecatoru. "Pak to zabijeme."
Všichni souhlasili. Kapitán Kesepton ve tmě přeběhl ulici a přitiskl se ke zdi Chrámu. Dragonýři šli za ním. Rychle se podél zdi plížili ke dveřím, kde dvojice strážců poněkud nedbale držela hlídku. Nečekali žádné potíže. Kdo se zdravým rozumem by si přál vstoupit do domu Sephisova? Účinky ovládacího kouzla jim už dávno otupily mysl.
Když byli dvacet stop daleko, Swane a Mono si klekli a vystřelili z kuší. Nemohli minout. Oba strážci se náhle rozkašlali a zapotáceli, když je šípy zasáhly do krku a do tváře.

Vzápětí byl Kesepton u nich. Prvního srazil k zemi a druhému probodl srdce.
Zatlačili do dveří, otevřeli je, nahlédli dovnitř a pak dali znamení drakům, kteří po jednom přešli ulici a proklouzli dovnitř.
Dostali se dovnitř velkého Sephisova chrámu a stále je nikdo nezpozoroval.
Hned za dveřmi panovala tma, ale z konce dlouhé chodby před nimi sem pronikalo světlo.
Zjistili, že průchod ústí do široké chodby, osvětlené nástěnnými lampami. Před velkými dvoukřídlými dveřmi stálo tucet, možná i víc strážců.
Kesepton se obrátil a po řadě si se všemi stiskl ruku, dokonce i s velkým Zeleným Purpurem.
Od tohoto okamžiku budou postupovat dál jen na základě práva meče.
KAPITOLA 57
Královna myší uvolnila svaly a zpomalila dýchání. Zamumlala řadu propracovaných deklinací a zformovala mocné kouzlo, které vypustila jako dlouhý výdech.
Kola vědomí v její hlavě se pomalu zastavila a Ribela přestoupila na astrální úroveň. Toto nebylo podsvětí chaosu a zůstat zde nebo cestovat nevyžadovalo žádnou moc, byla to křehká sféra, odraz vyšších světů, jako byl Ryetelth.
Jejímu vnitřnímu zraku se zdálo, že se vznáší polem miliard a miliard poloprůhledných modrých bublin a na povrchu každé z nich že se odráží miliarda dalších. Soustředila se. Bubliny zmizely, ukryté za hranicí jiného vnímání, a nyní se jí zdálo, že pluje čistým éterem, rovnoměrně osvětleným energiemi živých bytostí kolem ní. Svým způsobem to působilo, jako by plula oceánem hvězd, snad nějakou velkou galaxií.
Poblíž cítila jakousi ohromnou přítomnost, temnotu, která pohlcovala světlo. Věc ve své temné jámě. Vyskytovala se tu i další mocná přítomnost, světlo tak jasné a silné, fialové s příměsí černé. Mistr s tváří z rohoviny, který ji překvapil v Ourdh.
A všude kolem byly lidské mysli, velké množství bílých a žlutých bodů. Nic z toho však nehledala. To, po čem pátrala, leželo blíže v mnohem skromnějších podmínkách. Zaměřila se na nejbližší okolí v menším měřítku. A zde našla mnoho drobných světélek, malé zlaté jiskřičky v temnotě, mysli myší a hmyzu.
A mezi těmito drobnými jiskřičkami našla vosí hnízdo, postavené v puklině ve zdi Chrámu. Bylo blízko, a proto jej mohla ke svému záměru využít.
Ribela se soustředila na královnu hnízda, malou divokou osobnost. Vosí královna se zajímala především o jídlo, kladení vajíček a velké množství dcer, které v té chvíli pracovaly. Některé z nich chyběly. Všude na zdi hnízdili ptáci. Vadilo to při shánění jídla, a tady bylo mnoho hladových krků. Když Ribela provedla kontakt, vosí královna zneklidněla. Kousala dcery a sestry a rozzlobeně bzučela. Nechápala, co se děje, ani nedokázala
ovládnout svou reakci. Několik vteřin šíleně bzučela a mávala zadečkem a pak náhle toto všechno ustalo - Ribela použila uklidňující kouzlo.
Nebylo to právě to nejjednodušší kouzlo. Mysl hmyzu je děsivé místo absolutna. Nakonec však byla Ribela hotová a stáhla se. Vosí královna se začala starat o své záležitosti, ale teď už byla připravená na to, co přijde.
Ribela se vrátila zpět do svého těla, dopřála si odpočinek a upadla do hlubokého spánku. Když se o hodinu později probudila, Lagdalen už byla vzhůru.
"Mluvila jsem se strážemi, paní. Prosila jsem je, ať mě pustí."
"Dobře, pak můžeme pokračovat."
Ribela se znovu pustila do přechodu do astrální podoby. Bylo to těžší než předtím, v jejím věku jí na tenhle kousek hodina odpočinku nestačila. Ve skutečnosti se blížila hranici vyčerpání. Po ruce však neměla žádné myši, které by jí dodávaly energii k mocnějšímu kouzlu včetně vstupu do astrální roviny podsvětí chaosu. Bylo pro ni těžké i jen se prostě uvolnit a neusnout. Bylo to velice složité, ale nakonec její unavená stará hlava dosáhla potřebného stavu.
Blízko, hned za dveřmi, stáli dva strážci. Věděli, že je Lagdalen uvnitř, a když je prosila, slyšeli její tichý hlas. Ribela teď v jednom z nich musela probudit vražedný chtíč.
Ribela už staletí žádný vlastní chtíč necítila. Bylo pro ni velice namáhavé znovu vyvolat mechanismy a nutkání lidské povahy. Pomalu vytvořila kouzlo a promítla ho do obrazu nádherné mladé ženy v cele, ženy s lesklými vlasy a pevným tělem.
Strážce, kterého si vybrala, začal být brzy vzrušený. Druhý v podstatě spal, opřený o kopí. Nepřítel nečekal, že by mu dvě ženy zamčené v cele mohly dělat potíže.
Strážce se pár minut neklidně ošíval, ale myšlenka na svůdné tělo té mladé dívky v cele jej neopouštěla. Náhle podlehl. Vytasil meč a bodnutím z boku zavraždil druhého strážce. Muž bezhlesně zemřel.
Strážce ho položil na zem a velkým klíčem na opasku otevřel dveře.
Lagdalen si dala ruku přes ústa a přikrčila se u zdi. Sundala si kamaše.
Strážce se podíval na čarodějku, která předstírala bezvědomí, pak přešel celu, popadl dívku a začal jí trhat šaty.
Lagdalen ochabla, Ribela jí řekla, ať se v tom okamžiku nehýbe.
Muž na ní ležel a neohrabaně se ji snažil znásilnit. Lagdalen se mu bránila pouze pasivně, zatínala zuby před jeho horkým dechem a škrábající bradou, zatímco jeho ruce ji osahávaly.
U stropu cely se náhle ozvalo hlasité bzučení. Úzkým větracím otvorem vysoko ve zdi sem vlétl rozzuřený roj žlutočerných vos. Vosí královna vycítila útok a pojala ho jako přímou hrozbu hnízdu. Vosy na strážce zaútočily a začaly jej bodat, kam jen mohly. Muž se s hlasitými nadávkami a křikem vymrštil na nohy a divoce se oháněl po roji, který rozzuřeně poletoval kolem.
Nevšiml si, že se Lagdalen zvedla. Vykopla pravou nohu a muž se zlomil v pase, lapal po dechu a držel se za břicho.
Jedna z vos ji bodla, ale Lagdalen si pamatovala Ribelino varování a ze všech sil se snažila nepohnout. Několik vos se jí krátce posadilo na paže, ale nedaly jí žihadlo. Znovu začaly bodat ubohého strážce, který padl na kolena a stále ještě

sténal po kopnutí do břicha, které mu uštědřila.
Lagdalen jako blesk popadla strážcovo kopí a připravovala se bodnout. Ribela ostře promluvila. "Buď milosrdná, sestro Lagdalen, ten ubohý muž je otrokem démona, který zde vládne. Neví, co činí."
Lagdalen polkla a pevně sevřela kopí, ale nebodla. Vosy se nad ní ještě pár vteřin vznášely a pak znovu zaútočily na ubohého strážného.
Pak kopí obrátila a udeřila muže opačným koncem tvrdě zezadu do hlavy. Nebyla právě něžná. Muž ochabl. Vzápětí jej však vosy přestaly bodat a v bezvědomí necítil bolest.
Vosy vykroužily k průduchu na vrcholku cely a vrátily se k vlastním záležitostem.
Dveře se otevřely. Poté, co zatáhly druhého strážce dovnitř a utřely krev, za sebou zamkly. Vzaly strážcům meče a vklouzly do chodby z mramoru. Na jejím konci stály stráže, a tak se rozběhly zpátky a vydaly se další dlouhou chodbou s mnoha dveřmi.
Posléze se dostaly do částečně zbořené oblasti. Stráže tady byly, ale ne na tomto patře. Došly k ruině schodiště. Schody vedoucí dolů byly pryč, ale směrem nahoru zůstaly. Když se podívaly dolů, viděly další trosky a nakonec hromadu sutin.
Vyšplhaly se po schodech, které jejich váhu vydržely, a došly do vyššího patra. Okamžitě jim bylo jasné, že je v mizerném stavu. Byly zde prázdné místnosti a místnosti s propadlými stropy a bez dveří. Ukryly se za hromadou trosek uprostřed velké komnaty. Lagdalen se vydala najít trochu dřeva na malý oheň. Ribela zůstala naprosto tiše a snažila se přivolat některé z divokých myší, kterých na tomto patře žilo značné množství.
Už se rozhodla, co musí udělat. Musí vyzvat Sinni. Žádná lidská čarodějka neměla dost síly na to, aby bojovala s tím, co leželo v jámě: Gammadion, bytost z bouřlivějšího světa.
KAPITOLA 58
Dragonýři šli první a s připravenými kušemi zamířili síní ke strážím. Strážci je hned nezahlédli. Vzdálenost se rychle zkracovala. Na padesát stop jen zřídka minuli. Když byli ve třetině síně, stráže konečně zvedly hlavy a strhl se křik. Zablýskaly se meče. O několik kroků dál chlapci vystřelili a tři strážci se se šípy v očích svalili jako kameny.
Zbylí se na ně vrhli s mečem a kopím.
Avšak z úkrytu se vynořili draci a v čele s kapitánem Keseptonem vyrazili vpřed. Strážci spatřili obrovské postavy, tyčící se za dragonýry, a ústa se jim otevřela. Vzali do zaječích a rozběhli se zpátky ke dveřím, aby přivolali pomoc.
Mezi nimi prosvištěly další šípy a oni se pokusili u dveří postavit na odpor, ale draci už byli u nich. Muži klesli na místě, kde stáli, nebo uprchli dovnitř.
Dveře se rozlétly a draci v čele se Zeleným Purpurem vtrhli dovnitř. Ocitli se nad ohromným prostorem, obklopeným stíny. Slyšeli, jak přeživší strážci sbíhají po schodech dolů do místnosti a volají na poplach.
Uprostřed rozlehlé podlahy, vydlážděné kamennými dlaždicemi, byla široká kruhová díra, jáma nicoty, která vypadala, že vede přímo dolů, neznámo jak hluboko.
Polovinu jámy obklopovala vyvýšená galerie se sedadly pro několik tuctů lidí.
Blízko jámy stálo pohromadě asi padesát mužů, všichni v černém oděvu s jemnými rozdíly v podobě bílých pásků, značek rudých šípů a podobně. U paty schodiště stál další tucet stráží a k tomu tři přeživší, kteří zrovna nebyli ve stavu, aby mohli drakům dál čelit.
Draci se vydali po schodech dolů. Dragonýři vystřelili strážcům šípy do obličeje.
Muži u jámy byli elitou z mocenských skupin kolem znovuzrozeného boha a jeho Chrámu. Byli to čarodějové a armádní důstojníci z Padmasy, agenti Temného vládce z Axoxo, místní
velitelé a Sephisovi kněží, které bylo možné rozeznat podle oholených hlav a rouch, jež měli lemována zlatě.
Všichni teď s otevřenými ústy zírali na obrovské vetřelce, kteří sestupovali po schodech od vchodu. Drakům se v rukou třpytily velké meče. Jeden ze strážců se zapotácel a se šípem v lebce se zhroutil. Mocenská elita Dzu kolektivně zaječela strachy.
Pár kněží dokonce přepadlo přes okraj a se zoufalým výkřikem spadlo do jámy. Muži vytasili meče, couvli a přitiskli se ke stěnám.
Draci sešli po schodech a s nimi seběhli i dragonýři. Kesepton stál v čele.
Zaútočili.
Všichni strážci byli bojovníci, zhypnotizovaní a fanaticky věřící ve znovuzrozeného boha. Pustili se do boje, ale během půl minuty je šípy a dračí meče smetly.
Ostatní mocní se porůznu krčili u stěn, s tasenými meči a očima rozšířenýma šokem. Zbývající kněží se vydrápali na galerii a rozběhli se dozadu.
Relkin je hlídal s kuší.
Muži kolem stěn se do útoku právě nehnali. Hledali nějaký způsob, jak projít kolem Chektora a Mona, kteří hlídali schodiště ke dveřím, a pomalu ustupovali podél zdi dozadu.
Kesepton nahlédl do jámy. To, co sem přišli zničit, bylo někde tam dole. Otázkou zůstávalo, jak to vyprovokují k boji.
Vyšvihl se k Relkinovi a zavolal na kněze.
"Mluví někdo z vás veriem?"
Pár jich přikývlo.
"Tak mi řekněte, jak přivolat tu věc v jámě."
Přikrčili se a odvrátili se od něj.
"Bůh Sephis brzy povstane a všechny si vás vezme," řekl jeden, který měl přes zlatočerné roucho zlatou stuhu.
"Bůh si je vezme," zopakovali ostatní monotónně.
"Řekněte mi, jak vašeho boha přivolat, nebo vás k němu budu muset svrhnout."

Kněží však nezvedli hlavy.
Kesepton se právě chystal vyrazit vpřed a pohrozit jim přiměji, když ucítil něčí přítomnost. V místnosti se něco změnilo a Kesepton
otočil hlavu. Na odpočívadle u dveří stála osamělá postava v černém plášti.
Otočila se, rychle sešla ze schodů a zamířila k nim. Pod kápí plály oči jako rudé záblesky pekla. Kolem postavy se zvedal velký stín, takže se zdálo, že je stejně vysoká jako Zelený Purpur.
Zastavila se před nimi. Spatřili tvář z rohoviny a lidskou lebku a postava se jejich šokovanému výrazu zasmála.
"Tedy," zavrčela, "vojsko Argonathu pokleslo až k téhle ubohé mrňavé chátře! Malá smečka ještěrek, muž a tři kluci. To je to nejlepší, co dokáží dát dohromady. Tohle má být ten jejich mocný úder, kterým nás zničí?"
Z roucha se vysunuly ruce, zakončené zelenočernou rohovinou.
"Cha!" Postava zvedla ruce nad hlavu. "Odvažujete se pošlapat tuto posvátnou půdu?" Cítili, jak se ve vzduchu kolem nich zvedá napětí.
"Velký si vás vezme. Bude z vás mít požitek. Bude na vás hodovat celé dny."
Relkin se zachvěl. Bytost mluvila dokonalým veriem, až z toho mrazilo. Trhl sebou. Swane ho šťouchl loktem. "Co to k čertu je?"
"Jak to mám vědět?"
"No, ty bys měl být ten, kdo o těchhle věcech ví všechno."
"To jsem nikdy netvrdil."
"Vidím člověka, kterého je možné zabít," řekl Zelený Purpur.
"Nepřítelův čaroděj," řekl Kesepton opovržlivě.
"Co je zač, kapitáne?" zeptal se Swane.
"Má něco společného s temnými mágy, to je všechno, co vím."
"Tak ho zabijeme," řekl Bazil.
Mistr však pronesl několik hlasitých, drsných vět. Zablesklo se a mezi jeho rukama vyrostla koule rudé energie a ve vzduchu kolem ní prskaly jiskry.
Pozvedl kouli směrem k drakům a z ní vytryskl paprsek narudlého světla, který zasáhl nejbližšího draka, Vloka, a ten překvapeně zařval. Zvedl štít na obranu proti dalším paprskům a hlasitě v dračí řeči nadával.
Ostatní draci zvedli štíty a rozhlédli se. Vlok neutrpěl žádné zranění. Dlouhým krokem se vydali k postavě. Draci byli odolností vůči lidské magii proslulí.
o Paprsek na ně dopadal znovu a znovu, jak Gog Zagozt útočil nejsilnějšími mentálními údery, jakých byl schopen. Dragonýři a Kesepton klesli na kolena a zatínali pěsti, jak na ně dopadaly odrazy těchto mentálních úderů. Muži u stěn na tom byli stejně. Všichni lidé byli na takové věci příliš citliví.
Draci však udělali další dlouhý krok. Gog Zagozt si uvědomil, že to, co mu říkali o dračí odolnosti vůči účinkům magie, je skutečně pravda. O krok ustoupil.
Meče byly delší než člověk a mohly jediným úderem přeseknout strom. Draci vážili dvě tuny a ten obr uprostřed zjevně ještě víc.
Mistr už dlouho nezakusil pocit strachu. Ochromovalo jej to. Zaječel, aby velkého přivolal z jámy.
Ať se tihle odolní draci postaví své vlastní Nemesis! Dračí meče se rozmáchly, mistr prudce uskočil dozadu a ještě rychleji vykřikl příkazy.
Temnota v jámě se zvířila. Gog Zagozt vylétl po schodech s draky těsně v patách.
A vše ztichlo. Draci si náhle uvědomili, že v místnosti se nachází ještě jiná síla.
Z jámy se zvedal znovuzrozený bůh - obrovský had, pokrytý zlatými pláty krunýře Malacostracana. Brzy se nad nimi tyčilo tělo tak silné jako tělo Zeleného Purpura, ale mnohokrát delší. Dolů na ně hleděly oči velké jako talíře s matným uhlovým povrchem. Obrovská tlama plná ostrých zubů se otevřela a ozvalo se hlasité zasyčení. Vzduch naplnil zápach síry.
Pod hlavou byly čtyři chňapající paže, každá zakončená třemi drápy. Ty hněvivě svíraly vzduch a tvor se vyplazil přes okraj jámy a zamířil přímo k nim. Pokusil se zachytit jejich pohled a zhypnotizovat je způsobem, jakým si zotročil tak mnoho lidí, ale draci byli vůči jeho síle odolní.
Draci se rozvinuli do formace ve tvaru V, aby tvora přivítali. Chektor a Vlok stáli na křídlech, zatímco Bazil se Zeleným Purpurem čekali na tvora ve středu. Kesepton číhal za dragonýry,
aby zabránil jakémukoliv zásahu ze strany tuctů ozbrojených mužů, krčících se u stěn.
Zasvištěly šípy a odrazily se od plátů krunýře. Další se zabodly do očí a dovnitř tlamy, jediných zjevně zranitelných míst. Obrovské monstrum znovu zasyčelo, dokonce ještě hlasitěji než předtím.
Draci se vrhli vpřed a udeřili meči. Čepele se odrazily od zlatého plátového brnění a ještěři trochu zmateně ustoupili. Jen zřídka se stávalo, že takové údery skrz brnění nepronikly.
Uprostřed velkých prázdných očí na okamžik zahořelo rudé světlo a pak sebou dlouhé tělo rychlostí útočícího hada švihlo stranou a narazilo do Vloka takovou silou, až se odkutálel pryč. Když tělo letělo kolem, Swane právě včas uskočil a velká čelist sklapla v místě, kde předtím stál.
Vlok se právě zvedal na nohy, když se k němu hlava zhoupla a čelisti se sevřely. Vlok zařval bolestí a zoufale ze strany do tvorovy hlavy sekal mečem.
Tvor sebou křečovitě zazmítal, Vlok prolétl patnáct stop vzduchem a přistál s těžkým žuchnutím, které zatřáslo celou místností. Zůstal bez hnutí ležet.
Swane se s neartikulovaným výkřikem hněvu vrhl na monstrum a bezvýsledně ho bodl krátkým mečem do krunýře.
Tvor jej jednou paží odtrhl a byl by ho kousl, kdyby nebylo Zeleného Purpura, který se protlačil dopředu, vrazil

netvorovi štít do obličeje a ťal mečem tak mocně, že se do plátu na krku zasekl jeden palec hluboko. Vystříkl proud žluté krve, která Zeleného Purpura polila od hlavy až k patě. Netvor pustil Swana, který, potlučený ale bez zlomenin, utekl do bezpečí, a veškerou pozornost obrátil k Zelenému Purpuroví.
Od té doby, co byl ještě mládě a vyzval předchozího dračího vládce Ostrých hor, Zelený Purpur nikdy nebojoval s někým, kdo by byl větší než on. Tahle nestvůra byla větší než cokoliv, co od časů starých ještěřích vládců chodilo po zemi.
Srdce divokého však přesto neochablo. Dračí mysl zachvátila příliš divoká zuřivost, než aby myslel na sebezáchovu. Teď už to nemohlo skončit jinak než smrtí.
Od stěn a stropu komnaty jámy se znovu a znovu odrážel bojový pokřik všech dračích vládců Ostrých hor. Meč dopadl a zasekl se netvorovi hluboko do boku.
Ve stejný okamžik se starý Chektor otočil a udeřil démona do hadí tváře štítem. Zuby se polámaly a hlava byla zatlačena zpět, ale obrovské tělo sebou znovu švihlo a odhodilo Chektora stranou, jako by to byl nějaký čtyřtunový balón, a Zelený Purpur se také odkutálel. Relkin uhnul divokému drakovi z cesty, ještě v pohybu vystřelil a viděl, jak se jeho šíp odrazil od netvorova nemrkajícího oka. Velká hlava se na něj vrhla, ale zamýšlený úder se odrazil od dračího štítu a minul jej.
Bazil sekal Ecatorem, dlouhá zářivě bílá ocelová čepel se zvedala a dopadala, ostří lámalo Gammadionův krunýř a hluboko se zakusovalo.
Netvorův krk opsal oblouk a hlava chňapla po Bazilovi, aby mu zezadu sevřela krk, ale Bazil se dostatečně rychle otočil a vrazil štít mezi obrovské čelisti dřív, než se stačily zavřít. Netvor štít stiskl, potřásl hlavou a na okamžik zvedl zeleného draka do vzduchu, pak mu Bazil vrazil Ecator do krku. Čepel Ecatoru byla dobře vykovaná, zhouba pro všechny nepřítelovy nestvůry, a krunýřem projela čistě.
Monstrum pustilo štít a stáhlo se. Velká hlava kroužila a oči si chladně prohlížely stále stojícího draka. Ostatní se začali zvedat na nohy.
Netvor znovu zaútočil, a zatímco mohutné čelisti sklaply těsně před drakem, aby rozptýlily jeho pozornost, tělo sebou švihlo a letělo na něj silou dvaceti tun. Bazil se mu nemohl vyhnout, ale mohl se mu vrhnout naproti, vyskočit na něho, vrazit do něj meč a zachytit se jílce. Během skoku přišel o štít, ale Ecator se zabořil hluboko a Bazil se ho držel jako přilepený. Vznesl se do vzduchu, jak se netvor obrátil, aby po něm chňapl čelistmi. Bazil meč zuřivě vytrhl z netvorova těla a sklouzl zpátky. Meč se mezi nimi zablýskl. Velké čelisti sklaply těsně vedle. Netvor se svinul.
Zelený Purpur byl už na nohou, ale pohyboval se pomalu, stále otřesený. Chektor se snažil zvednout. Vlok se nehýbal. Bylo to jeden zelený drak proti Gammadionovi. Netvor zaútočil, tělo se svinulo vlevo, zatímco hlava udeřila přímo na něj. Drak
rychle ustoupil dozadu doprava a meč držel připravený v obou rukou. Démon jej přesto zasáhl ocasem do nohou, Bazil ztratil rovnováhu a upadl.
Čelisti se na něj vrhly, ale do cesty se jim postavil Zelený Purpur s připraveným mečem a štítem. Meč prolétl dolů a zasáhl netvora do hlavy, ale nepodařilo se mu proniknout plátem. Přesto velká lebka zazvonila jako zvon, na okamžik se stáhla a prohlížela si Zeleného Purpura zlověstným pohledem.
Starý Chektor se potácivě vrhl vpřed. Velké hadí tělo se smrštilo a vrhlo na mosazného draka, který pod něj upadl. Monstrum odhodilo Mona stranou a přejelo po Chektorovi, drtíc jej svou vahou.
Relkin se k netvorovi rozběhl, vyskočil mu na hřbet a začal šplhat k hlavě. Netvor jej ucítil, otočil hlavu a čelist po něm chňapla a sevřela se jen stopu od něj, když uhnul a skokem si zachránil život.
Bazil se znovu vyškrábal na nohy. Zatracený kluk se chtěl nechat zabít. Bazil se zhluboka nadechl. Ti prokletí dragonýři se pořád dostávali do potíží. Pohnul se vpřed, aby znovu zaútočil.
Když Relkin dopadl, pokusil se odvalit, ale povedlo se mu to jen napůl a zůstal ležet na zádech, bez dechu, neschopný pohybu a hleděl na ohromnou masu, která se jej chystala rozmačkat. Neúprosně se sunula vpřed a Relkin se začal vrtět, bylo však již příliš pozdě. Tyčila se nad ním jeho smrt.
KAPITOLA 59
Relkin měl zavřené oči, a proto neviděl, co jej zachránilo, ale než ho mohl netvor rozdrtit, protlačil se zelený drak k netvorově boku a dlouhou čepelí ho bodl.
Netvor se otočil, aby se pustil do boje s Bazem, a o vlásek Relkina minul. Zasvištěl meč a netvor přišel o jednu z paží. Z pahýlu krátce vytryskla žlutá krev. Bazil pomalu ustupoval a držel meč monstru před obličejem. Obrovský had jej sledoval, nyní vůči strašlivé čepeli obezřetný, ale zároveň poháněný obrovským vztekem.
Relkin se pomalu, velice pomalu odplazil. Těžce dýchal a celé tělo jej bolelo jako nikdy předtím.
Muži u stěn, povzbuzení úspěchem hadího Gammadiona, se dali do pohybu. Postupovali s tasenými meči, připravení rozsekat Keseptona a dragonýry a zaútočit na draky z týlu.
Mistr je ostrými slovy popoháněl. Kesepton však na ně nečekal, vykřikl a zaútočil, nejbližšího odřízl a záplavou šermířských výpadů zatlačil zpět. Ostatní se zastavili. Mistr hněvivě zabzučel, zvedl ruce a z nich vyletěl rudý blesk, který Keseptona naplno zasáhl. Kesepton si sevřel hlavu v dlaních a padl na kolena. Relkin nataženou rukou zavadil o kuši. Zvedl se do sedu, vložil do kuše šíp a natáhl ji.
Muži opět se značně zvýšenou sebejistotou postupovali vpřed. Bazil mezitím ustupoval před netvorem, zatímco ostatní draci byli buď mrtví, v bezvědomí, nebo se pomalu škrábali na nohy.
Mužům hrály na tvářích kruté úsměvy, byli připravení zabíjet. Relkin zamířil.
A pak náhle velkou komnatu shora prudce zalilo jasné světlo. Na okamžik nad nimi ve vzduchu viselo úžasné zjevení. V nazelenalé záři se vznášeli šest stop dlouzí zlatí tvorové, podobní protáhlému hmyzu.
Pak opět zmizeli.

Mistr muže popohnal velitelským výkřikem. Relkin zatřásl hlavou, aby zahnal z očí mžitky, a vystřelil. Šíp zasáhl jednoho z nejbližších mužů do krku a srazil jej na kolena. Pak Relkin spatřil
dvě štíhlé postavy, které vstoupily do místnosti a vrhly se po schodech dolů k mistrovi. V rukou se jim blyštěla ocel.
Gog Zagozt je v poslední chvíli vycítil a prudce se otočil. Ribelin nůž srazil stranou. Vytasil vlastní meč a donutil Lagdalen k ústupu.
"Jak jste utekly?" zavrčel a rychle se obrátil, aby se znovu postavil Ribele.
Neodpověděla a stále se přibližovala s velkýma očima upřenýma do jeho.
"Tedy," sykl mistr, "ses vrátila zpátky pro další trest! Máš ho mít, babizno!"
Vychrlil slova moci a zvedl ruku. Po čarodějce se natáhly velké paže stínu a chopily se jí. Ribela něco vykřikla.
Zablesklo se bílé světlo a temné sevření se uvolnilo. Paže zmizely.
"Táhni, ohavná stvůro," řekla. " Špiníš svět už příliš dlouho."
Pozvedla ruce a uvolnila další záblesk bílé energie. Zasáhl mistra přímo do prsou a srazil vzad. Vzpamatoval se a hlasitě a pobaveně zabzučel.
"Slabé," řekl hrozivě. "Ve všech směrech jsem silnější než ty!"
Všiml si dívky, která se k němu kradla s mečem v ruce. Vzpomněl si na bodnutí nožem. Ve skutečnosti se z něho stále ještě uzdravoval.
"Ach! Ta hezká je tady také. Poslouchej, čarodějnice. Až tohle skončí, tu hezkou si vezmu pro sebe. Pokaždé když ji zneužiji, vzpomenu si na tebe. Bude mojí otrokyní."
Ribela znovu zvedla ruku a opět se objevil záblesk energie. Tentokrát to Gog Zagoztem ani neotřáslo.
"Pcha! Plýtváš silami, čarodějnice. Tvá smrt se už blíží."
Nahoře v místnosti znovu jasně zablesklo zelenobílé světlo. Ukázal rukou.
"Přivolala sis na pomoc Sinni?"
"Ano."
"Nemohou sem vstoupit, známe způsob, jak je udržet venku."
Při tomto odhalení ucítila Ribela novou vlnu hrůzy. Sinni přicházely z vyššího řádu bytí. Opravdu se mágové stali tak mocnými? To byla skutečně děsivá novina.
Ještě jednou se pokusila si mistra bleskem podrobit, ale viděla, že její zbraň selhala. Byla příliš slabá a neměla podporu myší.
"Skončeme tu hru!" Mistr tleskl, vyštěkl slovo moci a seslal na Ribelu zdrcující sílu. Pomalu se pod ní sesouvala, až nakonec klesla na podlahu místnosti. Gog Zagozt prudce zaklonil hlavu a zuřivě bzučel, zatímco stále pokračoval v drcení čarodějky, jako obr rozmačkávající palcem hmyz.
Lagdalen se na mistra vrhla, ale zvednutá ruka ji zastavila. Máchla mečem, ale ten byl odražen. Ústa z rohoviny zaskřípala větu a Lagdalen nemohla dýchat. Ruce jí vylétly k hrdlu a padla na kolena. Nedokázala se nadechnout.
Mistr se opět zasmál.
Přerušilo jej divoké zavytí, které se za ním náhle ozvalo.
Obrátil se a spatřil znovuzrozeného boha, jak sebou divoce tluče a ze strašlivé rány na krku mu stříká žlutá krev, vypařující se v oblak sířičitého dýmu. Netvor zajel zpět do jámy, přemožený mečem Ecatorem. Drak tam stál zuřivě nahrbený a z meče odkapávala na kamennou podlahu žlutá krev.
Bazil se otočil a zamířil ke schodům. Zelený Purpur už také stál na nohou. Když znovu pozvedl velký meč, muži z Dzu couvli, protože žádný z nich si netroufal válečného draka vyzvat.
Mistr o krok ustoupil. Situace se nečekaně změnila ve velice nepříjemnou. Z čarodějky, která bojovala o dech, bylo nutné zvednout drtivou sílu. Tyhle prokleté čarodějnice bylo opravdu těžké zabít!
Zvedl oči, ten zatracený drak se dostával až příliš blízko. Obrátil se a rozběhl ke schodům. Přivede si pár hliněných mužů. Tucet jich bude stačit k tomu, aby draky porazili a utloukli. Užije si to.
Vpravo zaznamenal běžící postavu a na okamžik zahlédl dragonýra. Pak ucítil, jak se mu něco ovinulo kolem kotníků, zapotácel se a těsně před schodištěm upadl.
Ten mizerný kluk ho strhl na podlahu! Se vzteklým výkřikem se po klukovi ohnal, prudce jej udeřil zrohovatělou pěstí a srazil k zemi.
Padl na něj velký stín. Drak byl tady.
"Teď zemřeš," řekl ještěr. Bylo to nepochopitelné. Jak to mohlo skončit takto, když už měl vítězství pevně v rukou?
Dlouhá bílá ocelová čepel zasvištěla. Už nebyl žádný mistr.
Vzduch se náhle naplnil zvukem vzdálené hudby, ohromný chór hlasů zpívající v tajuplné harmonii. Dvacet stop nad podlahou se vznášel zlatý protáhlý hmyz.
Muži u stěn se s výkřiky hrůzy přikrčili. Lagdalen seděla a dlouze se nadechovala.
Lady Ribela se odpotácela k ležícímu Relkinovi. Chlapec byl v bezvědomí. Vzhlédla a podívala se do dračích očí.
"Jak je klukovi?"
Prsty mu nahmatala puls. "Je naživu, uzdraví se."
Draci zafuněli. "Dobře," řekl jeden z nich.
Ribela se postavila. Jeden z draků vzal Relkina jemně do náručí.
Lagdalen se už také postavila. Ribela ji náhle objala. Lagdalen v životě nic nepřekvapilo více než tohle.
"Má paní," začala.
"Děkuji ti, Lagdalen Tarcho, jako že je Matka nade mnou, Lessis si vybrala dobře!"
Opět dívku objala.
"Sinni přišly. Gammadion byl poslán zpět do svého světa."

"Ach, paní, myslela jste, že jste mrtvá."
"Myslím, že jsem mohla být. Sinni mě oživily. Zdá se, že mě ještě potřebují."
Upřeně se zadívala na muže, krčící se u zdí, a na Zlomeného Palcáta a Zeleného Purpura, kteří stáli nad tělem dalšího draka.
"Běžte!" poručila mužům, "a celému světu řekněte, že bůh Sephis je mrtev. Vaši mágové byli opět poraženi."
KAPITOLA 60
S pomocí přeživších Sephisových kněží vytáhli zraněné draky z chrámu a položili je na dláždění. Byla půlnoc a vysoko nad nimi zářil Razulgab, dračí hvězda.
Vlok byl teď při vědomí, ale trpěl velkými bolestmi následkem zlomenin kostí v ocase a nohou. Relkin Swanovi pomohl kolem drakových nohou a zlomených částí ocasu připevnit dlahy, vyrobené ze dřeva z vozů. Vlok syčel, ale nic neřekl. Swane měl v očích slzy.
V jedné chvíli přišel Bazil a stiskl Vlokovi ruku.
"Vypadá to, že ssse z tebe taky ssstal zlomený palcát, Vloku." Vlok se pokusil zasmát, ale příliš to bolelo.
V nejhorším stavu byl ubohý Chektor. Bazil si ke svému starému druhovi ve zbrani sedl a mumlavě ho v dračím jazyce povzbuzoval. Starý Chek byl však stěží při vědomí, měl rozdrcená žebra a i pouhé nadechnutí ho stálo velkou námahu.
Mono seděl u svého draka, škrábal ho za ušima a potlačoval pláč. Pravou ruku měl zlomenou a stěží mohl udělat něco jiného. Lagdalen si od sephistických ohňů přinesla vodu a čistila šrámy a odřeniny Nepřátelští vojáci se rozprchli, a aniž si něco vzali, ze starodávného města Dzu zmizeli.
Kesepton a Ribela se vrátili z výslechu Odiraka. Mistrova smrt zlomila nepřítelovu moc v Dzu a zásah Sinni vrátil Gammadiona do jeho světa. Nepřátelská armáda se se smrtí démona Malacostracana rozpadla. Hypnotická síla, která držela Sephisovu armádu pohromadě, v jediném okamžiku zmizela a zůstaly po ní zmatené, nechápavé a bloudící oběti. Obléhání Ourdh skončilo.
Kesepton s Relkinem sešli do přístavu, aby zapálili signální oheň a upozornili Kaštan, který čekal na velké řece na horizontu.
Relkin mechanicky posbíral dřevo, většinou větve a křoví. V bývalém přístavišti starodávného Dzu je navršili na vysokou hromadu a Relkin si utrhl kus košile a špičkou nože ho rozřezal, aby získal troud. Kesepton jej při práci pozoroval a žasl nad jeho schopností přežít. Dragonýři byli houževnatí - pokud o tom někdy pochyboval, toto tažení jej přesvědčilo.
Oheň rychle vzplál, pak zapálili ještě dva další a poslali tak Kaštanu předem domluvený signál.
Po minutě čekání zahlédli na řece dvě světla a věděli, že loď připlouvá.
O hodinu později vpluly čluny Kaštanu obezřetně do starého zničeného přístavu Dzu. Když jim Kesepton řekl, co se stalo, ozval se z člunů jásot. Vzápětí se radovala i posádka na lodi.
Rychle se pustili do práce, aby mohli Vloka a Chektora dopravit na palubu. Svázali tři čluny dohromady a udělali tak vor, a na palubu pak draky vytáhli pomocí kladky.
Když o chvíli později procházeli Swane a Relkin chrámem, zaslechli za zamčenými dveřmi hluk. Dveře vypáčili a osvobodili Banwiho Shogemessara, Fedafera zavlažované země, císaře Ourdh, vládce velké řeky a tak dále, a tak dále. Blábolil v uldu, čemuž nerozuměli, a proto ho odvedli dolů do přístavu.
Při pohledu na Ribelu malý Fedafer neartikulovaně vykřikl a pokusil se utéci. Relkin jej chytil za límec a s pomocí několika námořníků ho dostrkali do člunu a odveslovali s ním k lodi.
Blížil se úsvit. Zranění draci byli na palubě a Kaštan zvedal kotvu, námořníci spouštěli plachty. Ribela stála osaměle na přídi. Čarodějka sledovala ruiny města, které se od nich začaly vzdalovat, myšlenky naplněné údivem a obavami.
Náhle ji v blízkosti vyrušil nějaký zvuk. Ohlédla se přes rameno. Stál tam dragonýr Relkin se zeleným drakem z Quosh. Ribela začala něco říkat, ale chlapec ji přerušil a ukázal na město.
"Podívejte, paní."
Ve vzduchu nad městem zachytila pohyb, něco obrovského, velkého jako drak. Kroužilo to nad chrámem.
"Rukhbat," zamumlala. Ribela si se zamrazením uvědomila, jak málo chybělo, aby se mágům navždy dostala do spárů.
"Rukhbat kvílivě vykřikl, obrátil se a odletěl na sever.
"Co je to?" zeptal se Bazil.
"Nepřítelův netvor. Měl mě odnést do Padmasy."
"Na to už je příliš pozdě."
"To skutečně ano, pane draku, příliš pozdě, a všechno díky vám."
Bazil zabručel a zvedl pochvu s Ecatorem. "Příliš pozdě díky tomuto meči!"
EPILOG
Daleko v mrazivých katakombách Padmasy způsobila zpráva o zničení Sephise a smrti mistra Goga Zagozta mezi Nejvyššími výbuch vzteku.
Konalo se neobvyklé setkání. Mágové se shromáždili v jediné místnosti. Duševní síla v ní byla tak intenzivní, že dokonce ani mistři ji nedokázali snést déle než jen pár minut.
Potíže na východě se zvětšily. Byli poraženi nejprve v Tummuz Orgmeen, a teď i v Ourdh. Domýšlivé městské státečky na pobřeží Argonathu se staly hrozbou. Bylo na čase, aby se mágové téhle záležitosti začali věnovat. Nadešel čas totálního zničení Argonathu.

DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ BAZILA A RELKINA NAJDETE V KNIZE VÁLEČNÍ DRACI, JEJÍŽ PRVOU KAPITOLU VÁM TEĎ NABÍZÍME. .
Do vnitrozemí starobylého kraje Padmasa dopadaly ostré paprsky slunce, které však nehřály. Naopak, během dne

veškeré teplo odvál chladný vítr ze severozápadu. Hnal se přes šedohnědé kopce a holé stráně porostlé lišejníky, zanechávaje je jako němá svědectví své síly. Na tomto místě vládl vítr. Projíždějícímu to okamžitě prozradil jen letmý pohled na zvláštní obroušené útvary na skalnatých vrcholcích.
Ze západu přicházely písečné bouře, ze severu sněhové a z hor na jihu vanuly teplé vysušující větry. Veškerá vegetace bojovala o přežití a přesto tady bylo centrum největší mocnosti na světě.
Když kouzelník Thrembode mladší projížděl průsmykem v Kakalon a rozhlížel se dolů do rozšiřujícího se údolí, zahlédl jasně ohraničenou plochu Náměstí na dominantním vyvýšeném místě v centru. Nerovné linie a bílý kámen prozrazovaly, že se jedná o dílo člověka. Hladké, dvě stě stop vysoké hradby nevlídně shlížely dolů a zastrašovaly svou naprostou nedobytností. Při tomto pohledu kouzelníka až zamrazilo a probudila se v něm zlá předtucha. Tohle místo by si k žití zvolily jen divoké kozy. Stála tam ohromná stavba, jednu míli na obě strany, jedinečné obrovské místo, kde byl natěsnán více než milión lidí, a ti všichni byli služebníky moci, která zde vládla.
Kouzelník žasl, neboť věděl, že Náměstí i přes svou velkolepost bylo jen přední místností před vstupem do Síní Padmasy, které se nacházely hluboko v podzemí a byly vyhloubeny ve skále armádou otroků, z nichž to utrpení nepřežil ani jeden. Jejich kosti pak byly rozemlety a přidány do malty, která pojila kameny.
Když Thrembode vyjel z průsmyku do údolí, znovu se do něj vší silou opřel vítr, až mu rozevlál plášť. Otřásl se chladem, zapnul si plášť až ke krku a utáhnul opasek. Tady bylo vždy chladno, což byl i důvod, proč se tu Mocným tak líbilo. Vítr skučel a ohlazoval skály do útvarů připomínajících kosti, jako by užíral ze země maso a zanechával pouhé kostry.
Thrembode myslel na nastávající těžkou zkoušku a kdyby věřil, že mu to dodá síly, modlil by se k bohům. Po tom, co zažil během své služby u Mágů, však v bohy už věřit nemohl. Bohové by přece Mágy zastavili, dříve než by se oni sami stali skutečnými bohy. Jenže vůbec nic a nikdo už je nedokázal zastavit.
Kůň sešel dolů ze svahu na širokou cestu. Tady se křižovalo devět cest, každá široká dvě stě stop a všechny vedly dokonale rovně přes údolí a nahoru k Náměstí. Na cestách bylo plno karavan s velbloudy a mulami, které přivážely do podzemního města Mágů zboží odváděné z poloviny světa.
Thrembode dojel k Východní bráně. Před ním se plahočila dlouhá řada otroků, mužů z Ourdh, s řetězy na krku, popohánění mrskáním zavalitých skřetů v černých uniformách Padmasy. V podivném městě na Náměstí bylo otroků třeba pro každou práci. Bylo to ve skutečnosti město jako žádné jiné v dějinách světa Ryetelth, neboť vzniklo nepřirozeně v této chladné poušti jen jako ideologická nutnost.
Na druhé straně se před bránou táhly řady šibenic. Většina z nich byla prázdná, ale na několika umístěných blízko cesty se ve studeném větru houpala uhnívající těla, trvalá připomínka toho, že v Padmase je většina přestupků trestána smrtí. U brány byl rozestavěn regiment divoce vyhlížejících skřetů ozbrojených šavlemi a štíty. Skřeti měli hlavy opic, zavalitá těla jako lidé a silné nohy. Věděl, že nedaleko číhaly skupiny obrovských, devět stop vysokých trolů, kteří byli připraveni jako záloha pro skřety, pro případ nutnosti.
Thrembodovi pokynuli, aby projel branou, a tak se dostal do rušného dění na Náměstí. Když projížděl, hned si jej všimli a podlízaví úředníčci se klaněli. Byl kouzelníkem, Adeptem a členem vrchních kruhů. Když projel bezpečnostní kontrolou, pokračoval dál po hlavní vnitřní ulici Náměstí.
Dvě stě stop nad ulicí byla střecha a ve zdech po obou stranách byla okna. Na ulici byly obchody a sklady. Bylo to velmi rušné místo, s tisíci zaneprázdněnými služebníky, kteří obstarávali nespočetné podřadné, či úřednické úkoly. Zajišťovali zásobovací síť, dokonce i celé zásobování pro samotné město ukryté dole hluboko v podzemí. Thrembode šel vyřídit svou záležitost právě tam, do chladného labyrintu Tetralobe.
V samém středu Náměstí byl prázdný prostor s nezastřešeným otvorem. Uprostřed stály sochy samotných pěti Mocných. Každá byla sto stop vysoká a představovala obra heroické postavy s ušlechtilou tváří. Sochy dominovaly tomuto prostoru, vládly tomuto místu, stejně jako ovládaly vše v Padmase.
V rozích nezastřešeného prostoru stály čtyři pozoruhodné věže, každá se napojovala na hlavní stavbu na všech poschodích krytými chodbami, které odtud vybíhaly jako žebra k páteři. Byla to schodiště vedoucí do podzemního města.
Dole, když se schodiště mnohokrát zatočilo, byly vysekány do skály čtyři labyrinty chodeb a jeskyní s nespočetnými místnostmi. Tyto čtyři labyrinty neboli křídla se rozprostíraly na čtyři strany vytvářejíce tak kříž. Byly od sebe vzájemně naprosto odděleny, až na společný centrální prostor v sále Nexus, kde se sbíhaly. Schodiště spojovalo sál Nexus s Náměstím a prostorem za ním.
Tento podzemní svět Tetralobe byl srdcem říše Mágů, hrůzostrašné vlády, říše, jež zcela ovládla Ryetelth a hrozila, že potlačí jakýkoliv odpor a ke svému dominiu připojí celý svět.
Z tohoto místa vycházela nařízení do mnoha ovládaných provincií, kam patřily tak obrovské pevnosti jako kupříkladu pevnost Axoxo v horách Bílé kosti. Odtud pocházela celá armáda špiónů a jejich poslíčků. Z tohoto místa se odesílaly vzkazy pro vlivné muže ve všech zemích. Byly to vzkazy, jimiž se žádalo o přízeň. Tak či onak, Mágové z Padmasy se dokázali dostat k uším jakéhokoliv panovníka a vyžádat si jeho pozornost.
Thrembode scházel dvě stě schodů červeného schodiště vedoucího do sálu Nexus na čtvrtém poschodí. Před vstupem byl zkontrolován skupinou zvláště vyšlechtěných skřetů s hlavami jako lasice a černýma, pichlavýma, krutýma očima. Pozorně si ho prohlédli, ale nenašli nic, co by je znepokojilo.
Zdvořile mu ukázali východ k jižnímu labyrintu, ve kterém se nacházely úřady Špionážní služby.
Byl si vědom, že je neustále ostře sledován ze všech stran, a cítil skryté pole napětí v mentální rovině. Se strachem si uvědomoval, že jeho přítomnost už Mezomágové v celách velmi hluboko v podzemí zaznamenali pomocí mentálního pole, které sami stvořili. Pro ně byl jen malým bodem, nepatrným uzlem silových vln, naprosto malinkým ve srovnání s entitami jich samých, přesto si jej všimli a zprávy pak předali vyšším kruhům ještě hlouběji v Podzemí.

Podzemí, jen to samotné jméno způsobovalo neovladatelný strach, až hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. V těchto skrytých hrobkách v přítmí žili Mocní a ten, kdo měl být vyzpovídán, přicházel zrovna na tohle místo. Byl to zážitek, na jaký nikdo nikdy nezapomněl.
Tentokrát však Thremboda čekal rozhovor s administrátorem GruDzekem, vysokým mužem s protáhlou tváří as úplně nakrátko vyholenými šedivými vlasy. Měl na sobě oděv Špionážní služby, s nachovým lemem a jedním šikmým páskem, který označoval hodnost.
Thrembodovi nabídl prostou nepohodlnou židli stojící před masivním stolem. Administrátor Gru-Dzek vytáhl svitek papíru, rozbalil jej a dlouze zkoumal. Pak tlesknul. Otevřely se dveře a vešel zmrzačený oslepený otrok s vyříznutým jazykem a na malý stolek v rohu uložil písařské náčiní.
Gru-Dzek vzhlédl a upřel na kouzelníka bledé, nepřátelské oči. Odkašlal si.
"Kouzelníku Thrembode, tento rozhovor bude oficiálně zaznamenán. Proto musím učinit oficiální oznámení, že jsi pod podmíněným trestem vypovězení."
"Vypovězení?" zeptal se vylekaně Thrembode.
"S přihlédnutím k tvým několika chybám byl přisouzen odpovídající trest."
"Několik chyb?"
"V Kadeinu jsi umožnil, že čarodějky odhalily celou síť. V Marneri jsi zpackal dobře připravený pokus o atentát. V důsledku toho byl námi vybraný dědic marnerijského trůnu zavražděn čarodějkami. Aby jsi pak ještě katastrofu dovršil, přivedl jsi přímo do Tummuz Orgmeen vojsko pod velením čarodějek a umožnil jim zničit Temného."
Thrembode cítil, jak se mu v botách kroutí palce.
"Že jsem je přivedl? A umožnil jim..." zmateně drmolil. "To je omyl. To je absurdní výklad toho, co se skutečně dělo."
Administrátor se na něj chladně zadíval.
"Cožpak není pravdou, že Temný nařídil tvé uvěznění?"
"Udělal jsem, co jsem mohl, abych Temného varoval, ale on nechtěl slyšet! Začal pohrdat všemi lidmi."
"Ty kritizuješ zničeného Temného vládce?"
"Zřítil se, že ano? Rozbil se."
Administrátorovi se rozšířily oči. To bylo pro zápis drzé prohlášení. Skrývalo v sobě kritiku těch, kteří Temného stvořili. . "Minulý rok v Ourdh ses podílel na další pohromě."
"Musím protestovat. Čarodějky vytvořily nějaké protikouzlo na životodárné kouzlo užívané k oživení obrů. Mezomág Gog Zagozt asi vyšel z podzemí, aby to s čarodějkami vyřídil. Varoval jsem ho, ale neuposlechnul mě. Pochopitelně mám s nimi řadu zkušeností."
"Ano, to máš. Možná až příliš mnoho. Budeš povolán k podrobnému výslechu. Musí se rozhodnout, zda tě pomátly, nebo že jsi zrádce."
Thrembode cítil, jak mu tváře planou vztekem.
"Mohu vám spolehlivě oznámit, že mě nepomátly. Takového výslechu není třeba."
Gru-Dzek se tiše pousmál. "O tom ty nebudeš rozhodovat, kouzelníku. Jsem si jistý, že to chápeš."
Thrembode pokrčil rameny a vyloudil křečovitý úsměv.
"Rád se výslechu podrobím."
Administrátor se krátce zachechtal, ale pak se ovládl.
"Dobrá. Momentálně, jak už jsem říkal, je trest vypovězení prozatímní. Máš šanci, že to tak zůstane."
"Jsem velmi rád."
"Máš určité znalosti o městech a krajině Argonathu."
"Ano, samozřejmě, žil jsem ve většině z těch devíti měst."
"A proto jsi byl vybrán, abys doprovázel výpravu generála Lukashe."
Thrembode zvedl obočí. Výprava? Vedená generálem?
Administrátor provedl téměř nepostřehnutelné znamení a dveře se znovu otevřely. Dovnitř vešel zavalitý muž s velkým břichem, v černohnědé vojenské uniformě Padmasy, s bílým pruhem na ramenech. Jeho tvář vypadala jako spařená kůže.
Thrembode vstal a pozdravil generála, napřáhnul ruku před sebe a zvedl dlaň.
"Generál Lukash," oznámil administrátor Gru-Dzek.
Lukash pokývnul, ale pozdrav mu neopětoval. Tvářil se naprosto lhostejně, rysy ve tváři byly ztvrdlé jako nějaký krunýř.
Všichni tři se posadili.
Administrátor začal popisovat nadcházející výpravu. Když mluvil, Thrembode si s jistou dávkou bázně uvědomil, že tentokrát Temní mágové zamýšleli vyrazit proti vzpírajícím se městům na východním pobřeží plnou silou. Nic nezůstane ušetřeno, nezůstane ani kámen na kameni, jen šibenice a hromady lebek.

Christopher Rowley
Drakův meč
Anglický originál A Sword for A Dragon
Překlad Zuzana Hanešková
Obálka David Spáčil
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 15. publikaci
Ostrava 2001
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 179 Kč